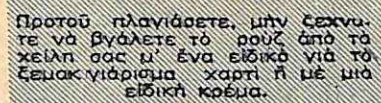

ΘΗΤΑΛΥΡΟΣ

ΤΖΕΗΝ ΜΑΝΣΦΙΛΤ

Τὰ σκασίματα αὐτὰ πρέπει νὰ καυτηριασθοῦν μὲ νιτροκὸ ἀργυρῶ, ἐλαφρὰ καυστικό. Θὰ συμπληρωθεῖτε τὴν θεραπεία, κάνοντας συνεχῆ ἐπαλείψεις μὲ μιὰ πομμάδα με βορικό ὀξύ, ἢ μὲ μιὰ κρέμα τοῦ Νταλιμποῦρ. Εἶναι αὐτονόητο, ὅτι ἡ καυτηρίασις πρέπει νὰ γίνη ἀπὸ γιατρό.

Ὁ κοινὸς ἔρπης εἶναι χωρὶς σοβαρότητα. Σὲ πολλὲς γυναῖκες, παρουσιάζεται κατὰ τὴ διάρκεια τῆς περιόδου. Ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίληψη, ὅτι αὐτὸς ὁ ἔρπης ὀφείλεται σὲ κάποιο «κρυφὸ» πυρετὸ ποὺ πάθαμε. Ἄλλ’ ὁ ἔρπης, ποὺ ἐμφα-

Ἄλλὰ ποιὲς εἶναι οἱ ἀσθένηες
καὶ οἱ ἀτέλεις, ποὺ παρουσιάζουν
τὰ χεῖλη; Ἄς τίς δοῦμε μὲ τῇ
σειᾷ.

Ἵπλάρχουν, ὅμως, σκασίματα. ποὺ δὲν ἐμφανίζονται μόνο με τὸ κρῦο. Τὰ σκασίματα αὐτὰ εἶναι ἐξαιρετικά ἐπιμονα καὶ ὑποτροπιάζον διαρκῶς. Προκαλοῦνται συνήθως ἀπὸ μιὰ παραλλαγή τοῦ σταφυλοκόκκου. Εἶναι συχνότερα στὰ νήπια. Ἀλλὰ καὶ πολλὰς νέες ὑποφέρουν ἀπ' αὐτὰ. Ἐντολίζονται καὶ κρῖνοι στὶς ἄλλες τῶν γελιέων.

Ἡ γερμανική κοινή γνώμη είναι ἀνεπαίσθητη μετὰ τὸ ἔσπασμα ἀλλεπάλληλων σπασιδιών, πρὸ φα- νερῶν πως ἡ ἔκλυσι τῶν ἠθῶν ἔ- χει προσλάβει δημογραφικὰ δια- σπάσεις στὸν κόρμον τῶν ἀνθρώπων καὶ πῶς οἱ γονεῖς, δὲ ἀρκέσει πε- ριπτώσεις, εἶναι ἡ συντροφία, ἡ συμ- πύθνυσι μετὰ τὴν ἀδυσφορία πρὸ δει- χνούν.

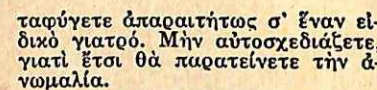
της, την μεγαλύτερη 15 και την μικρότερη 13 ετών!

Η Βασιλίσσισσα Βικτώρια, που δίδαξε με δάκρυα στο δικαστήριο πώς ήταν μιά... στοργική μητέρα και πώς έπαιξε με τα παιδιά της, παρακάλεσε να εξασφαλιστεί η υγεία των παιδιών.

Θα προσπαθήσετε, πρώτα-πρώτα, να σταματήσετε την ανάπτυξη του δοθιήνος, με έπαλξεις βάμματος ιωδίου και άσπτον ή κολοιδαγόλη 10%. Αν, όμως, ο δοθιήν σχηματίσει κεφαλάκι, πρέπει να βγθί από τη ρίζα του, πράγμα που μόνο ο γιατρός μπορεί να το κάνει.

Τὰ χεῖλη σας, ὅταν ἀλλάξετε τὸν τύπο τοῦ ρούτ σας, τὸ χῶμα του καλτ., εἶναι δυνατόν να παρουσιάσουν ἀλλεργικές ἐκπολύσεις (πρήξιμο, βίσιος καὶ ὀδυνηρὸς ἐρεθισμός, καλτ.). Οἱ ἄνδρα- ρες αὐτὲς ὀφείλονται στὸ ὅτι τὰ χεῖλη σας δὲν ἀνέχονται κάποιο ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ καυνοχρῶνι- οῦ, πὺν χρησιμοποιοῦτε. Ἐκείνου πὺν πρόπερ να κίμπετε, εἶναι να πε- τάξετε ἄμσως αὐτὸ τὸ ρούτ, ὅσο ὀμωρογ κ' ἂν εἶναι. Μπορεῖτε ἀ- δόμω νὰ τὸ χαρίσετε σὲ μιά φίλη σας. Ἡ ἀλλεργική ἀντίδρασι εἶναι ἀποκλειστικὰ ἀτομική.

Προκειμένου γιὰ τίς ἀλλεργικές ἀντιδράσεις τῶν χεῶν, θά κα-

Ἡ ἀποξήρανσι τῶν χειλῶν μπο-
ρεῖ νὰ ὀφείλῃται εἰς τὸν ἥλιο,
εἰς τὸ κρύο ποὺ τὰ ἐκείνη. Στὴν
περίπτωσιν αὕτη, θὰ πρέπει νὰ ἔ-
χετε πάντα μαλὶ σας ἐνὰ σωληνά-
ριον μὲ μιὰ λιπαρὴν κορέμ. Προ-
τοῦ βαμμετε τὰ χεῖράς σας, θὰ βά-
λετε πάνω, σ' αὐτὰ ἐνὰ λεπτὸ
στρώμα ἀπὸ τῆς λιπαρῆς κορέμ.
Ἐπάρχουν στὸ ἐμπόριον λιπα-
ρὲς κορέμεις γιὰ τὰ χεῖράς οὐ δια-
φορὰ χρομάτων (λευκοῦ, ροῦ, κο-
ραλλί, ροῦς), ποὺ μπορεῖτε νὰ τίς
βάλετε καὶ πάνω ἀπὸ τοὺς ροῦς σας.

«Ανάλογη είναι η περίπτωση της
"Ιερμυκάρου" Σ. ... 14 ετών, που έ-
φυγε από το σπίτι της, για να γίνει
ψευδοφύλακος στο Γκάμπερ, Σά-
μπρ, όπου είχε προσληφθεί η "Ιερμυ-
γκάρου" και όχι μόνο για να προσε-
ρη ποτά στους πελάτες. — Οπρίρη
και υπάρχει ακόμη μια πινακίδα, που
πληροφορεί πως καταργούνται οι ε-
σόδους σε άτομα κάτω των 16 ετών.
Το περίεργο είναι — παρατηρούν οι
γερμανικές εφημερίδες — πως, ενώ οι
νόμοι φροντίζουν για την άμληση πε-
λατεία, δεν προβλέπεται όριο ηλικίας
για τα παιδιά, που μπορούν να
προσλάβουν τα κέντρα αυτά στο προ-
αγικό τους.

Ἔτσι, οἱ ἀεργοδότες τῶν ἀνηλίκων αὐτῶν πλασμάτων δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ θιγαχθοῦν ποινικῶς...

Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΙ της Νίτα Μπέκερ, της Άμερικανίδας παιδοκτόνου, που η δίκη της επαναλαμβάνεται από σήμερα, κάνει εξαιρετικά επίκαιρο τον όρισμό, που έδωσε στην ψυχιατρική ένας πνευματωδέστατος Άγγλος συγγραφέας:

— Η ψυχιατρική, είπε, είναι μια εξαιρετικά χρήσιμη επιστήμη, που έχει ως άποστολή της να θωράξει όλους τους έγκληματιες τρελλούς! Το μειονέκτημά της, όμως, θα έπρεπε να προσθέσει κανείς, είναι πως δεν θωράζει τρελλούς όλους ανεξαιρέτα τους έγκληματιες, αλλά ωριμμένους μόνον από αυτούς.

Σύμφωνα με τη θεωρία μιας έπιφανούς προσώπων της εποχής μας, κάθε έλληνα είναι ως ένα σημείο, «αρελός». Δηλαδή είναι άτομο με κάποια ψυχολογική ανωμαλία, γιατί ένα απόλυτως υγιές, όμοιο και ισορροπημένο άτομο ποτέ και για κανέναν λόγο δε θα έφθανε ως την πράξη του φόνου.

Τὸ συμπέρασμα, στὸ ὁποῖο ὀδηγεῖ ἡ θεωρία αὕτη, εἶναι ὁλοφάνερο: «Ὡ θὰ δεχόμεθα ὅλους τοὺς ἐγκληματίες γιὰ «τρέλλαση» καί, ἀντὶ τῆς ψυχικῆς, θὰ ἐκτελέσωμε στὸ ψυχιατρεῖο, ἢ ἐν θύτῃ, θὰ ἐὰς παραδεχόμεστε τὸ ἀπαλλοτριωτικὸ στοιχείο τῆς «τρέλλασης» κανέναν, παρὰ μονάχα, τὸ πολὺ-πολύ, στὸν δραπέτη τῶν φενοκομιμῶν. Στὴ συγκεκριμένη π.χ. περίπτωση...

κερδίζοντας τις τιμές μπλε-
 κερδών που ούτε από φρε-
 νολογείο είχε πρόσβαση, ούτε κα-
 συμπτώματα της αρρώστιας είχε παρου-
 σήσει πριν από τρία πρώτα της, το
 απαλλακτικό αυτό στοιχείο της, το
 πε ν' αποκλεισθή έφ' άρχης κατη-
 γορηματικώτατα. Βέβαια, για να
 φθάση στο σημείο να σκοτώση τα
 τρία παιδιά της, η Νίνα Μπέηκη
 δεν ήταν, όπως εκ των υστέρων δια-
 πιστώθηκε, όμαλό άτομο. Όμαλό α-
 τομο, όμως, δεν είναι κανείς βο-
 λόνος, έφ' έντοους πολλοί βο-
 λόνες. Δεληθήκηκα στην ηλεκτρι-
 κή καρέκλα ή στην γκόνιαν για
 ματα πολύ μικρότερα από το δικό
 της.

«Τρελλή για δέσιμο», από εκείνους, που τους κλείνουν μέσα ώς επικίνδυνους, δεν ήταν, όπως ξέραμε, η Άμερικανίδα παιδοκτόνος.

γυναίκα φανατικά θρησκόληπτη, πὸ τὴ μιά μεριά, καὶ βαθειά ἐρω-
τόληπτη, ἀπὸ τὴν ἄλλη. Οἱ ἰδιότη-
τες αὐτές, ὅταν συνυπάρχουν στὸ
διο ἄτομο, εἶναι φυσικὸ νὰ ὀδηγῶ-
σουν στὸ ἔγκλημα, ἀκριβῶς ὥπως
συνένωσι δύο ἀντιθετων χημικῶ
στοιχείων ὀδηγεῖ στὴν ἑκρηξή.

Ἡ ὁρμηκευτική ἀγωγή της, ἡ ἀνταρπὴ τοῦ πύργου, ἡ ἔξοδος ἀπὸ τὴν πόλιν, ἡ διαβάσις κάθε βραδύου βιβλίου καὶ τὸ ἀποστοχάζειν ὁλόκληρου τοῦ κεφαλαίου—ἔξει ἀρκετὰ διαδεδομένον στὸ δυτικὸ ἡμιοφαιρίο— ἔκαναν ἀνὰ Νίτσα Μπέρνερ καὶ μὴν ἐπιτρέψει στὰ ἑαυτὸν τῆς νὰ γνωρίσῃ πρὶν ἀπὸ τὸν συνύψου τῆς ἄλλου ἀντρα καὶ νὰ μὴν ἐπὶ τὸλμήσῃ ἔπιστῃς νὰ τοῖν ἀνταποδώσῃ μὲ τὸ ἴδιον νόμισμα τὴν—πραγματικὴν—τῆς ἡ φανταστικὴν—ἀπιστίαν τῆς.

Ἀκούην καὶ τὸ διαγινώσκοντα ὅτι ὁ

ταν, για άλλες, μιὰ άλλη και λογική λύσι, ήταν κάτι τὸ ξένο καὶ ἀποκρουστικὸ γιὰ τὴν θρησκόμενη αὐτὴ γυναίκα.

«Ὁμως, σ' ἄλλα μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ ἡ ἀνατροφή, ποὺ ἔχει πάρει νὰ τοῦ ἀποδοθῇ, καὶ νὰ ταυτιστῇ. Κ

η Νίτα Μπέηκερ —αυτό είναι άνανμο—
 φισήθηκε —είχε ταμπαραμένει. Της
 κοστίζει πολύ, τρομερά ίσως, να πα-
 ραμειλητά από τον άντρα της, να
 διαπιστώνει την αδιαφορία και την
 ψυχρότητα του. Άλλα δέν ήταν —έ-
 αιτίας και πάλι της θρησκόληπτης α-
 γωνίας της— από τις γυναίκες εκεί-
 νες, που μπορούν να γίνουν έλκυσι-
 κές σ' έναν άντρα, ή, πράγμα ακόμη
 δυσκολότερο, να παραμεινούν έλκυ-
 στικές.

Νομίζω πώς δε θα ήταν παράτολμο να φαντασθούμε την μίσση Μπέρκερ να άπαιτεί την έρωτική προσοχή του σύζυγού της σαν ένδοξο κεκτημένο από το νόμο δικαίωμά της. Άλλα ο νόμος μπορεί να επιβάλει στο σύζυγο την πίστη, την άφραση και, ακόμη, την στοργική μεταχείριση της σύζυγου, ποτέ, όμως, τον έρωτα!...

Τί ἔφατ' αὖτε, λοιπόν, ὁ λογίας, ὁ
ἡ νόμιμη συντροφός του δὲν ἦταν
ἰκανὴ νὰ τὸν προσελκύσῃ, ἀπὸ τὴν
κρατήσῃ κοινὰ της, ἀπὸ τοῦ διατρέ-
ρησῇ σταθερὸ καὶ διαπαι-
στο τὸν ἔρωτα; Καὶ τί
ἔφατ' αὖτε, ἔτισης, ἀν εἰδὼς
σὰν ἐνανόρκωτος τῆς θηλυ-
κότητος καὶ τῆς χάριος
—πὺς ἀλλοῦς ταχὰ ἐ-
μποροῦς νὰ τὴν δι-
μιά ἀπὴλ κατέλινε, πο-
παρκολλοῦσθεος τῆς μόδης
ἀντι γιὰ κηρύγματα καὶ
διάδωξ τοῦ περιοδίου τῆς
ἐκείνης ἐπὶ Βιβλίου.

ΧΗΣ

Πώς να τα καταλάβει
ώμως, αυτά η Θρησκολο-
πη μίσησε Μπέηγορ; Πώς
να χωρέσει το μυαλό της
ότι το Άτιθασσο, παντο-
δύναμο Ένστικτο δεν υπο-
τάσσεται στα απαγορευ-
τικά «μη» και στα «πρέ-
πει»;

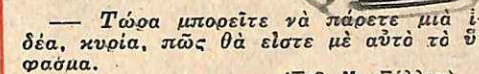
Πῶς, ὁμως, πάλι νῶ
 πνίξη τὴν ἀνάγκη, ποὺ ἀισθανότα
 ἡ ἴδια γιὰ ἔρωτα—ἀσχετὰ ἀν' ἡ θρη
 σκευτικὴ ἀγωγή τῆς τὴν ἔκανε ἀδέ
 ξια στὴν ἐκδελῶσι τῆς— καὶ νὰ δ
 φοσιωθῇ στὴ Βίβλο τῆς, ἀδιαφορώ
 τας γιὰ τὴν παρεκτροπὴς καὶ τὴν ψυ
 χροπτὴ τοῦ συζύγου;

«Έτσι, ερωτήθηκε από ιδιώτη κρασία και θρησκόληπτη από άνω γη, η Νίτα Μπλέκερ δεν κατώρθωσε να συμβιβάσει τα άσυμβίβαστα και άφαιρεσε στον παροξυσμό, που της οδήγησε ως το έγκλημα. Πολλοί απόρριψαν, επειδή η θρησκευτικότητα της, τουλάχιστον, έπρεπε να της είχε αποτρέψει τον ανατριχιαστικό τριπλό φόνο. Πάνω δεν είδε — άναρπώσιμους — γραμμάτια με πύρινα γραμμάτια την έντολη και φωνεούσαν, όταν άπλωσε το χέρι πάνω της, σιδήρα, τα σιδήρια:

Ξεχνούν, όμως, όσοι διατυπώνουν αυτή την άπορία, πόσο έλοι άνεκα ρετα ο φανατικός θρησκόλητος, σά της Νίτα Μπέρκερ, παραμορφώνον τις Γραφές κατ' αρέσκεια. Καί πάλι οι περισσότεροι μεταξύ τους δεν βλέπουν την Βίβλο — επειδή έτσι του έπιβάλλουν οι συμπεισμένες έρωσι κές άπώθησεις τους — παρά σό να πουριτανικό κήρυγμα άποκλειστικά κατ' σπρεδομένο έναντίον τών αέρωτων άμαρτημάτων.

«Εἶπαι ἡθέλει, ἐπὶ τὴν συνέφρον
νά δῃ καὶ ἔτσι εἶδε τὴν Βίβλο
Νίτα Μπέκκερ. Στὸ διαστρεβλωμέ-
νο πνεῦμα της, τὸ ἐξουθενημένο
πὸ τὴν ἀλόγητη μάχη τῆς θρησκολι-
ψίας μὲ τὸν ἐρωτισμό, μέγας ἐν-
χοσ, μέγας ἀκαρτωτός» ἦταν μόνον
ὁ ἄντρας της, ὁ λογίας, ποῦ ἐξ
παραδείσσει τὴν ἐντολή, ποῦ ἀπαγ-
ρεῖ τὴν ἀπιστία. Ἡ ἴδια δὲν ἐγ-
κεῖνε παρὰ μόνο μὴ πράξι «ἀνά-
στασις ἀπολόγηται»!

τοιο με ομαλή ιδιοσυγκρασία και
σorroπημένη σκέψη όλα αυτά.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΟΜΟΡΦΑ ΧΕΙΛΗΝ	ΣΕΛ. 2
Οι ἀσθενεῖς καὶ οἱ ἀτέλειαι, ποὺ παρουσιάζουν.	
Η ΜΥΛΕΝ ΝΤΕΜΟΝΖΟ ΠΑΙΖΕΙ... ΛΑΤΕΡΝΑΙ...	» 4
Ἐνα κινούμενο ἔξνα ἀστέια σ' ἕνα νυχτερινὸ δρόμο τῆς Πλάνας.	
ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ	» 6
Ἡ Τίνα Ὀνίσση — Μιλάνεφορσι καὶ τὰ παῖδιά της. — Ἡ Σαυμάη καὶ ὁ ρωμαιοὺς ρομαντικός. — Ἡ Καταρίνα Φοντισέβα καὶ τὰ κλῆ τῆς κλῆ.	
Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΚΟΛΟΣΣΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΡΚΟΣΜΙΑ ΠΟΛΙΤΕΙΑ	» 10
Ἡ πορεία τῆς Λαϊκῆς Κίνας.	
ΟΙ ΘΕΟΜΗΝΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ	» 17
Ὅταν ἡ Ἀθήνα καὶ ἡ Πατρίδα πλημμυρίζουν ἀπὸ τὰ νερά τῆς θροῦνης.	
Η ΑΘΗΝΑ ΠΡΙΝ ΑΠΟ 90 ΧΡΟΝΙΑ	» 31
Ἰστορεῖ καὶ τότε, ὅπως σήμερα, οἰκοδομικὸς δογματισμός.	
Η ΠΛΑΤΥΠΟΔΙΑ ΚΑΙ Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ	» 32
Εἰδικὲς ἀσκήσεις, πέλματα καὶ μασσὲς.	
ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΧΟΛΟΚΥΤΟΓΡΑΦΗΣΙΣ	» 33
Ἡ ἀκριβέστερη διαγνωστικὴ μέθοδος γιὰ τὰ ἀνακαλυφθῆναι οἱ λίθοι τῆς χολῆς.	
ΚΟΙΜΟΥΜΕΝΟΙ ΓΙΑ Ν' ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΟΥΝ!	» 33
Ὁ φόβος τῆς ἀθηνίας καὶ τὸ ἰδεώδες κρεβάτι.	
ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ	» 36
Ἀθηναῖκὲς φησιολογίαι.	
ΕΥΗ ΜΥΛΟΠΟΥΛΟΥ	» 37
Ἡ «κόρη τῆς ἀριστείας».	
Ο ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΣ ΠΥΘΕΜΑΣ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ	» 40
Γεμάτος ὄρη, γαράδες, τάφους, ἀδύσους!...	
ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ, Ο ΖΩΤΙΚΟΣ ΑΔΕΝΑΣ ΤΩΝ ΑΝΤΡΩΝ	» 42
Μολοντὲς μικροὶ σὰν καστανοί, παῖζει ἀπουδαίωτο ρόλο στὴν ὕψια.	
ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΤΑΣΑΝΕ ΠΟΤΕΙ	» 49
Οἱ μελλοθάνατοι τοῦ Σελίνγκραντ ἀνοίγουν τὴν καρδιά τους.	
ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΓΙΟΣ	» 50
Ὁ Μητροπολίτης Πενταπόλεως Νεκτάριος Κεφαλῆς.	
Η ΛΟΞΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΝΟΔΑΣ	» 55
Ανοιχτόχρεια λαϊκῶν. — Ἐπιταφίδια ἀπὸ λαϊκὰ λεπτά. — Απονεύματα ταπεινὰ. — Ἀνεύματα τῆς πόδας. — Παῖδια φασματά.	

Η ΜΥΛΕΝ ΝΤΕΜΟΝΖΟ

ΠΟΙΑ είναι μεγαλύτερη βόμβα ή μάλλον «σεξοβόμβα», όπως συνηθίζεται τελευταία να ονομάζονται οι ξένοι θηλυκοί αστέρες του κινηματογράφου, που διακρίνονται περισσότερο για τα σωματικά τους προσόντα — και τί προσόντα! — παρά για το ταλέντο τους; 'Η Μπριζίτ Μπαρντό ή η Μυλέν Ντεμονζό;

Ίδου η άπορία, όπως θα λέγε κι'...ό Σαίξπηρο. 'Η πρώτη... είναι η πρώτη! 'Η πασίγνωστη, ή γατούλα, ή σκανδαλιάρα, το εθνικό σύμβολο της Γαλλίας!

'Η δεύτερη;... Παρακαλώ έλατε μαζί μου.

Στενό σοκάκι. Και φεγγαροβραδιά. Δρομάκι ανθρωπινό. Άντικρυ ή 'Ακρόπολη — ήχος και φως. Μιά κληματαριά, με δίχως σταφύλια, που κεντά τους ίσκιους απ' τα κίτρινα φύλλα της στον απέναντι παμπάλαιο, ασθόνιστο τοίχο. Χαμηλά, στην ασφαλτό, ένα αργοπορημένο ζευγάρι, που περπατά βιαστικά.

Και στον ουρανό αστέρια. Και στίς γλάστρες βασιλικά και μαντζουράνες, με βαριές μυρωδιές.

'Η Πλάκα!

Στην άκρη του ανθρωπίνου δρομάκου, φώτα. Ένα μαγαζί, μία ταβέρνα, από κείνες τις θάνατες και χλιοτραγουδημένες, που με τα σκληρότερα, τις γαροδύμτες και τα κοκορέσια τους, ποτισμένα με την ξανθεία θεά της αθηναϊκής ξάστερης νύχτας, τη ρετσίνα, ευφραίνουν «τάς καρδιές» των ξενόχτηδων.

Κι' έξω απ' την πόρτα της ταβερνίσσας, μία λατέρνα, άπομεινάρι λησμονημένων ωραίων καιρών.

Πέντ'-έξη σιές, ανδρικές και θηλυκές, γύρω-γύρω άκουνη. Μιά από αυτές, γυρίζει το χερούλι και οι νότες χαϊδεύουν την ησυχία της νύχτας:

«Όσο κι' αν ψάξω
δε βόσκω άλλω λιμάνι
τοελλή να μ' έχη κάνει
ώσαν τον Πειραιά...».

Ίδου κι' ο ύποφαινόμενος.
Νυχτοπούλι, που τριγυρνά άσκοπα τους δρόμους, πλησιάζει. Οι σιές άρχίζουν να παίρνουν σχήμα και χαρακτηριστικά. Έκείνες, που είναι γύρω απ' τη λατέρνα. Κι' εκείνη που γυρίζει το χερούλι.

Τρία βήματα ακόμη και...
'Η λατερονταζού της νύχτας δεν είναι άλλη από κείνη που μάταια γυρεύουμε τόσες ώρες.
— Μυλέν, ό Μυλέν!...

'Η διάσημη Γαλλίδα γόσσα Μυλέν Ντεμονζό — γιατί περί αυτής πρόκειται — σταματά, ξαφνιασμένη, το χερούλι της λατέρας. Τα «Παιδιά του Πειραιά» σταματούν κι' αυτά το χασάπικό τους, με το μαχαίρι, κι' η νύχτα άπομένει... χωρίς παιδιά, άπληνη.

'Η γόσσα άνοίγει το στόμα της:
— Ποιός είστε σεις; Δε σάς γνωρίζω.
— Δεν πειράζει. Σας γνωρίζουμε εμείς...
Κάτι ύποψιάζεται:
— Ζουρνάλιστ;
Βάζει τα γέλια.
— Με άνακαλύψατε, έ;

Μας την είχε «σκάσει». Σ' όλους τους εκπροσώπους του Τύπου, δηλαδή.
Είχε έρθει ένα απόγευμα της περασμένης εβδομάδος, άεροπορικώς, ή Μυλέν Ντεμονζό, ή υπ' αριθ. 1 αντίπαλος της Μπριζίτ Μπαρντό, μαζί μ' ένα μπουκέτο άκόμη αστέρια κι' άστεράκια του κινηματογράφου: Τήν 'Ελγκα 'Ανράκια του κινηματογράφου: Τήν Τζάστισ, τη Μισέλ Ζιραρντό και τον Στάνλεϋ Μπαίηκερ.

'Αφορμή αυτού του αλφινδιαστικού κατακλυσμού αστεριών στην 'Αθήνα, ή ταινία «Τά κανόνια του Ναβαρόνε», που θα δινόταν ή έπίσημη προεμέρα της στο «Πάλας».

Βέβαια, στην ταινία αυτή πρωταγωνιστούν ο Γκρογκχορν Πεκ, ο Άντονι Κουήν και ή Ειρήνη Παπά, κι' αυτοί θάπρεπε νάθουν κανονικά για την «προεμέρα». Όμως, δεν εύκαινικά για την «προεμέρα», λόγω άλλων άσχιών, κι' ή παραγωγός εταιρεία θεώρησε καλό, χάριν του σχετικού θορύβου, να στείλει άλλα αστέρια, που άνήκουν στη δύναμή της, μ' επί κεφαλής τη γόσσα Ντεμονζό.

Κι' ένα απόγευμα, το μπουκέτο ξεπέζεψε απ' το άεροπλάνο. Έπακολούθησαν τά συνηθισμένα: Φλάς φωτορεπόρτερ, δημοσιογράφοι, έρωτήσεις («Σας άρέσει ή 'Ελλάς;» — «Έ, πάροπολο!», — «Πώς βόσκατε την 'Αθήνα;» — «Αχ, ό Παρθενών σας!» κλπ.), χαμόγελα, χειραψίες και μία πρέσ-κόνφερανς, το βράδυ, όπου ή Ντεμονζό, σαν καθώς πρέπει άστρο, μίλησε σεμνά για το έργο της και τά πεπραγμένα της.

Κι' ύστερα... ήθε ή σειρά μας, με ένα τηλεφώνημα στο «Κίνη-Πάλας», όπου κατέλυσε ή, μάλλον, κατέκλυσε ή βορχή των ξένων άστεριών.

Ο 'Αμερικανός σκηνοθέτης Κάρλ Φόρμαν.

— Ντεμονζό, έχει;
— Όχι, βρίσκεται στο μπάνιο...
— Πού και πώς θα περάσει τη βραδιά της άπόψε;
Μικρή σιγή έπακολούθησε. "Τστερα ή άπάντησι ήθε κοφτή απ' την άλλη άκρη του σύρματος:
— Ό,τι είχε να πη στον Τύπο, το είπε ή μαντάμ Ντεμονζό. Τώρα άνήκει στον έαυτό της.
'Επαμείναμε, ευγενικά:
— Παρντόν. Δέ θέλουμε να τη στερήσουμε απ' τον... έαυτό της. 'Απλώς να τη δούμε για φωτογράφες...
Νέα σωπή. Καί νέα άπάντησι:
— Λέμε για τη Βαρυμπόμπη. Κανένα κέντρο. Μας είπαν πώς είναι ωραία έχει.

'Από άριστερά προς τα δεξιά: 'Ανν Βερονό, Στάνλεϋ Μπαίηκερ, 'Ελγκα Αντερσεν, Μάρα Λάντι, Κάρλ Φόρμαν, Σέρ Τζάιμς Ρόμπερτσον, Τζάστισ, Μισέλ Ζιραρντό, Μυλέν Ντεμονζό και Ειρήνη Παπά.

— Μεροσί.
Κλείσαμε το τηλέφωνο και το κυνήγι άρχισε. Πλήν όμως... τά βόλια πήγαν πέρα, όπως λέει το γνωστό τραγούδι. Χτενίσαμε τά κέντρα της Βαρυμπόμπης ως τά μεσάνυχτα, και σε συνέχεια όλα τά κοσμικά νυχτερινά κέντρα της 'Αθήνας, της όδου Πατησίων, του Συντάγματος, της Πλάκας, χωρίς ν' άνακαλύψουμε όχι μονάχα τη διάσημη Μυλέν, αλλά ούτε το νυχάκι της.
'Όσπου, καθώς, άπογοητευμένοι, τó ρίξαμε στη ρομάντσα των στενών ανθρωπίνων δρομάκων, κάτω απ' την 'Ακρόπολη, πέσαμε πάνω στη...λατέρνα. Και στην ωραία γόσσα, που έγινε ξαφνικά κι' άπόδοπτα... λατερονταζού και γευόταν τά «Παιδιά του Πειραιά», κατά τον πατροπαράδοτο παλαιοαθηναϊκό τρόπο, σά βέρος γκάγκαρος της παλαιάς ωραίας εποχής. «Κουλέο λοκά!».

'Η συνέντευξι άρχισε.
— Έν άρχη ήν ό λόγος, λέγαν οι άρχαίοι.
'Έν άρχη ήν ή κουζίνα, σκεφτήκαμε εμείς, μιά κι' ή τύχη τόφερε να βρεθούμε έξω από ταβέρνα, και μάλιστα ταβέρνα της Πλάκας.
Και ξεκινήσαμε από κει. 'Απ' την κουζίνα.
'Η γόσσα δέ μπορούσε πιά παρά να μās άπαντήσει.
— Λοιπόν, τί φάγατε άπόψε, μαμζέλ;
Μας διορθώνει:
— Μαντάμ. Είμαι παντρεμένη τον 'Ανρι Κόστ. Τόν καλλιτέχνη φωτογράφο 'Ανρι Κόστ.

παίζει... λατέρνα...

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΑΔΙΚΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΞΕΝΩΝ ΑΣΤΕΡΙΩΝ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

— Και σεις;
— Τί εμείς;
— Νά, οι φωτογράφοι. Τί έχουν και τους κυνηγούν έτσι οι γυναίκες; 'Η Μαργαρίτα, να πούμε, έσεις, ή δική μας, ή Μάρο Κοντού;
'Η Μυλέν Ντεμονζό, όμως, άποφεύγει τις «έντιμ» έρωτήσεις. Και έπιστρέφει στη βάση που θέσαμε:
— Με ρωτήσατε τί έφαγα; Πρέπει να σάς άπαντήσω; Έχει σημασία αυτό;
— Τρομερή!...
Τό άντιλαμβάνεται. Και — τί να κάνη; — άπαντά:
— Λαγό στιφάδο...
Τό σημειώνουμε με την ίδια ευσυνειδησία,

που θα σημειώναμε δηλώσεις του κ. Κένεντυ περί άτομικών δοκιμών ή άφοπλισμού!
Και πάμε παρακάτω:
— Τί ποτό ήπιατε;
— Ρετσίνα.
— Χορέψατε;
Σηκώνει τους ώμους:
— Δέ χωρούσε.
— Θα χορέψετε;
— Ναι. Θα πάμε σε κλάμπ τώρα, για λίγο τσά-τσά.
— Καλώς. Και ό σύζυγος; 'Ο κ. φωτογράφος;

★
«Κανόνια του Ναβαρόνε».
Αυτά στάθηκαν ή αίτια αυτής της άπόδοπτης νυχτερινής συνομιλίας. Μιά ταινία, όπου ή Μυλέν Ντεμονζό δεν «παίζει» και δεν παίρνει μέρος, και που ώστόσο ήθε να την ένισχύση με τη γοητεία της.
Γιατί έχει πολλή γοητεία ή Γαλλίδα σεξοβόμβα, που την έκαναν διάσημη σαν ήθοποιό και σά γυναίκα.
Τό πρώτο θύμα της είναι... ό σύζυγος. 'Ο φωτογράφος. Τό όμολογεί ή ίδια, μόλις ή κουβέντα στάθηκε σ' αυτόν:
— Μιά ωραία γυναίκα πρέπει νάναι... παντρεμένη, για νάχη προσωπικότητα.
'Ο δογματισμός της φαίνεται λίγο παράξενος, γιατί γενικώς οι άνθρωποι πιστεύουν τό άντίθετο. Της τό λέμε:
— Μιά παντρεμένη, κυρία μου, δέ μπορεί να όλοκληρώνη, με τό γεγονός ότι είναι παντρεμένη, την προσωπικότητά της. Τό άντίθετο συμβαίνει. Μεταβάλλεται σε... μισό. Δεν άκούσατε, που λένε τό «έτερον ήμισυ»;
'Αρνείται τό συλλογισμό. Και έξηγει:
— Μιά γυναίκα παντρεμένη, είναι μιά γυναί-

κα, που αγαπά! 'Η άγάπη όλοκληρώνει τον άνθρωπο. Δίχως άγάτη ή γυναίκα δεν είναι τίποτα!
— Έννοείτε τη νόμιμη άγάτη; Μά αυτή... εξατμίζεται με τον καιρό.
Κουνά τό κεφάλι άσχημικά:
— Όχι. Μεγαλώνει, θέλετε να πητε. 'Η άγάτη είναι σαν...τά δέντρα. Μεγαλώνουν, πετούν κλώνους, βγάζουν λουλούδια ή καρπούς. Κι' όσο περνούν τά χρόνια, άποχτούν βαθύτερες ρίζες...

★
Είναι ν' άπορη κανείς, με την τροπή που πήρε ή κουβέντα.
Πιστεύαμε, όπως κι' όλος ό κόσμος, ότι οι γόσσες, οι προκλητικά ωραίες, οι «σεξοβόμβες» του κινηματογράφου, με τις χιλιάδες σκάνδαλα, τις περιπέτειες και τις τεχνητά δημιουργημένες άπίθανες φήμες, δεν είναι παρά ένα είδος κουκλες, που τά προσόντα τους τά βασίζουν στις σωματικές τους άναλογίες.
'Η Μυλέν Ντεμονζό μās άνέτρεψε την άποψη αυτή. 'Όταν μιά γυναίκα μιλά, όπως μίλησε εκείνη, για τη «συζυγική άγάτη», φανερώνει πώς έχει έσωτερικό κόσμο βαθύτερο και πώς δέ βασίζει την καλλιτεχνική της σταδιοδρομία σ' άλλον είδους προσόντα.

Της διατυπώνουμε μιά άλλη έρώτησι:
— Είτε τό θέλετε, είτε όχι, είσθε μιά σεξοβόμβα, της ίδιας ισχύος με τη Μπριζίτ Μπαρντό. Αυτή τη φήμη έχετε τουλάχιστον, κι' έδώ που τά λέμε, είναι φώς φανόρι αυτό. Πέστε, λοιπόν, πώς περνούν ή πώς θέλουν να περνούν τις μέρες και τις νύχτες τους οι «ωραίες» του κινηματογράφου; Συγκεκριμένα, έσεις πώς τις περνάτε;
— Τό πώς τις περνά, δεν έχει σημασία. Εί-ναι άλλο: Δουλεύοντας. «Γυρίζοντας» δηλαδή.
'Αν με ρωτούσατε πώς θάθελα να τις περνά...
— Σας τό ρωτώ, τώρα.

Τό χαριτωμένο προσωπάκι παίρνει έκφρασι δνειροπόλα:
— Ρομαντικά! Άπαντά. Αίπλα στο τζάκι, μαζί με τον άντρα μου, ν' άκούμε τό τραγούδι της φωτιάς. 'Η σε κανένα ήσυχο άερογιάλι, να κυττάω την ήσυχη θάλασσα, καθισμένη στην άμμο και στά βότσαλα...

Καθώς μιλά, χαμηλώνει σε μιά στιγμή τά μάτια. Ίσως και να κοκκινίζει, σαν κοριτσάκι,

'Η Γαλλίδα σαρ 'Ανν Βερονό.

'Η γόσσα Μυλέν Ντεμονζό.

που εξομολογείται τά παιδικά του μυστικά. 'Τστερα, λέει, ψιθυριστά:

— Είμαι ρομαντική, ξέρετε...
Δεν ήταν άνάγκη να τό πη: 'Η λατέρνα με τις λησμονημένες νότες, που βρόσκειται δίπλα, τό ταβερνάκι με τό «λαγό στιφάδο», τό σκοτεινό δρομάκι της γραφικής Πλάκας, όπου διαλέξε για να περάση τη νύχτα, όπως νάθη ή ώρα για ύπνο, μαρτυρούν της εξομολόγησας τό άσφαλές.

Μου δίνει τό χέρι.
'Η ώρα πέσασε. Κι' οι φίλοι της, τά άλλα ξένα αστέρια, ό Τζάστισ, ή 'Ελγκα, ή Ζιραρντό, περιμένουν όρθιοι από ώρα.
— Καληνύχτα σας. Και μην κρατάτε καλά για την... Βαρυμπόμπη...

Πώς να της κρατήσουμε; 'Αλλωστε, ή δουλειά μας έγινε. Βγήκε «λαγός», που λένε. Και τί λαγός! Στιφάδο.

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΤΑΟΣ

Ο ΚΙΤΡΙΝΟΣ ΚΟΛΟΣΣΟΣ

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Ο ΜΑΟ ΤΣΕ ΤΟΥΝΓΚ, πολιτικός και πνευματικός πατέρας της καινούργιας Κίνας, προχώρησε στο βήμα κι' ο κεραυνός των χειροκροτημάτων κι' επευφημιών ανέβηκε απότομα προς τον τεράστιο θόλο του Λαϊκού Κοινοβουλίου.

Η αίθουσα είχε κάτι το μεγαλειώδες, στολισμένη με τεράστια πορταίτα του Μάο, του Λένιν και του Στάλιν και με κόκκινες σημαίες. Μια τεράστια προσομοιωμένη του ίδιου του Μάο-Τσε-Τούνγκ δέσποζε της αίθουσας, κατάντητας με αέτσιο βλέμμα τους εκπροσώπους 650.000.000 λαού. Ένα πελώριο κοκκινο αστέρι ήταν κρεμασμένο στο κέντρο ενός ορανού, που κάλυπτε όλο το θόλο του Λαϊκού Κοινοβουλίου.

Ο Μάο-Τσε-Τούνγκ, αγέραςτος, με πλατύ μέτωπο διανοούμενου, προσέβαινε σε μια επισκόπηση των πραγματοποιήσεων της καινούργιας Κίνας από το 1949, που θεμελιώθηκε το νέο καθεστώς, μέχρι σήμερα.

Μοιράσαμε τη γη σ' όλους τους αγρότες, ενώ πριν ανήκε μόνο σε μερικούς φεουδάρχες.

Συντρίψαμε τη διαφθορά της κρατικής μηχανής, που αποτελούσε ένα κωινόμα στα σπλάχνα του λαού μας.

Θέσαμε τις βάσεις μιας βαρυσίας βιομηχανίας, που μέχρι χτες άρχιζε, θα αποτελούσε μακρινό και άπραγματοποίητο όνειρο. Μηχανήματα και αυτοκίνητα, καράβια και σιδηροδρόμοι βγαίνουν τώρα μέσα από τα χέρια του λαού μας.

Η θέσι της γυναίκας άλλαξε ουσιαστικά. Ψηφίσαμε ένα νέο νόμο για το γάμο, που καθιερώνει την ισότητα των δύο φύλων. Από αιώνες αιώνων η Κινέζα, σαν κόρη, όφειλε τυφλή υπακοή στον πατέρα, σαν παντρεμένη στο σύζυγο, σ' α χήρα στον πρωτότοκο γιό. Μπορούσε και να πουληθεί ακόμα, χωρίς να έχει το δικαίωμα και ελάχιστης διαμαρτυρίας. Σήμερα, για πρώτη φορά στην ιστορία της, αναπνέει τον αέρα μιας οδισιαστικής ελευθερίας.

Η εξωτερική μας πολιτική είναι ανεξάρτητη κι' γι' αυτό ισχυρή.

Οι ένοπλες δυνάμεις μας αδράνουν συνεχώς την ισχύ τους, έτοιμες να συντρίψουν κάθε επιδρομή.

Ο Κινέζος ήγέτης — ήμεις της Άπω Ανατολής, μοντέρνος πολιτικός Βουδδας — παρθετε συγκριτικά νούμερα, ανέλυε καταστάσεις, χάραζε τις μελλοντικές προοπτικές...

Κι' έξω από το Λαϊκό Κοινοβούλιο και πέρα απ' το Πεκίνο, στην άγανη αυτή χώρα των 3.500.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων, δέκα περίπου εκατομμύρια επίσημοι προπαγανδιστές του κόμματος, φύτευαν μέσα στα μυαλά της ατέλειωτης κινέζικης μάζας τις καινούργιες αλήθειες...

Μάο — Τσε — Τούνγκ: 'Ο δημιουργός της Λαϊκής Κίνας.

ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΘΥ ΥΠΝΟ ΣΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Τρεές χιλιετηρίδες περίπου, η Κίνα μοιάζει με μια άπεραντη ανώνυμη μονηγοκοφωλία. Βαθύς, αποχρωματιστός ύπνος σκεπάζει τις άπεραντες εκτάσεις. Οι αυτοκράτορες διαδέχονται ο ένας τον άλλο, μέσα σε μια φεουδαρχική κοινωνική οργάνωση, αδιαφορώντας για την οργάνωση, που αποστεωμένοι μανδρινάοι παίζουν το ρόλο θεοκρατικών και πνευματικών αρχηγών.

Η μοναρχία πέφτει το 1911, χωρίς στη δημοκρατική κίνηση του δρος Σουν-Γιάτ-Σέν, ωστόσο μορφής ιδεολογίας και επαναστάτη.

Στην άπεραντη κινέζικη χώρα, αρχίζουν να κολλάζουν, ορμητικές και ασύνδετες, οι πιο ετερόκλητες δυνάμεις...

Ο βαθύς ύπνος, ο λήθαργος ενός δλόκληρου λαού, αρχίζει να υποχωρεί, κυρίως στα μεγάλα αστικά κέντρα: Σαγκάη, Καντόνα, Πεκίνο...

Γρήγορα, μέσα στην πυρακτωμένη αυτή χώρα, ξεχωρίζουν τέσσερες δυνάμεις: Πρώτα και κύρια το περίφημο Κουό-Μιν-Τάγκ, μια αληθινά δημοκρατική κίνηση, με έντονες εθνικιστικές τάσεις. (Η κινέζικη ψυχολογία παραμένει πάντοτε και μέγρο σήμερα, βασικά ξενόδοξη).

Το Κουό-Μιν-Τάγκ έχει για ιδανικό του τον άμεσο εξαναγκασμό της χώρας, με πρότυπο τις μεγάλες δυτικές χώρες.

Έξω απ' το Κουό-Μιν-Τάγκ, που αποτε-

Η πορεία της Λαϊκής Κίνας

λεί ένα κοινό μέτωπο διαφόρων κομμάτων και πολιτικών κινήσεων, με την ανακήρυξη της δημοκρατίας, διάφοροι διοικητές μακρινών επαρχιών και φιλόδοξοι στρατηγοί ύψωσαν διζες τους παντιέρες, μη αναγνωρίζοντας σαν άρχηγό παρά μόνο τον εαυτό τους και εξμεταλλευόμενοι ανέλεητα τους τοπικούς πληθυσμούς.

Ένας άλλος σοβαρότατος παράγοντας της κινέζικης ζωής είναι οι «ξένοι» — Ευρωπαίοι, κυρίως Βρετανοί, Αμερικανοί και Ιάπωνες — που έχουν τις δικές τους ζώνες επιρροής, στα μεγάλα αστικά κέντρα, κρατώντας ουσιαστικά στα χέρια τους την οικονομία της χώρας και ιδιαίτερα το εξωτερικό εμπόριο.

Το 1921, προστίθεται σ' αυτές τις αλληλοσυγκρουόμενες δυνάμεις και το Κουό-Μιν-Τάγκ, δηλαδή το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας. Μέχρι, βέβαια, το 1918 περίπου, ο μαρξισμός ήτανε απόλυτα άγνωστος στην Κίνα. Τότε ακριβώς — και με τον επαναστατικό άνεμο, που φύσαγε από τη Ρωσία — δυο καθηγητές του Πανεπιστημίου του Πεκίνου, ο Λι-Τά-Τσάο και ο Σέν-Τονγκ-Τσιού, ιδρύουν το σύνδεσμο για τη μελέτη του μαρξισμού.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΜΑΟ-ΤΣΕ-ΤΟΥΝΓΚ

Το 1921, άμέσως μετά την ίδρυσή του, γίνεται και το πρώτο συνέδριο του κομμουνιστικού κόμματος, σε μια νοικιασμένη φαρμακεία, στη λίμνη Νιεζπού, που μόλις χωράει τους δώδεκα συνέδρους!... Άνάμεσά τους και ένας πμπτοχός φοιτητής από το Χουνάν, βοηθός του καθηγητού Λι-Τά-Τσάο. Το όνομά του είναι Μάο-Τσε-Τούνγκ.

Οι συνθήκες, βέβαια — εθνικές, κοινωνικές, ψυχολογικές — είναι τελείως άνοημες για μια σοβαρή επαναστατική δράση.

Ο Στάλιν, που γίνεται στο μεταξύ κυρίαρχος της Σοβιετικής Ένωσης και πού μ' αυτή του την ιδιότητα διευθύνει ουσιαστικά και το παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα, δίνει έντολη στους Κινέζους «συντρόφους» να συνεργαστούν με την Κουό-Μιν-Τάγκ, κυρίως για να αποφευχθεί η τέλεια διάσπασι της χώρας.

Ο ΤΣΑΓΚ-ΚΑΙ-ΣΕΚ

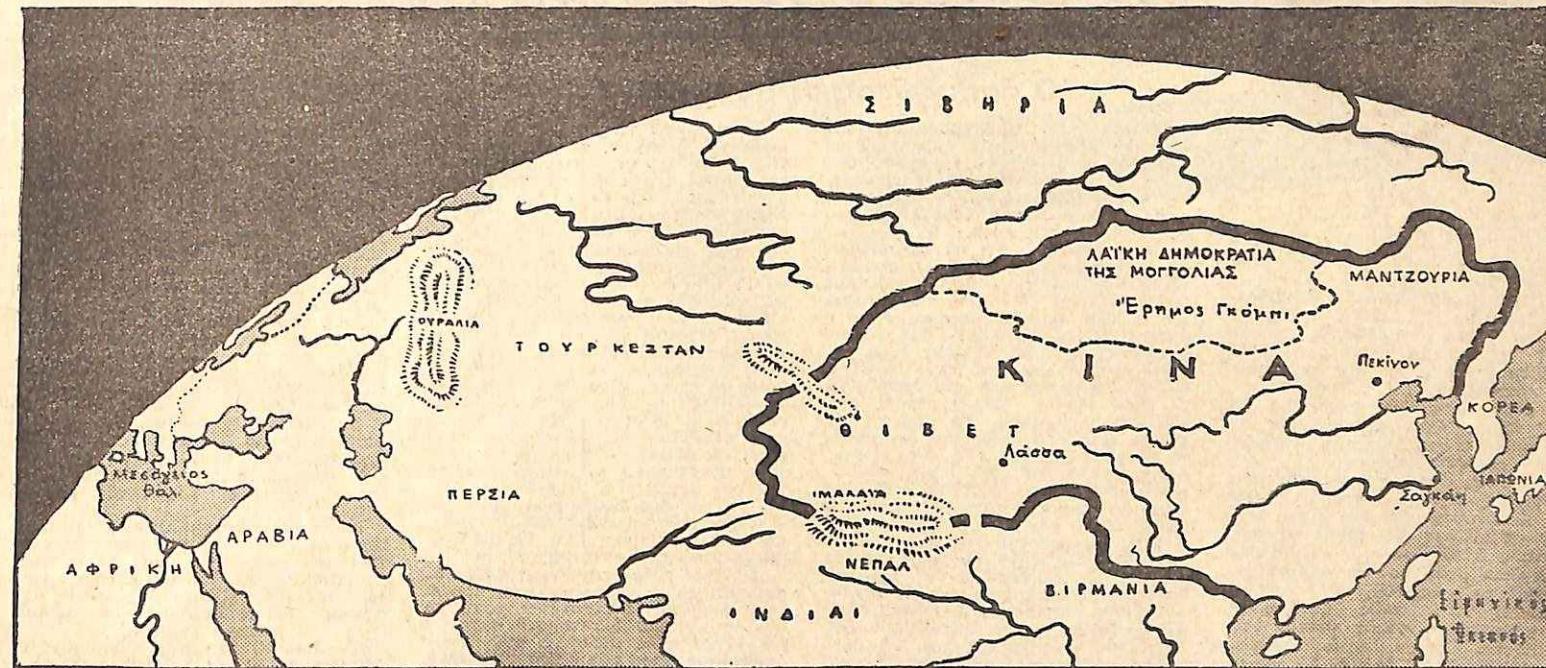
Στο κοινό αυτό μέτωπο, αρχίζουν να λάμπουν καινούργια αστέρια. Πρώτα-πρώτα τα μέλη της σοβιετικής αποστολής, που έστειλε ο Στάλιν, είναι ικανοί: ο Μιχαήλ Μποροντίν, ο στρατηγός Μιλύτσερ και δυο δυναμικοί και φιλόδοξοι Κινέζοι, που σπούδασαν στη Μόσχα: ο Τσάγκ-Κάι-Σεκ και ο Τσού-Έν-Λάι...

Ο συνεκτικός κοίκος της συνεργασίας αστών, δημοκρατών και κομμουνιστών, είναι ωρισμένα κοινά συμφέροντα στην τακτική του αγώνα και η παρουσία — δημονοχική, ισσοροπημένη — ενός πραγματικού εθνικού ήρωα, του Σουν-Γιάτ-Σέν, του Γκάντι της Κίνας.

Αρσενά: Η συντήρηση μεταφεριθήκαν. Η γυμναστική είναι υποχρεωτική για όλους. Δεξιά: Κινέζικος στρατός προελαύνει: Παράγοντας στη διεθνή πολιτική.

στην παγκόσμια πολιτική

Χάρτης της Κίνας. — Έκτασις: 3.500.000 τετραγωνικά χιλιόμετρα. Πληθυσμός: 650.000.000.

ΕΝΑΣ ΕΝΔΗΜΙΚΟΣ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Με το θάνατό του, όμως, το 1925, ο συνεκτικός κοίκος σπάει... Ένας άνεμος διαλύσεως αρχίζει να φυσάει... Το Κουό-Μιν-Τάγκ κહેται στα δυο. Η πιο άριστη του πτέρυγα αποσπώνται, χωρίς και στο προπαγανδιστικό έργο των Κινέζων κομμουνιστών. Την άρχηγία του πιο ισχυρού πλοήγου της κινήσεως αναλαμβάνει ο Τσάγκ-Κάι-Σεκ, με πρόγραμμα να επιβάλει την τάξη στην αναρχομένη χώρα. Η συνεργασία με το κομμουνιστικό κόμμα όχι μόνο σταματάει, αλλά και γρήγορα φτάνει στην άνοιχτη ρήξη και αίματηρή σύγκρουση.

Τα μαύρα φτερά του εμφύλιου πολέμου απλώνονται στην άπεραντη χώρα. Και το αποκορύφωμα της συγκρούσεως είναι η άγρια μάχη της Καντόνας, το 1927, μεταξύ των δυνάμεων του Τσάγκ-Κάι-Σεκ και των άριστων, που καταλήγει σε μια απάνθρωπη σφαγή τους.

Ο Άντορ Μαλόρ — ο τωρινός ύπονογος των Μορφωτικών Σχέσεων της Κυβερνήσεως Ντέ Γκωλ — περιγράφει με ασύλληπτο τόλπο όλο το δράμα της Καντόνας, στο ύπεροχο βιβλίο του «Η ανθρώπινη ύπσταση»... Ο Μαλόρ, βέβαια, όχι μόνο περιγράφει «εκ των ύστερων», αλλά και αποτελεί μέλος της επαναστατικής επιτροπής των άριστων, που, άργότερα, τον απογοήτευσαν όδυνηρά με την πολιτική τους...

Αλλά η ψυχή του επαναστατικού κινήματος — ο Μάο-Τσε-Τούνγκ — αγρυπνεί...

Ένώ ο Τσάγκ-Κάι-Σεκ χτυπάει αλύπητα τους άριστερους, ενώ όλο το κίνημα κινδυνεύει από ολοκληρωτικό αφανισμό, ο Μάο-Τσε-Τούνγκ μαζεύει — σπρηζόμενος κυρίως στους προλετάριους των πόλεων — εκατο χιλιάδες οπαδούς του και αρχίζει τη μεγαλειώδη εκείνη εποποιία, που έμεινε γνωστή στην ιστορία ως «η μεγάλη πορεία». Ο Κινέζος ήγέτης θέλει να διατηρήσει έναν επαναστατικό πυρήνα άθιχτο και γι' αυτό, με τους άντρες του, προσπαθεί να φτάσει — έπειτα από πορεία 3.500 χιλιομέτρων — σε μια μακρινή επαρχία, πέρα από το Σινιζο Τέι-χο, που, λόγω των έδαφικών συνθηκών, θα μπορού να τον προστατεύει αποτελεσματικά. Πράπει να διαδοή την τρομερή έρημο του Γκόμπι.

Από τις εκατο χιλιάδες, έφτασαν μόνο είκοσι!...

Αλλά οι είκοσι αυτές χιλιάδες ήτανε ο πυρήνας, που έπειτα από συνεχή εμφύλιο πόλεμο, ώδήγησαν στη συντριβή του Τσάγκ-Κάι-Σεκ, που

κατέφυγε στη Φομότσα, σχηματίζοντας την κυβέρνηση της Έθνικιστικής Κίνας.

Από το 1945, που τελείωσε ο παγκόσμιος πόλεμος, η διάλυσι των δυνάμεων της πανίσχυρης Κουό-Μιν-Τάγκ αποτελεί μια από τις πιο δραματικές — αλλά και διδακτικές συγχρότως — σελίδες της ιστορίας.

Οι κατασχέσεις, η ανηθικότητα των ιδυνόντων, τα πολιτικά και στρατηγικά λάθη, μαζί με την έλλειψη πείρας των άμερικανικών αποστολών και τη διαβρωτική πολιτική των κομμουνιστών, ώδήγησαν στο χάος, από το οποίο ξεπετάχτηκε το κοκκινο λουλούδι του Μάο-Τσε-Τούνγκ.

ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ Ή ΚΟΛΑΣΗ;

Οι Κινέζοι ήγέτες, μέθυσαν από τη νίκη τους... Από την φαρμάρα στο Πεκίνο, το άλμα ήτανε τεράστιο. Και τα άλματα είναι πάντοτε επικίνδυνα και για τους ήγέτες και για τους λαούς...

Εγκαταλείποντας κι' αυτή τη ρωσική σοβιετική πείρα, ο Μάο-Τσε-Τούνγκ, που βέβαια δίνει μια ειδυλλιακή εικόνα της κινέζικης προαγματικότητας — εικόνα που θυμίζει προπαγανδιστική άφισσα — προσπαθεί με τα Λαϊκά Κοινά να οργανώσει, με τόπο καθαρά στρατιωτικό, όλη την παραγωγική μηχανή της χώρας. Οι άνθρωποι μετατρέπονται σε άπια νούμερα, ενώ σπεί κάθε συναισθηματικός συνδετικός δε-

σμός. 'Ο ιδιώτης δεν υπάρχει πιά.

Και βέβαια ο κινέζικος λαός είναι συνηθισμένος στα αυταρχικά συστήματα... Άλλά και η ανθρώπινη φύσι έχει τα δικαιώματά της.

Άσφαλώς η Κίνα δε βρίσκεται σε τέλειο άδιέδοδο, όπως πολλοί ύποστηρίζουν, άλλα ούτε και είναι η επιτυχημένη κοινωνική οργάνωση, που οι προπαγανδιστές της — και έχει πολλούς — στο εξωτερικό — παρουσιάζουν.

Αναμεισβήτητα όμως — και αυτό το κατάλαβε θαυμάσια η Μεγάλη Βρετανία, που πολυλαπλασιάζει τα χαμόγελα προς το Πεκίνο — η Λαϊκή Κίνα απλώνει τη σαά της σε όλο τον κόσμο.

Δεύτερος πόλος — μετά τη Μόσχα — του παγκόσμιου κομμουνισμού, αναλαμβάνοντας την ιδεολογική ήγεςία πολλών κομμουνιστικών κινήσεων, απειλώντας και την πρωτοκαθεδρία του ίδιου του Κροσίνσκι, πιστή στη σταλινική γραμμή, άσκει αποφασιστική επίδοσι σε όλες τις τελευταίες φάσεις — κορυφές και φανερές — των διεθνών εξελίξεων.

Οι σχέσεις της με τις Έννομένες Πολιτείες — που άνοούνται την είσοδο της στον Ο.Η.Ε. — είναι τεταμένες, ενώ, με ρεαλισμό ενισχύεται το ρεύμα στην Οράσηγτων για έναν διακανονισμό με την καινούργια αυτή παγκόσμια δύναμη, που μόνο οι πολιτικά τυφλοί μπορούν να άγνοούν.

ΕΠ. ΜΕΤ.

— Σας είπα. Την άξια του. Και σας επαναλαμβάνω, ότι δεν πρόκειται να το πουλήσω. Μόνον μια έκπτωση εκ μέρους σας θα ήθελα.

Της τόδωσε στα χέρια, με μια κίνηση περιφρονητική.
— Δεν σχολούμεθα με ψεύτικα κοσμήματα, δεσποινίς μου... Αυτό θα μπορούσε να σας το πουν καλύτερα σ' ένα κατάστημα όπου πουλάνε τέτοια.

Η καρδιά της κοπέλλας βούλιαξε. Πάλι της έδωσε θάρρος η απελπισία.

— Μα δεν είναι ψεύτικο! φώναξε. Αυτό το κολλίε είναι ολόκληρη περιουσία.

Μισόκλεισε τα μάτια του, την κύτταξε με ύφος περιφρονητικό:

— Πιστεύετε στ' αλήθεια πως είναι αληθινό;

— Είναι, σίγουρα...

Γέλασε ο άντρας κοφτά.

— Κοπέλλα μου, της είπε πιδό βράναισα τώρα. Πήγαινε στο καλό. Έχωμε κι' άλλη δουλειά και δεν έχομε όρεξη πρωί-πρωί να χασμερούμε με κουταλάρες.

Σαν κυνηγημένη βγήκε από το κατάστημα η Ναυσικά. Τώρα πια δεν είχε αμφιβολία. Για μια στιγμή σκέφθηκε να πηδή κι' αλλού, να γυρίσει δια τα χρυσόχοια της Αθήνας... Έπειτα όμως, τα γονατά της που λυγίζουν, διαμαρτυρήθηκαν πρώτα:

— Είσαι τρελή; Τι συμφέρον είχε αυτός ο άνθρωπος να σου πη ψεύματα;

Τώφεις της δάγκωσαν την καρδιά. Το πρώτο της συναίσθημα ήταν να αισθανθεί αυτές τις τύψεις επειδή άδικησε τον αγαπημένο της, επειδή της πέρασε έστω και για μια στιγμή μια πονηρή σκέψη στο μυαλό της.

— Αγάπη μου, ψιθύρισε μ' ένα λυγμό στη φωνή, αγάπη μου...

Και με τη λέξη αυτή του ζήτησε ταπεινά συχώρεση.

— Αγάπη μου, ψιθύρισε μ' ένα λυγμό στη φωνή, αγάπη μου...

Και με τη λέξη αυτή του ζήτησε ταπεινά συχώρεση.

— Αγάπη μου, ψιθύρισε μ' ένα λυγμό στη φωνή, αγάπη μου...

Και με τη λέξη αυτή του ζήτησε ταπεινά συχώρεση.

— Αγάπη μου, ψιθύρισε μ' ένα λυγμό στη φωνή, αγάπη μου...

Και με τη λέξη αυτή του ζήτησε ταπεινά συχώρεση.

— Αγάπη μου, ψιθύρισε μ' ένα λυγμό στη φωνή, αγάπη μου...

Και με τη λέξη αυτή του ζήτησε ταπεινά συχώρεση.

— Αγάπη μου, ψιθύρισε μ' ένα λυγμό στη φωνή, αγάπη μου...

Και με τη λέξη αυτή του ζήτησε ταπεινά συχώρεση.

— Αγάπη μου, ψιθύρισε μ' ένα λυγμό στη φωνή, αγάπη μου...

Και με τη λέξη αυτή του ζήτησε ταπεινά συχώρεση.

— Αγάπη μου, ψιθύρισε μ' ένα λυγμό στη φωνή, αγάπη μου...

Και με τη λέξη αυτή του ζήτησε ταπεινά συχώρεση.

— Αγάπη μου, ψιθύρισε μ' ένα λυγμό στη φωνή, αγάπη μου...

Και με τη λέξη αυτή του ζήτησε ταπεινά συχώρεση.

— Αγάπη μου, ψιθύρισε μ' ένα λυγμό στη φωνή, αγάπη μου...

Και με τη λέξη αυτή του ζήτησε ταπεινά συχώρεση.

συμβή; Τι ήταν δυνατόν να είχε συμβή;

Η καρδιά της χτυπούσε να σπάσει. Φοβόταν. Κι' η ίδια δεν ήξερε τι φοβόταν. Λες και κρεμόταν από πάνω από το κεφάλι της κάποιος άορατος κίνδυνος. Λες και κάτι είχε μπη ανάμεσα σ' αυτήν και τη μητέρα της ξαφνικά.

Κι' έπειτα. Έπειτα η καρδιά της σταμάτησε.

— Τι θα γίνει τώρα; Τι θα πω στον Πέτρο; Πώς θα τον βοηθήσω; Περιμένει από μένα το παν. Και τώρα τον εγκαταλείπω... Τον αφήνω σύζυγο... Πώς είναι δυνατόν;...

Ήταν τόση η δυστυχία της, που αποφάσισε να μη του το πη άμείσως. Θα τούλεγε ότι δε μπορούσε να πάρει κανένα κόσμημα, θα του το ανέβαλλε.

ΤΥΧΑΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Δεν πρόβλεπε όμως να συνεχιστεί η σκέψη της. Ένα χέρι της έπιασε το μπράτσο της. Και την άλλη στιγμή, τον είδε μπροστά της. Της χαμογέλουσε με το πιο γοητευτικό του χαμόγελο, κι' η ματιά του τη χάριδε.

— Αγαπούλα... Τι σύμπτωση! Που να φανταστώ πως ενώ περιμένα με τόση αγωνία το τηλεφώνημά σου, θα σ' έβλεπα μπροστά μου.

Ήταν πολύ ταραγμένη για να σκεφθεί πως περιμένα το τηλεφώνημά της στο δρόμο, για να κάνει το συλλογισμό ότι ίσως να την παρακολουθούσε.

Τον κύτταξε με μάτια δυστυχισμένα.

— Πέτρο... Πέτρο... Κι' αυτό δεν ήταν αληθινό.

Δεν κατάλαβε άμείσως.

— Ποιο; Τι θέλεις να πής;

— Έβγαλε το περιδέραιο από την τσάντα της, του το δίδει. Αυτός με την πρώτη ματιά το κατάλαβε.

— Αυτό πήρες τα πουλήσης;

Δεν είμαστε καλά. Αυτό, παιδί μου, φωνάζει πως είναι ψεύτικο.

— Κι' όμως ήμουν σίγουρη...

— Αχ! αναστέναξε αυτός. Θα με σκάσεις. Δεν καταλαβαίνεις φαίνεται από κοσμήματα. Που πιάς και διαλέγεις τα πιο σκάρτα;

— Θα ήθελε να σου πη ότι η ίδια η μητέρα της τη διαβεβαίωνε πως ήταν ένα βαρύτιμο κόσμημα, αλλά δίστασε. Δεν ήξερε πως θα τόποιρνε.

— Παιδί μου, της είπε αυτός, προσπαθώντας να της μιλήσει με καλωσύνη. Μη κυττάς τα έντυπωσιακά κοσμήματα. Δεν υπάρχει κανένα μπριγιαντένιο δακτυλίδι; Ένα δακτυλίδι σπάνια είναι ψεύ-

τικο. Πάρε ένα δακτυλίδι, να τελειώνω ή υπόθεσι.

— Το πήρα αυτό για καλύ-

— Να πούπερες όμως πάλι έ-

— Ξέρεις, περνάνε οι μέρες κι' η δουλειά μου καθυστερεί.

Σήμερα της μιλούσε πιδό ήρεμα. Δεν έδειχνε την ίδια απελπισία.

— Είναι μαρτύριο για μένα... του ψιθύρισε.

Της έπιασε το χέρι, της τό-

— Κάνε άλλη μια προσπάθεια, γλυκεριά μου αγάπη. Άλλη μια προσπάθεια... Για κατήρι μου. Σήμερα όμως κιόλας. Χωρίς άλλο σήμερα. Το απόγευμα, θα σε περιμένω. Να πούμε, βραδάκι, κατά τις οκτώ; Θα τα καταφέρεις;

— Δεν ξέρω, Πέτρο...

— Θα τα καταφέρεις, το ξέρω. Θα σε περιμένω στο Σύνταγμα στις οκτώ. Κι' είμαι σίγουρος α-

— Τη φορά πώς θα πετύχεις... Και τώρα, αγαπούλα μου, πρέπει να σ' αφήσω. Να τρέξω να πω στο συνεταίρο μου ποιοι οι ούτε σήμερα μπορεί να προχωρήσει η δουλειά μας.

Της έσφιξε το χέρι βιαστικά και την άφησε εκεί στην οδό Σταδίου. Κι' η Ναυσικά προχώρησε προς το σπίτι της, με το κεφάλι σκυμμένο, σαν να πήγαινε στο ι-

— Κι' εγώ σου λέω, ότι ακριβώς αυτό που λες δεν στέκει. Αν μούλεγεσ ότι προ δύο μηνών, στην έξοχή, το είδες στην κασετίνα σου, μπορούσα να το παραδεχτώ και να πω ότι σ' σκέλεψαν. Άλλα αυτό που μου λες!

— Ποιος μπήκε από προχθές στο σπίτι; Ούτε γάτα. Κι' η παρα-

— Κι' όμως θα μπορούσα να το ορκιστώ... φώναξε η μάνα με απελπισία.

Την κύτταξε η Ναυσικά και προσπάθησε να την ψυχολογήσει. Πώς ήταν δυνατόν να δείχνει τόση απελπισία η μητέρα για ένα ψεύ-

— Έτσι γίνεται πάντα. Κάθε μάνα δίνει τα κοσμήματά της στις κό-

— Όχι, μη δίνεις τίποτα. Το είπα πάλι. Να της πη ότι το είχε πάρει αυτή, να της πη ότι είναι ψεύ-

— Την άλλη στιγμή όμως δει-

— Έπειτα αν της έλεγε για το κολλίε, θα ήταν φυσική σκέψη της μητέρας της να υποψιαστεί και για το βραχιόλι. Και το βρα-

— Στάθηκε λοιπόν να κυττάει τη μητέρα της με μάτια μεγάλα, ά-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

ξε για μια στιγμή γύρω της, σαν να ζητούσε βοήθεια. Και πραγ-

— Κι' εγώ σου λέω, ότι ακριβώς αυτό που λες δεν στέκει. Αν μούλεγεσ ότι προ δύο μηνών, στην έξοχή, το είδες στην κασετίνα σου, μπορούσα να το παραδεχτώ και να πω ότι σ' σκέλεψαν. Άλλα αυτό που μου λες!

— Ποιος μπήκε από προχθές στο σπίτι; Ούτε γάτα. Κι' η παρα-

— Κι' όμως θα μπορούσα να το ορκιστώ... φώναξε η μάνα με απελπισία.

Την κύτταξε η Ναυσικά και προσπάθησε να την ψυχολογήσει. Πώς ήταν δυνατόν να δείχνει τόση απελπισία η μητέρα για ένα ψεύ-

— Έτσι γίνεται πάντα. Κάθε μάνα δίνει τα κοσμήματά της στις κό-

— Όχι, μη δίνεις τίποτα. Το είπα πάλι. Να της πη ότι το είχε πάρει αυτή, να της πη ότι είναι ψεύ-

— Την άλλη στιγμή όμως δει-

— Έπειτα αν της έλεγε για το κολλίε, θα ήταν φυσική σκέψη της μητέρας της να υποψιαστεί και για το βρα-

— Στάθηκε λοιπόν να κυττάει τη μητέρα της με μάτια μεγάλα, ά-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

Τί να κάνουμε; Είναι μοιραίο να χάνης κοσμήματα. Σου επαναλα-

— Κι' εγώ σου λέω, ότι ακριβώς αυτό που λες δεν στέκει. Αν μούλεγεσ ότι προ δύο μηνών, στην έξοχή, το είδες στην κασετίνα σου, μπορούσα να το παραδεχτώ και να πω ότι σ' σκέλεψαν. Άλλα αυτό που μου λες!

— Ποιος μπήκε από προχθές στο σπίτι; Ούτε γάτα. Κι' η παρα-

— Κι' όμως θα μπορούσα να το ορκιστώ... φώναξε η μάνα με απελπισία.

Την κύτταξε η Ναυσικά και προσπάθησε να την ψυχολογήσει. Πώς ήταν δυνατόν να δείχνει τόση απελπισία η μητέρα για ένα ψεύ-

— Έτσι γίνεται πάντα. Κάθε μάνα δίνει τα κοσμήματά της στις κό-

— Όχι, μη δίνεις τίποτα. Το είπα πάλι. Να της πη ότι το είχε πάρει αυτή, να της πη ότι είναι ψεύ-

— Την άλλη στιγμή όμως δει-

— Έπειτα αν της έλεγε για το κολλίε, θα ήταν φυσική σκέψη της μητέρας της να υποψιαστεί και για το βρα-

— Στάθηκε λοιπόν να κυττάει τη μητέρα της με μάτια μεγάλα, ά-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

Τί να κάνουμε; Είναι μοιραίο να χάνης κοσμήματα. Σου επαναλα-

— Κι' εγώ σου λέω, ότι ακριβώς αυτό που λες δεν στέκει. Αν μούλεγεσ ότι προ δύο μηνών, στην έξοχή, το είδες στην κασετίνα σου, μπορούσα να το παραδεχτώ και να πω ότι σ' σκέλεψαν. Άλλα αυτό που μου λες!

— Ποιος μπήκε από προχθές στο σπίτι; Ούτε γάτα. Κι' η παρα-

— Κι' όμως θα μπορούσα να το ορκιστώ... φώναξε η μάνα με απελπισία.

Την κύτταξε η Ναυσικά και προσπάθησε να την ψυχολογήσει. Πώς ήταν δυνατόν να δείχνει τόση απελπισία η μητέρα για ένα ψεύ-

— Έτσι γίνεται πάντα. Κάθε μάνα δίνει τα κοσμήματά της στις κό-

— Όχι, μη δίνεις τίποτα. Το είπα πάλι. Να της πη ότι το είχε πάρει αυτή, να της πη ότι είναι ψεύ-

— Την άλλη στιγμή όμως δει-

— Έπειτα αν της έλεγε για το κολλίε, θα ήταν φυσική σκέψη της μητέρας της να υποψιαστεί και για το βρα-

— Στάθηκε λοιπόν να κυττάει τη μητέρα της με μάτια μεγάλα, ά-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

— Η μάνα πα-

Επίμαχοι βίχλοι

ΟΥΔΕΝ ΚΑΙΝΟΝ

Αυτοί που καταπιάνονται με φίλη πολεμικά και που ζητούν ατιμώφαιρα μαχών να μ'ε γαρίσουν, του Λαχανά θυμίστηκαν την μάχη ξαφνικά και σε ταβία πρόκειται κι' αυτήν να την γυρίσουν...

*

Άλλα είναι αμφίβολο αν θα μ'ε συγνιήσουν και σχετική εντύπωση αν θα μ'ε προσεγγίσουν, γιατί είμαστε όλοι θύματα μιάς εποχής μοιραίας, που πάγε τον ανήφορο τα ψάδια και το κρέας, εφ' ό! κι' όλο στεφνόμαστε προς τον μαράβη εν τάχει και καθ' εκάστην έχουμε του... λαχανά τη μάχη!

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ

Άπειρος όλοι οι κάτοικοι του Πύργου συγνιήθηκαν, διότι, αίσίως, τριδυμα στην πόλη τους γεννήθηκαν και όπως οι νεώτερες ειδήσεις αναφέρουν και μάνα κι' ασιγνήνητα ύγιας άκρας γαίρουν!

*

Τρία παιδιά γεννήθηκαν την ίδια την ημέρα κι' από την ίδια βέβαια, πανεντυχή μητέρα κι' άς λένε οι μεμψιμοίροι κι' οι ξένοι γενικά, πως ύστερον τα έργα μας τα πααραγωγικά!

ΕΥΝΟΗΤΟΝ

Έξέσπασε στο Χόλλυγουντ μιά πυρκαγιά τις άλλες και σκούς άστέρες έκανε ζημιές πολύ μεγάλες, διότι άπετέφωρε τις διορφές τους βίλλες κι' αφάνισε κοσμήματα κι' άνέσεις τους ποικίλες...

*

Φωτιά μεγάλη εξέσπασεν εν πόση περιπτώσει και, φυσικά, στο Χόλλυγουντ ευρήκε να φωντηκαν, γιατί εκεί συγγαίνον και διαμένον όλες οι φλογερές οι γήσες κι' οι λίαν... φλογόδολες!

ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΛΑΙΕΙΑ

Την ώρα που μαστίζονται τα δύσμοιοα τα πλήθη και θύελλες σαράνουνε τον κόσμο τον επίγειον, η δική—λέει, — η πρόσφατη της Κάλλας άνεβλήθη και η Μαρι δε μπόρεσε να πάση διαζύγιον...

*

Άλλα η δική, λέγεται, θα ξαναματαιγινή για να γλυτώση η Κάλλας μας από τον Μενεγρίνη κι' αυτοί που τα διαβάζοντε, δικαίως μουρουρίζουν: «Έδω καράδια χάνονται κι' οι... βάρες άρμενίζον!»

ΝΑΙ ΜΕΝ, ΑΛΛΑ...

Προεργασίες γίνονται κι' ετοιμασίες πλέον για την καλή συγκέντρωση των φρενών έλαιων και κατά τα λεγόμενα, θα πρέπει άνυπεροθέτως, παραγωγή να έχουμε πλουσιωτάτη εφέτος...

*

Πλήν όμως στα λεγόμενα πολύ δε βασιζόμεστε κι' από λαχάρες έντονας συγγ' βασανίζομαστε, γιατί έχει, μ'εν, το έλαιον παραγωγή μεγάλη, άλλ' η τιμή του ενδέχεται τό... λάδι να μ'ε βγάλλ!

ΨΕΥΤΟΣΩΗ ΨΕΥΤΟΚΟΣΜΕ...

πώ... πρέπει... να ξέρετε και σεις πού βαδίζετε.
— Έλα, ξεφώνισε η Θάλεια. Μας βασανίζουν. Πές μας τα όλα μια και καλή. Να τα ξέρουμε να πάρουμε την απόφαση. Τι συμβαίνει ακόμη; Τι πούλησες; Τι έχασες;

«ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΤΑΣΤΡΑΜΜΕΝΕΣ»

— Άρχισε κάπως ναρκωτική η απάντησή. Έπι τέλους η φωνή της μάνας ακούστηκε, κρούει.

— Ναί... θα σας τα πώ... γρήγορα... Μία λέξη: Είμαστε καταστραμμένες. Καταστραμμένες.

— Πέρασε η Θάλεια από τη χείρ της στο μέτωπό της. Η Ναυσικά έσφιξε το χέρι της μητέρας της σπασμωδικά, λες και ήθελε να τη συγκρατήσει, να τη σώσει ίσως ακόμη. Κι η "Ιρα συνέχισε:

— Τον Διονύση, Κέντα... Τον θυμάσαστε το Διονύση Κέντα;

— Τον άραβωνιστικό σου; Πώς δεν τον θυμάσαστε;

— Μου τάφαγε όλα. Μου τάφαγε όλα...

— Μαμά! Ξεφώνισαν κι' οι δυο κοπέλλες μ' ένα στόμα.

— Στήλωσε η μάνα τα μάτια της στο κενό, πελώρια, τρελλά.

— Τότε... Μου ζήτησε πληρεξούσιο... για να εύρνη τις δουλειές του... όπως μου είπε, όπως σας είπα... Θυμάστε;

— Και τον εμπιστεύθηκες; Φώναξε η Θάλεια έξω φρενών.

— Χτύπησε η μάνα τα χέρια της το ένα πάνω στο άλλο. Ήταν φανερό ότι βρισκόταν σε μεγάλη ταραχή.

— Με τύφλωσε ο Θεός! Πρόφερε τρευάμενη. Με τύφλωσε ο Θεός, αλλιώς δε μπορώ να καταλάβω πώς έκανα ένα τέτοιο πράγμα...

— Τα δυο κορίτσια στέκονταν τώρα απολιθωμένα. Κι' η μάνα συνέχισε:

— Δεν ξέρω αν θα μπορούσατε ποτέ να καταλάβετε την ψυχολογία μου... Τόσα χρόνια έζησα μόνη. Διπύθνα την περιουσία. Δεν ήταν εύκολο για μία γυναίκα να δώσει ν' αναλάβει να διευθύνει μία περιουσία. Έπειτα ήταν και τα χαρτιά.

— Όταν έχανα μ' έπιανε πανικός κι' έπαιζα για να βάλω τα χαμένα στη θέση τους, και πάλι έχανα. Πάντως, από το παιχνίδι δεν είχε γίνει η καταστροφή. Αυτό μου είχε τσακίσει όμως τα νεύρα. Κάθε φορά που πουλούσα ένα κομμάτι ήταν σαν να δίνω ένα κομμάτι της ψυχής μου.

— Ήμουν δυστυχισμένη. Χρόνια ήμουν δυστυχισμένη, αλλά δεν το όλογοιούσα ούτε στον εαυτό μου. Χρόνια ήθελα να φανώμαι χαρούμενη, νέα, ωραία, γεμάτη ζωή. Δεν ξέρω αν ήθελα να παντρευθώ. Μου φαίνεται ότι δεν το ήθελα πραγματικά. Πάντως, μάρτυς μου ο Θεός, ότι δεν το επέδωκα. Το ξέρετε... το θυμάστε...

— Ναί, είπε η Ναυσικά με δάκρυα στη φωνή. Ξέρουμε ότι ήσουν πάντα μία γυναίκα γοητευτική, τραβούσες αλλά δε θυμάσαστε ποτέ να είχα κανένα ειδικό...

— Δεν το επέδωκα, ξανάπε η μάνα. Όχι πώς δε μ' άρεσε να με θαυμάζουν. Αλλά, ίσως δε μου είχε παρουσιαστεί ακόμη η ευκαιρία. Πάντως, αν το είχα επιδιώξει θα μπορούσα να είχα παντρευτεί πρό καιρού, με κανένα καλόν...

— Οπωρδήποτε μαμά, φώναξε η Θάλεια, θα μπορούσες να χεις βρή έναν άντρα που να μας προστάτευε και μας...

— Δεν το είχα βάλει στο μυαλό μου. Αυτό το καλοκαίρι όμως στο νησί, χιθανόμουν πιο βαρειά τη μοναξιά μου από άλλες φορές. Ίσως επειδή έβλεπα τα λεφτά να φεύγουν πιο γρήγορα. Κι' η τύχη μούφερε μπροστά μου τον Διονύση Κέντα...

— Έμένα ποτέ δε μ' άρεσε αυτός ο άνθρωπος, είπε η Ναυσικά.

— Μου φαινόταν σαν ένα φίλο γλυστερό, έτσι σιγανός, αμίλητος κι' αγέλαστος, πέταξε η Θάλεια.

— Η μάνα έσκυψε το κεφάλι.

— Για να σας ομολογήσω την αλήθεια, κι' έμένα δε μ' άρεσε, δε μου ζέσταινε την καρδιά σαν άνθρωπος. Όταν όμως άρχισε να με φλερτάρει, συλλογίστηκα πως ίσως να μου τον έστελνε ο Θεός για να με βγάλει από τη δύσκολη θέση. Είχα ένα προαίσθημα ότι η περιουσία μας δεν έστεκε καλά. Κορίτσια έσεις, ανίδεα κι' μπορούσατε να κάνετε; Γι' αυτό το σκέφτηκα σοβαρά, ότι αν έμπαινε ένας άντρας, ένας άντρας σοβαρός σαν κι' αυτόν και πολύ πλούσιος, όπως μου παρουσιάσταν, θα ήταν καλό για όλες μας.

— Η Ναυσικά χαίδεψε το χέρι της μητέρας της.

— Το ξέρω ότι πρώτα σκέφτηκες έμένα, μανούλα, πρόφερε τρυφερά.

— Εμεινε η "Ιρα συλλογισμένη κάμποση ώρα, έπειτα αποκρίθηκε:

— Κι' έμένα μου μεδίασε η σκέψη να μη λέγωμαι πιά γήρα, να ξαναρχίσω τη ζωή μου, να έχω ένα σύντροφο για καλές και για κακές ημέρες. Σκέφτηκα ότι έσεις θα παντρευόσασταν από τη μία μέρα στην άλλη κι' ότι έμένα θα μ' έτρωγαν τα γεράματα κι' η μοναξιά...

— Σκέφτηκα να μη χάσω λοιπόν την ευκαιρία να εξασφαλίσω τα γεράματά μου. Έπειτα, κολάκευε και τη ματαιοδοξία μου να μάθω ο κόσμος ότι έκανα ένα καλό, πρανταχτό γάμο...

— Μα έπρεπε να εξετάσεις, μαμά, είπε η Θάλεια. Δε στο είπαμε έμεις από την αρχή; Δε στο φώναξα εγώ να μη του εμπιστευθής χρήματα;

— Ήταν πια άργα όταν το συζητήσαμε, αναστέναξε η μάνα. Τού είχα δώσει κιόλας το πληρεξούσιο.

— Καλά, τώρα δε μπορεί να τον πιάς στα δικαστήρια; Πώς είναι δυνατόν να σου φάη ολόκληρη περιουσία;

— Ρώτησα δικηγόρο. Δε γίνεται τίποτε. Τα κατάφερε αυτός με τέτοιον τρόπο, που να μη μπορώ να βρω το δική μου στα δικαστήρια. Δε μπορώ τώρα να σάς πω λεπτομέρειες, άρρωσταίνω μόνον που το σκέπτομαι, με τι σατανικό τρόπο με τύλιξε και πώς αν άποφασίσω να μπλέξω τώρα με δικαστήρια, θα βγώ αυτός στον άφορ κι' εγώ θα μείνω με τα έξοδα και με τη μουντζούρα.

— Ρώτησες δικηγόρο;

— Πώς δε ρώτησα; Αποκρίθηκε η μάνα με άπελπισία.

— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

ΟΤΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ...

... σέ ΜΟΝΤΕΡΝΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ

Έξωρρουχα

σας το προσφέρουν

τά ΜΕΓΑΛΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΑΔΕΛΦΟΙ

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΑΔΕΛΦΟΙ
ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ
ΑΘΗΝΑΙ-ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

— *Η έτικέτα αυτή είναι έγγυησις έκλεκτής ποιότητας —

14 θεομηνίες στην Ελλάδα

Όταν η Αθήνα και η ύπαιθρος πλημμυρίζουν από τα νερά της βροχής

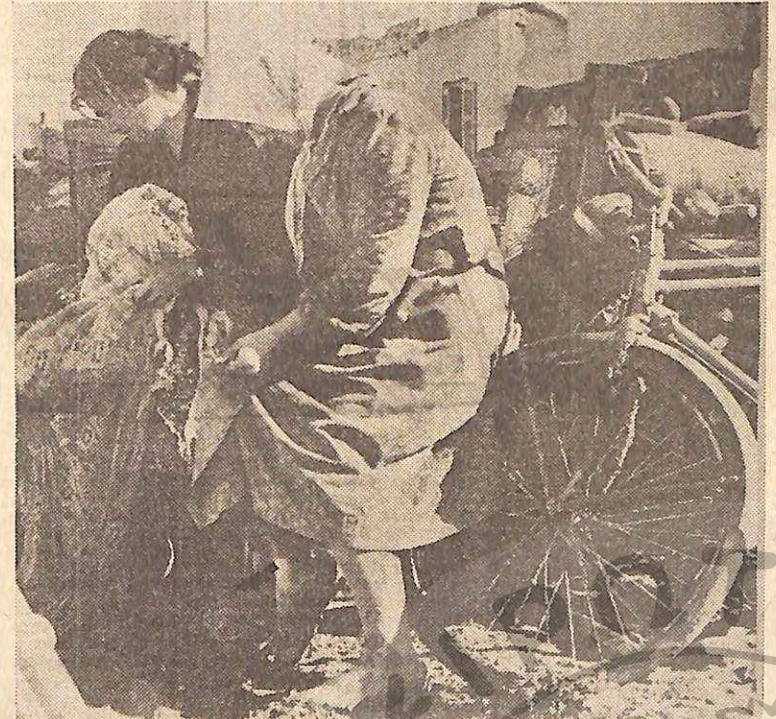
ναίκες τους, τα παιδιά τους, Γλυστρούσαν μέσα στα λασπόνερα και πάλαιαν μέσα στο σκοτάδι. Ο βούρκος τους έκοβε την αναπνοή και τους έπαιρνε στον ύγρό του άφο. Σ' ένα άλλο νερό, καθώς και στη θάλασσα, μπορείς να παλέψης και να γλυτώσης. Μα στο λασπόνερο είναι άδύνατον. Σε πνίγει και σου κόβει την αναπνοή, έτσι και βουλώνη το στόμα και τα ρουθούνια για ένα δευτερόλεπτο.

Στα Νέα Λίδια, στο Μπαυ-

νά αντιμετώπισουν το δυνατό άέρα!

Έτσι για πολλές ώρες, χιλιάδες φτωχοί άνθρωποι έμειναν στην απόλυτη διάθεση των στοιχείων της φύσεως, που είχαν έπαστασθή. Έκει μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, ενώ γκρεμίζονταν τα σπίτια τους, πάλαιαν με τα όρμητικά λασπόνερα που είχαν φτάσει στα δυο μέτρα.

Είναι γνωστή η τραγωδία της οικογενείας του ψαρά Διονυσίου Ρίτση, που έμεινε στην όδο Ρου-

Δυο τραγικές γυναίκες στο συνοικισμό του Άγιου Αντωνίου, θύμα της έφιαλτικής θεομηνίας.

ναζί, στο Περιστερί, ξέσπασε το μεγάλο κακό δε άσυνήθιστη σφοδρότητα.

Την ίδια ώρα, από τη θάλασσα, σηκώθηκαν άγρια και άπειλητικά κύματα. Η καταιγίδα έρχόταν σαν ισχυρές εκκενώσεις ηλεκτρικού ρεύματος, σε έναλλασσόμενα κύματα, που συνεκλόνηζαν ολόκληρο το λεκανοπέδιο της Αττικής και σκορπούσαν παντού το θάνατο. Ίσως, αν είδωποιέτο εγκαίρως η ΑΣΔΑΝ και έκινε το ή δύναμι του μηχανικού να μην είχαμε τόσες καταστροφές.

Κι' υπήρχαν όλα τα τεχνικά μέσα για ν' αντιμετωπισθώ μία τέτοια θύελλα. Μα συνέβη το έξης τραγικό: Απουνώθησαν μέσα στην καρδιά της νύχτας οι συνοικίες της Αθήνας. Η άστυνομία και η χωροφυλακή δεν κατάφεραν να κινηθώ έλεύθερα. Αχρηστεύθηκαν όλα τα μέσα της συγκοινωνίας. Κλείστηκαν οι περισσότεροι δρόμοι από τις λάσπες και τα νερά. Μόνο έλικόπτερα θά μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν. Αλλά κι' αυτά είχαν

έκκλινον, στο συνοικισμό των Ριμνιτών, στα Νέα Λίδια. Από εκείνο ακριβώς το σημείο ξέσπασε το κακό. Τα νερά της Χαριάς, που κατεβαίνουν σ' αυτό το ρέμα του Κακούρη, ήρθαν όρμητικά σκάλασαν στο ανάχωμα και ξεχύθηκαν στην όδο Γ' Ορεινής Ταξιαρχίας. Κι' ύστερα συνεχίστηκε η τραγωδία. Κατέβηκαν τα νερά και γέμισαν όλους τους χειμώρους και σάρωσαν τα πάντα και έπνιξαν τον κόσμο...

Είναι γνωστές οι τραγωδίες που γράφτηκαν μέσα σ' αυτή την κόλαση. Έφτασαν αυτοκίνητα αχμαλώτιστηκαν στους δρόμους. Χιλιά σπίτια πλημμύρισαν. Κάθε λεπτό της ώρας σ' όλα τα τηλεφώνια άκούγονταν αγωνιώδεις έπικλήσεις βοήθειας. Κι' έκτός από τις συνοικίες, που άναφώσαν από την Ακαδημία Πλάτωνος, τις Τσιτζίγιές, τα Φάληρα, του Ρούφ, τη Λαχαναγορά, τις λαϊκές συνοικίες της Αθήνας και του Πειραιά.

Είκοσι άεροπόροι είχαν άποκλεισθώ στην τοράτσα του σπιτιού, που έμειναν, στο Μπουρνά-

ζι. Τρόμαξαν να τους σώσουν τα συνεργεία διασώσεως.

Στο Μπουρνάζι επίσης, ο Μιλτιάδης Βεζυρτζόγλου είδε δυο γυναίκες να παρασύρονται από τον οίκισμο τους και το όρμητικό λασπόνερο να τις σέρνει στο δρόμο. Άρπαξε τότε ένα σφυρμάτο σκονιο, έδεσε την άκρη του σ' ένα δέντρο και έδεσε την άλλη άκρη στη μέση του και βούτηξε στο νερό. Έτσι κατάφερε ν' άρπάξη τις δυο γυναίκες και να τις σώσει από το άβυσσο θάνατο.

Είναι γνωστές επίσης οι τραγωδίες του Εύαν. Νίκα και των δυο μικρών έγγονών του, που πνίγηκαν, της Φωτεινής Βάβα και των δυο παιδιών της, που βρέθηκαν άγκαλιασμένοι μέσα στα λασπόνερα της λεωφόρου Συγγρού, της γρηάς Δελακούρα, της Έλενης Αράπη και του Δ. Σπανού, όλων των τραγικών θυμάτων της θεομηνίας.

Τη νύχτα της 5ης Νοεμβρίου έγιναν έπληλκτικές σκηνές ήρωισμού και αλληλεγγύης. Απεριγραστές σκηνές αλληλεγγύης. Οι γονείς με κίνδυνο της ζωής τους αγωνίζονταν να σώσουν τα παιδιά τους. Ξένοι βοήθησαν να σωθούν ξένοι. Έχει αυτό το χάρισμα ο έλληνικός λαός. Σε κάτι τέτοιες κρίσιμες στιγμές παρουσιάζεται πάντα ένωμένος.

Οι θεομηνίες, που έχουν πλήξει κατά καιρούς την Ελλάδα, είναι δυστυχώς πάρα πολλές. Το 1955 πνίγηκε πόλη η Αθήνα μέσα στο νερό. Το ίδιο και το 1935. Όσο για το ύπαιθρο, κάθε χειμώνα δοκιμάζονταν τεράστιες περιοχές της Θεσσαλίας, όπως η περιοχή του Παλαμά, που είχαν άποκλεισθή τα χωριά Βλοχός και Κορτίκι κι' είχαν μεταβληθώ σε νησιά!

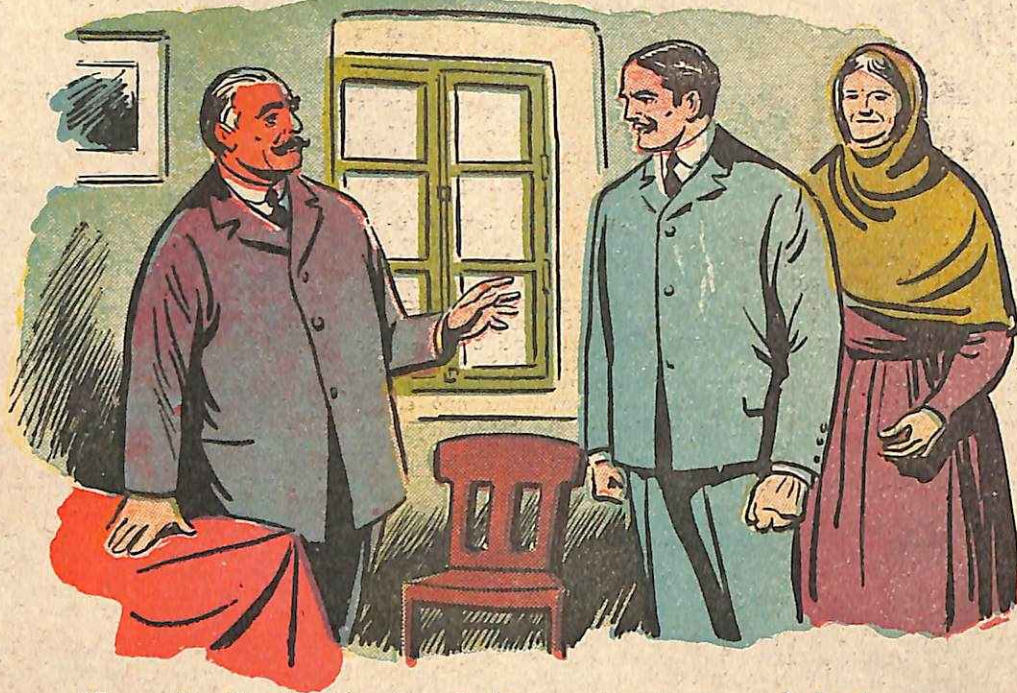
Κι' έπειτα είχαμε τις τρομερές θεομηνίες, το χαλάζι, τις καταρρακτώδεις βροχές και τα χιόνια και πιο πολύ απ' όλα τους φοβερούς σεισμούς.

Είναι γνωστό πως ίσοπεδώθηκε πολλές φορές το Ηράκλειο της Κρήτης, πως έξαφανίστηκαν τα σπίτια στη Ζάκυνθο και στην Κεφαλλονία, πως σκορπίστηκε ή έρημωσε στη Χαλκιδική και στη Θεσσαλία. Κι' έπειτα έρχεται κάθε τόσο ο Έβρος, που πλημμυρίζει την περιοχή της Θράκης με τα νερά του σε πολλές χιλιάδες στρέμματα. Κι' είναι γνωστές οι καταστροφές, που σημειώθηκαν τελευταία στην Κομοτινή.

Μα η τελευταία καταιγίδα, που έπληξε το λεκανοπέδιο της Αττικής και ιδιαίτερα την Αθήνα, ήταν μοναδική στα χρονικά της Ελλάδας. Για πρώτη φορά δοκιμάστηκε τόσο σκληρά ο λαός της Αθήνας και ιδιαίτερα ο φτωχός και δυστυχημένος κόσμος της.

Ζήσαμε αυτό το δράμα. Ήταν αλήθεια άπειροπαιτο, γιατί ήταν τόσο έσφοκο και σε τόσο μεγάλη έκταση, ώστε ήταν άδύνατο κανείς να επέμβη και να βοηθήσει. Έτσι πολλές χιλιάδες άνθρωποι έμειναν για ώρες άβοήθητοι αντικρύζοντας έναν έφιαλτικό θάνατο. Εύτυχώς, ή κακοκαιρία δε συνεχίστηκε κι' ο ήλιος ύπώρεσε τις άλλες μέρες να σκορπίση την παρηγοριά στον κόσμο.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

— Αύριο κιόλας θα πάω στον κύρη της Ρούσας να τη ζητήσω, του είπε ο πατέρας του.

ΤΟΝ έλεγαν Φλώρο. Φλώρο Πετρίτση κι' ήταν μοναχογιός του γέρο 'Αρχοντή, από την 'Αμφισσα. Ήταν τόσο όμορφος, τόσο χερούναμος και ανοιχτόκαρδος, ώστε όλες οι κοπέλλες του χωριού τον κύτταζαν κρυφά και του χαμογέλασαν. Όμως αυτός μονάχα μία είχε στην καρδιά του. Τη Ρούσα, την πεντάμορφη θυγατέρα του Χρόνη Στεφανή, την άρχοντοπούλα με τα πιο φωτεινά, τα πιο γλυκά μάτια του κόσμου. Τάχα αυτό δεν έλεγε και το τραγούδι, που το διαλαλούσαν τις νύχτες τα παλληκάρια, από την 'Ιτέα ως τη Λαγκάδα και πιο πέρα ακόμη;

«Ρούσα, τα μάτια σου τα δύο, τα δυο γλυκά σου μάτια, που χτίζουν και γκρεμίζουνε καλύβες και παλάτια, σά με κυττάζουν μία φορά, με λυώνουν, με πεθαίνουν, τον ήλιο συνεφιάζουνε κι' όλα τ' άστέρια σβέννουν».

Το τραγούδι αυτό ήταν ο έφιόλης του Φλώρου. Γιατί κανένας άλλος δεν ήθελε να προφέρει τ' όνομα της αγαπημένης του.

— Μην κάνης έτσι, του έλεγε εκείνη πεσμένη στην αγκαλιά του. 'Ισα-ίσα που έπρεπε να χαίρεσαι και να χαμογέλας όποτε το άκους.

— Νά χαίρωμαι και να χαμογελώ; θύμανε ο Φλώρος. Όχι δά! Σκεφτόμαι τι θα γίνη όταν θα λείψω για το στρατιωτικό μου. Έξω ολόκληρους μήνες μακριά σου! Καταλαβαίνεις τί σημαίνει αυτό, καλή μου;

— Καταλαβαίνω, μά τι μπορούμε να κάνουμε; Ο καιρός περνάει γρήγορα και θα ξανασιμώσουμε πάλι. Φανταζόμαστε να έχουμε υπομονή.

— Και δά μ' αγαπάς πάντα; Θα με περιμένεις να γυρίσω;

— Η Ρούσα τον κύτταζε στα μάτια με λατρεία. — Αν θα σε περιμένω; Θα παρακαλώ το Θεό να σε φέρη μία ώρα άρχιτερα κοντά μου. Κι' ούτε θα θύναίνω από το σπίτι μου. Θα κοιμάμαι και θα ξυπνώ με τ' όνομά σου στα χείλη μου.

— Ένα βράδυ ο Ρούσος της έπιασε τα χέρια. — Πές μου, τη ρώτησε, απόψε ποτέ σου άλλον κανένα;

— Η άρχοντοπούλα ταράχτηκε. — Γιατί μου κάνεις αυτή την ερώτηση, Φλώρο; 'Αγαπάωτε δυο χρόνια και ποτέ δε γύρισα να κυττάω άλλον άντρα. Τάχα σου είπαν τίποτε εναντίον μου;

— Το παλληκάρι χαμογέλασε. — Ναι, κάποιος μου πέταξε μερικές κουβέντες. — Αν μου πής την αλήθεια δε με νοιάζει. Και σου όρκίζομαι στην αγάπη μας, ότι ποτέ άλλοτε δε θα σου ξαναμλήσω γι' αυτό. — Αν μου πής όμως ψέματα, τότε καλύτερα να πάρης την πιστόλα μου και να με σκοτώσης.

— Όχι, καλέ μου. Ούτε αγάπησα, ούτε θ' αγαπήσω κανέναν άλλον από σένα. Αυτός που σου μίλησε εναντίον μου, θέλει το κακό μου. Ποιός είναι;

— Ο Φλώρος αναστέναξε με ανακούφιση. — Όποιος θέλει ας ήταν, ψιθύρισε σιμά στ' αυτό της. Έγώ, έσένα πιστεύω κι' όχι εκείνον. Μονάχα έσένα, αγαπημένη μου.

— Στην αρχή, δεν καλάρεισε στα γονικά του Φλώρου αυτός ο έρωτας. Την κοπέλλα την έλε-

“Δα για τόν αγαίτη της”

γαν λιγάκι ελαφρεϊά κι' οι δικόι της δεν ήταν συνιτιστές. Είχαν έρθει από τη Θήβα πριν τρία χρόνια περίπου, για να εγκατασταθούν στην 'Αμφισσα. Τι τους ανάγκασε να φύγουν από τον τόπο τους, άγνωστο. 'Οστόσο ο πατέρας της Ρούσας ήταν άνθρωπος πλούσιος κι' έκανε ένα φεγγάρι ιπποκόμος του βασιλέα Γεωργίου του Α'. Αυτό το άναφέρει ο παλιός χρονικογράφος Σπυρίδων Παγανέλης στο βράσιό του είθελιο «Πέραν του 'Ισθμού». Ο Φλώρος όμως λάτρευε κυριολεκτικά τη μικρή άρχοντοπούλα και δεν πίστευε τίποτε.

— Σάν δε μου τη δώσουν, θά σκοτωθώ, έλεγε. Τι να την κάνω τη ζωή χωρίς τη Ρούσα;

— Έλυονε το παλληκάρι και μαράζωνε. Κι' όσο πλησίαζε ο καιρός που θαφενε για το στρατιωτικό του, τόσο και πιο πολύ χανόταν ο κόσμος απ' τα μάτια του. Είδαν κι' απόειδαν τα γονικά του πως ο Φλώρος κόντευε να τρελασθή κι' αποφάσιζαν να του τη δώσουν.

— 'Ας είναι, λοιπόν, του είπε μία μέρα ο πατέρας του. Σούγινε το χατίρι. Αύριο κιόλας θα πάω στον κύρη της Ρούσας να τη ζητήσω. Σου εύχομαι να ζήσης κοντά της εύτυχισμένος.

Ο Φλώρος τον αγκάλιασε και τον φίλησε συγκινημένος. Από τα μάτια του τρέχανε δάκρυα. Δάκρυα ευγνωμοσύνης για το γέρο του, που επί τέλους του έδινε την ευχή του.

— Πριν φύγης για τη θητεία σου, θ' αρραβώ- νιστήτε επίσημα, του έξηγησε η μάνα του. Κι' αυτό για να την έχουμε κοντά μας. 'Όσον καιρό θα λείπης σου, τα μάτια μας δε θα φύγουν από πάνω της. 'Ετσι καινείς δε θα μπορέση να πη τίποτε εναντίον της.

Το παλληκάρι χαμογέλασε ευτυχισμένο. — 'Ακου, μάνα. 'Ο κόσμος είναι κακός και λείε ό,τι του κατεβαίνει. Ξέρω καλά τη Ρούσα και δε με τρομάζει η κακογλωσσία του χωριού. Προχθές το βράδυ την όρκισα στην αγάπη μας. Κανένας άλλος άντρας δε μίπηκε ποτέ στη ζωή της. Κανένας, εκτός από μένα.

— Η άρχοντίσσα τον φίλησε τρυφερά και τον κύτταξε στα μάτια.

— Δε θέλω να σε πικράνω, γυιέ μου. Μά όλες οι γυναίκες είναι πονηρές και ξέρουν να κρύβουν την αλήθεια. Κάποτε όμως η αλήθεια φανερώνεται. Ξέρεις τί γίνεται τότε;

— Ο Φλώρος ανασήκωσε τους ώμους. — Ξέρω, μάνα, ξέρω. Έγώ όμως αν μάθω το παραμικρό για τη Ρούσα, θά σκοτωθώ. Γιατί την πιστεύω αγνή και θέλω να μείνη για πάντα αγνή στην ψυχή μου.

— Ένα μάλιστα πριν φύγη για την πρωτεύουσα ο Φλώρος, διασκεδάσαν όλοι τους μέσα στη μεγάλη αλή του άρχοντικού. Είχαν μαζευτεί μερικοί φι-

λοι του παλληκαριού και τόχαν ρίξει έξω, για τί κι' αυτοί θα έφευγαν να πάνε να φορέσουν το χακί. 'Η άρραβωνιαστικιά του, η Ρούσα, έλειπε. Όμως ο Φλώρος κι' οι άλλοι θα είχαν πih πάνω από είκοσι φορές στην ύγεια της. Έξαφνα ένας άνθρωπος φάνηκε στην αυλόπορτα και ζήτησε να μιλήση στο γέρο 'Αρχοντή. Πήγε εκείνος και τον έμπασε μέσα. Ήταν ξένος και άγνωστος.

— Κυρ-Πετρίτση, του είπε, σέ ξέρω για τί- μιο άνθρωπο. Γι' αυτό παρανενούμαι πως κατα- δέχεσαι να παντρεύης το γυιό σου με μία τιπα- τένια που την είχα δική μου δυο δόκιληρα χρόνια. Ξέρεις γιατί έφυγαν απ' τη Θήβα κι' ήρθαν να μείνουν εδώ; Γιατί η Ρούσα ήταν έγκυος και πη- γε στην 'Αθήνα να γεννήση κρυφά. Κάποιος την ξεγέλασε μετά από μένα και, αφού τη γλάντησε όσο μπορούσε, την παράτησε κι' έφυγε. Μά το πρῶγμα μαθεύτηκε κι' έτσι δε μπορούσαν πια να μείνουν στον τόπο τους. Τά παράτησαν λοιπόν όλα κι' ήρθαν εδώ να κρύβουν τη ντροπή τους.

— 'Ο γέρο-Άρχοντης τον άρπαξε απ' το σουρ- τουκό.

— 'Αν η κοπέλλα έπεσε σ' ένα λάθος, έσ' εί- σαι ένας παλιάνθρωπος! του φώναξε. Γιατί αν ήσουν καλός, δε θάρχόσουν εδώ να την κατηγο- ρήσης.

Τον έσπρωξε αηδιασμένος και ξεκρέμασε μία πιστόλα από τον τοίχο.

— Έξω από το σπίτι μου! συμπλήρωσε άπειλη- τικά. Έξω, πριν σου την ανάψω!

Έφυγε ο άλλος σάν το διωγμένο σκυλί κι' ο γέρος έπεσε σ' ένα κρεβάτι, κρύβοντας το πρῶ- πο στα χέρια του. Όμως την ίδια στιγμή ένοιωσε τα δάματα του Φλώρου και πετάχτηκε πάνω, θέ- λοντας να κρύψη τη στενωχρία του. Μά το παλ- ληκάρι κάθισε κοντά του και τον αγκάλιασε με μάτια θουρκωμένα.

— Τ' άκουσα όλα, πατέρα, του είπε. Τ' άκουσα όλα και σ' εύχαριστώ που υπερασπιστήκες τη Ρούσα. Μά δεν υπάρχει πια λόγος να πικραίνε- σαι. Από σήμερα, η καρδιά μου θα γίνη πέτρα. Δεν πρόκειται πια να την ξαναδώ. Πραγματικά, από το βράδυ εκείνο, ο Φλώρος

έγινε άλλος άνθρωπος. Έκανε το χαρούμενο για να μη στενωχωριούνται τα γονικά του, φάνηκε πάλι στα πανηγύρια του χωριού και τις Κυρια- κές πήγαινε στον καφενέ και στην ταβέρνα. 'Υ- στερα έφυγε για το στρατιωτικό και ξαναγύρισε μετά έξη μήνες, όμορφος, ροδόκκινος κι' ανοι- χτόκαρδος, όπως ήταν κι' άλλοτε. 'Ο γέρο 'Αρ- χοντής έλεγε στη γυναίκα του:

— Έγιναν ο γυιός μας. Τώρα να θρούμε καμ- μία καλή κοπέλλα να τον παντρεύουμε. 'Ηθελα ναξερα μονάχα τί σκεφτόται η Ρούσα. 'Από τότε που χωρίσανε, δεν την ξανάδαμ πια.

— Η άρχοντίσσα κουνούσε το κεφάλι της. — Τη λυπάμαι την άμοιρη, άπαντούσε. Και για να πώ την αλήθεια, δε δά μ' ένοιαζε πια αν ο Φλώρος αποφάσιζε να πάη να την ξαναφέρει στο σπίτι μας. Μπορεί η κοπέλλα ν' άμάρτησε.

— Μά ποιός είναι χωρίς άμάρτια; Ποιός έχει κα- τάλευκη την ψυχή του;

Μία μέρα όστόσο μαθεύτηκε πως η Ρούσα κλέφτηκε μ' έναν πλούσιο άρχισάγινα από τα Βαρδούσια. Βούδξε το χωριό με το παντόφλι και τα στόματα έλεγαν και δεν έκλειναν. 'Ο Φλώ- ρος άκουγε, μά δεν έλεγε τίποτε. Έπινε μονάχα το κρασάκι του με τη συντροφιά του και κάπνιζε αδιάκοπα. 'Υστερα σηκώθηκε να φύγη. Γύρισε στο άρχοντικό άργά τη νύχτα και κλειστήκε στην κάμαρά του. Ξαφνικά η μάνα του άκουσε κάποιον θόρυβο κι' άνησύχησε. 'Ανέθηκε πάνω τρέχοντας:

— Φλώρο...

Καμμία άπάντησι δε δόθηκε από μέσα. Κα- τέθηκε τότε και ζύπνησε τον άντρα της. Μαζί οι δυο τους ξαναεβήκαν πάλι επάνω και χτύπησαν την πόρτα φωνάζοντας μ' άπόγινωσι τ' όνομά του:

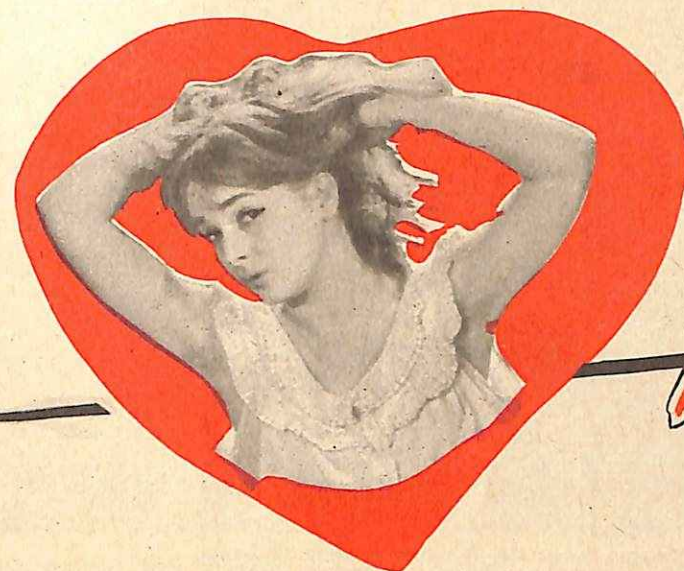
— Φλώρο! Παίδι μου...

Με τα γέρικα τρεμουλιασμένα τους χέρια, έ- ψαχναν να θρούν το μάνταλο της πόρτας για να την άνοιξουν. Μά η πόρτα ήταν κλεισμένη από μέσα. Τότε άκούστηκε ν' άνοιξη ένα παράθυρο και κάτι θάρύ να πέφη έξω, στις πλάκες της αυλής. 'Ο γέρο 'Αρχοντης δεν είχε πια τη δύ- ναμι να διη τι ήταν αυτό που έπεσε από κει πάνω.

Όμως η μάνα κατέθηκε λαχανιασμένη τις σκά- λες και όγνηκε έξω. Και τότε έγειρε στα γονάτα της κι' άρχισε να τραβά μυρολογώντας τα μαλ- λιά της και να ξεσχίζει τα στήθη της.

Έκείνο το πρωί, στο χωριό άκουσαν φωνές από τ' άρχοντικό του γέρο Πετρίτση, μά δεν ήξε- ραν τί έτρεχε. Τις φωνές τις έβγαξε η γαρύνα, μένη μάνα του Φλώρου. Πάνω στις πλάκες της αυλής, που ήταν έρεμένες με δροσιά και αίμα, μισόγυμνη, σπάζαζε, κρατώντας στην αγκαλιά της το νεκρό παλληκάρι της. Ήταν άνοιξι του 1871.

Α. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

Το αγοριό της

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΑΛΕΚΑ : ANNA ΦΟΝΙΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ : ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
ΜΠΙΑΝΣ : ΔΑΜΠΡΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΡΑΣ
ΤΖΕΝΗ : ΑΛΙΚΗ ΓΕΩΡΓΟΥΔΗ
ΜΠΟΥΜΠΟΥ : ΑΛΕΚΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ
ΡΙΡΗΣ : ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΚΙΩΝΑΚΗΣ

Σενάριο: Γ. ΔΑΛΙΑΝΙΔΗ * Μουσική: ΤΑΚΗ ΜΩΡΑΚΗ * Σκηνοθεσία: * ΝΤΙΜΗ ΔΑΔΗΡΑ * Παραγωγή: Ι. ΚΑΡΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

4ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η 'Αλέκα, ένα κορίτσι με αγοριατικούς τρόπους, που όλοι τη φω- νάζουν 'Αλέκος, παίζει μαζί με άλλα παιδιά ποδόσφαιρο, κάτω από το παράθυρο του Δημήτρη που πήγε στην Αίγινα, για να βροη που- χία και να μελετήσει, προκειμένου να πάση το δίπλωμά του. Βλέπον-

τας πως οι συστάσεις και οι φωνές του δε φέρνουν κανένα αποτέλε- σμα, ο Δημήτρης κατεβαίνει με άγριες διαθέσεις. Παιρνει τη μπού- λα, μά η 'Αλέκα του πιάνει το πόδι και τον αναγκάζει να κυλιστή μαζί της στο χώμα. Την άλλη μέρα, όμως συμφιλιώνονται και ο Δη- μήτρης της δείχνει τώρα πως σημαδεύουν με τη σφεντόνα.

— Έμνοια σου και θα τους πώ εγώ τώρα πως δεν έχουν δίκιο να σε φωνάζουν τρικά και τζιτζιφιόγκο...

— Όστε έτσι, με λένε, έ; λέει ο Δημήτρης. — Η 'Αλέκα παίρνει τη σφεντόνα, ξανασημαδεύει με πείσμα, μά και πάλι δεν πετυχαίνει το στόχο.

Η 'Αλέκα σηκώνει πολύ το χέρι και ο Δημήτρης παίρνει τη σφεν- τόνα, για να της δείξη.

— Όρατα... Δός μου τη... Τώρα κατάλαβα. — Ξαναπαίρνει τη σφεντόνα, σημαδεύει, μά και πάλι η στάσι της δεν ίκανοποιεί το Δημήτρη.

— Στο διάολο!... Τί έπαθα σήμερα;... 'Άλλες φορές ξέρεις πώς σημαδεύω;...

— Ξέρω, ξέρω... 'Αντε, για δοκίμασε πάλι. — Η 'Αλέκα βρίσκει μία πέτρα και σημαδεύει... — Όχι... Όχι έτσι... Το δεξί σου χέρι πιο ψηλά!...

— Στάσου να σου δείξω... — Ο Δημήτρης της πιάνει το αριστερό χέρι με το δικό του και φαίνεται έτσι σάν να την αγκαλιάζει. Η 'Αλέκα άρχίζει να νοιό- θη κάτι παράξενο, άκουμπάει το κεφάλι της στον ώμο του κι' ύστερα τον κυττάει στα μάτια...

— Ο Δημήτρης το προσέχει αυτό σε μια στιγμή και της λέει:
— Εμένα κυττάς, παιδάκι μου; Έκεί, ανάμεσα από τη διχάλα της σφεντόνας κυττάς...
— Ναι, ναι... Έκεί κυττάω.
— Ωραία... Πρόσεξε τώρα να σηματοδέψης καλά το ντενεκεδάκι!...

— Η 'Αλέκα ρίχνει και η πέτρα βρίσκει το στόχο.
— Μπράβο, το πέτυχα!... Τώρα κατάλαβα... Έλα να ρίξουμε άλλη μια φορά μαζί...
— Ο Δημήτρης την αγκαλιάζει πάλι και ενώ σηματοδεύει με τη σφεντόνα, η 'Αλέκα κλείνει τα μάτια από ευχαρίστηση...

Το ίδιο βράδυ στο σπίτι της, η 'Αλέκα, που δε μπορεί να κοιμηθεί, πιάνει κουβέντα με τη Τζένη.
— Θες να μιλήσουμε λιγάκι, Τζένη;
— Κουβέντες τέτοια ώρα; Τί έχουμε να πούμε; Έγώ νυστάζω.
— Λοιπόν ξέρεις;... Ο Δημήτρης δεν είναι καθόλου τρίχας.

— Αφού το κατάλαβες, μπράβο... Πέσε τώρα να κοιμηθείς!
— Είναι σπουδαίος και στο σημάδι. Τόξερές αυτό;
— Μπράβο του.
— Δε μου λές, Τζένη, αν δεν ήσαν άρραδωνιασμένη, θα τον έπαιρνες το Δημήτρη για άντρα σου;

— Η ερώτησή αυτή της 'Αλέκας εσφονιάζει την Τζένη.
— Πώς σούρθε να με ρωτήσης τέτοιο πράγμα;
— Νά, επειδή βλέπω πως κάθε φορά, που θα τον δής σιάχνεσαι και προσπαθείς να βρής την ευκαιρία να πιιάσης κουβέντα μαζί του.
— Έ, γείτονάς μας είναι, γιατί να μη του μιλάω; Κι' αν σιάχνωμαι, έτσι κάνουν όλοι οι καθώς πρέπει άνθρωποι!
— Ωστε έτσι, έ;... Τότε να σιάχνωμαι κι' εγώ.
— Αργά το κατάλαβες... Έλα, πέσε τώρα να κοιμηθείς.
— Αοκετά κουβεντιάσαμε.
— Καλά ντέ, θα πέσω. Να μη μιλήσωμε και λιγάκι σοβαρά;
— Έχεις κι' άλλα να μου πής;
— Όχι... Καλή νύχτα!
— Καλή νύχτα! Σβήσε το φώς...
— Η 'Αλέκα σβήνει το φώς και πέφτει στο κρεβάτι της. Κλείνει τα μάτια της, βγάζει κάτω από το προσκεφάλι της τη σφεντόνα και την άκουμπάει στο μάγουλό της. Στα χείλη της φαίνεται τότε ένα χαμόγελο ευτυχίας...

Την άλλη μέρα, ενώ η Τζένη περνάει από την παραλία, ο Δημήτρης την βλέπει και τρέχει κοντά της.
— Καλημέρα, Τζένη.
— Καλημέρα, Δημήτρη... Ωστε γίνετε φίλοι με τον «'Αλέκο»;
— Έλθε πιά ο πόλεμος μεταξύ σας;

— Πώς τα κατάφερε και σε τύλιξε;
— Την λυπήθηκα. Κανένα παιδί δεν παίζει πιά μαζί της. "Εμείς, λοιπόν, ολομόναχη και μπήκε στην αυλή μου, γιά να μου παραδώση τη σφεντόνα της. Τώρα, που τη γνώρισα καλύτερα βλέπω πως δεν είναι τόσο στριμμένη όσο τη φανταζόμουν.

Το απόγευμα, ενώ ο Δημήτρης διαβάζει κλεισμένος στο σπίτι του απ' έξω τα παιδιά παίζουν μπάλλα και κάνουν πάλι φασαρία. Η 'Αλέκα βγαίνει σε μια στιγμή από το σπίτι της και τρέχει κοντά τους, όχι όμως γιά να πάρη μέρος στο παιχνίδι τους.
— Φύγετε γρήγορα από δω! τούς φωνάζει.

— Γιατί; τη ρωτάει ένα από τα παιδιά.
— Γιατί έτσι θέλω εγώ.
— Επειδή δε σε παίζουμε δηλαδή;
— Εγώ δεν ξαναπαίζω μαζί σας... Ο άνθρωπος διαβάζει επάνω.
— Ποιός;... Ο τζιτζιφιόγκος;

— Ο κύριος Δημήτρης να λέτε... Άντε στρίβετε τώρα, μη βγή και σας αρχίσω στο έυλο.
— Εμείς δεν είμαστε σαν και σένα τη φοβιτσιάρα... Ούτε και κορόδα, γιά να καθήσουμε να τις φάμε...
— Εγώ είμαι φοβιτσιάρα, βρέ;

— Η 'Αλέκα βουτάει απ' το λαιμό, αυτόν που την ειπε φοβιτσιάρα, μα τ' άλλα παιδιά της επιτίθενται με φωνές.
— Σκαμός! τούς φωνάζει. Σας είπα πως δε θέλω φασαρία.
— Τα παιδιά όμως συνεχίζουν τις φωνές και η 'Αλέκα θυμωμένη κληγάει ένα και του δίνει μια κλωτσιά στο καλάμι.

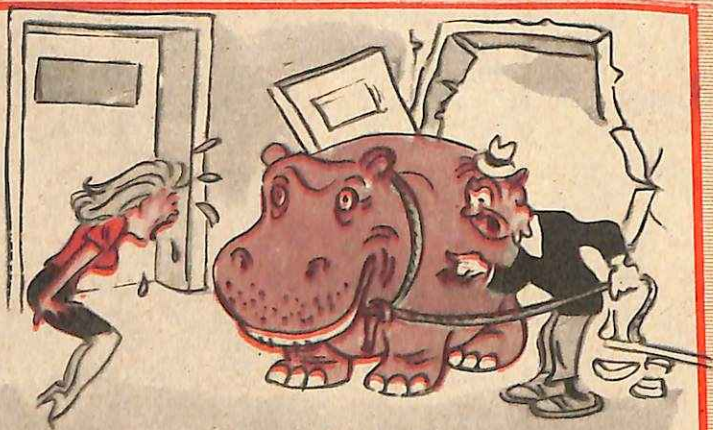

— Αγοροκάριτσο!... Αγοροκάριτσο!... της φωνάζει με πείσμα αυτός που έφαγε την κλωτσιά.
— Τζιτζιφιόγκα! της φωνάζει ένα άλλο παιδί.
— Ότι και να κάνης, δεν πρόκειται να σε ξαναπαίζουμε.
— Σκασίλα μου!...

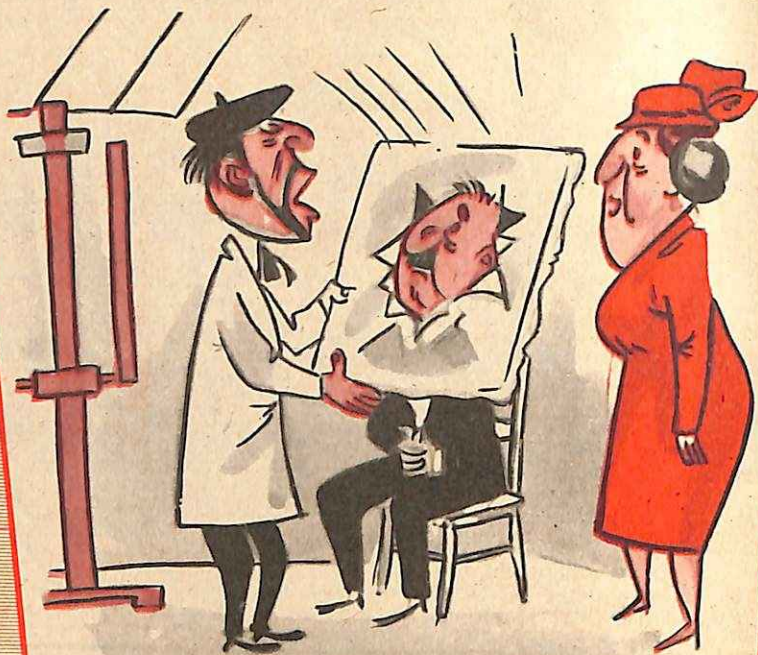
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

— Συγχαρώστε τον άσυνήθιστο τρόπο, που χρησιμοποιείσα, δεσποινίς Μαίρη, μα έπρεπε να σ' ας μιλήσω ιδιαίτερώς!...

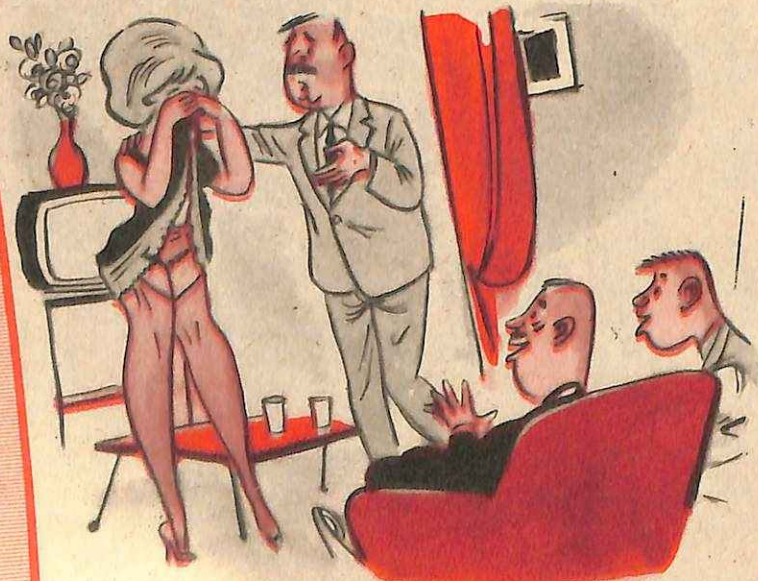
— Δε θέλεις παιδιά, ούτε σκυλιά ούτε γατιά, κι' αν δε θέλεις κι' αυτό το καθαρό ζώο, τότε τί διάβολο θέλεις;

— Δεν πιστεύω να μου πητε και τώρα πως δε τ' ου μοιάζει!

— Πάψε τη γκρίνια, καυμένη Γιάννη... Μιά φορά το μήνα μάς επισκέπτεται ή καυμένη ή μαρά!

— Και είναι ανάγκη να κλαίς, επειδή είπα πως βρίσκω κοινή τη φύστα σου και φαίνονται τα γόνάτά σου;

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΜΥΘΗΓΟΡΙΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΦΟΒΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ ΥΠΟ ΛΕΟΠΟΛΤ ΣΤΑΤΛΩ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΟ ΞΥΛΙΝΟ ΧΕΡΙ

λά, γυρίζοντας από τον περίπατό της, αδιαθέτησε... Αισθανόταν πόνους σ' όλο της το σώμα κι' έπεσε στο κρεβάτι της. Όα κρύωσε ίσως μ' αυτές τις άποτομες μεταβολές του καιρού...

Ο Σανχέζ ένοιωσε το αίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες του.

Η Κλοτίλδη είχε κουσολογήσει άρα γε όπως έλεγε ή Φιρμίνη ή ή αδιαθεσία της δεν ήταν παρά το πρώτο σύμπτωμα της τρομερής αρρώστιας;

Συγκρατώντας τη φόβη του, διευθύνθηκε στο δωμάτιό της κι' έβγαλε το χέρι του στο πόμολο της πόρτας. Αλλά δεν αποτέλειωσε την κίνησή του. Φλεγόταν από τον πόθο να μάθη την αλήθεια, άλλ' από τ' άλλο μέρος, ό τρόμος παρέλυε τα μέλη του... Όχι, δε θα είχε ποτέ τη δύναμη ν' άντίκρουση το θύμα του.

Ένας κύριος ιδρώντας περιέλουσε το μέτωπό του και το πρόσωπό του πήρε μία αλλόκοτη έκφραση. Απομακρύνθηκε τότε από την πόρτα και σωριάστηκε σε μία πολυθρόνα.

Ο κύριος είναι άρρωστος; ρώτησε ή Φιρμίνη.

Όχι, απάντησε ό Σανχέζ με βραχνή φωνή. Άσπασέ με...

Στη θέση αυτή έμεινε πάνω από τρεις ώρες. Τα μέλη του είχαν γίνει βαρείας σαν μολυνένια και το μυαλό του ήταν άδειο.

Όταν σηκώθηκε, τέλος, έμοιαζε με το φάντασμα του έαυτού του. Άρχισε τότε να κάνει βόλτες έπάνω - κάτω μέσα στο δωμάτιο, προσπαθώντας να πείσει τον έαυτό του ότι ή Κλοτίλδη αξίζει την τρομερή τιμωρία που της επέδωσε. Αλλά δεν τό κατάφερε.

Κάθε τόσο, πλησίαζε στην πόρτα κι' άπλωνε το χέρι του, γιά να πιάσει το πόμολο. Αλλά άμέσως όπισθοχωρούσε τρομαγμένος και συνέχιζε τις βόλτες του.

Τό μίσος είχε φύγει τώρα από την ψυχή του. Ξαναθυμόταν τις ευτυχισμένες στιγμές που είχε ζήσει μαζί με την Κλοτίλδη και τη μεγάλη αγάπη τους. Καί μέσα του έδραιωνόταν ή πεποίθησι ότι ή γυναίκα του δεν ήταν ένοχη κι' ότι άδικα την είχε καταδικάσει.

Αποφάσισε, τέλος, να πάη στο δωμάτιό του. Αλλά δεν έπεσε στο κρεβάτι του. Έξακολούθησε κι' εκεί τις βόλτες του ώσπου ξημέρωσε.

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΚΛΟΤΙΛΔΗΣ

Η Κλοτίλδη δε μπόρεσε να σηκωθεί την άλλη μέρα από το κρεβάτι της. Οι πόνοι είχαν άπλωσει σ' όλο της το σώμα. Αλλά το μυαλό της λειτουργούσε κανονικά.

Τό άλλο πρωί, όταν ή Φιρμίνη μπήκε στο δωμάτιό της, τη ρώτησε αν είχε γυρίσει ό άντρας της.

Γύρισε από χτές τό άπόγευμα, απάντησε ή Φιρμίνη.

Και, σαν να μάντευε την ερώτησι που ανέβαινε στα χείλη της Κλοτίλδης και που δεν τολμούσε να την πη, πρόσθεσε:

Τού είπα ότι είσατε άρρωστη.

Τα χείλη της Κλοτίλδης τρεμούλιασαν, αλλά δεν είπε τίποτα. Ο Σανχέζ ήξερε, λοιπόν, ότι

ήταν άρρωστη κι' όμως δεν είχε ζητήσει να την ιδί.

— Πρέπει να φωνάξουμε τό γιατό; ρώτησε ή Φιρμίνη.

— Όχι, απάντησε ή μαρκησία. Είναι μία περαστική αδιαθεσία... Αύριο θα είμαι καλά.

Όταν έμεινε μόνη, άνοιξε ένα συρτάρι της τουαλέτας της και πήρε από κεί ένα μεγάλο δοματόδετο βιβλίο.

Αυτό τό βιβλίο ήταν τό ήμερολόγιό της. Είχε άρχίσει να γράφει σ' αυτό έπειτα από την πρώτη σκηνή με τον άντρα της.

Η εύτυχία της ήταν πριν τόσο μεγάλη, που δεν είχε αισθανθή ποτέ την ανάγκη να σημειώνει τις σκέψεις της. Αλλά τώρα ένοιωσε ένα άπέραντο κενό μέσα της. Κι' αυτό τό ήμερολόγιο είχε γίνει ό σύντροφός της, ό σύντροφος της δυστυχίας της. Γράφοντας μέσα σ' αυτό, σαν να μιλούσε με την ίδια την ψυχή της.

Η Κλοτίλδη τό άνοιξε κι' άρχισε να διαβάει.

23 Σεπτεμβρίου.

Η εύτυχία μου ήταν ένα όνειρο που έσβυσε. Ο Σανχέζ δε μ' αγαπάει πιά.

«Ενα κι' ένα...»

Αυτοί που μπερδεύτηκαν στών εκλογών τό σάλο και κάποιο φιάσκο έπαθαν, μικρό, είτε μεγάλο, κατάκαρδα τό ζήτημα δεν πρέπει να τό πάρουν κι' από τη στενωπό τους να πάνε να κραπάρουν, αλλά ναρθούν να γίνουνε μαζί μας μία παρέα και θάναί όλα όμορφα και... ρόδινα κι' ωραία!

Άντι τούτέστι, νάχουμε τών εκλογών την έννοια, νάρθουμε να τραβήξουμε κρασιά κεκριμαπένια και θά ξεχάσουν, πάραυτα, τό... σκούρο τους τό χρώμα μπροστά στο μεσογειακό τό χρυσαφένια πώμα ή μάλλον τού μαυρίματος θά πάη ό πόνος κάτω, αρκεί τα κρασοπότρη να φτάνουν (άσπρο πάτο!)

Είμαι άπολύτως βέβαιος πως έζω θά τό ρίξουν, όυό, τρία κρασοπότρη εύθους μόλια τραβήξουν κι' άμφιβολία, μάλιστα, καμμία δεν μου μένει πως με τό ρετινατό μας, που τις καρδιές θερμαίνει θά πάψουν να σκέπτονται, με λυπη και πικρία, την κλίπη, που τους άφησε (μεσ' στού λουτρού τά... (κρούα!)

Είναι, θαρρώ, άλάνθαστη ή συνταγή (που δίνα

και θά πεισθούν και μόνοι τους πως (μόνο με τον οινό

θά νοιώσουν μίαν εύχάριστη ζαλάδα (στο κεφάλι τους

κι' αν γίνη μεγαλύτερη ή μέθη τους (κι' ή ζάλη τους,

θά θλέπουν τώρα βέβαια στούς πονη (ρούς καιρούς τους,

διπλά τό ψηφοδέλτια, διπλάς και τούς (σταυρούς τους!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤΑΡΗΣ

αγαπάει πιά. Τό διάβασα σήμερα στα μάτια του, που τόσο τό λατρεύω.

Η καρδιά μου ξεσχίζεται και τα δάκρυα κυλάνε από τα μάτια μου, χωρίς να μπορώ να τό σταματήσω, καθώς γράφω αυτές τις λέξεις. Αλλά δεν αισθάνομαι τη δύναμη να διαμαρτυρηθώ ή να φωνάξω. Όλα σωριάστηκαν μέσα μου σ' έρεπια. Αλλά μία αγάπη τόσο μεγάλη σαν τη δική μας μπορεί άρα γε να σβύση από τη μία στιγμή στην άλλη;

Όλη την ημέρα χτές αισθανόμουν την έπιθυμία να τον ρωτήσω. Αλλά δεν τό έκαμα. Τι άξια θά είχε μια τέτοια ερώτησι. Κι' άλλωστε, ό Σανχέζ ίσως να μην ήταν σε θέση να μου άπαντήσει. Μπορεί κι' αυτός να υποφέρει γιατί δε μ' αγαπάει πιά.

Όχι, δε θα τον ρωτήσω. Είναι καλύτερο να υποφέρω σιωπηλά.

29 Σεπτεμβρίου.

Σήμερα, καθώς τρώγαμε μαζί με τό Σανχέζ διάβασα στα μάτια του τό μίσος.

Κι' όμως ως προχτές ακόμη, ό Σανχέζ μ' έλάτρευε. Τι ήταν, λοιπόν, εκείνο που έκαμε την αγάπη του να μεταβληθί σε μίσος; Μπορεί να πιστεύω, σ' αλήθεια, πως ήμουν μαζί μ' άλλον άντρα;

Η σκέψη αυτή με κάνει τρελή από όργη κι' άηδία. Εγώ μαζί με τον Μοράνγκ; Θά προτιμούσ' αυτό, σαν να μιλούσε με την ίδια την ψυχή της.

Η Κλοτίλδη τό άνοιξε κι' άρχισε να διαβάει.

23 Σεπτεμβρίου.

Η εύτυχία μου ήταν ένα όνειρο που έσβυσε. Ο Σανχέζ δε μ' αγαπάει πιά.

Για την υγεία των δοντιών και του στόματος

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ Μπινάκα
Προϊόν έπιστημονικής έρευνας των Έλβετικών εργοστασίων CIBA

Συνιστάται ιδιαίτερα από τους οδοντίατρους εις όλον τον κόσμο.

Έκατομμύρια άνθρωποι σε 50 χώρες της γης πιστεύουν ότι η Μπινάκα είναι η καλύτερη οδοντόκρεμα που χρησιμοποίησαν ποτέ.

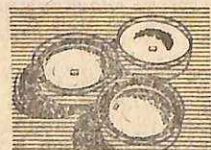
Μόνο η Μπινάκα περιέχει το ανυπερέβλητο ΙΣΑΤΡΟΛ που διαλύει την πέτρα των δοντιών και τα διατηρεί γερά, γεμάτα υγεία και με μία κατάσπρη λάμψη.

Η Μπινάκα έχει το πιο εύχρηστο και λεπτό άρωμα.

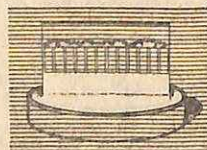
Η Μπινάκα είναι απόλυτος αντίσηπτικός και αποσηπτικός. Χαρίζει για πολλές ώρες μία ευχάριστη δροσερή αναπνοή και δίδει το πιο έλκυστικό χαμόγελο.

Σκεπάστε μία επιφάνεια νερού με καννιά (φούμο). Ρίξτε μία σταγόνα νερού. Τότε θα σχηματισθεί μια μικρή όψη, τόσο μεγάλη, όση είναι και η σταγόνα που ρίξατε....

Όταν όμως αντί για νερό ρίξετε μία σταγόνα διαλυμένης Μπινάκα, η καννιά θα αποτραπεί από την όψη, τόσο μεγάλη, όση είναι και η σταγόνα που ρίξατε....

Δύο υάλινα πλακίδια που είναι κολλημένα με σάλιο δεν διαχωρίζονται. Όταν όμως τα βάλετε σε ένα διάλυμα Μπινάκα, θα παρατηρήσετε ότι η Μπινάκα θα εισχωρήσει άμεσα παντού.

CIBA - Από το 1884 εις την υπηρεσίαν της υγείας σας
— η Μπινάκα είναι προϊόν της CIBA —

«Θα μπορούσα να το πιστέψω ως χτες. Άλλ' όχι και σήμερα, που διάβασα το μίσος στα μάτια του Σανχέζ. Αυτό το μίσος δείχνει πως είναι βέβαιος για ό,τι λέει. Μήπως, λοιπόν, του έχουν κάμει μάγια; Άλλα ποιός και για ποιο λόγο;»

«Θάθελα ν' αντιδράσω στη δυστυχία που με τυλίγει. Άλλα με ποιο τρόπο; Τα μοναδικά όπλα μου είναι η αγάπη κι' η άθωότητα μου. Αυτά τα όπλα, όμως, ποιός αξία μπορούν να έχουν για έναν άνθρωπο που πιστεύει πως με έδε με τα μάτια του να τον προ-δίδω μ' έναν άλλον;»

«Ω Θεέ μου, φοβάμαι πως θα τρελλαθώ. Τις τελευταίες ημέρες σκέφτομαι να φύγω από δω και να ξαναγυρίσω κοντά στον πατέρα μου. Αυτός, τουλάχιστον, θα πιστέψει την άθωότητά μου. Άλλα δε βρήκα τη δύναμη να το κάμω. Άγαπάω τον Σανχέζ, καί, μ' όλο που η περιφρόνησή του με σκοτώνει, δε θέλω να φύγω από κοντά του.»

«Στο σπίτι, όλοι με κυττάζουν περίεργα. Καταλαβαίνουν πως είμαι δυστυχισμένη, άλλ' η έκπληξή τους θα γινώταν μεγαλύτερη αν μάθαιναν την αιτία. Την μαντεύουν άρα γε;»

Κάθε μέρα που περνούσε έφερνε κι' έναν καινούργιο πόνο στη δυστυχισμένη Κλοτίλδη.

Στις 8 Οκτωβρίου έγραφε: «Για τον Σανχέζ είναι σαν να μην υπάρχω. Αποφεύγει και να με ιδεί. Όλη την ημέρα λείπει από τον πύργο. Φεύγει από τα ξεμερώματα κι' όταν γυρίζει άργα το βράδυ, ανεβαίνει άμέσως στο δωμάτιό του.»

«Μπορεί, λοιπόν, να με μισή τόσο πολύ; Χτες ήμουν λίγο άδιάθετη κι' ο Γκοιμέζ ήθελε να με ιδεί.»

— Συγχωρέστε με για το θάρρος μου, μου είπε. Άλλ' έμαθα πως είσατε άρρωστη...

«Τον ευχαρίστησα για το ενδιαφέρον του και τον ρώτησα για τον άντρα μου.»

«Ο κύριος μαρκήσιος λείπει, μου απάντησε με λυπημένο ύφος. «Και, καθώς ετοιμαζόταν να φύγει, πρόσθεσε:

«Άν η κυρία χρειάζεται τίποτα, δεν έχει παρά να μου το πη. Θα ήταν χαρά για μένα να την εξυπηρετήσω.»

«Η φωνή του έτρεμε κι' είδα ένα δάκρυ να κυλάει στα μάγουλά του. Έσφυγε έπειτα βιαστικά, για να κούψι τη συγκίνησή του.»

«Ο Γκοιμέζ, λοιπόν, με λυπάται! Κι' ο μένος που δε μπορεί να με λυπηθεί είναι ο άντρας μου, να με λυπηθεί είναι ο ίδιος από τον Σανχέζ, ο άνθρωπος που λα-τρειώω!»

Δύο ημέρες αργότερα, μιλούσε για τη «Μινιόν» και το δάγκωμα που της έκαμε το σκυλάκι στο χέρι. Άνικα να μαντέψει την τροπή. Άνικα να μαντέψει την τροπή. Άνικα να μαντέψει την τροπή. Άνικα να μαντέψει την τροπή.

«Η «Μινιόν» μ' αγαπούσε πάντα, έγραψε. Πώς γίνεται τώρα να με μισή. Μήπως πήρε το μίσος της από το Σανχέζ;»

«Ο Σανχέζ—συνεχίζει—με κυττάζει σαν να περιμένει το θάνατό μου. Μου το φώναζε καθαρά: «Ο θάνατος θάρρη!» Μπορεί, λοιπόν, να έπιθυμεί να πεθάνω;

«Άλλα μήπως, σ' αλήθεια, αυτή είναι η καλύτερη λύσις για όλους; Για ποιο λόγο πρέπει να ζω, αφού έχασα την αγάπη του Σανχέζ, που ήταν για μένα ό,τι πολυτιμότερο είχα στον κόσμο;»

«Η σκέψη αυτή κέρδιζε ολοένα έδραση μέσα στην πονεμένη ψυχή της. Μόνον η σκέψη του πατέρα της την συγκρατούσε. Σε μία σελίδα του ημερολογίου έγραφε:

«Ο Σανχέζ θα χαρή άρα γε όταν με ιδεί νεκρή; Άν ήμουν βέβαιη γι' αυτό, θα περιμάτιζα χωρίς τον παραμικρό δισταγμό τη ζωή μου... Άλλ' είναι δυνατόν να έπιθυμεί το θάνατό μου; Όχι, όχι, χίλιες φορές όχι... Στο βάθος της καρδιάς του είμαι βέβαιη πως μ' αγαπάει ακόμη. Αυτή η σκέψη μου φέρνει δάκρυα στα μάτια. Μήπως, λοιπόν, παραλογίζομαι; Είναι δυνατόν να μ' αγαπάει ο Σανχέζ;»

ΤΟ ΜΙΣΟΤΕΛΕΙΩΜΕΝΟ ΓΡΑΜΜΑ

Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια της Κλοτίλδης, καθώς διάβαζε αυτές τις σελίδες.

Σηκώθηκε κατόπιν, κάθισε μπροστά στο μικρό γραφείο της κι' άρχισε να γράφει. Το γράμμα της απευθυνόταν στο Σανχέζ. Δεν τούγραφε για να του εξηγήσει, να του δικαιολογήσει ή να του παραπονεθεί. Το γράμμα αυτό ήταν ένα ξεχείλισμα της έρωτευμένης ψυχής της.

Γιατί η Κλοτίλδη δεν είχε πάψει ποτέ να τον αγαπάει. Η αγάπη της ήταν η ίδια η ζωή της. Η τρομερή κατηγορία που είχε εκστομίσει έναντιον της ο Σανχέζ την είχε κάμει να τον μισήσει, αλλά δεν είχε μεταβάλει τα αισθήματά της.

Το χέρι της πήγαινε γρήγορα πάνω στο χαρτί, όπως γρήγορα έτρεχε κι' η σκέψη της στον άνθρωπο που αγαπούσε.

Έκείνη τη στιγμή, η Κλοτίλδη είχε χάσει τη συνείδησή του χρόνου. Του μιλούσε όπως θύκανε την εποχή που βρισκονταν στη Ρώμη, του θύμιζε ένα σωρό λεπτομέρειες από την περασμένη ζωή τους, του εξηγούσε τα μικρά τεχνάσματα που χρησιμοποιούσε για να τον κρατάει πάντα κοντά της...

Πόση χαρά ένοιωθε ξαναγυρίζοντας σ' αυτή την ευτυχισμένη εποχή! Η ψυχή της ξεχείλιζε από λατρεία και στοργή. Κι' ήταν ένα αληθινό παραισθητικό το γράμμα της.

Γέμισε έτσι κάμποσες κόλλες. Άλλα το γράμμα της, που ήταν τόσο γρήγορο στην άρχή, γινόταν σιγά-σιγά αργό και κουρασμένο. Το χέρι της δεν έτρεχε πια κι' οι σκέψεις υπερδεονταν μέσα στο μυαλό της... Δεν ήθελε πια τίς ήθελε να πη. Η τρομερή άρρώστια είχε φθείρει ανεπανόρθωτα τις δυνάμεις της.

Σε κάποια στιγμή, η πένα έσφυγε από το χέρι της.

Κι' αφήνοντας το μισοτελειωμένο γράμμα πάνω στο τραπέζι της, ξαναγύρισε άργα στο κρεβάτι της.

Άλλα, την άλλη μέρα, ήταν τόσο εξαντλημένη, που δε μπόρεσε να σηκωθεί από το κρεβάτι της.

Την ημέρα αυτή την επισκέφθηκε ο γιατρός Καρόν, που ο Σανχέζ είχε πάει να φέρει ο ίδιος από την Άμπουά.

Ο γιατρός την εξέτασε με προσοχή και της έκαμε διάφορες έρωτήσεις.

— Δεν αισθάνομαι τίποτα το αξιοσημείωτο, απάντησε η Κλοτίλδη. Είναι στιγμές, ωστόσο, που νομίζω πως η ζωή φεύγει από πάνω μου... Δεν ξέρω πως πρέπει να σας το περιγράψω. Είναι σαν ο θάνατος να κυλάει μέσα στις φλέβες μου.

Ο γιατρός την καθησύχασε. — Όλες οι άναμικες καταστάσεις φέρνουν τα ίδια συμπτώματα, της είπε. Πάσχετε από μία παροδική άδυναμια, που θα περάσει γρήγορα.

Η Κλοτίλδη κούνησε το κεφάλι της, σαν να μην πίστευε τα λόγια του.

Και, ξαφνικά, μία ιδέα πέρασε από το μυαλό της.

— Μπορώ να πάω στο Παρίσι; ρώτησε.

Τώρα που της είχε λείψει η αγάπη του Σανχέζ, ήθελε να αισθανθεί γύρω της τη στοργή του πατέρα της. Αυτή η στοργή θα της έκανε καλό... Κι' έπειτα, φεύγοντας μακριά από τον Σανχέζ, θα τούδινε τον καιρό να σκεφθεί και να καταλάβει το λάθος. Ίσως να μπορούσαν να ξανασμίξουν κατόπιν, το ίδιο ευτυχισμένοι όσο και τον πρώτο καιρό.

Ένα ωχρό χαμόγελο φώτισε το θλιμμένο πρόσωπό της, καθώς έκανε αυτή την έρωτηση.

Ο γιατρός δίστασε.

— Είσατε πολύ αδύνατη και το ταξίδι θα σας κουράσει, απάντησε έπειτα. Άς αφήσουμε να περάσει αυτή η έβδομάδα... Θα σας δώσω ένα φάρμακο που θα καλύτερεύει την κατάστασή σας...

Η Κλοτίλδη δεν είπε τίποτα άλλο.

Ο Σανχέζ περίμενε το γιατρό με αγωνία στο γραφείο του.

— Λοιπόν; τον ρώτησε μόλις τον είδε.

— Δε μπορώ να πω τίποτα, απάντησε ο γιατρός Καρόν. Έκτός από την ξεχωριστή λάμψη που έχουν τα μάτια της και μία μεγαλύτερη ταχύτητα που παρουσιάζει ο σφυγμός της, δεν παρατήρησα κανένα άλλο σύμπτωμα.

— Πιστεύετε ότι γλύτωσε τον κίνδυνο; ρώτησε ο Σανχέζ, που ζητούσε να πιστώ από κάποια έλπιδα.

— Δεν είπα αυτό, απάντησε ο γιατρός. Είπα μόνον ότι δεν διέκρινα κανένα άλλο σύμπτωμα της άσθενειας.

Τί πρέπει να κάμωμε; Το μόνο που μπορούμε να κάμωμε είναι να περιμένουμε. Στο μεταξύ, θα σας γράψω ένα φάρμακο... Είναι ένα απλό δυναμωτικό φάρμακο, χωρίς άλλη αξία.

Έσφυγε σε λίγο, αφήνοντας τον Σανχέζ στη λύπη και την άγνοιά του. Ο μαρκήσιος αισθανόταν μία πολύ μεγάλη επιθυμία να ξαναίδη την Κλοτίλδη. Άλλα δεν είχε τη δύναμη. Γιατί φοβόταν πως η γυναίκα του θα διάβαζε μέσα στα μάτια του το τρομερό, μυστικό του.

Η ζωή του ήταν πλημμυρισμένη τώρα από αγωνία. Τα βράδια, τινάζονταν κάθε τόσο από το κρεβάτι του, νομίζοντας πως είχε ακούσει την Κλοτίλδη να φωνάζει.

Αυτή η άναμνη είχε κάτι το φοβερό.

Από στιγμή σε στιγμή περίμενε πως θα εκδηλωνόταν τα συμπτώματα της τρομερής άρρώστιας στη γυναίκα του κι' όμως έστεκε με τα χέρια σταυρωμένα, χωρίς να μπορεί να κάμει τίποτα. Η έπιστημη ήταν άνισχυρη να τον βοηθήσει. Κι' ένοιωθε τόσο ένοχο τον εαυτό του, που δεν τολμούσε να παρακαλέσει το Θεό. Μήπως δεν ήταν υπεύθυνος για την κατάσταση της γυναίκας του; Αυτός την είχε καταδικάσει στον πιο τρομερό θάνατο!

Κάθε πρωί και κάθε βράδυ η Φιρμίνη του έφερνε νέα από την κυρία της. Η κατάστασή της, αντί να καλύτερευε, χειρότερευε. Δεν κοινοίταν πια από το κρεβάτι της. Και δεν ήθελε να φάει.

Ο Σανχέζ δεν ήλπιζε πια. Κι' η παλιά σκέψη ξαναγύριζε στο μυαλό του. Όταν η τρομερή άσθένεια εκδηλωνόταν, άδυναμει στο δωμάτιο της Κλοτίλδης και θα φρόντιζε να τον διαγνώσει. Έπειτα θα την σκότωνε με μία σφαίρα στην καρδιά. Θα μπορούσε να κάμει το ίδιο και στον εαυτό του. Άλλα δεν το ήθελε. Έπρεπε να τιμωρηθεί για το έγκλημά του. Κι'

η τιμωρία που επιφύλασσε στον εαυτό του ήταν πιο τρομερή από εκείνη που είχε επιβάλει στην Κλοτίλδη. Γιατί η γυναίκα του δεν ήξερε τουλάχιστον ποιά τρομερή άρρώστια βρισκόταν μέσα στο αίμα της. Ένώ αυτός θα το ήξερε και το μαρτύριό του θα ήταν μεγαλύτερο.

Προηγούμενος, όμως, έπρεπε να διώξει τους υπέρτες. Δεν έπρεπε να υπάρχουν μάρτυρες του ανατριχιαστικού δράματος που θα ξετυλιγόταν στον πύργο.

Για τη Φιρμίνη και τον Μαριουέλ, ωστόσο, δε χρειάστηκε να κάμει τίποτα.

Η παλιά παιδαγωγός της Κλοτίλδης κατατόπιζε κάθε μέρα τη Λάχημ και τον Μαλέκ για την κατάσταση της κυρίας της.

Την άκουγαν κι' οι δυο προσεχτικά κι' ο Ίνδος της έκανε διάφορες έρωτήσεις που της φαίνονταν πολύ παράξενες. Μήπως η κυρία της είχε βγάλει άφρους από το στόμα της; Μήπως τα μάτια της είχαν σκεπαστή από έναν ύγρο πέπλο; Μήπως τα χέρια της έτρεμαν;

Μία μέρα, τέλος, της είπε: — Θα φύγετε σήμερα απ' αυτό το σπίτι. Είναι κατασπμένο.

— Άλλα πώς μπορώ ν' αφήσω την κυρία μου στην κατάσταση που βρίσκεται; ρώτησε η Φιρμίνη.

— Δε μπορείτε πια να της κάμετε τίποτα κι' ούτε έχει ανάγκη

από τις υπηρεσίες σας, απάντησε ο Μαλέκ.

— Άλλα τί πρόκειται να γίνει; ξαναρώτησε η Φιρμίνη.

Ο Μαλέκ σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό χωρίς ν' απαντήσει.

— Η κυρία μου θα πεθάνει; ξαναείπε η Φιρμίνη με πνιγμένη φωνή.

— Το ζήτημα είναι να σωθίτε σεις, απάντησε ο Ίνδος.

Η Λάχημ είχε φέρει, στο μεταξύ, ένα δερμάτινο ποτοφόλι γεμάτο χαρτονομίσματα.

— Με υπηρετήσατε πιστά, είπε στη Φιρμίνη δίνοντάς της αυτό το ποτοφόλι. Άλλα δε θα χρειαστώ πια τις υπηρεσίες σας. Τα χρήματα αυτά είναι άκετά, για να σας επιτρέψουν να ζήσετε άνετα όλη την υπόλοιπη ζωή σας.

— Δε θα σας ξαναδώ; ρώτησε η Φιρμίνη.

— Δεν υπάρχει λόγος να με ξαναδείτε, απάντησε ψυχρά η Λάχημ.

Ο Μαλέκ τη συνόδευσε ως την πόρτα.

Δε θα μετανοιώσετε αν ακολουθήσετε τη συμβουλή μου, της είπε χωρίς να της δώσει άλλη έλπιδα.

Κι' άλλωστε, κάθε εξήγησι ήταν περιττή. Η Φιρμίνη προσηθαιόταν ότι: το τρομερό θα γινόταν στον πύργο.

Ένας πανικός την κυριεύσε τότε.

Κι' όταν γύρισε στον πύργο, άρχισε να ετοιμάζει τα πράγματά της.

Το μεσημέρι πήγε για τελευταία φορά στο φαγητό της στην Κλοτίλδη.

— Μπορώ να λείψω για μία μέρα; τη ρώτησε.

Η Κλοτίλδη έκαμε μία άοριστη κίνηση, που η Φιρμίνη την έρμήνευσε σαν συγκρατημένη.

Η Φιρμίνη ήταν προσκολλημένη στην υπηρεσία της Κλοτίλδης. Έτσι θεώρησε περιττό να είδοποίηση το μαρκήσιο για την άναχώρησή της. Είχε μιλήσει, βέβαια, στη μαρκησία μόνο για μία μέρα. Άλλ' ήξερε καλά πως δε θα ξαναγύριζε.

Αυτό που έκανε, ν' αφήσει την κυρία της μόνη της στην άρρώστια της δεν ήταν σωστό. Άλλα, ο τρόμος είχε παραλύσει κάθε σκέψη της κι' είχε καταπνίξει τις τύψεις της. Κι' άλλωστε, ο Μαλέκ δεν της είχε πη ότι η κυρία της δε θα είχε ανάγκη από τις υπηρεσίες της κι' ότι, αν ήθελε να σωθεί, έπρεπε να φύγει.

Έτσι, χωρίς να διστάσει περισσότερο, έφυγε λίγο έπειτα από το μεσημέρι.

Περπατούσε τώρα πάνω στο δρόμο της Φιλιέρ. Εκεί θάβρισκε ένα άμαξι, που θα την πήγαινε στην Άμπουά, για να πάρει το ταξινό για το Παρίσι.

Άκουσε, ξαφνικά, ένα γρήγορο

Ισχυρή όρασις

Α 4 0
Θ Ι Δ Π
Γ Ζ Ρ 7 3 Ε
Η Χ Ο Υ Σ Τ 2 Ι
ΕΚΑΜΕΝΕΘ 90

ΓΑΛΑ ΣΙΣΣΥ EXTRA

Η βιταμίνη Α είναι απαραίτητη για την καλή λειτουργία της όρασεως. Έλλειψις βιταμίνης Α δημιουργεί διάφορους διαταραχάς, ως νυκταλωπία, ημεραλωπία, ξηροφθαλμία κ.λ.π. Το ΣΙΣΣΥ EXTRA είναι το πλουσιότερο γάλα σε βιταμίνη Α.

Το ΣΙΣΣΥ EXTRA δεν είναι μόνον κουτί + γάλα + ζάχαρι, αλλά περιέχει τα πορίσματα της σύγχρονης διαιτητικής έπιστήμης συμπυκνωμένα σ' ένα ΧΡΥΣΟ ΚΟΥΤΙ.

Το ΣΙΣΣΥ EXTRA είναι εμπλουτισμένο με φωσφόρον, κάλιο, βιταμίνες Α, C, D, Ριμποφλαβίνη, Θειαμίνη και μεταλλικά συστατικά.

Το ΣΙΣΣΥ EXTRA είναι ένα πλήρες γάλα.

Το γάλα ΣΙΣΣΥ κυκλοφορεί και σε ΕΒΑΠΟΡΕ, πλούσιο σε βιταμίνες και έγγυημένο από κάθε πλευρά.

Ρωτήστε το Γιατρό σας. Θα σας βεβαιώσει ότι το ΣΙΣΣΥ EXTRA είναι το τελειότερο έπιτευγμα της σύγχρονης έπιστήμης.

ΣΙΣΣΥ EXTRA

Τα Όλλανδικά εργοστάσια ΣΙΣΣΥ προηγούνται ΠΑΝΤΟΤΕ σε έπιστημονικές τελειοποιήσεις και βελτιώσεις.

βήμα πίσω της και, γυρίζοντας το κεφάλι της, είδε τον Μανουέλ. Μήπως, λοιπόν, ο μαρκήσιος είχε προσέξει την ανωχώρησή της κι' είχε στείλει το Μανουέλ για να την φωνάξει πίσω; 'Αλλ' η Φιρμίνη πρόσεξε πως κι' ο Μανουέλ κρατούσε τα πόδια του στο χέρι. Σταμάτησε τότε για να τον περιμένη κι' όταν πήγε κοντά, τον ρώτησε: — Φεύγεις, Μανουέλ; — Ναι, κυρία Φιρμίνη, απάντησε ο μαυρός. — Γιατί; — Μ' έδιωξε ο κύριος... Μου είπε πως δε με χρειάζεται πιά. 'Η Φιρμίνη κατάλαβε πως ο Μανουέλ έλεγε ψέματα. — Και σεις, κυρία Φιρμίνη; — Φεύγω κι' εγώ, απάντησε η παλὰ παιδαγωγός. Μ' έδιωξε η κυρία. Κυτάχτηκαν στα μάτια. Και κατάλαβαν αμέσως πως δεν υπήρχε λόγος να κρύβονται. — Βοισκόσαστε και σεις στην υπηρεσία αυτού του ανθρώπου; ρώτησε σε λίγο ο μαυρός. — Για ποιόν άνθρωπο μιλάς, Μανουέλ; — Για τόν 'Ινδο. — Α! — Αὐτὸς μου εἶπε νὰ φύγω... Εἶπε καὶ σὲ σὰς τὸ ἴδιο; — Τὸ κυριώτερο εἶναι ὅτι φύγαμε, ἀπάντησε ἡ Φιρμίνη. Ἀρχισαν νὰ προχωροῦν μαζί. — Κρίμα πὺ χάσαμε ἕνα τέτοιο ἀφεντικό, ἔπρεπε σὲ λίγο ὁ μαυρός. Γιατί αὐτὸς ὁ διαβολομένος 'Ινδὸς πῆρανε σὰν βασιλιάς. Μία ἐρώτησι ἀνέβαινε ἀπὸ

κάμποσες στιγμὲς στὰ χεῖλη τῆς Φιρμίνης. — Ἐρεῖς τί πρόκειται νὰ γίνῃ στὸν πύργο; ρώτησε ξαφνικά. — Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Μανουέλ. Ἀλλὰ φαίνεται πὺς κάτι θὰ γίνῃ. Οὕτῳ ὁ ἕνας οὐτὲ ἡ ἄλλη μποροῦσαν νὰ φανταστοῦν ὅτι ὁ Μαλέκ τοὺς εἶχε πῆ νὰ φύγουν, γιὰ νὰ τοὺς προφυλάξῃ ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀρρώστια πὺς βρισκόταν μέσα στὸ αἷμα τῆς Κλοτίλδης. — Τί σοῦ εἶπε ὁ 'Ινδός; ξαναρώτησε ἡ Φιρμίνη. — Μου εἶπε νὰ φύγω γιὰ νὰ σωθῶ, ἀπάντησε ὁ Μανουέλ. Ἀλλὰ δὲ μου ἐξήγησε ἀπὸ τί. 'Ετσι ἡ ἄλλοιώς, εἶμαι τῶρα πλούσιος... 'Ο 'Ινδὸς μούδωκε τόσα χρήματα, πὺς δὲ θὰ τᾶπαιρνα οὐτὲ σὲ πέντε χρόνια ἀπὸ τὸ μαρκήσιο. 'Ετσι ὁ Σανχέλ δὲ χρειάστηκε ν' ἀσχοληθῇ παρὰ μόνον μὲ τὸν Γκομέζ. — Θὰ φύγεις σήμερα γιὰ τὴν Κιανή 'Ακτὴ, τοῦ εἶπε. — Καὶ τί θὰ κάμω ἐκεῖ; ρώτησε ἐκπληκτὸς ὁ ἐπιστάτης. — Θὰ φροντίσεις νὰ βρῇς μία καλὴ ἑπαυλὶ, πὺς θὰ τὴν ἀγοράσῃς ἡ θὰ τὴν νοικιάσῃς. — Ὁ κύριος εἶχε σκοπὸ νὰ ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ; — Ναι, μου τὸ σύστησε ὁ γιὰ τὸς... 'Η μαρκησία εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς θάλασσας. Ὅταν φτάσῃς ἐκεῖ, θὰ μου γράψῃς καὶ θὰ σοῦ δώσω τὶς ὁδηγίες μου. Ὁ Γκομέζ ἦταν συνηθισμένος νὰ ἐκτελῇ χωρὶς συζήτησι τὶς διαταγὰς τοῦ κυρίου του. 'Ετσι, δὲ ζήτησε καμμιά ἄλλη ἐξήγησι καὶ τὴν ἴδια ἡμέρα ἔφυγε. Ὁ Σανχέλ ἀπόμεινε τῶρα μό-

νος στὸν πύργο, μαζί μὲ τὴ γυναῖκα του. Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ἀναρωτήθηκε τί εἶχε κάμει τὸ Μανουέλ καὶ τὴ Φιρμίνη νὰ φύγουν. 'Αλλ' ἡ σκέψι αὐτὴ δὲν τὸν ἀπασχολοῦσε πολὺ. Τὸ κυριώτερο ἦταν ὅτι εἶχαν φύγει. Ὁ μαρκήσιος ἐκλείσε κατόπιν προσεχτικὰ τὶς πόδες τοῦ πύργου καὶ τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ γιὰ τὴν πόρτα τοῦ κήπου. — Κανεὶς πιά δὲ θὰ μπόρῃ νὰ ὑπῇ ἐδῶ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θάνατο. Ψιθύρισε.

ΜΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Πέρασε ἀκόμη μία ἡμέρα. Γιὰ τὸ Σανχέλ, κάθε στιγμὴ ἦταν ὁλοκληρὸς αἰώνας. Μέσα στὸ μυαλὸ του ξαναγύριζαν ἀδιάκοπα οἱ ἴδιες σκέψεις. 'Η Κλοτίλδη ἦταν ἔνοχη; Κι' εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν καταδικάσῃ σ' αὐτὴ τὸ φοιτὸ θάνατο; Συλλογιζόταν τὴν ἀγάπη τοὺς, ξαναφέρνε στὸ μυαλὸ του τὶς εὐτυχισμένες στιγμὲς πὺς εἶχαν περάσει μαζί καὶ μὴ ἀπεράντη χαρὰ, πλημμυρίζε τὴν ψυχὴ του. Ἀλλὰ, ξαφνικά, ὅλες αὐτὲς οἱ ἀναιμνῆσεις ἐσθύναν ὑπὸ στὰ πόδια τοῦ ἀνεπαρόρθου γεγο- νὸς τῆς προδοσίας τῆς Κλοτίλδης. Αὐτὴ τὴν προδοσίαν τὴν εἶχε ἰδῇ μὲ τὰ μάτια του καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρεπόταν ν' ἀμφιβόλῃ. 'Αν ἡ Κλοτίλδη ἦταν ἔνοχη, δὲν εἶχε λόγῳ νὰ αἰσθάνεται τί- μωρία. Κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ φοιτὴ τι- μωρία, πὺς τὴν εἶχε ἐπιβάλει, ἦταν μικρὴ μπροστὰ στὸ ἐσχίσμα τῆς δικῆς του ψυχῆς. Ἀλλ' αὐ ἦταν ἀθάνα;

Ποιὸς λόγους εἶχε πὺς θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν κάμουν νὰ πιστέψῃ ἀκόμη στὴν ἀθωότητά της; Τὸ παρελθόν; Δὲ μποροῦσε νὰ βασισθῇ σ' αὐτό. Τὶς ἐπιμένον ἀνήσεις της; 'Ηταν τὸ αἰώνιο ὄπλο τῶν γυναικῶν τὸ ν' ἀρνιούνται ἐκείνο πὺς δὲν εἶχαν τὸ θάρρος νὰ ὁμολογήσουν. Ὁχι, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶχαν ἀξία. Ἀλλὰ παρέμενε ἡ ἀθάνα ἐκφορά τῶν ματιῶν της, ἡ εἰλικρινεία τῆς φωνῆς της, ἡ ἀνακρίσιμη πὺς εἶδεινε στὴ σκέψι ὅτι ὁ Σανχέλ τὴν ὑποπευόταν. Ὁλα αὐτὰ, ὅμως, ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸν κάμουν νὰ τὴν πιστέψῃ; Ὁ Σανχέλ προσπαθοῦσε νὰ βρῇ τὴν ἀπάντησι στὴν καρδιά του. Καί, πράγμα παράξενο, ἡ καρδιά του τοῦ εἶλε πὺς ἡ Κλοτίλδη τὸν ἀγαποῦσε. 'Αλλ' αὐτὸ ἦταν δυνατόν; Ὑπῆρχε ἀκόμη τὸ ἀνώνυμο γράμμα, πὺς, μέσα ἀπὸ τὶς γραμ- μὲς του, ἐβγαίνει τὸ συμπέρασμα πὺς ἡ γυναικὶα του ἦταν ἀθώα καὶ πὺς εἶχε βίαια τὴν κατὰ δι- κόψ. Ἀλλὰ ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος πὺς ἔβλεπε τὴν ἀθωότητά της γυ- ναίκα του, ἐνῶ ὁ ἴδιος εἶχε ἀναμφισβήτητὰ τὴν ἀπόδειξι τῆς ἐ- νοχῆς της; Καὶ γιὰ τὸ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐξαναγύριζε τὴν ἀλήθεια, ἀφοῦ τὴν ἔβλεπε; Ἀπὸ τότε πὺς ὁ Σανχέλ εἶχε πάρει τὸ γράμμα, εἶχαν περάσει ἀρκετὲς ἡμέρες, κι' ὅμως ὁ ἀνώνυμος ἐπιστολογράφος δὲν εἶχε ἐξαναδώσει σημεῖα ζωῆς. Αὐτὸ ἔδειχνε πὺς ἤθελε νὰ παῖξῃ μαζί του ἡ πὺς τὰ ἐπιχειρήματά του δὲν ἦταν σοδαρά. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΠΟΥ... ΔΕΝ ΚΟΒΕΤΑΙ

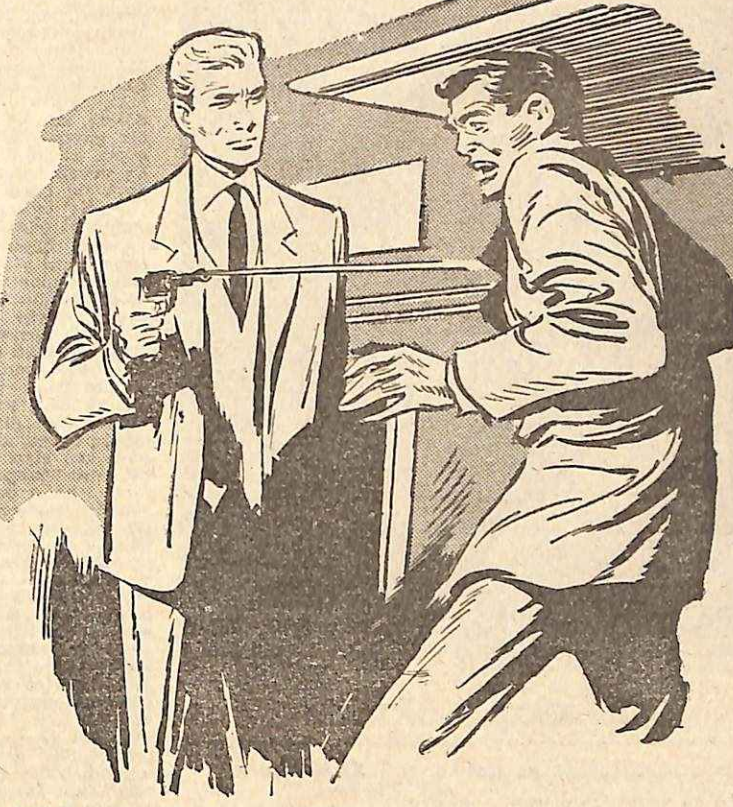
Καὶ ὅμως οἱ καπνιστὰι εἶναι δυναμικοὶ καὶ ἀποφασιστικοὶ ἄνθρωποι

Εἰς τὸ 1922 πὺς ἂν ὦρ ἕνα ἀπο- τελεσματικὸ τρόπο γιὰ νὰ κο- βεταὶ τὸ καπνισμὸς, οὐ γὰρ πλου- σιος, ἀρκεὶ μοναχὰ νὰ φωνάξῃ γὰ καποχρηστικὴν καὶ οὐκαὶ οὐκαὶ ἐκμετα- λεύσεως τῆς εὐφροσύνης του. Δυστυχῶς, ἀνὰ μεσὰ ἔχουν δοκι- μασθῇ γι' αὐτὸ ὡς τώρα, ἔχουν ἀ- ποτύχει. Κατὰ τὶς στατιστικὰς, ἀπὸ τοὺς καπνιστὰς πὺς θάλασαν μετὰ σω- στα τοὺς νὰ κομῶν τοὺς τσιγάρου, μόνον ἕνας στοὺς πέντε τὸ καπο- χωνεῖ. Ἀκόμα κι' ὁ ὄπνισμος δὲν ἐξω- σε ἱκανοποιητικὰ ἀποτελεσματα. Μπορεῖ, ἐσθία, ὥρισμα ἀνομα- λία, πὺς εἶναι καλὰ μέντιμ, νὰ ἐκφάν τὸ καπνισμὸς, μετὰ τὴν διασπῆν τοῦ ὄ- πνισμοῦ, πὺς τοὺς ὑπερῶς τὴν ἰ- δεὰ ὅτι τὸ τσιγάρου τοὺς ἦταν ἀν- ταποδοτικὸ. Ἀλλ' ἡ μευπωτική αὐ- τοῦ ἀποδοτικότης ἐξασθενεῖ μετὰ τὴν ὑποβολὴν αἱ ἐπαναλαμβανόμεναι κά- κες τόσας καὶ ἐξαγυριεῖ τότε τὸ πάθος τοῦ καπνισμοῦ. Ἐξ ἄλλου, ὁ πλοὺς κόμος δὲν ἐπιρραεῖται το- σο ἱσχυρὰ μετὰ τὸν ὄπνισμὸν, ὥστε νὰ ἐγκαταλειψῇ μὴ ἐσθία ριζωμέ- νη συνήθεια. Ἴεως, οἱ λίγοι πὺς κοποῦν ἐστὶ τὸ καπνισμὸς, τὸ ἀντικα- τοῦν μετὰ κάποιο ἄλλο πάθος. Ρι- χνόνται π.χ. στὸ ποτὸ ἢ στὰ χαρτιά. Δὲν ἔχουν σημεῖα μὲ μεγαλειότητα ἐπιτυχία τὰ διάφορα ἀντικείμενα, πὺς υποτίθεται ὅτι καταπραῖνον τὰ νεύρα τῶν πρῶν καπνιστῶν, ὡς π.χ. τὸ γνήσιον ἑλληνικὸ κομπολόι. Τὸ μόνον ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ δημι- ουργηθῇ μία κατὰ... κομπολογισ- μὸν, πὺς δὲ μποροῦν νὰ μείνουν λι- γὴ ὥρα ἡσυχῇ, χωρὶς νὰ ἐξευκι- ζοῦν τὶς χάντρες τοῦ κομπολογίου τοῦ! Δανείζονται μάλιστα τὸ κο- μπολόι ἐνὸς φίλου τοῦ, ἀν σμῆθῃ νὰ τοὺς λείπῃ τὸ δικὸ του — ὡς ἀκριβῶς ὁ καπνιστὴς, πὺς δὲν ἀγο- ράζει τσιγάρου μετὰ τὸ σκοπὸ νὰ «τὸ κόψῃ». Λεηλατεῖ ὅμως τὰ ξένα πα- κέτα!

Στὸ μεταξύ, οἱ ψυχολόγοι ξεδεύ- ουν ὅρες καὶ φαῖα οὐσία, προσπα- θόντας νὰ ἐξηγήσουν γιὰ τὸ ἀν- θρωπὸν καπνισμὸν. Ἐστὶν ἔτσι τοὺς ἀρέσει» θὰ σκε- φῇτε ἴσως. Γιὰ τοὺς ψυχολόγους ὅμως, πῶς ἀπ' τὰ ἀπλοῦστερα πράγματα τῆς ζωῆς κρύβεται κάποια πολυπλοκὴ ἐ- ξήγησι. 'Ετσι καὶ γιὰ τὸ καπνισμὸ διατυπώσαν τὴ θεωρίαν ὅτι ἐξαρτά- ται ἀπὸ τὴ θετικὴ ἀκρότητα. Μὰς λένε π.χ. ὅτι τὰ μωρὰ πὺς «ἀποκοδοῦνται» ἐνῶρι, πρὶν ἀπο τοὺς 6 μῆνες, ἔχουν τὶς περισσότερες πι- θανότητες νὰ γίνουν μανιώδεις κα- πνιστὰι ὅταν μεγαλώσουν. Γιατί ἡ στέρεσι αὐτὴ, πὺς δοκιμάσαν ἀπ' τὴν ἀρχὴν ἀκόμα τῆς ζωῆς τοὺς, ἐ- πιρραεῖ ὅσοι τὸν χαρακτῆρα τοὺς. Ὅταν ὅμως τὸ μωρὸ ἐξακολουθῇ- σῃ νὰ θελᾷ ὡς τοὺς 6 μῆνες, ἡ καὶ περισσότερὴ ἀκόμη, παρουσιάζ- εῖ ἴσως πιθανότητες νὰ καπνίσῃ ἢ νὰ μὴ καπνίσῃ ἀργότερα. Κατὰ τοὺς ψυχολόγους πάντα, ὁ καπνιστὴς εἶναι συνήθως ἕνας ἄνθρω- πος πρακτικὸς, πὺς ἐνδιαφέρεται πε- ρισσότερῳ νὰ ἐγᾶλῃ λεφτὰ μετὰ ἐπιχειρήσῃ, παρὰ νὰ σπουδάζῃ στὸ πανεπιστήμιον. Εἶναι κοινωνικὸς τύπος. Τοῦ ἀρέ- σῃ ἡ συντροφία. Ἀνέκει σὲ διάφο- ρες ὁργανώσεις κι' ἐπιδοῖκει νὰ πρωτοστατῇ μέσα σ' αὐτὰς. Τοῦ ἀρέσουν ἐπίσης οἱ γυναῖκες. Ἀλλ' εἶναι ἄτυχος στὸν ἔρωτα. Τὸ ποσοστὸ τῶν διαζυγίων εἶναι πολὺ αὐξημένον μετὰ τὸν καπνισμὸν. Ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τὰ σπὸρ, καθὼς καὶ γιὰ τὸν ἀνταγωνισμὸ στὸ ἐπαγγελματικὸ ἐπίπεδο. Εἶναι δυ- μῶσις. Μολὼν ἐύκολα, ὅταν θυ- σινά, πράγμα πὺς δὲν συμβαίνει συχνά, παρὶν γρήγορα τὶς ἀποφά- σεις του καὶ τὶς ἐκτελεῖ. Στὸν πόλεμον, εἶναι γενναῖος, ἀθ- ὁρμητικός, καὶ προσφέρει ἀθελον- τικά γιὰ τὶς πὺς ἐπικίνδυνες ἀπο- στολὰς. Μία περιεργὴ διαφορά τοῦ καπνι- στοῦ ἀπ' τὸν μὴ καπνιστὴ, εἶναι ὅ- τι ὁ πρῶτος διακρίνεται καθαρῶς ἀπὸ τὸ σκοτεινόν. Ἀλλὰ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτὸ τοῦ καπνισμοῦ ἐξουδετερών- νεται, ἀν ὁ καπνιστὴς πίνῃ συγχρό- νως πολλοὺς καφέδες!

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΉΤΑΝ ἕνας γελᾶτος ἄνθρωπος. Ποτὲ δὲν εἶχε ξαναδῇ κανεὶς πὺς εὐτυχισμένον θνητό. Τίποτα δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ χαλάσῃ τὸ χέρι. Εἶχε παντρευτῇ μὴ χαριτωμένη γυναῖκα, ξανθεῖα, μετὰ πρῶσινα μάτια, μετὰ διάφανη ἐπιδερμίδα καὶ λαστιχένιο χορὶ. Τὴ λάρνε μὴ ἐπινοοῦσε κάθε μερὰ κατὰ καινούργιο, γιὰ νὰ τῆς ἀρέσῃ. Ὅταν ἦ- ταν κακοκαιρὴ ἢ θλιμμένη, κατόφ- θωνε, μετὰ μεγάλη ὑπομονή, νὰ τὴν χάνῃ νὰ γελᾷ. Γι' αὐτό, συνή- θιζε νὰ λῇ στοὺς φίλους του. — 'Η γυναῖκα μου δὲ θὰ μ' ἀ- πατήσῃ ποτὲ. Γιατί κανεὶς δὲ θὰ μπόρῃ νὰ τὴν κατὰ εὐτυχισμένη, ὅσο ἐγώ. Ἐκεῖνοι σόπαιναν τότε, στενο- χωομένοι, γιὰ τὴν ξέανη πὺς ἡ Σουζάν εἶχε φίλο. Τὴ μερὰ, πὺς πληροφοροῦντο ὅτι αὐτὴ τὴν ἀντζία του, ὁ 'Ανὸι Λε- μονὸν δὲν ἔκανε σκάνδαλον, οὐτε φασαρίες. Συλλογιζομένη μονάχα. «Κάποιος γόνος, πὺς τοιμῆρος ἀπ' τοὺς ἄλλους, θὰ τὴν ἔχῃ πλα- νέψῃ. «Τὸ μὲν πνεῦμα προθυμῶν, ἢ δὲ σὰς ἀσθενῆς». Μὰ θὰ με- τανοιώσῃ καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ κον- τὰ μου, πὺς ἐρωτευμένη ἀπὸ πρὶν!». Εἶχε ὥστόσο τὴν περὶεργίαν νὰ γνωρίσῃ τὸν ἀντίπῳ του. Ήταν κάποιος Στεφανίνου, ἐπαγγελματί- ας χορευτῆς, μετὰ βελονδένια μάτια. «Ἐξῶς καλὰ τὴ Σουζάν μου! σκέφθηκε τότε ὁ 'Αρσέν, τριβόν- τας χαρομένον τὰ χεῖρά του. Πό- σο θὰ ντραπῇ, ὅταν καταλάβῃ τὸ

Ὁ Λεμονὸν ἐβγαλε τὸ ρεβόλερόν του καὶ τὸν πυροβόλησε, χωρὶς νὰ βιάζεται.

Ένας γελᾶτος ἄνθρωπος

ποῖον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου! 'Ας κάνομε ὑπομονή. Καί, πραγματικά, ἔκανε ὑπομο- νή, ἀλλὰ γιὰ λίγους μῆνες μονά- χα. Γιατί, ἐνὰ βράδυ, ἡ ἀπιστία δὲ γύρισε στὸ σπίτι. Ὁ Λεμονὸν πενοῦσε. 'Εφαγε μετὰ πολλὴ δρεξὶ καὶ κατὰ τὶς 11 πλάγιασε, λέγοντας μετὰ τοῦ νοῦ του: «Εἶναι τρέλλα νὰ χορεύῃ τόσο πολὺ. Θὰ πάθῃ ἡ ὑγεία της!». Κοιμήθηκε μὴ εἶδε ὅσα ὁ- νεῖρα... Τὴν ἄλλη μερὰ, ἔμαθε πὺς ἡ γυναῖκα του εἶχε πεθάνει. Τὴν εἶ- χε σκοτώσῃ ὁ Στεφανίνου. Ὁ ἱστορὶα ἦταν ἀπλοῦστα: Ὁ χορευτὴς ἔπρεπε ὁλοένα λε- φτὰ ἀπ' τὴ Σουζάν. Στὸ τέλος, ἐκεῖνη βασθεῖτο νὰ τοῦ δῇ, τὸν παρότρυνε μὴ ἔπαισε ἄλλο φίλο, συμπαθητικὸ μὴ ἐκείνον, πὺς δὲν τῆς στοίχιζε ὅμως τίποτα. Ὅταν ἔμαθε τὴν ἀπιστίαν της, ὁ Στεφα- νίνου τὴ σκοτώσῃ μετὰ πέντε πιστο- λὲς μὴ ὕστερα ἐξαφανίστηκε. Ὁ Λεμονὸν παρουσιάστηκε στὴν ἀστυνομία, ἥμερος καὶ χαμογελα- στός, μὴ ἔδωσε ἕνα σοφὸ πληρο- φορίες. Εἶπε πὺς λάτρει τὴν γυ- ναῖκα του καὶ ἱκέτευε νὰ βοῦνεν τὸ γρηγορώτερον τὸ δολοφόνον της. Θέλησε μάλιστα νὰ πᾶσῃ μὴ ὁ ἴ- διος μέρος στὶς ἐρευνες. Πῆγανε κάθε πρῶτὴ στὴν ἀστυ- νομία, φλυαροῦσε μετὰ τοὺς ἀστυνο- μικοὺς, μάθαινε τὶς νέες ὑποθέσεις, ἐνδιαφερόταν γιὰ ὅλα τὰ ἐγγράμ- ματα. Τὸ βράδυ, εἶπε πρῶτα μετὰ τοὺς καινούργιους αὐτοὺς φίλους του. Ὅστόσο, ἔπρεπε πιά νὰ τὸ πᾶσῃ ἀπόφασι πὺς ὁ Στεφανίνου εἶχε γί- νει ἄφαντος. Στὸ τέλος, οἱ ἀστυ- νομικοὶ σταμάτησαν πιά τὴν ἀνα- ζήτησιν τοῦ καπνιστοῦ μὴ ἀναβῆσαν στὴν Τύχην τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δολοφόνου.

Ὁ Λεμονὸν δὲν πῆρε κατὰκα- ὡδᾶ αὐτὴ τὴν ἐγκατάλειψι. Κατα- λάβαινε πολὺ καλὰ πὺς συμβαί- νει μετὰ τὰ ἐγγράμματα ἀκριβῶς ὅτι καὶ μετὰ τὸν ἀνθρώπον: γεννιου- νται, γοάφονται στὰ βιβλία, μεγα- λύνονται, γερνᾶνε, πεθαίνουν καὶ θάβονται. Ἐκαμ, λοιπόν, ἕνα ἀποχαρι- τιστικὸν τραπέζι στοὺς ἀστυνομι- κοὺς καὶ τοὺς ἀνάγγειλε πὺς σκό- πει νὰ συνεχίσῃ τὸ κληρὸν τοῦ δολοφόνου μετὰ τὸν μερὰ. Στὴν ἀνάγκη, ὁ ἀπῆλθεν ὅλη τὴ ζωὴ του γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Μὰ ἦταν αἰώνιος πὺς θ' ἀνακάλυπτε στὸ τέλος τὸν κακοῦρον! Εἶμαι τυχερός, ὅσοι ὅλοι οἱ ἀπαιτημένοι σὺντροι, ἔλεγε μετὰ πε- ποθήσῃ. Θὰ πεθύνω. Θὰ ἐκδιηθῶ γιὰ τὴ Σουζάν μου! Κι' ἐπιδόθηκε ἀμέσως στὸ ἔρ- γον. Κατάφερε νὰ συγκεντρώσῃ πολλὰς χρήσιμες πληροφορίες γιὰ τὸ Στεφανίνου μὴ ἀνακάλυψε μὰ- λιστα δύο φωτογραφίας του. Κά- που-κάπου τὶς κῆταξε «γιὰ νὰ τὸν μάθῃ ἀπ' ἔξω». Ἐλεγε πὺς ἡ καινούργια αὐτὴ «δουλειά» τοῦ ἐμοιάζε μετὰ τὴν ἡ- σία, μετὰ τὴν κληρὸν καὶ μετὰ τὴν πα- ντῆν. Τὸν διασκεδάζε, τὸν ἐκκοι- ράζε καὶ τοῦφερονε καινούργιες συγνήσεις. Ήταν ἀπὸλυτα εὐτυ- χισμένος. Ἐνὰ αἰώνιον χαμογελο ἀνθίσῃ στὰ χεῖλη του. Ἐπὶ 10 χρόνια, ἀναζητῆσε τὸ δολοφόνον τῆς Σουζάν. Ἐπισκέ- φθηκε πρῶτα τὴν ντιαναντζ τῆς Μονμάρτρης καὶ τοῦ Μονμάρτρης. Ἐβᾶσε ὕστερα στὰ σινεματικὰ κα- τὰγώγια. Τέλος, ἀρχισε τὸ γῆστον τῆς Γαλλίας. Ἐπισκέφθηκε ὅλες τὶς λουτροπόλεις, ἀπ' τὴν Ὀστάν- δη ὅς τὸ Μπαρσέλον, μὴ ἀπ' τὰ Πυρηναῖα ὅς τὶς πόλεις τῶν Βο- σγίων. Ταξίδεψε ὕστερα στὸ ἐξωτερικὸν.

κὸ, στὴ Νεάπολιν, στὸ Σάν Ρέμο, στὸ Βισμπάντεν, στὴν Κωνσταν- τινούπολιν, στὴν Ἀλεξάνδρεια... Ἐβᾶσε πολὺ ἐπιδέξιος χορευτῆς. Οἱ κατακτήσεις του ἦσαν ἀμέτρη- τες. Ἀγαποῦσε ὅλες τὶς γυναῖκες. Καὶ θαυμάζε συχνά τὶς ἀνεξερύ- νητες βουλὲς τοῦ 'Τηόστον, πὺς τὸν εἶχε κάνει στὴν ἀρχὴ ἀπαιτη- μένον σὺντρο, γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ ὕστερα στὴν πραγματικὴ εὐτυχία. Μὰ οἱ περὶεργίαι του αὐτὲς δὲν τὸν ἐκάναν νὰ ξεχνᾷ τὴν ὑψηλὴ ἀποστολὴν του. — Πέντε πιστολιές!... μονολο- γοῖσε δυνατὰ. Ἐνὰ βράδυ, βγαίνοντας ἀπ' τὸ σπίτι του, στὸ 'Στέιγ, συναντήσε ἕναν ἄντρα μελαγχολικόν, μετὰ βελον- δένια μάτια. Ἐβᾶσε ἀπ' τὴν τσέ- πην του τὴ φωτογραφία τοῦ Στε- φανίνου. — Ἐπιτέλους! ψιθύρισε. Συγκολλησθε ὡστόσο τὴν ἐπιθυ- μίαν του νὰ σκοτώσῃ ἀμέσως αὐτό τὸ ἄτομον. Ἐπείσε πρῶτα νὰ βε- διασθῇ. Παρακολούθησε τὸ διαβάτη, ὅς ἕνα ἐξουδεμένο τὴ λεωφόρον Βερ- σαλλίων. Καὶ ρώτησε ἀν ἔμενε ἐ- κεί ὁ Στεφανίνου. — Τώρα μολὲς γύρισε, τοῦ εἶ- παν. Ἀνάνευσε τότε βαθύ καὶ στά- θηκε στὸ ἀντικρινὸν πεδούριον. Περῶμενε ὅς τὰ μεσάνυχτα. Δὲν ἐ- νοιῶσε κοῦ, οὐτε κοῦρασι. Τέλος, βῆκε ὁ Στεφανίνου. Ὁ Λεμονὸν προχώρησε πρὸς τὸ μέρος του. Ἐνὰ πλατὺ χαμογελο εἶδεινε τὸν. Ὅταν ἔφτασε διὰ βήματα μα- κρὰ ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Σουζάν, ἔ- βᾶσε τὸ ρεβόλερόν του καὶ τὸν πυροβόλησε, χωρὶς νὰ βιάζεται. Τοῦ ἔβᾶσε πέντε σφαῖρες. Κι' ἐξήγησε στοὺς ἀστυφύλακες, πὺς τοῦ ἔβᾶνε ἀνέσως: — Σημειώσθε, παρακαλῶ, πὺς πυροβόλησα πέντε φορές! Οὐτε τέσσαρες, οὐτε ἔξη... Ὅταν εἶγα- ριστήμενη τὴν ἡ Σουζάν μου! Ἀπὸ κληρὸν τὴ στιγμὴ, ἔπαισε πιά νὰ γελᾷ. Γι' αὐτὸ ἀνθίσῃ, ὁ ἀστυνομικὸς θεοφῶς καθῆκον του νὰ τὸν στεί- λῃ στὸ φρενοκομεῖον. Α. ΖΥΜΠΙΑΛΑ

μέ 3,50 δρχ.

ΣΟΥΠΑ ΚΝΟΡΡ ΕΛΒΕΤΙΑΣ

Προσέξτε ὅμως νὰ εἶναι Κνόρρ

Knorr-Swiss

ΑΠΟΛΑΥΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΛΟΦΑΓΑΔΩΝ

«ΟΛΥΜΠΙΑ» Ἀντιπροσωπεῖται — Διανομαί. Νικηφόρου 16 — Τηλ. 527-896 — 532-774

“MINΩΣ”

μ' ἕνα κύβο σούπα Κνόρρ ...καὶ 4, καὶ 5, καὶ 6, πιὰτα σούπα.

Μία πρόσφατη φωτογραφία του πιδ πλούσιου 'Αμερικανού στάρ.

Ουΐλλιαμ Χόλντεν

Τό «πιδ ταξιδιάρικο πουλιν» του Χόλλυγουντ

ΠΑΡΑ ΤΟ γεγονός ότι στον αμερικανικό κινηματογράφο οφείλει τη φήμη του και τις φανταστικές δεκάδες στρίες του, ο Ουΐλλιαμ Χόλντεν είναι ο μοναδικός «άστος» που... δεν βρίσκεται ποτέ στο Χόλλυγουντ. Διαρκώς ταξιδεύει σ' όλο τον κόσμο και διαρκώς γυρίζει ταινίες.

—Από που έρχεστε τώρα; Ποιά ταινία γυρίσατε εκεί; Και πού θα πάτε; τον ρώτησαμε έχοντας, μόλις έφτασε στο Χόλλυγουντ.

—Ερχομαι από το 'Ισραήλ, όπου τελειώσατε τα εξωτερικά μιάς νέας ταινίας μου και πηγαίνα τώρα στην Εύρωπη, όπου με περιμένει μία άλλη. Σημειώσατε ότι προγιναικά έχω γυρίσει όλο τον κόσμο. Δεν υπάρχει χώρα και τόπος που να μην έχω πεί.

—Πότες μου, αν θέλετε, μερικές από τις τελευταίες σας ταινίες και τις χώρες, στις οποίες τις γυρίσατε.

—Ευχαρίστως, Λοιπόν, το φιλμ «Η γέφυρα του ποταμού Κόγκ», το γύρισα στην Κεϊλάνδη, δολοκλήρο σχεδόν. Το άλλο πολεμικό φιλμ «Η γέφυρα του Τόρο-Ρίν» στην Ιαπωνία, το «Εκστασία και πάθος» με τη Τζένιφερ Τζόνσον στο Χόγκ Κόγκ, και το φιλμ «Ο κόσμος της Σούζυ Βόγκ» στο Χόγκ Κόγκ. Όπως βλέπετε, οι παραγωγοί των ταινιών μου δείχνουν ιδιαίτερη προτίμηση στα μακρινά και εξωτικά μέρη.

—Όλοι εδώ στο Χόλλυγουντ έχουν παρατηρήσει ότι τον τελευταίο καιρό δείχνετε μία ιδιαίτερη προτίμηση στην 'Ελβετία, την οποία επισκέπτεστε συχνά. Μπορείτε να μας εξηγήσετε γιατί;

—Βέβαια, αφού άλλωστε δεν είναι μυστικό. Λοιπόν, δ. πως έχετε, γυρίζω όλο τον κόσμο, παίζω σε διάφορες ταινίες και επιστρέφω την άμοιβή μου σε δολάρια. Τα δολάρια, όμως, αυτά από πουθενά δεν μπορώ να τα φέρω εδώ στην 'Ελβετία, παρά μόνο από την 'Αμερική.

—Γυρίζουν και τα δύο μου παιδιά, ο Πίτερ, 17 έτών και ο Σκότ, 14, που έννο, ονν ν σπουδάζουν σ' ανώτερες ελβετικές σχολές. 'Αλτερως ελβετικές σχολές, 'Αλ-λοι εργάζονται στην 'Αμερική να σπουδάζουν για να πάνε στην 'Ελβετία. Δεν είναι πε-

γυναικα, την άλλοτε ήθοποιό Μπρέντα Μάρσαλ, με την ό-ποια είμαι παντρεμένος 17 ολόκληρα χρόνια, χωρίς να αλλάξουμε ούτε μιά πικρή λέξη, έχω δυο παιδιά — λε-βέντες, και, το σπουδαιότερο, δεν παντρεύτηκα ποτέ άλλη φορά, δεν αγάπησα ποτέ άλ-λη γυναίκα και δεν κυτάξα ποτέ τις ξένες γυναίκες.

—Κι όμως, για ένα διάστημα οι φήμες σας ήθελαν...

—Ναι, ξέρω, με ήθελαν... έρωτευμένο μ' αυτή την εξω-τική και τόσο γοητευτική, εί-νε η αλήθεια, Νάνου Κέαν, που μ' αυτήν έπαιξα στο φιλμ «Ο κόσμος της Σούζυ Βόγκ». 'Αλλά σ' εμένα: "Ε-ρώτα δεν ένοιωσα ποτέ για καμιά άλλη γυναίκα εκτός απ- τη δική μου. "Όσο για τη Σούζυ, είνε εξωτική και καθώς πρέπει κοπέλλα, μα τό- μόνο που είχα μαζί της είνε ότι συνδεθήκαμε με στενή φι-λικά. 'Αλλά όπως έχετε οι «κακές γλώσσες» καρaboκούν παντού και είνε έτοιμες να χύσουν το δηλητήριο τους...

—Πότε και πού γεννηθήκα-τε, Μπιλλ;

—Πρέπει να το μάθετε κι' αυτό; Δεν έχω αντίρρηση να σας το πώ: Γεννήθηκα σε μία κοινόπολι κοντά στην Πασ-σατένα της 'Αμερικής, στις 17 'Απριλίου του 1918. Εί-μαι σήμερα, δηλαδή, άκρι-βώς 43 έτών. 'Αλλά, μιά και σας λέω όλα αυτά, θα σας αποκαλύψω και κάτι άλλο, που ίσως δεν το έχετε: Τό «Ουΐλλιαμ Χόλντεν» δεν είναι το όνομά μου, αλλά ένας ψευδώνυμο. Στην πραγμα-τικότητα ονομάζομαι 'Ερνεστ Ο' Φάλλον.

—Πότε άρχισατε την κινη-ματογραφική σας καριέρα και πόσες ταινίες γυρίσατε μέχρι τώρα;

—Εντάλως τυχαία, άρχισα την καριέρα μου στον κινη-ματογράφο το 1939, μ' ένα μικρό και άσημαντο ρόλο σε μιά ταινία, της οποίας ούτε τον τίτλο θυμάμαι πιά, ούτε τους πρωταγωνιστές. 'Ας εί-ναι. Από τότε μέχρι τώρα έχω συμπληρώσει 40 ταινίες και εκπιάω σε τής φάσας στη μισή έκαστην από αυτές. 'Αρμόδς θ. κι και τόπο άσημαντός να καλλιτέχνη της ηλικίας μου. Δεν το νομίζετε;

—Στο σημείο αυτό διακό-πτεται η τόσο ενδιαφέρουσα συνομιλία μας με τον συμπα-θηστά Μπιλλ. 'Η Μπρέντα Μάρσαλ, η γυναίκα του, έα-ρέθηκε να περιμένη στο σύ-νοικητό και άρχισε να κορ-νάρη επίμονα. Και ο Μπιλλ δεν είνε από τους άνδρες, που άφίνουν τις γυναίκες τους να περιμένουν.

—Είστε ετυχισμένος στην οικογενειακή σας ζωή; —Κάτι περισσότερο: είμαι ένδοξισσμένος από κάθε πλευρά. 'Εχω μία περίφημη

Βρε να πάρη η ευχή! Κάθε φθινοπωρο τα ίδια θαχουμε!...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησοϋλες

ΟΙ φίλοι και θαυμασται Μοντ' όλο τον κόσμο του Μοντ' όλο τον κόσμο του Κλίφτ παρακολουθούν με άγωνία την κατάστασι του άγαμημένου τους ήθοποιού, που κινδυνεύει να χάσει το φός του. 'Ο συμπαθητικός Μοντ' διέκοψε στη Βιέννη το γύρισμα του θιογραφικού φιλμ, στο όποιο υποδύεται τον Φρόντ και έφυγε αερο-πορικώς για το Λονδίνο, ά-που τον περιμένε στο αερο-

Ο Φερναντέλ

δρόμιο ένας οφθαλμιατρος, από τους διασημότερους της άγγλικής πρωτεύουσας. 'Ο Μοντ' νοιώθει από καιρό φα-βερους πόνους στην περιοχή των ματιών και στην περι-πόσει, που μιά έγχυση πιά θα αποδείχθί απαραίτητη, άπό τον την κάνη ο προσωπικός γιατρος της βασιλίσσας 'Ε-λισάβετ της 'Αγγλίας. 'Ο σκηνοθέτης του φιλμ «Η ζωή του Φρόντ» άναγκά-σθηκε κατ' έπανάληψιν να διακόψει το γύρισμα, γιατί ο Μοντ' τον παραπονιόταν πως ένοιωθε φοβερούς πα-νοκεφάλους. 'Αν η κατά-στασι του εξακολουθήση να χειροτερεύη, ο Μοντ' κόμε-ρ Κλίφτ θα μείνη τελικά τυφλός.

★ Πηγαίνοντας από τη Ζυ-ρίχη στο Χόλλυγουντ, η Σο-φία Λόρεν πέρασε στο Παρίσι το περασμένο Σάβ-βατοκυριακό, μαζί με το σύ-ζυγό της Κάρλο Πόντι. Τό ζεύγη του Σάββάτου συ-ναντήθηκε στο περίφημο «Μαξίμ» με το σκηνοθέτη 'Αντολ Λίτσακ. 'Εκεί, ά-νάμεσα σ' ένα άστακό κα-στης προφιτερόλ, που είναι η άδυναμία της Σοφίας, η στάρ υπέγραψε ένα συμβό-λαιο με το διάσημο σκηνο-θέτη, για να πρωταγωνιστή-ση στο νέο του φιλμ «Η τρίτη διάστασις». Τό γύρι-σμα θ' άρχιση μόλις η Σο-φία επανέλθι από Παρίσι και το φιλμ παρτενάρη τον 'Αντόνιο Πέρκινς, θα είναι το 35ο της καρι-έρας της.

★ Η Σοφία Λόρεν διεψευσε πρό ημερών ότι έκανε μιά άυστηρή διαίτα και ότι υπεβλήθη σε ειδικά μασσάζ, για να ξαναέρη την κομψή της γραμμή. 'Ε-χω πάντα το ίδιο έθαρς και τις ίδιες σωματικές άνολο-γίες, που είχα και όταν ή-μουν 18 χρόνων» δήλωσε η Σοφία. 'Ε'Η μόνη διαφορά είναι ότι τώρα μακρινάρο-μαι και γνύνομαι σύμφωνα με τις άπαιτήσεις της έπο-χής. Πρέπει άλλωστε να ξέ-ρατε πως σάν Ναπολιτάνα, που είμαι, δεν άντέχω στη διαίτα. 'Αν δέ φώσ εκείνο

που θέλω και την ώρα που το θέλω, τα έλεπα όλα μαύ-ρα και νευριάζω τόσο, που όσοι τυχουν να έρεθούν έ-κείνη την ώρα μπροστά μου με φοβούνται.

★ 'Η Μαρία Φελίξ θα γυρίση τον 'Ιανουάριο στη Γαλλία ένα φιλμ με θέμα τη ζωή της Μάτα Χά-ρι, της θρυλικής κατασκό-που του Α' παγκοσμίου πο-λέμου, την όποια υπέδωξ με μεγάλη επιτυχία πρό χρόνων σ' ένα φιλμ της η Γκρέτα Γκάρμπο.

★ Στο νέο του φιλμ «'Ο Τζακ βυρνατίς», ο περιφη-μος Γάλλος κωμικός Φερ-νάντελ υποδύεται ένα άπλο ρόλο: το Τζακ, ένα κάου-μπούλστη, που θεω-ρείται ο τρώμος της 'Αριό-νας, και ένα φιλοψυχο Γάλ-λο, που έπισκέπτεται άνυπο-πος για πρώτη φορά την 'Αριόνα κι' έχει την άτυ-χία να μοιάζει καταπληκτι-κά με το φοβερό Τζακ.

★ Σέ ηλικία 77 χρόνων πέθανε στο Μοντρέ, της Γαλλίας, όπου ζούσε από χρόνια λημονήμενος, ο Γάλλος ήθοποιος του θεά-τρου και του κινηματογράφου Σαυρ ντε νω α κ μ π ρ. 'Ο λαμπρός κωμικός, που είχε παίξει σε πενήντα πε-ριπου κωμωδίες, υπέκυψε σε πνευμονικό οίσημα. Οι Γάλ-λοι συνάδελφοί του, παλαιοί και νέοι, δε ζήχουν πια ά-γωνιστική σκληρά, για τη δημιουργία του παντοχούρου σήμερα σωματείου Γάλλων ήθοποιών του θεάτρου και του κινηματογράφου.

★ 'Η Κλαούντια Κάρντινι έαλε έκοψε τα βράτια της μαλλιά για να πρωταγωνιστήσέ με μιά νέα εκδοσι της «Κερκίρας», που θα γυρίση στην Ιταλία, ύ-πο τη διεύθυνσι του Μαου-ρο Μπολόνι. Στο νέο αυ-τό υπερ-τομήριο φιλμ η Κλαούντια θα έχη μία παρ-τενάρη τον 'Αντόνιο Φραντζιόζο.

★ 'Η Σιμόν Σινιόρε άρχι να γυρίση ένα νέο φιλμ με τον Αντρέ-Ζωρζ Κλουζώ, υπό τη διεύθυνσι του όποι-ου γύρισε το 1934 της «Δια-βολογυναικας». Τό θέμα εί-ναι πολύ λεπτό, μιά μητέ-ρα 35 χρόνων και η κορη της 15 άγαπού τον ίδιο άντρα. 'Η μητέρα τον παν-τρεύεται, και τον πόλεμο όμως συλλαμβάνεται από τους Ζερμανούς και μεταφέ-ρεται σ' ένα στρατόπεδο στη Γερμανία. 'Όταν ύστερα ά-γυριζει βλέπει πως η κόρη της πήρε τη θέση της. 'Η συνέχεια πρέπει να μυστική.

★ Σέ ηλικία 83 χρόνων πέθανε στο Χόλλυγουντ ύ-στερ' από μακρόχρονη αρ-ρωστια ο ίδρυτής της «Φόξ» Τζόνες Σέιν. 'Ηταν ο άν-θρωπος, που λανθασώς τους πρότερος στάρ, όπως τον Κ ή τ ο ν, την Κ ή τ ο ν, στανς Τάμπατζ και Τάμπατζ, της Νόρμα παντρεύτηκε το 1916. Άνά-καλυνε τον Τζέδ ν Μπάρρυμορ και πολύ άργότερα την Μαίριλυν Μονρόε. 'Εξέτιμος δέ την άξια του Μάικ Τοντ και τον βοήθησε χρηματο-δοτώντας κατά μέγα μέρος την ταινία του «'Ο γύρος του κόσμου σε 80 μέρες».

★ Σ' ένα, που γεννήθηκε στη Ρωσία το 1878, έγκα-ταστάθηκε στην 'Αμερική μαζί με τους γονείς του ά-ταν ήταν 10 χρόνων. Μαζί με τον άδελφό του 'Ιθρυσ στην άρχη ένα λούνα-παρκ στη Νέα 'Υόρκη και άργό-τερα άνοίξε ένα κινηματο-

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

γραφο. 'Υστερα ρίχτηκε στην παραγωγή και γύρισε ταινίες με τον Βολεντίνο, το Σαρκλό, το Φάτνυ κ.ά. Τό 1933 ίδρυσε μαζί με τον Ντάρρυν Τζάννουκ την «Τουέντιν-Σέντουρι Φόξ».

Τό 1938 άρχισε καταδίστη-κε σε φιλμς 3 χρόνων για φοροδιαφυγή. Έίχε γυ-ρίσει τη Νόρμα Τζαμάτζ ά-πό το 1934 και άπό τότε δεν έξαναπαύτηκε, ζού-σε δέ μόνος στην ύπερπο-λυτελή έλλα του στο Μπέ-νερλι Χίλς.

★ 'Η Μαίρη Μπρίττ και ο μονόφθαλμος νέγρος σύζυγός της Σάμ μ υ Ντ α ι δ ις έρίσκοντο στο Λονδίνο. 'Αχάριστοι, οι δυο σύζυγοι δίνουν παντού μιά ολοζώντανη εικόνα της εδ-τυχίας τους. Κυκλοφορούν συχνά σφισταγκαλισμένοι, γελαύν με το παραμικρό και κά θρίσκουν όλα ύπερχα. «Φαίνεται πως ο Σάμ μ υ Ντ α ι δ ις έφει να κάνει μιά γυναίκα εύτυχισμένη» συμ-περαίνει σε άρθρο του ένας 'Αγγλος δημοσιογράφος.

★ 'Η Μαίρη έχει σχεδόν πά-ψει να εργάζεται, μα ο Σάμ μ υ δουλεύει τώρα κο' για τους δυο. Τον περιμένουν δεκάδες φιλμ και πολλές ά-ποχρώσεις εμφανίσεως σε διάφορες μεγαλουπόλεις.

—Δέ θέλω να πιστεύης, χρυσή μου, πως σε παραμεί-λώ, λέει συχνά στη Μαίρη. 'Όποια άπόφασι κινών πάρεθ με έθρης πάντα σύμφωνα, άκουρά μιν, το δηλώνει εκείνη. Άρκεί μόνο να μάς μείνη και λίγος και-ρός για να χαρίσουμε με-ρικά άδελφάκια στην κορού-λα μας!

★ 'Ο 'Αντονι Πέρ-κινς διάλεξε το Παρίσι σάν τόπο μόνιμου διαμονής και άγόρασε ένα διαμέρι-σμα στη γαλλική πρωτεύ-ουσα. 'Υστερα από το «Σάς άρέσει ο Μπράμς» («'Αντίο για πάντα»), ο Τόνυ γύρι-σε εκεί ένα μέρος της «Φω-βας» και θ' άρχιση πρό του 1962 το γύρισμα ένεα άλ-λου φιλμ υπό τη διεύθυνσι του Ζυλ Ντασέν. 'Ο Ντασ-έν τον άνέθεσε πραγματι-κά ένα σημαντικό ρόλο στο νέο του φιλμ «'Ο χρυσός αιώνας στο Περικλέους», στο όποιο θα πρωταγωνιστούν ο Τσάρλτον 'Ηστον και η Μελίνα Μερ-κούρη. Με τον «Περικλή» του, που θα γυρίση στην 'Ελλάδα και στο Παρίσι ο Ντασέν θέλει να θυμίση σ' όλο τον κόσμο πως στην 'Ελλάδα γεννήθηκε η ιδέα της Δημοκρατίας.

Τέλος ο Ρενέ Κλεμάν θέλει τον Τόνυ Πέρκινς για πρωταγωνιστή στο φιλμ, που θα γυρίση το 1962 με τη Σιμόν Σινιόρε.

★ 'Ο Ρίτσαρντ Μπέιτςχαρτ, που τε-λειωσε το φιλμ στο όποιο υποδύεται το Χίτλερ, δήλω-σε ότι επιθυμεί να συμπλι-ωθί με την πρώην σύζυγό του Βαλεντίνα Κορ-τέξ. Αυτό όμως δεν τον έμποδίζει να θγαίνει συχνά με την άρσνα Νταϊάνα Λό-τερν.

★ 'Η 'Αλίσια Ντάρ, που χάρισε από τον 'Εντ ν ο ν τ Πάργουμ και έίστασε κατά πάρη τό διαζύγιο, για να παντρευθί τον 'Αμερικα-νό βασιλιά των ραπτομηχα-νών 'Αλφρεντ Κόρινγκ Κλάρκ, έμεινε χήρα 15 μέ-ρες μετά το γάμο της. 'Ο νέος της σύζυγος πέθανε ά-πό καρδιακή προσβολή, ά-φροντάς της μιά κολοσ-σιαία περιουσία. Μένει να δώμει τώρα πούς θα παρη-γορήση την πλούσια χήρα.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ματιές στα έλλη-νικά στούντιο

Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ κατάγγειλε πως έπεσε θύμα χαρτοκλοπών, που του άπείσπασαν 22.000 δραχμές. Ση τη μνήμη, που υπέβαλε έναντιον γνωστό έμπόρου, ο Φούντας άποκαλύπτει πως τον κάλεσε να γευματίσουν στο σπίτι του, μαζί με το φίλο του, σκηνοθέτη του κι-νηματογράφου Γ. Γαρδενιά-τη, που είναι και άνηψός

Η Άννα Φόνσου

του έν λόγω έμπόρου. Στο σπίτι έθηκαν και άλλα τρία άτομα και άρχισαν να χαρ-τοπαίζουν. 'Όταν ο Γιώρ-γος έχασε δυο χιλιάδες θέ-λως να φύγη, άκούστηκε ο Φούντας να κραύγασεν και κα-θός λογχίζεται στη μνήμη-σί του, που έβριαν στο πό-τι του στήθη από τοιγάρο-τας δεν είχε άλλα χρήμα-τα μαζί του, μα ο έμπορος προθυμοποιήθηκε να το δα-νείση κι' έχασε συνολικά 22.000. Φεύγοντας, παρά τη ζαλάδα του, ο Φούντας, δήλωσε στο φίλο του Γαρδε-νιάτη πως το παιγνίδι ή-ταν κάθε άλλο παρά έντιμο. 'Εκείνος ανέλαβε να τακτο-

—Βλέπεις, Άντωνάκη; 'Ετσι έπρεπε να κινή-ναι' έστ! —Μά δέν την ξέρω την κυρία, Τεονιδέα μου!

Οι έλληνικοί χοροί, με τα χαρακτηριστικά κοστούμια, έχουν κατακτήσει την Εύρώπη. Στη φωτογραφία ένα άκόμη έλληνικό ζευγάρι, το (Μαρί — Μάρκ), που γύ-ρισε στην 'Ελλάδα, έπειτα από δυο χρόνων επιτυχείς εμφανίσεις στην 'Ιταλία.

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Η ΛΑΜΠΕΤΗ, παρ' ότι το «θαύμα της Άννυ Σούλβαν» συγκεντρώνει συ-νέχως τους περισσότερους θεατές θά αλλάξη έργο στο τέλη του μηνός. 'Αφορμή το ότι το «θαύμα της Άννυ Σούλβαν» είναι πολύ κου-ραστικό, όχι μόνο γι' αυτήν, άλλα και για τη μικρούλα συμπρωταγωνιστή της, που σ' ένα διάλειμμα μιάς πα-ραστάσεως, άποκοιμήθηκε στο καμαρίν της άπ' την πολλή κουράσι.

★ 'Ο θρίαμβος της 'Α-σπασίας Παπαθανασίου με την «'Ηλέκτρα», επανελήφθη και στις παραστάσεις του Πειραιά.

—'Ετσι παρ' ότι ψυχάλιζε και στις δυο παραστάσεις, πολλές Πειραιώτισσες, εί-χαν την ύποληψιν να περι-μένουν στην έξοδο του Δημο-τικού θεάτρου, για να της ζητήσουν αυτόγραφο.

★ Τό «Ακρόπολ» θα πα-ρουσιάσει μετά τις γιορτές μιά φαντασμαγορική έπι-δείξιν, στην τύχη της γνά-στης ταινίας «'Η Εύρωπη τη νύχτα», που θα φέρη τον τίτλο «'Η Άθλια τη νύχτα».

Χάρη στα άαγονέτα της σκηνης, θεαματικά νούμερα θα συνοδεύονται από φαντα-σμαγορικά χορευτικά, που θα παρουσιάζουν ιδιαίτερο ένδιαφέρον.

★ 'Ενα καινούργιο θεά-τρο θα τελήση τα έγκαίνια του αυτή τη δομοδόξα. Πρό-κειται για το «Κυκλικό θεά-τρο της όδου Δημοκρίτου, δημιουργία του άλλοτε δη-μοφ του σκηνοθέτη Κούν, Λεων Τριέξ, που θα είναι σύγχρονος και σκηνοθέτη.

Τό «Κυκλικό θέατρο» θα παρουσιάση για πρώτη φο-ρά στην 'Ελλάδα, το χα-ρακτικό σύμφατο Όβγκο φλιντ, που έγραψε ο Μά-νος Χατζιδάκις για το έρ-γο του Χορτάκη, χωρίς να χρησιμοποιήθι, λόγω δια-φωνίας, από το 'Εθνικό θέ-ατρο, πρόκειται να γινή χοροδρόμα από την Ραλλού Μανού, που θα παρουσιάση στον βορτασμό της δεκαετι-κής του «'Ελληνικό χο-ροδρόματος» τον 'Ιανουά-ριο.

★ 'Η μουσική της 'Ερω-φίλης, που έγραψε ο Μά-νος Χατζιδάκις για το έρ-γο του Χορτάκη, χωρίς να χρησιμοποιήθι, λόγω δια-φωνίας, από το 'Εθνικό θέ-ατρο, πρόκειται να γινή χοροδρόμα από την Ραλλού Μανού, που θα παρουσιάση στον βορτασμό της δεκαετι-κής του «'Ελληνικό χο-ροδρόματος» τον 'Ιανουά-ριο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Η καρδιά της βασίλισσας

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΜΙΑ ΟΜΟΡΦΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ. ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ.
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ. Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ.

(Στη μεγάλη σάλα του παλατιού η βασίλισσα κάθεται στο θρόνο της, έχοντας κοντά της την κυρία της τιμής).

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Είμαι πολύ ευχαριστημένη που ο βασιλιάς δεν επέμεινε να με πάρει μαζί του στο κυνήγι. Νοιώθω τον έαυτο μου αυτές τις μέρες τόσο κουρασμένο!

Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ: Φαίνεται πως σας πειράζει η αλλαγή του καιρού, Μεγαλειότητα.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Δεν ξέρω τι με πειράζει. Μά είναι στίγματα που χηλεύω τις άπλετες γυναικές του καλού.

Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ: Γιατί, βασίλισσα μου;

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Γιατί αυτές είναι πιο ελεύθερες από μένα.

Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ: Κανείς δεν είναι τέλεια ελεύθερος στον κόσμο, βασίλισσα μου.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Και καμία άλλη γυναίκα στον κόσμο δεν είναι τόσο σκλάβος, όσο μία βασίλισσα. Το λέω αυτό εμπιστευτικά σ' εσάς, κόμισσα. Έχω θαρρήσει την βασιλική μου ζωή. Με κούρασαν οι έθιμοι, οι κολακείες, οι ατέλειωτες αuliές.

Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ: Και εσείς, βασίλισσα μου, σας αγαπάει πολύ ο λαός.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Μ' αγαπάει ο λαός!... Μά μήπως με ξεπείρει; Με έλπει κάποτε να περνώ από μπροστά του στολισμένη, με χαιρετάει μ' ένθουσιασμό, γιατί έτσι πρέπει να κάνει. Μά ξέρετε κανείς από τους υπηκόους μου τι κρύβω μέσα στην ψυχή μου, τι πόνο σκεπάζει το χαμόγελό μου;

Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ: Μεγαλειότητα, εσείς τόσο νέα και τόσο όμορφη! Κι' ο βασιλιάς σας λατρεύει. Γιατί να υποφέρετε;

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Ω, κόμισσα, μην προσπαθήτε να με ξεγελάσετε. Ξέρω καλά ότι ο βασιλιάς με απαιτεί με όλες τις αulικές κυριές, εκτός από εσάς.

Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ (στενοχωρημένη): Και όμως, βασίλισσα μου...

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Σιωπή, κόμισσα. Άς εσείς στείτε το σύνταγμα μου ελκρινής φίλη για μένα.

Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ: Ευχαριστώ, βασίλισσα μου, για την ευνοιά σας.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Άς είναι... Χρειαστώ χάρι του βασιλιά, που μοιδώσε την άδεια να μείνω άποψε εδώ, Δεν το είπαί θέλεια ευχάριστο να τον ακολουθώ παν-

της ψυχής μου. Και κάνε με να μην επιθυμώ ό,τι δεν πρέπει.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Μου άπαγορεύεται, λοιπόν, ν' αγαπήσω; Μου άπαγορεύεται ν' αγαπήσω τη μεγαλύτερη χαρά της ζωής;

Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ: Μη ξεχνάτε, βασίλισσα μου, ότι δεν είστε ελεύθερη.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Ναι, είμαι σκλάβος χρυσούτολμα!... Μά δε μπορώ πιά!... Με θραίνουν τα χρυσά μου δεσμά... Θέλω την ελευθερία μου. (Βγάζοντας απ' τα χέρια της τα χρυσά θρασίδια).

Πάρτε τα, κόμισσα. Δε μπορώ να τα νιώθω στα χέρια μου. (Βγάζει και το βασιλικό διάδημα απ' το κεφάλι της). Πάρτε το κι αυτό. Μου πονεί το κεφάλι μου.

Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ (παίρνει τα χρυσάφι και τ' άκουμπει σ' ένα ξεινουμένο μαξιλάρι): Και όμως, βασίλισσα μου...

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Μη μου φέρετε αντιρρήσεις. Έχω την ιδέα πως έσείς, κόμισσα, μ' αγαπάτε αληθινά...

Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ: Μά ακριβώς γιατί σας αγαπώ, δε θέλω να σας ένθαρρυνω στα τρελλά σας όνειροπολήματα, Μεγαλειότητα!

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Είναι τρέλλα να ζητώ τα δικαιώματά μου; Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ: Έπιτρέψτε μου να σας πώ, Μεγαλειότητα, ότι είναι τρέλλα να λησμονάμε τα καθήκοντά μας.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Άι πόσο είμαι ευχαριστημένη αυτή τη στιγμή, χωρίς τα βαρέα κοσμήματά, και χωρίς κορώνα στο κεφάλι!

Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ: Μεγαλειότητα, σέ λίγο θα επιστρέψω ο βασιλιάς με τους αulικούς. Πρέπει να σας έρθουν ήρεμη και γαλήνια, όπως ταιριάζει σε μία βασίλισσα.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Ά, πώς ήθελα να ήμουν άποψε μία φτωχή θεοσκοπούλα, στην άγκαλιά του άγαπημένου μου! Είναι τόσο νέοι αulικοί γύρω μου. Μά είναι κόλακες και διεφθαρμένοι. Έγώ θα ήθελα μία εδονική ψυχή κοντά μου. Ποιός ξέρει όμως... Ίσως μία μέρα να έρθω σ' έμένα τ' όνειρομένο παλληκάρι.

Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ: Κι' αν έρθω, θα το διαλέξετε, βασίλισσα μου.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Όποτε θα είμαι σκλάβος σ' όλη μου τη ζωή! Μά πώς θα το υποφέρω αυτό;

Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ: Ο Θεός θα σας δώσει τη δύναμη. Κι' ο Θεός θα σας φυλάξει, βασίλισσα μου! Ο Θεός θα δώσει να μην έρθω ποτέ ο έλεγκτός σας!... Ο βασιλιάς θα σκότωνε ή έκεινον ή έσας. Και καθώς συγγενεύετε με πολλούς δυνατούς της γης, μπορεί να γινόνταν αιλία πολέμου ή άγανάπη.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Θα έφαιγα μαζί με τον άγαπημένο μου!

Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ: Είναι ζητήμα αν θα το κατορθώνατε. Κι' όπου κι αν πηγαίνατε, θα σας άνακαλύπτανε.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Θεέ μου, τι να κάνω;

Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ: Το καλύτερο που έχετε να κάνετε, είναι να υποταχθείτε στην μοίρα σας.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Δε μπορώ!... (Άκούγονται εαφνικά ποδοβολήτά άλόγων, σάλπιγγες, ζητωκραυγές).

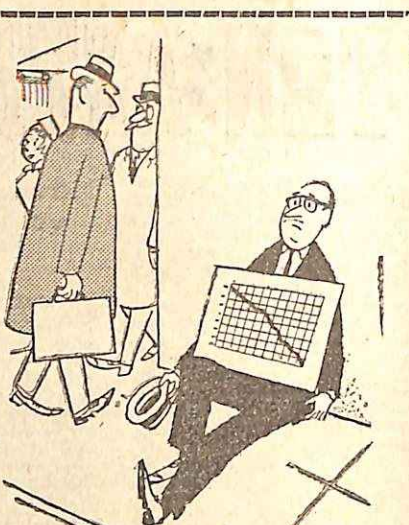
Η ΚΑ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ: Ο βασιλιάς γυρίζει απ' το κυνήγι! Γρήγορα Μεγαλειότητα, τα βραχιόλια σας, το στέμμα σας. Και, πάρτε το πρώτο σας έθρος. Σταθείτε περίφανα στο θρόνο σας... Κοιμονεύστε!

(Η βασίλισσα άφήνει την κόμισσα να της φορέσει τα κοσμήματα, να της διορθώσει τα μαλλιά, τις πτυχές του φορέματός της. Εμφανίζεται στην είσοδο της σάλας ο βασιλιάς ακολουθούμενος από τους αulικούς).

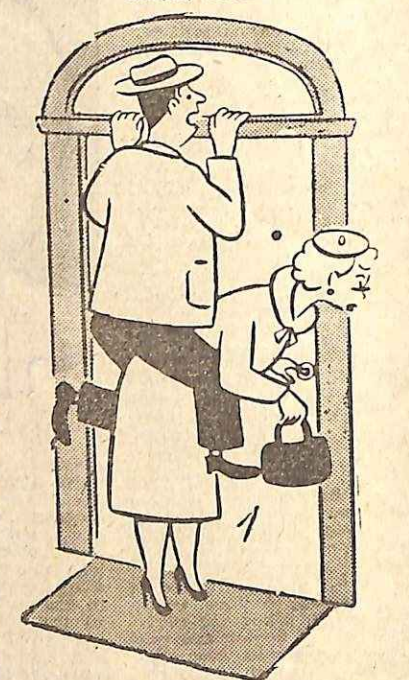
Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ: Χαίρε, βασίλισσα μου! Τι κάνεις εδώ;

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ (προσκυνεί το βασιλιά, φέροντας τα χέρια πάνω στην καρδιά της και χαμογελώντας): Σε περιμένω, κύριέ μου και βασιλιά μου!

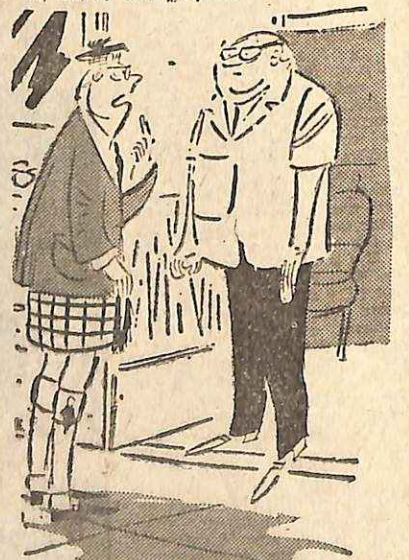
Ζ. ΖΕΡΑΝ

Χωρίς λόγια.

Χτύπα συνεχώς το κουδούνι. Άμαλιά! Η συσκευή της τηλεόρασης είναι άνοιχτή!...

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΗ ΝΟΟΤΡΟΠΙΑ

Δεν είναι εν τάξει αυτά τα γυαλιά... Ούτε η γυναίκα μου, ούτε η πεθερά μου μπορούν να διαβάσουν μ' αυτά!...

Η Αθήνα πρίν από 90 χρόνια

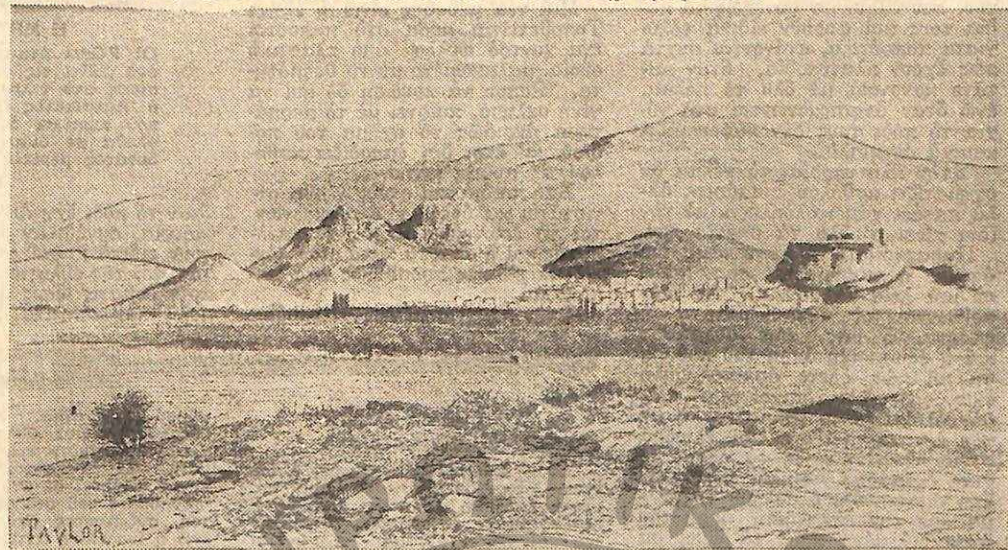
Υπήρχε και τότε, όπως και σήμερα, οικόδομικός όργασμος

ΤΑ τελευταία χρόνια, η Αθήνα έχει μεταβληθεί σ' ένα τεράστιο γασι. Χτίζεται από τη μία άκρη ως την άλλη, από τις άκτες του Σαρωνικού, ως τους προποδες του Τυμπτου, του Πεντελικού και της Πάρνηθος. Το ίδιο όμως συνέβαινε και πρίν από 90 χρόνια, καθώς μάς πληροφορούν οι χρονικογράφοι της εποχής εκείνης. Ο Ελληνικός Άσος, που έπλ τριάντα χρόνια (1867-1896) εξέδιδε το «Αττικόν Ημερολόγιον», γράφει για την Αθήνα του 1871-72: «Οδός τε, ως σημερον, υπό τοιούτου προς το οικόδομειν νεανικό όργασμο, οδός τε ή φυγόπονος και ήρεμος πόλις ανέδειξε τσαυτήν δραστηριότητα, τσαυτήν φιλοπονία, τσαυτήν ζώνη, ως περ το τέλη του σωτηρίου έτους 1872. Από το ένος μέχρι του έτερου άκρου της πόλεως, από του Παναθηναϊκού Σταδίου μέχρι της Άγίας Τριάδος (Ρούφ), από της λεωφόρου Πατριών μέχρι της Πύλης του Άδριανου, αι όδοι εϊνάν άνάμειστο όργασμον πανταχού το έδαφος εύρίσκειται υπό άείνην, πανταχού άνασκαύουσιν όρετούς, ξέουσι λίθους, μετακομίζουσιν ύλικόν, σβεννύουσιν άσβεστον, θέτουν θεμέλια, εργάζονται, οικόδομούν. Και ο Άσος περριγράφει τα μεγάλα κτίρια, που εϊνόντων την εποχή εκείνη.

Πανεπιστημίου, του Δημοτικού Θεάτρου, στην όδον Αϊόλου, άπέναντι από την Έθνηκή Τράπεζα, που, δυστυχώς, κατεδαφίστηκε επί της δικτατορίας Μεταξά χωρίς κανένα λόγο, του ναού του Αγίου Κωνσταντίνου, παρά την Ομόνοια, του σημερινού μεγάρου του Δημοαχείου στην όδον Αθήνας, του Βεροφοκείου, με δωρεά του έγκατεστημένου στη Ρωσία Ι. Κοντογιαννίδη «μεριμνίσαντος ύπέρ των άτυχών εκείνων του έρωτος θυμάτων, άτινα γεννώνται και θνήσκουσιν άνευ της άγάλης και του φιλήματος της μητρός, και έχονται εις τον κόσμον φέροντα, αντί του πατριού όνόματος, άνεξάλειπτον στίγματα.

Εκτός από τα όραία κτίρια, που κατεσκευάζοντο με δωρεές Έλλήνων του έσωτερικού, ό τότε δήμαρχος Αθηναίων Π. Κριακός, προσπαθούσε να καλλωπίση την πόλι με δημοτικά έργα. Μαζί με τα φανάρια του λαδιού, που φωτίαν την Αθήνα, προσέθεσε και τριακόσια νέα

Μας πληροφορεί ακόμη, ότι ή όδός Έρμού ήτο «ή έπισημότερα και κεντρικότερα όδός της πόλεως, ή άρτηρία άορτή της αθηναϊκής κυκλοφορίας». Από αυτή περνούσαν καθημερινώς «άπασαι της χώρας αι έλκαμπρότητες και αταί έπαι εις τους άλλους κόσμους μεταστάσαι (από την όδον Έρμου περνούσαν τότε όλες οι έπισιμες κηδείες), πορεύονται δε εκείσε καθ' έκαστην εις προσκήνυμα της θεάς (μόδας) δέσποινα και δεσποινίδες, για να έπισκεφθούν τα πολυτέλη καταστήματα του γυναικείου όμου. Μαζί με τα πολυτέλη καταστήματα, ύπρχαν στην όδον Έρμου και μακαλικά, που, κατά τον χρονικογράφο, είχαν βαρέλια με τυριά και με σοδέλλες, στην είσοδο του καταστήματος, «όικην θυρωρών». Στο ένα από τα βαρέλια ύπρχαν «τεμάχια τυρού, πλέοντα έν κινόη έωμω, ως χουσίζοντες ίχθυς, έντός φιάλης ύδατος» και στο άλλο οι σοδέλλες «άπέπνεον συλή άμβροσίαν».

Η Αθήνα με το Ακρωτήρι και την Ακρόπολι κατά το 1870.

με γκάκι και έξωραϊσε τις δύο κεντρικές πλατείες Όμονοίας και Συντάγματος. Δενοφάρτευσαν στην Πλατεία της Όμονοίας και έσπασαν, όπως και στην Πλατεία του Συντάγματος, μια μαρμαρινή έξοδα, για να παίζει ή στρατιωτική Όμονοίας άογισ να γίνεται τόπος κοσμικής συγκεντρώσεως και περπάτου των Αθηναίων. Η όδός Πατριών και το Πεδίο του Άρεως, που διέτρησαν το προνόμιο αυτό όλοκληρη την όθωνική εποχή, είχαν ήδη ξεπέσει.

Στην πλατεία του Συντάγματος έπαίξε επίσης ή μουσική όμοιμένες ήμέρες της έβδομάδος και γινόνταν και περπάτος των Αθηναίων. Τις πρώιμες όρες μαζεύονταν εκεί - στον Κήπο των Μουσών - οι νταντάδες και οι παραμάνες «περιόρανοι» κατά τον Άσος τις θηλασούσας έπαι της πατιόδας έλπίδας. Στην πλατεία του Συντάγματος βρισκόταν τότε και το καλύτερο αθηναϊκό ξενοδοχείο, των Έσάνων. Άποτελούσε την πρωτοπορία των τωών άλλων ξενοδοχείων, που θα λειτουργούσαν, μετά μια τριετία, γύρω από την πλατεία («Μεγάλης Βρετανίας», «Αγγλίας» και «Βιάντιον») και θα άποτελούσαν επί πολλά έτη τα καλύτερα ξενοδοχεία της πρωτεύουσας. Στην εποχή του Όθωνος, ή όδός Αϊόλου είχε τα σημάτια της ξενοδοχειακής και τουριστικής κινήσεως. Τότε όδός το κέντρο μετατίθεταν από την όδον Αϊόλου και το Μοναστηράκι, στην όδον Έρμου και στην πλατεία του Συντάγματος. «Εκ πασών δε των κοιμνευμένων όδων - γράφει ο Άσος - ή μέγιστη ποσότητα φιλοδόκειαν είναι, άντιπερρώτως, ή Έρμηκή».

Ο άλλος κεντρικός όδός της πρωτεύουσας ήταν ή όδός Αϊόλου, στον όποιον όμως τα καταστήματα ήταν πολύ λιγώτερα και περριούζονταν στο τμήμα της όδου, που είναι κοντά στο Μοναστηράκι. Η Αϊόλις ή όδός, όπως λεγόταν τότε, ήταν περισσότερο όδός κατοικιών και ξενοδοχείων. Στη γωνία Έρμου και Αϊόλου βρισκόταν ακόμη, σε παρακμή πλέον, το καφεενείο ή «Όραία Έλλάς», που ήταν το έπισημότερο των όδων των χρόνων και άποτελούσε τρόπον τινά τον Άρειο Πάγο της κοινής γνώμης.

Κοντά στην «Όραία Έλλάς» έξακολουθούσε να λειτουργή το έστιατόριον ή «Πετρούπολις», το άοχαώτερο από τα αθηναϊκά, που είχε άνοίξει εύθες μετά την άπελευθέρωση της Αθήνας. Για την «Πετρούπολις» έγραφε ένας κεντροεχής χρονικογράφος, ότι, άμα ήθελαν οι πελάτες να διασκεύουν τα χέρια τους, φώναζαν το μοναδικό γκαρσόν, που ύπρχε, και τα σκούπιαν στο πίσω μέρος της... φουστάνέλλας του! Το μοναδικό μέρος της φουστάνέλλας το χρησιμοποιούσε το γκαρσόν για τα δίχα του χέρια και «ήτο, ως έκ τούτου, άποσπείλστον εις την πλατεία του έστιατορίου».

Τότε όμως ή «Πετρούπολις» είχε άνακινωθή, διέθετε τραπέζια όληλα και πετότες και έπαιζαν ήμεν ευρωπαϊκό έστιατόριον, καθάροσ και πολιτισμένον. Άκολουθούσε το γενικό πνεύμα της εποχής εκείνης (1870-1875), που η Αθήνα έκανε το πόδο μεγάλα βήμα για να ξεπηδή από τα όρια του χωριού και να μη σταλάσει τις πόδες.

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΛΟΣ

Τα τόν ζωτα

★ Στον έρωτα, στην αρχή, χρησιμοποιείς τα όνόματα των λουλουδιών και στο τέλος τα όνόματα των... ζώων.

★ Οι γυναίκες έχουν πάθος με τα μαθηματικά. Διαρρούν την ηλικία τους με το δύο. Διπλασιάζουν την τιμή του φουστανιού τους, τριπλασιάζουν - στους έβρους - τις άποδοχές των συζύγων τους και προσθέτουν τουλάχιστον μία δεκαετία στην ηλικία της πιο καλής τους φιλενάδας.

Τριστάν Μπερνάρ

★ Οι γυναίκες είναι πάντα τόν άκρων. Είναι πολύ καλλίτερος ή πολύ χειρότερος απ' τον άντρα.

Λά Μπρυγιέρ

★ Ο γάμος έρχεται ύστερα απ' τον έρωτα, όπως ο καπνός ύστερα απ' τη φλόγα.

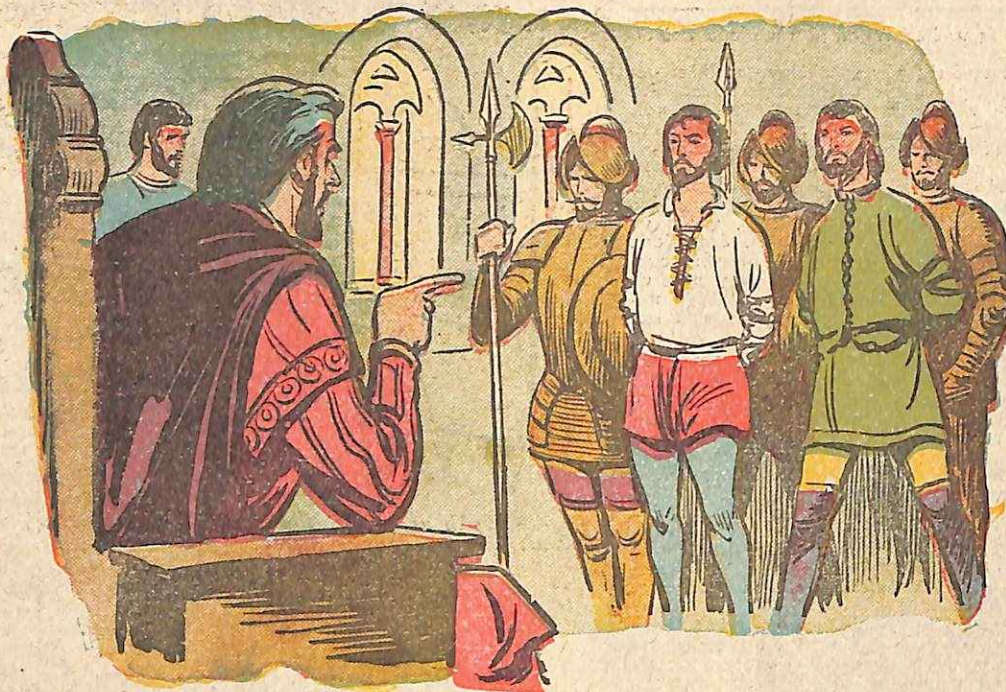
★ Μία έλαφριά γυναίκα είναι σχεδόν πάντα πολύ μεγάλο έθρος.

★ Η ζωή είναι ένα λουλούδι κι' ο έρωτας το μέλι του.

★ Το πρώτο δάκρυ της άγάπης μοιάζει με διαμάντι, το δεύτερο με μαργαριτάρι, το τρίτο μόνο με δάκρυ.

★ Όταν μία γυναίκα έρωτεύεται, ένδιαφέρεται πιο πολύ για το πώς θα φανή ό άγαπημένος της στις άλλες γυναίκες, παρά σ' αυτή την ίδια.

★ Η γυναίκα είναι ένα τριαντάφυλλο. Τ' άγκάθι του είναι ή γλώσσα της.

—“Αθλιοι, τούς φώναξε ο Φερδινάνδος, δολοφονήσατε τόν καλύτερο φίλο μου!...”

Ο Άντωνιο Καρθεζάλ, ο γενναίος Ιππότης της Καστίλλης, γονάτισε μπροστά στη δόνα Βιο. λάντε Μπενσίδες και της είπε με βουρκωμένα μάτια:

—“Ως τότε, αγαπημένη μου, θα βλέπω μαστε κρυφά: Πάρε, επί τέλους, μια απόφαση. Έλα να φύγουμε... Δε μ' αγαπάς;”

—“Σ' αγαπώ, Άντωνιο, αλλά είναι αδύνατο να φύγω μαζί σου. Ο αδελφός μου δε θα μ' αφήσει, χωρίς ποτέ. Φοβάμαι μήπως μ' αφήσει καμιά συμφορά...”

—“Μά έτσι είναι χειρότερα...”

—“Ναί, είτε με φωνή, που έτρεμε ή διορφή κοπέλλα. Ο αδελφός μου έμαθε τόν έρωτά μου και όρκιστηκε να εκδικηθεί. «Δε θα κάνω ποτέ γαμπρό ένα έχθρο του βασιλιά!...» μούπε με πείσμα.”

—“Γελιέται, αν νομίζω πως θα γίνει φίλος ενός τυράννου! Δεν τόν φοβάμαι, τόν αδελφό σου. Ας κάνει ό,τι θέλει!...”

—“Αγαπημένη μου, φύγε το ταχύτερο από τη Βαλέντια. Άκουσα πως ο βασιλιάς ετοιμάζει κάτι κακό για σένα...”

Μη φοβάσαι, Βιολάντε, είπε ο Καρθεζάλ, προσπαθώντας να κρύψει την όργη του, κάτω από ένα χαμόγελο. Το σπαθί μου είναι η έγγυρσί. Η τιμή μου μου επιβάλλει να μείνω. Δε φοβάμαι τίς απειλές κανενός!

—“Οι έχθροι σου είναι πιο δυνατοί, ψέλλισε η δόνα Βιολάντε μέσα στ' αναφυλλιστά της. Σ' έ-ξορκίζω να φύγεις από τόν κίνδυνο. Η καρδιά μου είναι πάντα δική σου. Θάρρη μία μέρα, που θα περάσουν οι εφιάλτες και θα μπορούσαμε να δείξουμε σ' όλο τόν κόσμο την αγάπη μας!”

Ο Ιππότης βυθίστηκε σε θλιβερές σκέψεις. —“Καλά, αφού τ' θέλεις αγάπη μου, είτε στο τέλος. Θα φύγω από τη Βαλέντια... Μά μια μέρα θα εκδικηθώ...”

Έπεισαν με λαχτάρα ο ένας στην αγκαλιά του άλλου και φιλήθηκαν με τόσο πάθος, σαν νάνοι, σαν πως ήταν τόν στερνό τους φίλοι.

*

Τη σκοτεινή εκείνη νύχτα η βροχή είχε κάνει ποτάμια τούς δρόμους της Βαλέντιας. Ψυχή ζωντανή δε φαινόταν πουθενά. Ξαφνικά, μέσα στη θύελλα ακούστηκε μια γοερή κραυγή. Οι φρουροί του παλατιού έτρεξαν με πυρσούς και βρήκαν στη μέση του δρόμου έναν άνθρωπο που έψυχε. Τό αίμα έτρεχε σαν ποτάμι από τόν στήθος του. Οι φρουροί σήκωσαν στά χέρια τόν πληγωμένο και τόν μετέφεραν σε μια αίθουσα του παλατιού.

—“Είναι ο Μπενσίδες, ο μυστικοσύμβουλος!... φώναξε με τρόμο ο αξιωματικός της φρουράς. Εί-δοποιήσατε άμεσα τόν βασιλιά.”

Κι' έτρεξε με δέκα στρατιώτες να κυνηγήσει τούς δολοφόνους.

Ο βασιλιάς Φερδινάνδος κατέβηκε παραγμένος και γονάτισε με δακρυσιμένα μάτια μπροστά σ' τόν καναπέ, όπου χαρπαλιέται ο φίλος του.

—“Αλφόνσο, πές μου, ποιος σ' χτύπησε; τόν ρωτούσε με συντριβή.”

Μά ο πληγωμένος είχε πιά ξεψυχήσει. Τά χείλη του έκλεισαν για πάντα.

Τη στιγμή εκείνη μίληκε μέσα ο διοικητής της φρουράς.

—“Μεγαλειότατε, είτε πίσωμε ένα ζητιάνο, που λέει πως είδε τούς δολοφόνους.”

—“Φέρτε τον άμεσα!...”

Ο ζητιάνος παρουσιάστηκε στο βασιλιά και το έπε άδιστακτα:

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

τους και να μη πε-αίουν σαν κοινοί δολοφόνοι εί-παν με θάρρος στο Φερδινάνδο:

—“Σκληρόκαρδε βασιλιά, Γυρεύεις άφορμή να μ'άς άφανίσεις. Μά πριν πεθάνουμε, ζητούμε τόν έρω δικαίωμα που έχομε, σαν ευγενείς της Καστίλλης, να δικαστούμε από άμερληπτο δικαστήριο. Θέλουμε να αποδείξουμε τήν αθωότητά μας.”

—“Σε άνανδρους φονιάδες σαν κι' εσάς, έρυχθήκε ο τυράννος, δέν τούς ταιριάζει δικαστήριο! Δικαστής είμαι εγώ και σ'ας καταδικάζω σε θάνατο! Πάρτε τους! φώναξε με λύσσα σ'τους στρατιώτες. Να τούς ρίξετε από τόν ψηλό βράχο στη γαράδρα και ν' αφήσετε τά κουφάρια τους να τ'όψαν τά θρνία!”

—“Άκουσε, άδике βασιλιά, τόν στερνό μου λόγο, είτε τότε ο Άντωνιο με βρόντερη φωνή που έκ-ανε τόν Φερδινάνδο ν' ανατριχιάσει. Σε προσκαλού-με ύστερ' από τριάντα μέρες, να παρουσιαστής στο δικαστήριο τού Θεού να λογοδοτήσεις για τήν ά-δικη απόφασί σου.”

*

Σε λίγο μία θλιβερή συνοδεία ξεκίνησε από τόν παλάτι. Ένας παπας πήγαινε μπροστά κρατώντας έναν Έσταυρωμένο. Οι κατάδικοι προχωρούσαν με σταθερό βήμα, ζωσμένοι από σιδερέ-φραχτους στρατιώτες και πίσω ακολουθούσε πλη-θος λαού.

Τό αντίκρουσμα τού ψηλού βράχου έκανε τούς δυο ιππότες για μία στιγμή να λυγίσουν. Μά δέν άργησαν να ξαναερωύν τήν ψυχραιμία τους. Άνέθη-καν χωρίς να τρέμουν. Ο κόσμος τούς έβλεπε μ' άγωνία. Οι γυναίκες έκλαιγαν.

Ο παπας μωρμούρισε μερικά λόγια παρηγο-ρίας σ'τους μελλοθάνατους, που γονάτισαν να προ-σευχθούν. Ύστερα ο Άντωνιο σηκώθηκε, ζύγωσε τόν παπά που δάκρυζε και τού ψιθύρισε:

—“Σε παρακαλώ να πήτε στη δόνα Βιολάν-τε”

Η Δεία Δίκη

—“Ημουν συμμαζεμένος κάτω από τή θολωτή πόρτα ενός μεγάρου, για να προφυλαχτώ από τή βροχή, όταν δυο άτομα, που φορούσαν μαύρους μανδύες στάθαιναν κοντά μου, χωρίς να με αντι-ληφθούν. Τότε ο ψηλότερος είτε στο σύντροφό του:

—“Χτύπα αλύπητα τόν προσόδη! Ήρθε η ώρα να εκδικηθούμε τόν φίλο αυτό που έμποδίζει τήν εύτυχία τού Καρθεζάλ! Σε λίγο άκουσα μία κραυγή και ποδοβολήτ άλόγων, που έφρευαν κολλάζοντας...”

Ο Φερδινάνδος ΣΤ' ανατριχιάσε σύκορμος. Τά μάτια του πέταξαν άγριες λάμψεις.

—“Τώρα καταλαβαίνω! είτε με λύσσα. Μονάχα οι άδελφοί Καρθεζάλ είχαν λόγους να σκοτώσουν τόν μυστικοσύμβουλό μου.”

Πρόσταξε κατόπιν, να κρατήσουν για μάρτυρα τόν ζητιάνο και να συλλάβουν τούς δυο ιππότες.

*

Οι άδελφοί Καρθεζάλ ήταν δυο ευγενείς που δε βρισκόντουσαν σε καλές σχέσεις με τόν βασι-λιά. Ο Φερδινάνδος τούς μισούσε, γιατί δέν τόν βοήθησαν ν' άνεθι παράνομα στο θρόνο. Μά κι' άλλοι ευγενείς ήταν δυσσεστημένοι μαζί του και με τόν ενουούμένο του Μπενσίδες, που έσπερνε τήν δυνάμει και τήν διαίρεισι ανάμεσα στο βασι-λιά και σ'τους όηκούς του.

Τήν άλλη μέρα τόν πρωί, ένας μυστικός πρά-κτορας τού Μπενσίδες, είτε στο βασιλιά, πως οι έχθροι του, με επί κεφαλής τόν Άντωνιο Καρ-θεζάλ, είχαν μαζετή στο Γόρο και συνωμοτού-σαν για να τόν έκθρονίσουν.

Μπροστά στην άπειλη αυτή ο Φερδινάνδος έγι-νε όηριο. Πρόσταξε να στείλουν στο Γόρο μία Ι-σχυρή δύναμι για να πιάσουν άμεσα τούς συνω-μότες.

*

Ύστερα από δυο μέρες οι άδελφοί Καρθεζάλ πιάστηκαν αλνθιδιαστικά και όδηγήθηκαν άλυσο-δεμένοι μπροστά στο βασιλιά.

—“Αθλιοι, τούς κατακεραυνώσε ο Φερδινάνδος, δολοφονήσατε τόν καλύτερο φίλο μου και συνω-μοτείτε εναντίον μου!”

—“Είναι συκοφαντία! φώναξαν και οι δυ'. Οι Καρθεζάλ πολέμουν πάντα στήθος με στήθος. Δε μαχαίρωνουν ποτέ τή νύχτα στά κρυφά!”

Ο βασιλιάς γέλασε μ' άγρια γαριά.

—“Προβότες, πως μπορείτε ν' άρνείστε τήν ένο-χή σας; Σε κατηγορεί ο άνθρωπος, που σ'ας εί-δε να παραφυλάτε τόν θύμα σας. Σ'ας κατηγορεί και η δόνα Βιολάντε. Είναι ψέματα, κομπούρη-είτε σ'όν Άντωνιο—πως τή μέρα τού θόνου είπατε στή φιλενάδα σου ότι θα εκδικηθής; Θα πληρώ-σετε τώρα πολύ άκριβά τά έγκλημάτά σας!...”

Οι άδελφοί Καρθεζάλ κατάλαβαν πως ήταν χαμένοι. Ο βασιλιάς δέν ήθελε ν' άκούση τίποτα. Για να σώσουν τουλάχιστο τή τιμή τού όνόματός

τε πως τή συγχωρώ για τήν άδικη κατάθεσι, που έκανε, έπιθερώνοντας τή θέσι μου. Ας μ'η' κα-ταριέται τή μνήμη μου. Είμαι άθώος τού αίμα-τος τού άδελφού της...”

Τά δυο άδελφια άγκαλιάστηκαν, φιλήθηκαν και προχώρησαν άγέρωχα στην άκρη τού γκρε-μού. Ο δήμιος τούς έσπρωξε άπότομα. Μία κραυγή τρόμου βγήκε από τά στήθη τού κόσμου. Οι γενναίοι ιππότες έπεσαν άγκαλιασμένοι στο βράθρο και τά κορμιά τους κομμοτρίστηκαν πά-νω στα βράχια.

*

Τρεις βδομάδες μετά τήν έκτέλεσι, ο βασιλιάς Φερδινάνδος έπεσε βαρεία άρρωστος. Τού κάκου οι γιατροί άγωνίζονταν να βρούν τήν αίτία τής άρρώστιας του. Ένα άπόγνωμα ο βασιλιάς άνα-σηκώθηκε στά μαζιλάρια του και ρώτησε με πνιγμένη φωνή τόν πρωθυπουργό του:

—“Πότες μέρες πέρασαν από τότε, που θανα-τώθηκαν οι άδελφοί Καρθεζάλ;”

—“Ακριβώς τριάντα, Μεγαλειότατε.”

Ο βασιλιάς θυμήθηκε τά προφητικά λόγια τού Άντωνιο κι' άναστενάξε.

—“Μήπως, έθγγηξε, μήπως ήταν άθωοι;...”

—“Ναί, Μεγαλειότατε, είτε συγκινημένος ο πρωθυπουργός. Ήταν άθωοι. Τό μαρτυράει ένα γράμμα, που πήρα χτες από τούς πραγματικούς δολοφόνους, που βρίσκονται στην Πορτογαλία. Σκότωσαν τόν Μπενσίδες, που τόν μισούσαν για-τί τούς πρόδωσε. Αλλά μόλις έμαθαν τή σύλλη-ψη τών Καρθεζάλ αποφάσισαν να μ'ας είδοποιή-σουν. Μά τόν μήνυμα έφτασε πολύ άργά...”

—“Οι δυστυχία μου! έθγγηξε ο βασιλιάς πα-ραμιλώντας μέσα στην άγωνία του. Τι είναι αυ-τοί οι ιππότες με τίς μαύρες φετούρες, που έρ-χονται να με πάρουν; Θέε μου —φώναξε τρέμον-τας, σ'α να λογοδοτήσε κι' όλος μπροστά στο φε-δερό έθμα— συγχώρεσε με... πλανήθηκε!...”

Κι' άπότομα, άφισε τόν κεφάλι του να πέση βαρεία πάνω στο προσκέφαλο.

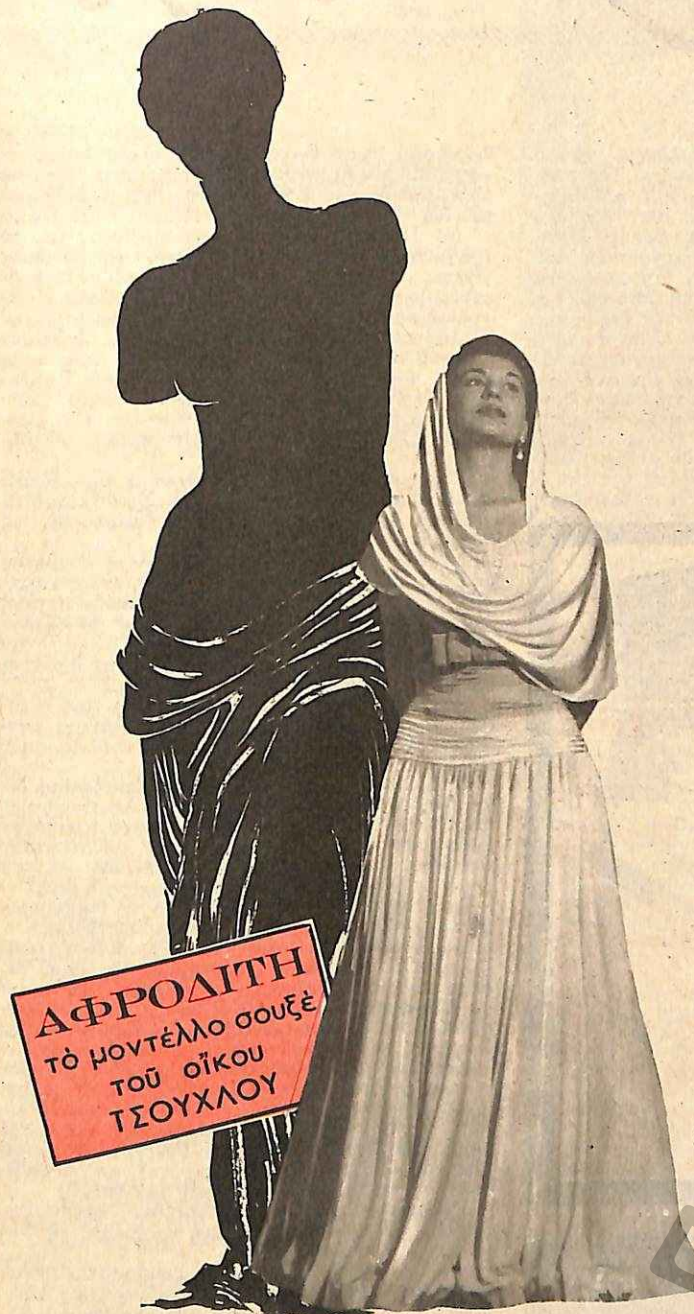
*

Τι παράξενη σύμπτωση! Τήν ίδια μέρα άκού-θως, στις 7 Σεπτεμβρίου 1312 ο βασιλιάς τής Ισπανίας Φερδινάνδος ΣΤ' πέθανε από άγνω-στη άρρώστεια, καθώς θεσπάζονταν οι χρονογράφοι και οι ιστορικοί. Τό έγκλημά του τιμωρήθηκε ά-πό τή θεία Δίκη.

Όταν η δόνα Βιολάντε έμαθε πως ο Άντωνιο ήταν άθώος, είδε τόν κόσμο όλόκληρο να σαριά-ζεται μπροστά της σε έρεπια. Σε στιγμές πασα-φοράς είχε κι' αυτή κατηγορήσει τόν άσχημένο της ως φονιά τού άδελφού της. Η ψή δεν είχε πιά κανένα νόμα γι' αυτήν. Έγινε καλόγρια και πέθανε με σταραμένη καρδιά σ' ένα μονα-στήρι.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

γκρέκα

ΑΦΡΟΔΙΤΗ
τό μοντέλλο σουξέ
του οίκου
ΤΣΟΥΧΛΟΥ

Σέ έξα τά μοντέλλα μας
χρησιμοποιούμε τά άόρατα,
δτερεά, έλαφρά φερμονάρ
νάυλον “ΦΕΡΛΟΝ”
τά όποια έχουν άποδειχθ-
τά άνώτερα έξων!

Τσουχλός

....να λούζετε τά μαλλιά σας
μέ τόν σαμπουάν Nemo

Ο άρωματισμένος
πλούσιος άφρός τού
Nemo καθαρίζει
τελείως τά μαλλιά και
τά κάμνει αϊθήρια.

Τό Nemo με τόν φρέσκο αύγό και τίς βιταμίνες
που περιέχει τρέφει και δυναμώνει τά μαλλιά
δίνοντας μία άπαλότητα και φυσική γυαλάδα.
Τό Nemo άπεδείχθη πλέον ως τόν ιδεώδες μέσον
για τήν περιποίηση τών μαλλιών.

Σας χαρίζει
υπέροχα μαλλιά!

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ - ΝΙΚΗΣ 9
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΛΕΘ. 25-739

Το καλλιτεχνικό μας

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΕΣ

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ

Ο δημιουργός της όπερέτας

ΕΠΗΡΕΑΣΜΕΝΟ από την ιταλική μουσική, με τήν οποία γειτονεύει γεωγραφικά, το ελληνικό πεντάγραμμο, ξεκίνησε από ιταλίζουσες μελωδίες. Οι αυτοσχέδιοι συνθέτες του ελαφρού τραγουδιού μας, περιπλανώμενοι κανταδόροι στο στενοσόκακα της παλιάς Αθήνας, με κιθάρα, τραγούδισαν, γύρω από τα τέλη του 19ου αιώνα και τις αρχές του 20ού. Και τα τραγούδια τους είχαν την επανησιακή μελωδικότητα, που αγάλιασε με γλυκίσουσα αδρότητα τους στίχους της καθαρεύουσας ή της δημοτικής, που είχε αρχίσει δειλά να εμφανίζεται με τους στίχους του Μαρτίνου και του Δροσίνη.

Έτσι έφτιαξαν τα πρώτα ελαφρά τραγούδια της νεώτερης Ελλάδος ο Στρουμπούλης, ο Ρόδιος, ο Κόκκινος. Κατάδες Ιταλικού ύψους τα τραγούδια αυτά. Κι ήτανε φυσικό, έφ' όσον η Έπτανησος, πατρίδα της ελληνικής μουσικής, γειτονεύει, ψυχικά όσο και γεωγραφικά, με την Ιταλία. Έπτανησιος ο ποιητής και Έπτανησιος ο συνθέτης του Έθνικού Ύμνου μας, Έπτανησιος ο Σύνδας, συνθέτης του πρώτου ελληνικού μελοδράματος. Έπτανησιος ο Σαμάρας, συνθέτης ελληνικών όπερετών, που διέσπασαν τα στενά όρια της Ελλάδος, για να μεσορρανήσουν και στην Ιταλία. Έπτανησιος ο Διονύσιος Λαυράγκας, ο κολοσσός της μελοδραματικής συνθέσεως και της μπαλέτας.

Έτσι, περισσότερο Ιταλικό, παρά ελληνικό, το ελαφρό τραγούδι της Ελλάδος, διάνυσε τη βρεφική του ηλικία. Και κατά την πρώτη δεκαετία του 20ού αιώνα, παίρνει συγκεκριμένη μορφή με την πρώτη ελληνική όπερέτα — το «Σία κι' αράξαμε», που οφείλεται, από απόψεως λιμπρέττου, στο Στέφανο Γρανίτσα και τον Πολύβιο Δημητρακόπουλο, κι' από απόψεως μουσικής στο Θεόφραστο Σακελλαρίδη.

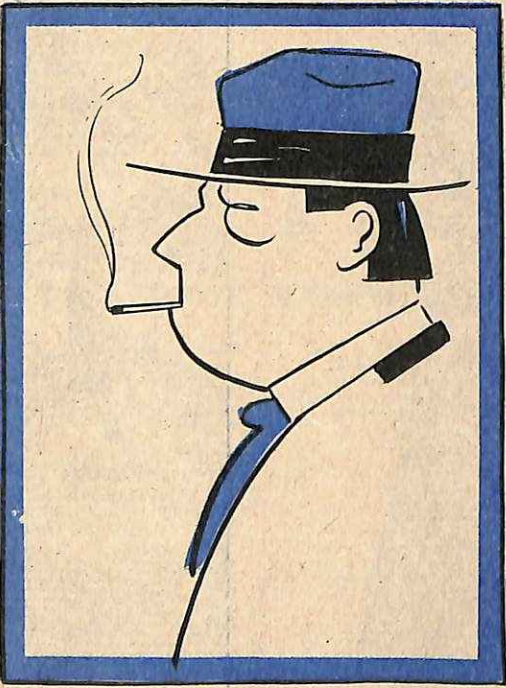
Ήταν ένας μνημειώδης χρόνος το 1909: Σ' αυτόν γεννήθηκαν η Έπαναστασι του Γουδί, η πρώτη ελληνική όπερέτα κι... ο γράφων! Και τα τρία δημιουργήματα του Χρόνου: Η Έπαναστασι ξεπήδησε από τα γραφεία της εφημερίδας, όπου γίνονταν οι συνωμοτικές συσκέψεις των κατωτέρων αξιωματικών του Στρατιωτικού Συνδέσμου, που ποδούσαν άλλα γι, κι' από τις στήλες της, με τα άρθρα «Ανάγκη ειλικρινείας» και το περιοδικό «Σάλπισμα» του Ανδρέα Καρκαβίτσα, η πρώτη ελληνική όπερέτα έγραφε από τον αρχισυντάκτη του Χρόνου και τον μυθιστοριογράφο του. Κι' ο γράφων οφείλεται στο διευθυντή του Χρόνου!

Γράφτηκε, λοιπόν, με κέφι και παίχτηκε το «Σία κι' αράξαμε» στο Θέατρο του Συντάγματος (Κυβέλης). Η θριαμβευτική επιτυχία του ήταν και η καταστροφή του. Γιατί το λιμπρέττο της όπερέτας αποτέλεσε καυστική σατυρά του Ναυτικού της εποχής. Τη δεύτερη του παράστασι, λοιπόν, τη σταμάτησαν αξιωματικοί του όπλου αυτού, με τα πιστόλια στο χέρι!

Μετά το «Σία κι' αράξαμε», ο Σακελλαρίδης επιδίδεται στη σοβαρή μουσική φιλολογία του θεάτρου και γράφει δυο όπερες: «Το στοιχειώμενο γεφύρι» και την «Περουζέ», με έμπνευσι λιμπρέττα του Γεωργίου Τσοκοπούλου. Στην «Περουζέ», γλυκύτατη πομπαντόνα, η Ρεβέκκα Βαλτετσιώτη, λανσάρε το πρώτο ελαφρό τραγούδι αξιόσεων: την περιφίμηση «Νεράϊδα του γιαιού» — που «απλώνει τα δάχτυλα τα άγγυρα, για να πιάσει τον ψαρό», κι' έπιασε στα δάχτυλα της γοητείας τους φιλοδόξους, έφ' όσον τραγουδήθηκε με ένθουσιασμό απ' όλο το κοινό της Ελλάδος, και τραγουδιέται ακόμη.

Κι' ακολουθεί ο ηρωικός σάλος των πολέμων 1912-13. Ένώ στρατεύεται με ένθουσιασμό η Έλλάς, οι δομάει στο μέτωπο για να έναρκαώ-

ση τα όνειρα της Φυλής, στρατεύεται και το πνεύμα, για να δώσει το «παρών» επί της σκηνής του θεάτρου της Όμοιοις. Τα «Πολεμικά Παναθήναια», γραμμένα με σπινθηροβόλο πατριωτισμό από το έμπνευσμένο κέφι του Μπάμπη Άννινου, του Πολύβιου Δημητρακόπουλου και του Γεωργίου Τσοκοπούλου, και παιγμένα από το θίασο Κοτοπούλη, με τη Μαρίκα επί κεφαλής, δονούν την ατμόσφαιρα της ελληνικής πρωτεύουσας με ιαχές θριάμβου! Στο πλάι ο Θεόφραστος Σακελλαρίδης. Είναι μια συγκατάβασι ευγενική — ή δεύτερη μετά την ανάλογη της Μαρίκας — που κατεβάζει τον έπιφανή συνθέτη, θεληματικά, ως την έπαθεώρησι — ή μάλλον, τον ανεβάζει ως το βάθος του έμπνευσμένου μαχητή! Είναι ο καιρός, που όλοι οι Έλληνες κάνουν ό, τι μπορούν ο καθένας για την έπιτυχία της μεγάλης, της έπικής έξορμήσεως

Ο Θεόφραστος Σακελλαρίδης.

του Έθνους. Ο Σακελλαρίδης, μετά τις εφούτατες πολυετείς μουσικές σπουδές του στη Γερμανία, γίνεται συνθέτης και πιανίστας έπιθεωρήσεως, με όπλο στα χέρια το μαγικό του πεντάγραμμο.

Μετά τη νίκη, θα βγάλει το χαμ και θα γίνει πάλι συνθέτης όπερέτας, στο πλευρό του Ιωάννου Παπαγιάννου, του έμπνευσμένου θεμελιωτή της. Τι χειμαρρός μελωδίας οι όπερέτες του Σακελλαρίδη! Από το «Βαφτιστικό» γίνονται δημοφιλή σχεδόν όλα τα τραγούδια: το «Σὺ μου πήρες πιά το νό...», μια ρομάντζα γλυκύτατη, που δεν έπαψε από τότε να τραγουδιέται, το μελωδικώτατο «Τσιγγανικό ταγκό», η εύθυμη πόλκα «Η καρδιά μου πονεί για σὰς...», το έμβαθρο «Ψηλά στο μέτωπο...», το ντυνέττο γυναικών «Τὸν παλιό έκείνο τὸν καιρό...». Όλη η Έλλάς υποδουλώνεται από τη μουσική του «Βαφτιστικού», που ήλεκτριζει τα πλήθη!

Έτσι, η ελληνική όπερέτα γίνεται ο πιο μεγάλος, ο πιο δυνατός προπαγανδιστής μουσικού κειφιού των μεγάλων μαζών.

Μετά το «Βαφτιστικό», δεν παύει ο Σακελλαρίδης να βομβαρδίζει την Έλλάδα με όπερέτες: «Δεσποινίς Τσι-Τσι», «Δαμονομένη», «Θέλω να δῶ τὸν Πάπα». Η όπερέτα αυτή δημιουργεί σάλο έξ αιτίας διαμαρτυρίας των Καθολικών για τὸ... διασυρισμό του Ποντίφικος! Έπεμβαίνει η αστυνομία — είναι ο καιρός, που η Έλλάς είναι πολεμικός σύμμαχος με τὸν Κα-

θολικισμό — κι' ύστερα από αλληπάλληλες άπαγορεύσεις, η όπερέτα ξαναπαίζεται. Και τὸ «λαϊτ-μοτίβ» της «Θέλω να τὸν δῶ — θέλω να τὸν δῶ — θέλω να δῶ τὸν Πάπα — τὸν Πάπα — τὸν Πάπα...», γίνεται μουσική θεομηνία, το τραγουδάνε κι' οι πέτρες! Έκτος αὐτοῦ όμως γίνεται άφορμή να κινητοποιηθῇ και πάλι η άστυνομία: Είναι ο καιρός, που ο Βασιλεὺς Κωνσταντίνος βόσκειται έξοριστος μακριά από την Έλλάδα. Οι Κωνσταντινικοί, λοιπόν, βρίσκουν άφορμή να εκδηλώσουν τη νοσταλγία τους πρὸς αὐτόν, παρωδώντας το τραγούδι του Σακελλαρίδη: «Θέλω να τὸν δῶ — θέλω να τὸν δῶ — θέλω να δῶ τὸν Κάππα — τὸν Κάππα — τὸν Κάππα...». Συναγεμῶς της άστυνομίας, συλλήψεις.

Στὸ μεταξύ, όμως, η όπερέτα θοιαμβεύει στο θέατρο «Παπαϊωάννου». Ο Σακελλαρίδης, για μια φορά ακόμα, έχει συνεγείρει με τις μαγικές του νότες τα πλήθη...

Δὲν ήταν όμως μόνο σπινθηροβόλος συνθέτης ο Σακελλαρίδης ήταν και έξυπνότερος συνθέτης. Στὸ «Θέλω να δῶ τὸν Πάπα» συνέθετε ένα βάλλ να μοιάζῃ καταπληκτικά με τὸ «Τσιγγανικό αἶμα» του Γιόχαν Στράους. Άλλα, δὲν τὸ ελπαν τοῦ Σακελλαρίδη, πῆραν τὴν άπάντησι, που έμεινε χαριτωμένα ιστορική:

— Έφτά νότες εἶν' αυτές... Άπάνω τους στοιμαγνόμεστε, τόσους αἰῶνες, εκατομμύρια συνθέτες! Πῶς να μὴν πέση ο ένας άπάνω στὸν άλλο;...

Εἶναι, χωρίς άλλο, η πιο πνευματώδης διακωλογογία της μουσικής κλοπῆς. Ἄς τη χρησιμοποιοῦσουν οι άπόγονοι του μεγάλου προγόνου μουσικοσυνθέτες του καιρού μας, που πέφτουν στὸ ίδιο παράπτωμα, χωρίς να ξέρουν να τὸν βροῦν τουλάχιστον εὐτράπελα ελαφρυονικά!

Και συνέχισε ο Σακελλαρίδης τη δημιουργική του και γόνιμη δουλειά: «Γλυκεία Νανά» — μια προσωπική έπιτυχία της Άροφίτης Λαουμά, που τὸ βασικό τραγούδι της έγινε κι' αὐτὸ μουσική θεομηνία και παιδεύει για καιρό τὰ ελληνικά αὐτιά — «Ροζίτα» — άλλη έπιτυχία της ίδιας, μικρόσωμης, αλλά τόσο μεγάλης μουσικής πρωταγωνίστριας, με υπόθεσι δανεισμένη από τὸν κινηματογράφο κι' άλλο μακροχρόνιο παιδεύμα τὸν ελληνικὸν αὐτιῶν «Μαχρόνιο» Κοντός και Σίας, «Σατανερί», «Ντελικός», Κοντός και Σίας, «Σατανερί», «Ντελικός», ὡς τὸ κατοικήσι «Έγκλημα στὰ παρασκήνια». Μία άλυσιδα από θριάμβους, μία διαδοχή από χαρούμενες, γλυκύτατες νότες, που κεντούσαν ένα πεντάγραμμο μαγικό τεχνίτη.

Γίνιστος μπουέ ο Σακελλαρίδης, δὲν κατάφερε, μ' ὅλη αὐτή τη γόνιμη καριέρα, να δημιουργήσει παρά... χρῆσι!

Με λυπημένη έκκλησι τὸν θυμόμαστε, μεταπολεμικά, στὴν «Έκκλησι» της πλατείας Ἄγρων, να διευθύνῃ με πᾶνὸ μὴ ὑποτιμωδῇ δομήστρα του θιάσου Κονκίλη, που έπαιζε ξανά τὸ «Διαβολόπαιδο». Γιατί ο Σακελλαρίδης δὲν έπαψε ποτέ να παλεύει για τὸ μεροκάματο. Ήτανε τὸ άμετανόητο τζιτζίκι, που έπέμενε να κελαιδᾷ στα κλαδιά του καλοκαιριοῦ, ξεχνώντας, ὅτι, μετά τὸ καλοκαίρι, καρποφυλακτούσε σκληρὸς ο χειμῶνας της ζωῆς... Ο χειμῶνας, που πάντα τιμωρεῖ τὰ άκριτα και μπουέμια τζιτζίκια...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΤΛΟΣ

✱✱

ΤΑ ΦΥΚΙΑ ΘΑ ΕΙΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΕΣ

Οι κουρασμένοι Άμερικανοί μεγαλοεπιχειρηματίες έλπιζον να ξαναβροῦν ὅλη τὴν παλιά τους ζωτικότητα με τα φύκια της Ιολανδίας! Πραγματικά, ένας Ιολανδικὸς έξαγωγικός οίκος πῆρε μια παραγγελία απ' τὸ Λος Άντζελες για 5 τόννους φύκια εντούλης. Προέκυψε για ένα είδος φυκιῶν, που συνηθίζουν να τὰ τρώει, ξερά, οι ψαράδες και οι θαλασσινοί της Βορείου Ιολανδίας και της Σκωτίας. Οι Άμερικανοί έπιστήμονες, που τὰ έξετάσανε λεπτομερώς, βρήκαν δὲν περιέχουν ένα συστατικό άποτελεσματικό εναντίον της άρτηριοσκλήρωσος και της θρομβώσεως των στεφανιαίων — δηλαδή των κυριότερων κινδύνων για ένα σημερινό πολυάσχολο επιχειρηματία.

σαλόνι

ΑΘΛΟΝΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΕΥΗ ΜΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Η κόρη της άπλότητας

ΑΝ υπάρχη μία καλλιτέχνιδα του τραγουδιού, που άποφείγει τὸ θόρυβο, ὅπως ο διάβολος τὸ λιβάδι, και που άπεχθάνεται πραγματικά τη δημοσιογραφική προβολή, είναι η Εὐη Μυλοπούλου.

Κι' όμως, μ' ὅλη αὐτή τὴν αντίπαθέα της πρὸς τοὺς δημοσιογράφους, η Εὐη είναι γνωστή, πάρα πολύ γνωστή στὸ αθηναϊκό και γενικότερα στὸ ελληνικό κοινό, χάρις στὴν ἴδια τὴ δουλειά της, τὰ τραγούδια και τοὺς δίσκους της, χάρις στὴν άπαλή βελουδένια φωνή της και τὸ αληθινά καλλιερημένο ταμπεραμένο της, που διαφαίνεται μέσα στὸ «δικό της» τρόπο, που έρμηνεύει τὰ σοῦξ της.

Ερωδιασμένος κι' αὐτὲς τις λίγες πληροφορίες για τὸ τοῦ άπομονωμένου άθρόνι, ξεκίνησα προχθὲς τὸ άπόγευμα να τὴ βρῶ και τὴν ξερευνῶ.

Καθὼς η πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της, σὲ κάποιο ἥσυχο δρομάκι τῶν Κάτω Πατησίων, άνοιξε στὸ πρώτο χτυπήμα, ἔνα κύμα από νότες πιάνου ξεχύθηκε στὸ δρόμο.

Ερωδιασμένος κι' ἡ ἴδια, καθὼς άνοιξε και στὰς ὁδοῦς, ἔνα κύμα από νότες πιάνου ξεχύθηκε στὸ δρόμο.

Ξαφνίστηκε κι' ἡ ἴδια, καθὼς άνοιξε και στὰς ὁδοῦς, ἔνα κύμα από νότες πιάνου ξεχύθηκε στὸ δρόμο. ἔνα κύμα από νότες πιάνου ξεχύθηκε στὸ δρόμο. ἔνα κύμα από νότες πιάνου ξεχύθηκε στὸ δρόμο.

— Α, εἰς!...

— Εμεῖς.

Οι νότες τοῦ πιάνου συνεχίζονταν.

Χαμογέλασε.

— Ο άντρας μου, ξέρετε. Κάναμε πρόδες.

Πέραστε.

— Μὴ σὰς διακόψω.

— Τώρα, πιά! Μὰς διακόψατε.

— Τῶπε με μὴ στωικωδῆς, που σου ἔκανε έντύπωση. Πισατήκαμε απ' τὴ φράσι και ἡ συνέντευξις άρχισε.

— Φαίνεται, ἔχετε συνθῆσει, να σὰς διακόπτουν, ἔσας και τὸν άντρα σας.

— Δὲν κρατήθηκε. Ξέσπασε στὰ γέλια, ἔνω ο σύζυγός της, ο μάετρος Θέμης Ροδός, ἔνας νεὸς καλοκαρμῶνιος άντρας, μὰς ὡδηγούσε στὸ σαλόνι.

— Πετύχατε διάν.

— Σὲ τί πράγμα;

— Δίστασε. Ἐρρίξε μια ματιά στὸν άντρα της και πῆρε θάρρος, καθὼς τὸν εἶδε να κρυφά.

— Ὑστερα ἐξήγησε:

— Στὶς διακοπές.

— Τὶς συζυγικές;

— Τὶς συζυγικές.

✱

Ήτανε, λέει, ἔνα βράδυ, άποκριὰς — τὸ 1958 — που παντρεύτηκε στὴν έκκλησίᾳ τοῦ Αἰ - Διονύσι. Στὶς 9 άρχισε ἡ τελετή, στὶς 9½ τελείωσε και στὶς 10 οι δυὸ νιόπαντροί πήγαν στὸ «Σὲ Λαπέν».

— Γλεντάκι;

— Οχι, καλέ! Δουλειά. Ἐγὼ τραγουδῶσα ἔκει, ἦταν τὸ πρώτο κυττερινὸ κέντρο, ὅπου ἐμφανίζομαι σὰν τραγουδίστρια. Κι' ο Θέμης ἦταν στὸ ἴδιο κέντρο μάετρος. Καταλαβαίνετε, λοιπόν. Ἐργαστήκαμε ὅλη τὴ νύχτα ὡς τὸ πρωί.

Διακινδυνεύουμε τὴν κάπως τολημῇ ἐρώτησι.

— Ὅποτε δὲ γνωρίσατε στὴ ζωῆ σας, ... πρώτῃ νύχτα γάμου;

— Ἀκριβῶς. Εἶναι τὸ παράπὸν μου απ' τὴ ζωῆ.

— Ἄλλο παράπωνο;

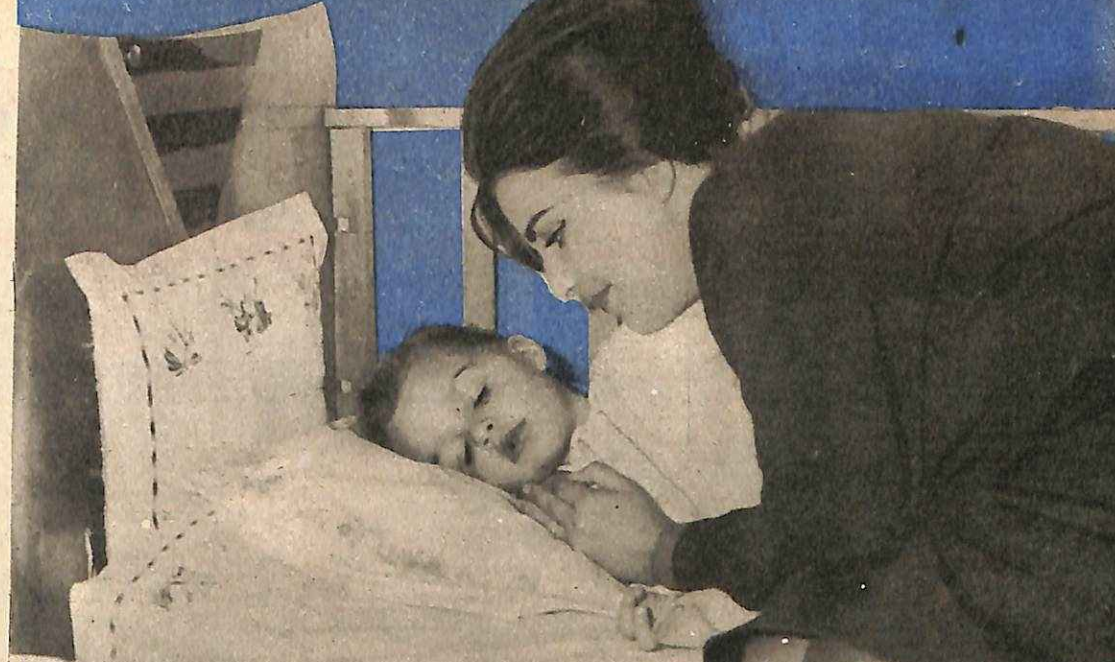
— Δὲν υπάρχει ἄλλο. Εἶναι τὸ μόνο.

— Ἄρα, εἰστε μὴ εὐτυχισμένη γυναίκα.

— Δὲν τὸ άρνείται.

— Εἶμαι. Δὲ βρήκα βάσανα ἢ ἐμπόδια στὴ ζωῆ μου. Ὅλα ἦσαν ἄλλα, σὰν κάποιος να τὰ ξεκαλονίσει από πρῖν.

— Ἀπ' τὸ διπλανὸ δωμάτιο φτάνει, ἔσφικα τὸ κλάμα ἐνὸς μαρού. Ἡ συνομιλήτριά μας σηκώνεται και τρέχει πρὸς τὰ ἔκει. Ἀπ' τὴ μισάνοιχτῃ πόρτα τὴ βλέπουμε να σκύβει τρυφερά σ' ἔνα κρεβατάκι, ὅπου κάποιος πλασματάκι με καστάνες μπούκλες, τῶχει ρίξει στὸ κλάμα.

Η Εὐη με τὴν άγαπημένη της μαρούλα Σάντρα.

— Ἡ κόρη μας, ἡ Σάντρα. Εἶναι δύομισι χρονῶν, πληροφορεῖ ο σύζυγός.

— Τὸ κλάμα σταματᾷ ὡς διὰ μαγείας κι' ἡ Εὐη σὲ λίγο ξαναγυρίζει.

— Πάλι διακοπῇ, ἔ; Μὲ συγχωρεῖτε.

— Χαμογέλο. Σιωπῇ. Τὸ πιάνο στὴν άκρη. Στὸ τραπέζι ἔνα μπουκέτο χρυσάνθεμα. Ἐνα κλουβὶ με καναρίνι στὸν άπέναντί τοῖχο. Καὶ μὴ γηραιά κυρία σ' ἔνα κάδρο — προφανῶς ἡ μητέρα.

— Ὅλα μοιάζουν μέσα στὸ σαλόνι ἄνετα: Τὸ κλουβὶ, τὸ πιάνο, τὰ χρυσάνθεμα, και ἡ κούνια τοῦ μαρού δίπλα. Καὶ στὸ τραπέζι ἡ παρτιτούρα με τὶς νότες.

— Στὸ νου ξανάρχεται φτερουγίζοντας σὰ μέλισσα ἡ φράσι: «Ὅλα εἶναι τόσο ἄπλα».

— Καὶ νά, στὴν ἀντικρινὴ κουζίνα, από τὴν άνοιχτῇ πόρτα, τὸ μάτι πέφτει ἔσφικα στὴν πετοστρόχη. Μὴ πετῶσα χνουδωτή. Καὶ πᾶν κεντημένη ἡ καλὸκαρδῇ πατρογονική εκκλημέρα σας». Κι' από κάτω, με τὸ ἴδιο κέντημα: «Ὅλα εἶναι ἄπλα».

✱

— Πῶς σὰς ἔτυχε, λοιπόν, να βγῆτε στὸ τραγούδι; Πολὺ ἄπλα;

— Στ' ἀλήθεια, ναί. Κανένας απ' τοὺς δικούς μου δὲν ἔτρεφε τέτοια όνειρα για μένα. Κι' οὔτε κι' ἔγῳ. Ἄπλως εἶχα καλὴ φωνή και τραγουδῶσα ὅπως ὅλες οι κοπέλλες μέσα στὸ σπῆτι, στὴν κουζίνα, ἢ στὸ τραπέζι. Για δική μου χαρά. Μὴ μὲρα μ' άκουσε ο Χαιρόπουλος.

— Ο Χρ. Χαιρόπουλος. Ήτανε φίλοι με τὸ μπαμπά. Κι' ἔνα καλὸ πρῶτ, ἢ μάλλον βράδυ, με πῆρε στὸ σταθμὸ τοῦ ΕἰΡ και τραγούδησα.

— Ἐκπομπή κατ' εὐρείαν;

— Ναί. Διχὸς ἐξετάσεις, δίχως ἐπιτροπές. Φαίνεται πῶς ἄρεσα. Τὸ ἄλλο πρῶτ ἦμουν τραγούδι.

— Πῶς σὰς ἔτυχε, λοιπόν, να βγῆτε στὸ τραγούδι; Πολὺ ἄπλα;

— Στ' ἀλήθεια, ναί. Κανένας απ' τοὺς δικούς μου δὲν ἔτρεφε τέτοια όνειρα για μένα. Κι' οὔτε κι' ἔγῳ. Ἄπλως εἶχα καλὴ φωνή και τραγουδῶσα ὅπως ὅλες οι κοπέλλες μέσα στὸ σπῆτι, στὴν κουζίνα, ἢ στὸ τραπέζι. Για δική μου χαρά. Μὴ μὲρα μ' άκουσε ο Χαιρόπουλος.

— Ο Χρ. Χαιρόπουλος. Ήτανε φίλοι με τὸ μπαμπά. Κι' ἔνα καλὸ πρῶτ, ἢ μάλλον βράδυ, με πῆρε στὸ σταθμὸ τοῦ ΕἰΡ και τραγούδησα.

— Ἐκπομπή κατ' εὐρείαν;

— Ναί. Διχὸς ἐξετάσεις, δίχως ἐπιτροπές. Φαίνεται πῶς ἄρεσα. Τὸ ἄλλο πρῶτ ἦμουν τραγούδι.

— Πῶς σὰς ἔτυχε, λοιπόν, να βγῆτε στὸ τραγούδι; Πολὺ ἄπλα;

— Στ' ἀλήθεια, ναί. Κανένας απ' τοὺς δικούς μου δὲν ἔτρεφε τέτοια όνειρα για μένα. Κι' οὔτε κι' ἔγῳ. Ἄπλως εἶχα καλὴ φωνή και τραγουδῶσα ὅπως ὅλες οι κοπέλλες μέσα στὸ σπῆτι, στὴν κουζίνα, ἢ στὸ τραπέζι. Για δική μου χαρά. Μὴ μὲρα μ' άκουσε ο Χαιρόπουλος.

— Ο Χρ. Χαιρόπουλος. Ήτανε φίλοι με τὸ μπαμπά. Κι' ἔνα καλὸ πρῶτ, ἢ μάλλον βράδυ, με πῆρε στὸ σταθμὸ τοῦ ΕἰΡ και τραγούδησα.

— Ἐκπομπή κατ' εὐρείαν;

— Ναί. Διχὸς ἐξετάσεις, δίχως ἐπιτροπές. Φαίνεται πῶς ἄρεσα. Τὸ ἄλλο πρῶτ ἦμουν τραγούδι.

— Πῶς σὰς ἔτυχε, λοιπόν, να βγῆτε στὸ τραγούδι; Πολὺ ἄπλα;

— Στ' ἀλήθεια, ναί. Κανένας απ' τοὺς δικούς μου δὲν ἔτρεφε τέτοια όνειρα για μένα. Κι' οὔτε κι' ἔγῳ. Ἄπλως εἶχα καλὴ φωνή και τραγουδῶσα ὅπως ὅλες οι κοπέλλες μέσα στὸ σπῆτι, στὴν κουζίνα, ἢ στὸ τραπέζι. Για δική μου χαρά. Μὴ μὲρα μ' άκουσε ο Χαιρόπουλος.

— Ο Χρ. Χαιρόπουλος. Ήτανε φίλοι με τὸ μπαμπά. Κι' ἔνα καλὸ πρῶτ, ἢ μάλλον βράδυ, με πῆρε στὸ σταθμὸ τοῦ ΕἰΡ και τραγούδησα.

— Ἐκπομπή κατ' εὐρείαν;

— Ναί. Διχὸς ἐξετάσεις, δίχως ἐπιτροπές. Φαίνεται πῶς ἄρεσα. Τὸ ἄλλο πρῶτ ἦμουν τραγούδι.

— Πῶς σὰς ἔτυχε, λοιπόν, να βγῆτε στὸ τραγούδι; Πολὺ ἄπλα;

— Στ' ἀλήθεια, ναί. Κανένας απ' τοὺς δικούς μου δὲν ἔτρεφε τέτοια όνειρα για μένα. Κι' οὔτε κι' ἔγῳ. Ἄπλως εἶχα καλὴ φωνή και τραγουδῶσα ὅπως ὅλες οι κοπέλλες μέσα στὸ σπῆτι, στὴν κουζίνα, ἢ στὸ τραπέζι. Για δική μου χαρά. Μὴ μὲρα μ' άκουσε ο Χαιρόπουλος.

— Ο Χρ. Χαιρόπουλος. Ήτανε φίλοι με τὸ μπαμπά. Κι' ἔνα καλὸ πρῶτ, ἢ μάλλον βράδυ, με πῆρε στὸ σταθμὸ τοῦ ΕἰΡ και τραγούδησα.

— Ἐκπομπή κατ' εὐρείαν;

— Ναί. Διχὸς ἐξετάσεις, δίχως ἐπιτροπές. Φαίνεται πῶς ἄρεσα. Τὸ ἄλλο πρῶτ ἦμουν τραγούδι.

— Πῶς σὰς ἔτυχε, λοιπόν, να βγῆτε στὸ τραγούδι; Πολὺ ἄπλα;

— Στ' ἀλήθεια, ναί. Κανένας απ' τοὺς δικούς μου δὲν ἔτρεφε τέτοια όνειρα για μένα. Κι' οὔτε κι' ἔγῳ. Ἄπλως εἶχα καλὴ φωνή και τραγουδῶσα ὅπως ὅλες οι κοπέλλες μέσα στὸ σπῆτι, στὴν κουζίνα, ἢ στὸ τραπέζι. Για δική μου χαρά. Μὴ μὲρα μ' άκουσε ο Χαιρόπουλος.

— Ο Χρ. Χαιρόπουλος. Ήτανε φίλοι με τὸ μπαμπά. Κι' ἔνα καλὸ πρῶτ, ἢ μάλλον βράδυ, με πῆρε στὸ σταθμὸ τοῦ ΕἰΡ και τραγούδησα.

— Ἐκπομπή κατ' εὐρείαν;

— Ναί. Διχὸς ἐξετάσεις, δίχως ἐπιτροπές. Φαίνεται πῶς ἄρεσα. Τὸ ἄλλο πρῶτ ἦμουν τραγούδι.

— Πῶς σὰς ἔτυχε, λοιπόν, να βγῆτε στὸ τραγούδι; Πολὺ ἄπλα;

— Στ' ἀλήθεια, ναί. Κανένας απ' τοὺς δικούς μου δὲν ἔτρεφε τέτοια όνειρα για μένα. Κι' οὔτε κι' ἔγῳ. Ἄπλως εἶχα καλὴ φωνή και τραγουδῶσα ὅπως ὅλες οι κοπέλλες μέσα στὸ σπῆτι, στὴν κουζίνα, ἢ στὸ τραπέζι. Για δική μου χαρά. Μὴ μὲρα μ' άκουσε ο Χαιρόπουλος.

— Ο Χρ. Χαιρόπουλος. Ήτανε φίλοι με τὸ μπαμπά. Κι' ἔνα καλὸ πρῶτ, ἢ μάλλον βράδυ, με πῆρε στὸ σταθμὸ τοῦ ΕἰΡ και τραγούδησα.

— Ἐκπομπή κατ' εὐρείαν;

— Ναί. Διχὸς ἐξετάσεις, δίχως ἐπιτροπές. Φαίνεται πῶς ἄρεσα. Τὸ

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΕΤΡΙΞΑΝ τὰ φρένα τοῦ αυτοκινήτου δυνατά. Ἡ κοπέλα όμως, πού εἶχε πέσει μπροστά στίς ρόδες, εἶχε μείνει ἀκίνητη. Ἀναστατωμένος, πῆδηξε ὁ ὁδηγὸς κάτω, γιὰ νὰ δῇ τί εἶχε γίνει. Ἐσκυψε κι' εἶδε τὴν κοπέλλα πεσμένη μπροστά στὴ δεξιὰ ρόδα του, ματωμένη, ἀκίνητη, ἀπάνω στὴ βρεμένη ἀσφάλτο. Τὴν πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὴν ἔβαλε στὸ αὐτοκίνητο, μαλακά. Ἦταν ἓνα κορίτσι ἀδύνατο καὶ χλωμό, μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ διάφανο δέγμα. Ἀπὸ τὸ μέτωπό του ἔτρεχε αἷμα...

Ἦταν ἔρημος ὁ δρόμος. Ἐβαλε ἐμπρὸς ὁ Λουκίδης καὶ προχώρησε.

Τὸ σπίτι του ἦταν κοντά. Σταμάτησε μπροστά στὴν πόρτα του καὶ γύρισε νὰ δῇ πίσω του. Ἡ κοπέλλα εἶχε συνέλθει, εἶχε ἀνασκηθῇ.

— Εἰσαγετε πὺλ καλά;... τὴ ρώτησε ἀνακουφισμένος.

Μὲ τὸ κεφάλι τοῦ ἔγνεψε «ναί».

— Μπορεῖτε νὰ κατεβῆτε;... Τί λέτε;...

Κουνήθηκαν ἀργὰ τὰ χλωμά χεῖλια της:

— Νομίζω... ναί...

Κατέβηκε πρῶτος ἐκεῖνος καὶ τὴ βοήθησε νὰ κατέβῃ. Ἐβαλε τὸ κλειδί τῆς ἐξώπορτας τῆς πολυκατοικίας, ἀνοίξε καὶ τὴ βοήθησε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ ἀσανσὲρ μαζί του... Μέσα στὸ ἀσανσὲρ ἡ κοπέλλα χλώμιασε κι' ἀκούμπησε ἀπάνω του πὺλ δυνατά. Αὐτὸς τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἐχετε τίποτε;... τὴ ρώτησε.

Ἡ φωνὴ της χάρδνε τὸ αὐτί του σὰν κελαῖδημα πονεμένου πουλιού:

— Δὲν εἶναι τίποτα... Πέρασε...

Μέσα στὸ διαμέρισμα ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν χλιαρὴ κι' ἀρωματισμένη μὲ πακετίνη. Ἐνα μπουκεττο τριαντάφυλλα προσθετο τὸ ἀρώμα του ἀπὸ ἓνα γκενὰ κρυστάλλινο βάζο. Ὁ Λουκίδης βοήθησε τὴν κοπέλλα νὰ ἐπιβιβασθῇ σὲ ἓνα ντιβάνι μαλακὸ καὶ τῆς ἔβαλε μαξιλάρια πίσω ἀπὸ τὸ κεφάλι.

— Εὐχαριστῶ... τοῦ μουρμούρισε αὐτὴ μὲ γλυκὸ πονεμένο χαμόγελο.

Ἐκατοσε κοντὰ της.

— Γιὰ πῆτε μου τώρα, τὴν ἐρώτησε, πὺς ἔγινε νὰ βρεθῆτε κάτω ἀπὸ τίς ρόδες τοῦ αυτοκινήτου μου;...

Ἡ κοπέλλα χαμήλωσε τὰ μάτια της:

— Ἐπεσα ἐπὶ τῆς...

— Ἐπὶ τῆς; φώναξε ὁ Λουκίδης.

— Ναί...

— Καὶ γιατί;

— Γιὰ νὰ σκοτωθῶ!

Ἐκνευρισμένος ὁ ἄντρας σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ κόβῃ βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο...

Μὲ νευρικοὺς κινήσεις ἄναψε ἓνα τσιγάρο κι' ἀφοῦ τράβηξε δυὸ-τρὶς ρουφηξιές, στάθηκε μπροστά στὴν παρᾶξενη αὐτὴ κοπέλλα, γιὰ νὰ τὴ ρωτήσῃ:

— Καὶ προτιμήσατε τὸ αὐτοκίνητό μου;...

— Δὲν προτίμησα τὸ αὐτοκίνητό σας, ἀλλὰ τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο, πὺν βρέθηκε μπροστά μου...

— Κι' ἂν δὲν πιάνατε τὰ φρένα μου;

— Ἡ ἐλπίδα μου ἦταν αὐτὴ!

— Νὰ μὴν πιάσουνε;

— Νὰ μὴν πιάσουν...

— Καὶ νὰ σᾶς σκοτώσω;

— Νὰ μὲ σκοτώσετε!

Μὲ τίς ἴδιες νευρικοὺς κινήσεις, πὺν εἶχε ἀνάψει τὸ τσιγάρο του, ὁ Λουκίδης τὸ ἔσβυσε μέσα σὲ ἓνα κρυστάλλινο τασάκι. Ὅσοτερον ἔκατοσε δίπλα στὴν κοπέλλα:

— Δὲ συλλογιστήκατε, ὅτι, ἂν σᾶς σκότωναν, θὰ σᾶς ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου ὅλη τὴ ζωὴ μου;...

Ἐνα χλωμὸ χαμόγελο μισάνοιξε τὰ πονεμένα χεῖλια τῆς ἀγνώστης.

— Μία κοπέλλα, πὺν ἀποφασίζει νὰ σκοτωθῇ, δὲ σκέπτεται ἂν θὰ γίνῃ ἐφιάλτης σ' αὐτὸν πὺν θὰ τῆς κάνῃ τὴ χάρι νὰ τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ζωῆς...

— Καὶ ποῖος σᾶς εἶπε, ὅτι ἐγὼ ἔχω ταλέντο γιὰ δῆμος;...

— Ἐλάτε... Μὴ θυμῶνετε... Ἐγὼ ἔκανα ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ μὲ σκοτώσετε' ἐσεῖς δὲ, τι μποροῦσατε γιὰ νὰ μὲ σώσετε... Βλέπετε, ὅτι ἔγινε τὸ δικό σας... Μὴν παραινεῖσαστε καὶ μὴ γκρινιάσετε...

Γιὰ νὰ δώσῃ κάποια διέξοδο στὴν ἀγανάκτησί του, ὁ Λουκίδης, γέμισε λικέρ δυὸ ποτηράκια:

— Ἐλάτε... Πιῆτε... τῆς εἶπε.

Ἡ κοπέλλα, μηχανικά, πῆρε τὸ ποτηράκι.

— Εἰς ὑγείαν σας... τοῦ μουρμούρισε μ' ἓνα χαμόγελο.

— Καὶ στὴ δική σας... Ἄν καὶ δὲ φαίνόσαστε νὰ δίνετε μεγάλη σημασία...

— Καμμιὰ...

Καὶ ρούφηξε τὸ ποτηράκι τῆς ὡς κάτω.

Ἐβαλε ὁ Λουκίδης ἀπὸ ἓνα συρτάρι σοκολατάκια καὶ τῆς πρόσφερε.

Ξαναγέμισε τὸ ποτηράκι τῆς καὶ τῆς εἶπε:

— Δὲ μὲνι τώρα παρὰ νὰ γνωριστοῦμε πὺλ καλά... Σταῦρος Λουκίδης...

— Κατερίνα Δελῆ...

— Εἶμαι εὐτυχὴς γιὰ τὴ γνωριμία σας...

— Κι' ἐγὼ πὺλ πολύ...

— Γιὰ πῆτε τώρα μὲ εἰλικρίνεια, τί σᾶς ἔπιασε καὶ θέλατε νὰ σκοτωθῆτε;...

Μὲ δακρυσμένα μάτια, τοῦ ἀποκρίθηκε.

— Εἶναι μιά κοινὴ ἱστορία... Δὲν ἔχει ἀπολύτως καμμιὰ πρωτοτυπία...

— Δὲ θέλω πρωτοτυπία' θέλω εἰλικρίνεια...

— Καὶ σᾶς τὴ χρωστάω... Ἐρετε, ἓνα φτωχὸ κορίτσι, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς, τοιγυρίζεται κι' ἀπὸ κινδύνους... Κι' ὁ πὺλ μεγάλος εἶναι τὸ στραπατσάρισμα τῆς ἀξιοπρέπειάς του...

— Κι' ἐσεῖς ἐπάθατε κάτι τέτοιο;...

— Ναί... Ἐργαζόμουν γιὰ νὰ τὰ βγάλω πέρα... Καὶ κάποτε εἶδα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐργασία, μὺς ζητιόντους καὶ ὑπερωρίες... ἐρωτικές!

— Ἐρωτικές;... Εἶχατε κανένα προϊστάμενο, πὺν τοῦ χτυπῆσατε στὸ μάτι;...

— Εἶχα αὐτὴ τὴν ἀτυχία...

— Καὶ τότε τί κάνατε;

— Εἶδα, ὅτι εἶχα δυὸ δρόμους ν' ἀκολουθήσω: Ἡ νὰ σκῆψω τὸ κεφάλι καὶ νὰ δεχθῶ, ἢ νὰ τὸ σηκώσω περήφανα καὶ νὰ ρύγω...

— Καὶ ποῖα ἀπὸ τίς δυὸ λύσεις προτιμήσατε;...

— Ἐγὼ... προτίμησα μιά τρίτη...

— Νὰ πέσετε μπροστά στὸ αὐτοκίνητό μου;

— Μάλιστα...

Ξανασηκώθηκε ὁ Λουκίδης κι' ἄρχισε πάλι τίς βόλτες μέσα στὸ δωμάτιο...

— Δεσποινίς μου, τῆς εἶπε στὸ τέλος, δὲ μπορῶ νὰ σᾶς κοῦψω, ὅτι εἰσαγε ἓνα πολὺ συμπαθητικὸ μπελάς!

— Μπελάς; Γιατί; ἔκανε λυπημένα ἐκεῖνη. Ἐπεσα στὸ αὐτοκίνητό σας, εἶχατε τὴν ἀπανθρωπία νὰ φρενάρετε...

— Λέγεται ἀπανθρωπία αὐτό;

— Κάτι πὺλ πολύ: σαδισμός! Δὲ μοῦ μὲνι παρὰ νὰ διαλέξω ἓνα ἄλλο αὐτοκίνητο καὶ νὰ εὐχηθῶ νὰ μὴν πιάσουνε τὰ φρένα του!

Ἦτανε τόσο ἀπλὰ σπαρακτικὸς ὁ τόνος τῆς φωνῆς της, πὺν ὁ Λουκίδης ἀναστατώθηκε...

Ἐκατοσε δίπλα της, ἔπιασε τὸ σαγόνι της καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ τὸν κυττάξῃ στὰ μάτια...

— Νὰ πάρῃ ἡ ὁρμή, τῆς εἶπε ἔξω φρενῶν, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ σ' ἀφίσω!

Μέσα στὰ δακρυσμένα ματάκια τῆς κοπέλλας ἀστραψε ἡ ἐλπίδα:

— Δὲ θὰ μὲ ἀφίσῃς;... τὸν ρώτησε.

— Δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀφίσω... Κι' ἐπὶ τέλος, ἀφοῦ διάλεξες ἐμένα, δὲ μπορῶ νὰ σοῦ ἀρνηθῶ τὴ χάρι...

— Καί... θὰ μὲ σκοτώσης;

— Μὲ φιλιά!...

Καὶ τὴν πῆρε γυναῖκα του: Ἀπὸ τίς ρόδες τοῦ αὐτοκινήτου τὴν ἀνέβασε στὴν ἀγκαλιά του...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΤΑΟΣ

— Ἐλάτε... Πιῆτε... τῆς εἶπε ὁ Λουκίδης.

Ο ΕΦΙΑΛΤΙΚΟΣ ΠΥΘΜΕΝΑΣ ΤΗΣ ΜΕΣΟΓΕΙΟΥ

Γεμάτες δρη, χαράδρες, τάφρους, άβύσσους!...

ΟΤΑΝ βλέπουμε στο χάρτη τη Μεσόγειο, φανταζόμαστε πως ήταν πάντα έτσι, πως υπήρχαν, δηλαδή, ανέκαθεν ή ίδια θάλασσα κι' οι ίδιες άκτες που την περιβάλλουν. 'Αλλ' ή αλήθεια είναι ό-λότελα διαφορετική. Καμιά θά-λασσα ίσως δεν υπέστη τόσες με-ταβολές κατά τη διάρκεια των χι-λιετηρίδων, όσες ή Μεσόγειος.

Ας προσπαθήσουμε, λοιπόν, νά κάνουμε μιά αναδρομική εξερεύνη-σί της κι' ας αρχίσουμε από την τελευταία περίοδο της πρωτογε-νοϋς ή παλαιοζωϊκής εποχής. 'Η εποχή αυτή θα μάς φέρη 200 πε-ρίπου εκατομμύρια χρόνια πίσω.

'Η Μεσόγειος ήταν τότε ένας αλη-θινός άκεανός. Τό μήκος της κά-λυπτε όλη την απόσταση μεταξύ 'Ατλαντικού και Ειρηνικού, ενώ τό πλάτος της (άπό βορρά προς νότον) ήταν τρείς φορές μεγαλύ-τερο από τό σημερινό και εκτει-νόταν από τά όρη της κεντρικής Γερμανίας ως τις ψηλές όροσειρές της 'Αφρικής.

'Η πρώτη ξηρά, που βγήκε απ' αυτή τη θάλασσα, ήταν ή Σαρ-δηνία και γιά πολλή καιρό άποτε-λούσε τη μοναδική ξηρά που πρό-βαλλε πάνω από τά κύματα.

Στις επόμενες χιλιετηρίδες μεγά-λα κομμάτια ξηράς προβάλλαν κά-θε τόσο από τά κύματα, γιά νά καταποντισθούν και πάλι σε λίγο. Αυτό τό έναλλάσσόμενο άνεβοκα-τέβασμα κομματιών ξηράς κράτη-σε χιλιάδες χιλιάδων χρόνια.

Κατά την εποχή, τέλος, των τε-λευταίων παγετώνων της τεταρο-γενοϋς περιόδου, οι ξηρές σταθε-ροποιήθηκαν κι' ή Μεσόγειος πη-ρε περίπου τη σημερινή μορφή της. 'Η Σαρδηνία κι' ή Κορσική σχημάτισαν τότε μιά μοναδική με-γάλη νήσο. Τό ίδιο και ή Σικε-λία με τη Μάλτα. Στόν κόλπο της μικράς Σύβουας, έξέ άλλου, στην Τύνιδα, έκτεινόταν μιά με-γάλη λιμνοθάλασσα, που περιτοι-χίζόταν από μιά σειρά λόφων. Αύ-τοί οι λόφοι σχημάτισαν αργότε-ρα τις νήσους Κερκενάχ.

ΟΙ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

Αυτές οι μεταβολές συνοδεύθη-καν κι' από μεγάλες τροποποιήσεις του βυθού της Μεσογείου, που οι γεωλόγοι είναι σε θέσι σήμερα νά προσδιορίσουν τις βασικές γραμ-μές τους.

Ας αρχίσουμε από τό στενό του Γιβραλτάρ. Τό στενό αυτό θεωρεί-ται ως ή διαχωριστική γραμμή με-ταξύ Μεσογείου και 'Ατλαντικού. 'Αλλ' ό χωρισμός αυτός είναι πό εμφανής από βυθό. 'Εχει ύψόντες πράγματι ένα βραχώδες διάφραγ-μα, που φθάνει σε ύψος μόλις 200

μέτρων κάτω από την επιφάνεια. Τό διάφραγμα αυτό εμποδίζει τά νερά του Ειρηνικού ν' ανακατε-θούν μ' εκείνα της Μεσογείου.

Μετά τό Γιβραλτάρ, ό πυθ-μένος της Μεσογείου κατεβαίνει ό-λοένα και φτάνει στά 1500 μέτρα, στά άνοιχτά του Ισπανικού Μαρό-κου. 'Η καθόδος συνεχίζεται κα-τόπιν προς άνατολάς και ό πυθμέ-νας κατεβαίνει στά 3000 μέτρα, στά άνοιχτά του 'Αλγερίου. Στο σημείο αυτό ύψώνονται από τό βυ-θό μεγάλα όρη, που οι κορυφές τους είναι οι Πιτυούσες, οι Βα-λεαρίδες, ή Μαγιόρκα και ή Μι-νώρα.

'Αλλ' ό βυθός κατεβαίνει και πάλι προς τό μέρος της Σαρδη-νίας και φτάνει σε λίγο σε βάθος 2-3 χιλιάδων μέτρων. Στο σημείο αυτό, ό βυθός άνεβαίνει άπτομα και σχηματίζει ένα είδος όροπεδι-ού, όπου στηρίζονται ή Σαρδηνία και ή Κορσική. Στο μεταξύ της Κορσικής και της νήσου 'Ελβας διάστημα, σχηματίζονται διαδοχι-κά κοιλάδες, ή μία πίσω από την άλλη. Τό μέσο βάθος τους κυμά-νεται γύρω στά 500 μέτρα. Κατά τους γεωλόγους, στό μέρος αυτό υπήρχε άλλοτε μιά φυσική γέφυρα, που ένωσε τις ιταλικές άκτές με τη Σαρδηνία. 'Από αυτή τη γέφυ-ρα πέρασε ό πρωτόγονος έλέφας, γιά νά φτάση ως εκεί.

ΤΑ ΥΠΟΒΥΧΙΑ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ

Λίγο νοτιώτερα βρίσκεται ή κα-λυμμένη τυρονηκή τάφρος, που τί μέγιστο βάθος της είναι 3731 μέ-τρα. 'Ολόγυρα ύψώνονται από-κορημα ένα όρνουν ύψος πάνω από 2000 μέτρα. Πιθανόν, σε πα-λαιότερες εποχές, ό κορυφές αυ-τών των νησιών έβγαιναν στην έ-πιφάνεια και σχημάτιζαν νήσους, που λούζονταν στο φως του ήλιου.

Προχωρώντας προς τη Σικελία βρισκουμε μιά σειρά από υποβύ-χια ήφαιστεια, που ή δραστηριό-της τους δεν έχει σταματήσει ά-κόμη. Στο μέρος αυτό, υπάρχουν τρείς υποβύχινες οωγμές, που πε-ριβάλλονται από κορσικές σε δρό-σι άκόμη (όπως του Βουλβάνου και του Στούμπολι) ή σδυμένους (όπως της Ούστυνα).

'Αλλα υποβύχια ήφαιστεια βρί-σκονται προς νότον της Σικελίας. Οι συσσωρευόμενες λάβες τους σχημάτισαν αληθινά νησιά, όπως την Παντελλάρια. Ένα από αυτά τό ήφαιστεια, έπειτα από μιά τρο-μακτική έκρηξη, άνέβασε, μέσα σε πελώρια σύννεφα ύδατων, στις 13 'Ιουλίου 1831, μιά νήσο, που είχε περιφέρεια 4800 και ύψος 83 μέτρων. 'Η άποβίβασι σ' αυτήν κατέστη δυνατή έπειτα από ένα μήνα, όταν κόπησαν οι υποβύχιοι

Νά πως θα βλέπαμε τη Μεσόγειο, αν μπορούσαμε νά διακρίνουμε άναμεσα από τό νερό των πυθμένα της. 'Ο πυθμένας αυτός θα παρουσίαζε μπροστά στα έκπληκτα μάτια μας ένα έφιαλτικό θέαμα, με τά ψηλά όρη, τις βαθιές χαράδρες, τις μεγάλες πεδιά-δες, τις τάφρους, τις άβύσσους και τά ήφαιστεια του!...

κραδασμοί. Στη νήσο αυτή δόθη-καν τά όνόματα «Τζούλια» και «Φερδινάνδη», δημιουργήθηκε δε τότε αληθινός διπλωματικός πόλε-μος μεταξύ 'Αγγλίας και του βα-σιλείου των Δύο Σικελιών, που διεκδικούσαν την κατοχή της. 'Ο πόλεμος αυτός τερματίστηκε στις 28 Δεκεμβρίου του ίδιου έτους, ό-ποτε ή νήσος εξαφανίστηκε αίφνι-δίως. Ξαναεμφανίστηκε, όμως, τό 1863 κι' έφτασε τότε σε ύψος 80 μέτρων. 'Αλλά καταποντίστηκε και πάλι και μόνο κατά τό 1891 ξα-ναεμφανίστηκε γιά μερικές ημέρες. 'Από τότε δεν ξανάδωσε σημεία ζωής...

ΤΑ ΝΗΣΙΑ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΙΟΝΙΟΥ

Κατά τους γεωλόγους, μεταξύ της δυτικής άκρας της Σικελίας και της βορειοανατολικής άκρας της Τύνιδος, υπήρχε άλλοτε ένας ύψαλισμός, σε βάθος 200 περίπου μέτρων από την επιφάνεια της θά-λάσσης. 'Ο ύψαλισμός αυτός ά-ποτελούσε ένα είδος υποβρυχίου γέφυρας, που ένωγε την ευρωπαϊ-κή ήπειρο με την 'Αφρική. Παρό-μοιος ύψαλισμός ένωγε επίσης τη Σικελία με την 'Ιταλία.

Μετά τη Σικελία, ό βυθός κα-τεβαίνει και πάλι και σ' άπόστα-σι 50 μίλιων νοτιοδυτικάς του Τα-νάρου φτάνει τά 4404 μέτρα. Αύ-τό είναι τό μεγαλύτερο βάθος της Μεσογείου.

Στό Αίγαίο έκτείνεται και πάλι μιά ήφαιστειογενής ζώνη, που τό έκτεντρό της αινείται, ότι είναι ή Θήρα (Σαντορίνη). Στην πε-ριοχή αυτή, πολλά νησάκια εμφα-νίσθηκαν και καταποντίσθηκαν δια-δοχικά κατά τη διάρκεια των χι-λιετηρίδων. Όλα τά νησιά του

Αιγαίου (Κυκλάδες, βόρειες και νότιες Σποράδες, Χίος, Λέσβος, Σάμος, Θάσος, Σαμοθράκη κλπ.) είναι ήφαιστειογενούς προελεύσε-ως. Την ίδια προέλευσι έχουν έ-πίσης και τά νησιά του 'Ιονίου πε-λάγους.

Ο ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

'Ο θαλάσσιος βυθός άνεβαίνει βαθμιαία όσο προχωρούμε προς τά βορειοανατολικά και βρίσκεται σε βάθος μόλις 57 μέτρων στο στενό των Δαρδανελίων, γιά νά κατέλ-θι στά 1358 μέτρα στη θάλασσα του Μαρμαρά. 'Από εκεί άνεβαί-νει και πάλι, σε τρόπο, που τό μέ-σο βάθος του Βοσπόρου δεν ξεπερ-νάει τά 27 μέτρα.

'Αρχίζει έπειτα ή Μαύρη Θά-λασσα, ό Εϋξείνος Πόντος των αρ-χαίων, που παρουσιάζει την εξής ιδιορρυθμία: Γύρω στις βόρειες άκτες της, λόγω της ιλύος, που μεταφέρεται από τους ποταμούς, ό βυθός της θαλάσσης βράκειται σε βάθος μόλις μερικόν δεκάδων μέ-τρων, ενώ στις νότιες άκτες ξε-περνάει τά 2000 μέτρα.

'Ο Εϋξείνος Πόντος παρουσιά-ζει κι' ένα άλλο περιεργό φαινό-μενο: Είναι ή μοναδική θάλασσα του κόσμου, που, έπειτα από τά 200 μέτρα στειρεται ζωής. Τό φαι-νόμενο αυτό όφειλεται στο εξής: Στις βόρειες άκτες του Εϋξείνου εκβάλλουν ό Δούναβις και οι πε-ρισσότεροι από τους μεγάλους πο-ταμούς της Ρωσίας. Έτσι, μιά μεγάλη ποσότης γλυκού ύδατος εισέρχεται στη θάλασσα.

Αυτή ή εισροή, λόγω της διαφο-ράς της πυκνότητας, προκαλεί μιά άμνησία του νερού. Τό νερό των άνωτέρων στρωμάτων, δηλαδή, δεν ανακατεύεται μ' εκείνο των

κατωτέρων στρωμάτων και αντί-στροφα. Τό άποτέλεσμα αυτής της άμνησίας είναι, ότι τά κατώτερα στρώματα του νερού παίρνουν έ-λαχίστη ποσότητα οξυγόνου. 'Η άποσύνθεσις, έξέ άλλου, των ζώ-ων οργανισμών, που ζουν στα ά-νώτερα στρώματα και που κατέρ-χονται λόγω του βάρους τους στά κατώτερα, γίνεται κατά τό μεγα-λύτερο μέρος της χωρίς οξυγόνο. Σχηματίζεται τότε ύδρόθειο, που δηλητηριάζει κάθε ζωή. Γι' αυτό, έπειτα από τό βάθος των 200 μέ-τρων, ό Εϋξείνος Πόντος είναι νε-κρός. Δεν περιέχει, δηλαδή, τό έ-λάχιστον ίχνος ζωής!

'Αλλ' ή Μεσόγειος παρουσιάζει και πολλές άλλες μεταβολές, που δεν είναι λιγώτερο σημαντικές, μολοντί εξέλισσονται βραδύτατα και περνούν σχεδόν άπαράτητε-τες.

Η ΘΑΛΑΣΣΑ ΑΝΕΒΑΙΝΕΙ

Στις άρχές του αιώνας μας, οι άκτές της Μεσογείου βρίσκονταν 11 περίπου εκατοστά πιο ψηλά απ' ότι σήμερα. Κι' αυτό συμβαίνει σ' όλες τις άκτες του πλανήτου μας. Οι έπιστήμονες έχουν ύπολο-γίσει, ότι τό έπίπεδο της θάλασ-σας άνεβαίνει σταθερά κατά ένα χιλιόστο τό μέτρον κάθε χρόνο.

Είναι εύκολο, λοιπόν, νά προβλέ-ψουμε ότι, έπειτα από μερικές χι-λιάδες χρόνια, πολλές παραθαλάσ-σιες πόλεις θα έχουν εξαφανισθ ή ότι ή κατοικήσιμη έκτασι του πλανήτη μας θα έχη μειωθή ση-μαντικά. 'Η άνύψωσι του έπίπε-

δου των θαλασσών όφειλεται στην τήξη των πάγων των πόλων, που όφειλεται πάλι στη βαθμιαία άνο-δο της θερμοκρασίας.

'Η θερμοκρασία του πλανήτη μας δεν παρουσιάζει κάποια στα-θερότητα παρά μόνον όταν την έ-ξετάζουμε στα περιορισμένα πλά-σια μιάς περιόδου. Στην πραγμα-τικότητα, ύφίσταται μεγάλες αϋ-ξομειώσεις, που έκτείνονται σε πε-ριόδους εκατομμυρίων έτών.

Κάθε μιά απ' αυτές τις περιό-δους υποδιαιρείται σε άλλες μικρό-τερες, που ξαναγυρίζουν όμοιό-μορφα κάθε τόσο. Έχουμε έτσι μιά έναλλαγή περιόδων μεγάλης θερ-μότητας και χαμηλής θερμοτητας.

Κάθε μιά απ' αυτές τις περιό-δους υποδιαιρείται σε άλλες μικρό-τερες, που ξαναγυρίζουν όμοιό-μορφα κάθε τόσο. Έχουμε έτσι μιά έναλλαγή περιόδων μεγάλης θερ-μότητας και χαμηλής θερμοτητας. Στην πρώτη περιπτωσι, οι πάγοι των πόλων διαλύνονται και τερά-στιες ποσότητες νερού κατακλύζουν τις θάλασσες, που τό έπίπεδό τους άνέρχεται τότε, με άποτέλεσμα τον περιορισμό της κατοικήσιμης έπι-φανείας της γης. Καί αυτό άκρι-βώς συμβαίνει στην περίοδο, που διερχόμεθα. Έπακολουθεί κατό-πιν ή περίοδος των παγετώνων. Τό έπίπεδο της θαλάσσης κατέρ-χεται τότε, γιάτι τεράστιες ποσό-τητες νερού μεταβάλλονται σε πά-γους.

Κατά την περίοδο των παγετώ-νων, τό κατοικήσιμο μέρος της γης δεν αϋξάνει. Τούναντίον μει-ώνεται. Γιατί οι πάγοι κατακλύ-ζουν ένα μεγάλο μέρος της έπι-φανείας της γης και νεκρώνουν κάθε ίχνος ζωής πάνω σ' αυτό.

'Η άνοδος του έπίπεδου της θα-λάσσης άντισταθμίζεται από τη

συνεία της άνοδου της θερμο-κρασίας μεγαλύτερη ξέατμισι του νερού. Τά νερά τραβιούνται τότε προς τά μέσα. 'Αλλ' αυτό τό τρα-βήγμα δεν είναι όμοιόμορφο. 'Αλ-λού τά νερά τραβιούνται περισσό-τερο κι' άλλου λιγώτερο, ανάλογα με τό ύψος της θερμοκρασίας, που επικρατεί σε κάθε περιοχή.

ΚΟΙΤΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΩΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΩΝ

'Η Μεσόγειος είναι μιά κλειστή θάλασσα, που ή συνολική επιφά-νεία της έχει έκτασι 3 εκατομμυ-ρίων χιλιομέτρων. 'Αν κάποτε ά-ποξηρανόταν, ή 'Ασία, ή Ευρώπη

και ή 'Αφρική, θα σχημάτιζαν μιά μοναδική ήπειρο. Τό θέαμα, που θα παρουσιαζόταν μπροστά μας θα ήταν τότε καταπληκτικό. Θα βλέπαμε τό βυθό της θαλάσ-σας γεμάτον από ψηλά όρη, βα-θειές χαράδρες, μεγάλες πεδιά-δες, τάφρους, άβύσσους, ήφαι-στεια. Τό θέαμα αυτό θα ήταν ά-ληθινά έφιαλτικό.

Κατά τους ιστορικούς χρόνους, ή Μεσόγειος παρουσίαζε σχετική σταθερότητα. Καί σ' αυτό ίσως ό-φειλεται τό γεγονός, ότι υπήρξε ανέκαθεν ή κοιτίς των μεγαλυτέ-ρων πολιτισμών, που γνώρισε ό πλανήτης μας.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΠΥΡΚΑΙΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΓΙΑ μιά από τις πυρκαϊές, που ά-ναφέρει ή ιστορία, μπορεί νά ειπωθή ότι υπήρξε όφελιση. 'Η πυρ-καϊά αυτή είναι εκείνη, που έσπα-σε στο Λονδίνο τό 1861. 'Αρχισε από την Τόλβυ στρή, κατέστρεψε έ-κατομμύριες σπιτιών και μαγαζιών, κι' έφτασε κατόπιν στον Τάμεσι, όπου κατεβρόχθισε τά πλοία και τις βάρ-κες που βρίσκονταν εκεί. Οι ζημιές απ' αυτή την πυρκαϊά ξεπέρασαν τά 100 εκατομμύρια δρασμών. 'Από την πυρκαϊά αυτή, όμως, γεννήθηκε ή υποπολιτική πυροσβεστική όπι-ρεία του Λονδίνου, που γιόρτασε αυτές τις ημέρες τά εκατό χρόνια της.

Προηγουμένως, υπήρχαν διάφορες ιδιωτικές οργανώσεις, που ανέλαμ-θαν την κατάσβεσι των πυρκαϊών και χρησιμοποιούσαν γι' αυτό τό

σκοπό έντελώς πρωτόγονα μέσα. Με-ρικές, μάλιστα, άποτελούντο από έ-θελοντάς, που, έκτός από την καλή διάθεσι και την προθυμία τους δεν είχαν την παραμικρή ιδέα γιά τό πώς έπρεπε νά έργασθούν γιά νά σβώσουν μιά πυρκαϊά. 'Ετσι, μιά παλαιότερη πυρκαϊά, που είναι γνω-στή στην ιστορία, σαν ή μεγάλη πυρκαϊά του Λονδίνου, άποτέφρασε 13.200 σπιτία, 87 εκκλησίες (με-ταξύ των όποιων και ή μητρόπολι του 'Αγίου Παύλου), 4 γέφυρες του Τάμεσι, τη φυλακή του Νιουγκαϊν και όλόκληρη τη στήλη στρή, που ήταν ή κυριοτέρη άρτηρία του Σίτυ.

Μιά άλλη πυρκαϊά, τό 1834, εί-χε καταστρέψει τό μέγαρο της Βου-λής των Κοινοτήτων και πολλά από τά μέγαρα, που βρίσκονταν όλο γύρω.

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ είναι ένας από τους σπουδαιότερους αδένες των ανδρών. Πρόσθιος, είναι απαραίτητος για την αναπαραγωγή. Δεύτερον, εκπέμπει ορμόνη που βοηθάει στην υγεία.

Τα σπερματοζώρια, που περιέχονται στο άρσενικό γονιμοποιούν υγρό —400.000.000 κατά μέσον όρον, σ' ένα φυσιολογικό άντρα— δεν αντιπροσωπεύουν παρά ένα ελάχιστο ποσοστό του. Όλο το υπόλοιπο υγρό είναι μια έκκριση του προστάτου, που προορίζεται για τη ζωογονία των σπερματοζωαρίων. Πραγματικά, τα κύτταρα αυτά μένουν ακίνητα και αδρανή, ώσπου ν' ανακατευτούν με την έκκριση του προστάτου. Αυτή τους δίνει ζωηρότητα και κίνηση.

Μελετώντας τη γονιμότητα των αρσενικών αλόγων, διάφοροι κτηνίατροι προσπάθησαν να εξηγήσουν γιατί σε άλλα ζώα είναι μεγαλύτερη και σ' άλλα μικρότερη. Βρήκαν λοιπόν ότι τα σπερματοζώρια των

ποτε δε και απόστημα, αρκετά σοβαρό, που απαιτεί χειρουργική επέμβαση.

Στους μεσώκοπους, οι ενοχλήσεις απ' τον προστάτη μπορεί να πάρουν μορφή πιο χρόνια. Παρατηρούνται συχνά επαναλαμβανόμενες προσβολές προστατίτιδος. Τα συμπτώματά της είναι: κάψιμο και δυσκολία στην ούρηση, πόνοι στην πλάτη και κακοδιαθεσία.

Με μασάζ του προστάτου και σουλφamidες μπορεί να υποχωρήσει ή μολύνει σε λίγες εβδομάδες, αλλά υποτροπιάζει έπειτα από 2-3 μήνες.

Η πηγή αυτής της προστατίτιδος μπορεί να είναι μία χρόνια μόλυνση σε άλλο σημείο του σώματος, που την ανέχεται πιά ο οργανισμός χωρίς να παρουσιάζει συμπτώματα, αλλά τα μικρόβια της φτάνουν κάποτε με το αίμα ως τον προστάτη και φέρνουν τις κρίσεις της προστατίτιδος. Στους ηλικιωμένους όμως, η προ-

ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

ο φωτικός αδένας ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Μολονότι μικρός σαν κάστανο, παίζει σπουδαιότατο ρόλο στην υγεία

πρώτων κινούνται ζωηρότερα, ενώ των δεύτερων έχουν πολύ μικρότερη κίνηση. Απομονώνοντας αυτόσοζώα και ανακατεύοντας τα με έκκριση του προστάτου των πιο γόνιμων αλόγων, παρατήρησαν ότι έγιναν κι' αυτά πολύ δραστήρια, σαν τα προερχόμενα από αλογα γονιμώτατα.

στατίτις προκαλείται συχνότερα από άλλες αιτίες, ιδίως δε από μία διαταραχή της όρμησης. Οι γεννητικοί αδένες εκκρίνουν τότε λιγότερες αρσενικές ορμόνες, κι' αυτό φέρνει διάφορες αλλοιώσεις στον προστάτη.

Μία από τις σπουδαιότερες αυτές αλλοιώσεις, είναι η υπερτροφία του προστάτου, το υπερβολικό δηλαδή μέγεθός του. Ένω δεν παρουσιάζει αυτή η ίδια κανένα κίνδυνο, μπο-

Παρόμοια πειράματα έγιναν κατόπιν και με ανθρώπινα σπερματοζώρια, με τα ίδια ακριβώς αποτελέσματα. Κι' έτσι αποδείχθηκε ότι η έκκριση του προστάτου ζωογονεί τ' σπερματοζώρια, που ανακατεύονται μ' αυτήν κατά το σχηματισμό του γονιμοποιού υγρού.

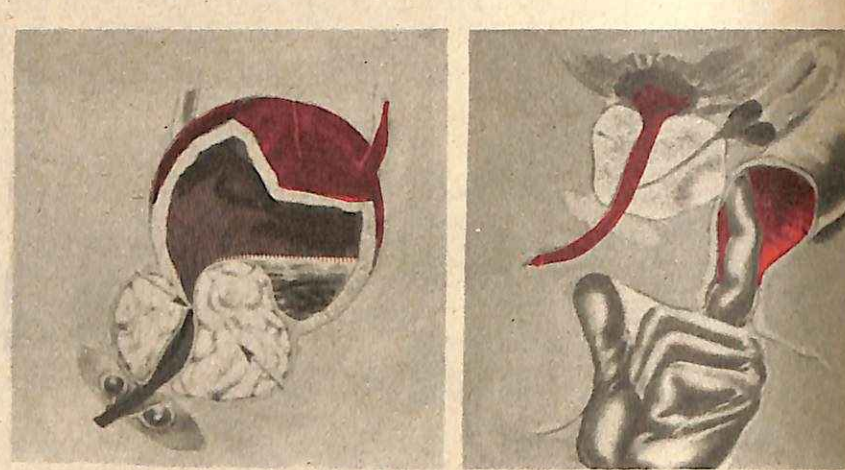
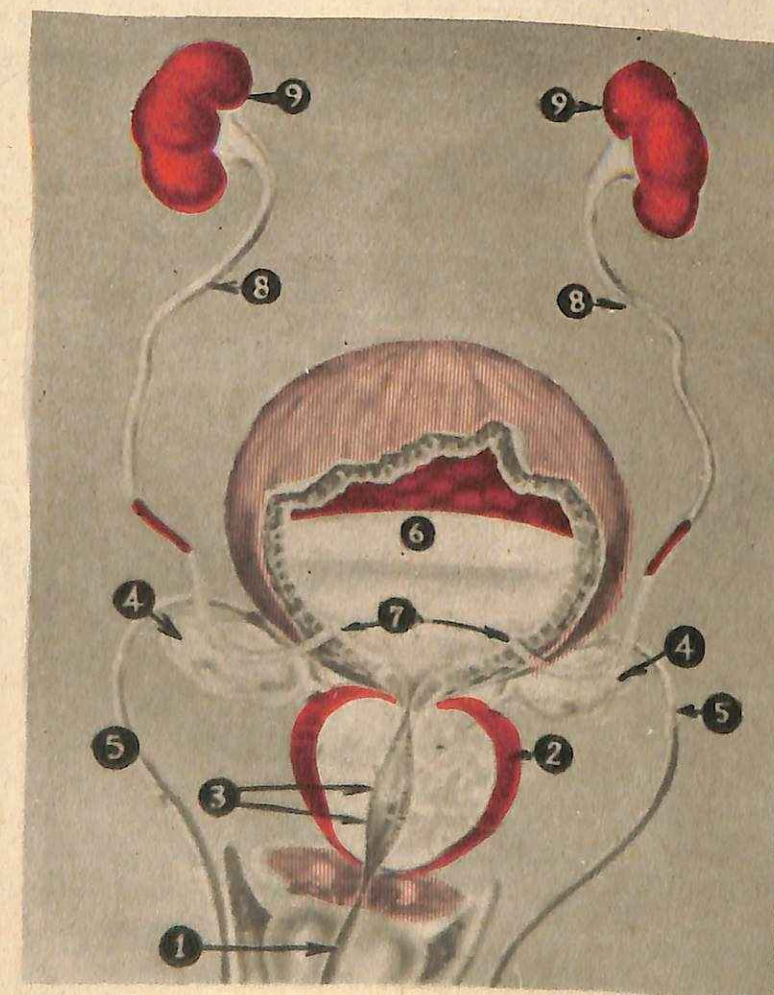
Οι έρευνες συνεχίζονται, για να εξακριβωθεί ποιά συγκεκριμένη ουσία έχει αυτή την ενέργεια. Πάντως, ξέρουμε τώρα ότι ο προστάτης παίζει βασικό ρόλο στην αντρική γονιμότητα.

Ποιά είναι το σχήμα και η θέση του τόσο σπουδαίου αυτού αδένος; Βρίσκεται γύρω απ' την ούρηθρα, στο πίσω μέρος της, κοντά στην έξοδο της κύστεως. Στά παιδιά είναι πολύ μικρός. Αρχίζει να μεγαλώνει στην εφηβική ηλικία, με την επίδραση των ορμονών της υποφύσεως και των γεννητικών αδένων, και αποκτά στους έφηβους το μέγεθος και το σχήμα ενός κάστανου. Αποτελείται από τρεις λοβούς, τους δυο δεξιά κι' αριστερά και τον τρίτο και μικρότερο στη μέση.

Οι έκκριτοι αδένες του προστάτου μοιάζουν σαν μικρά τσαμπιά σταφυλίας, συνδεδεμένα μεταξύ τους με λεπτά σωληνάκια, που καταλήγουν τελικά στην ούρηθρα. Τα εσταμπίδια αυτά βρίσκονται στο εξωτερικό μέρος του, κι' έτσι ο γιατρός τα αγγίζει άμέσως όταν εξετάζει τον προστάτη με ψηλάφηση μέσα από το έντερο. Έπειδή δε σ' αυτά ακριβώς πρωτοεκδηλώνεται ο καρκίνος του προστάτου, είναι σχετικά εύκολο να ανακαλυφθεί εγκαίρως, στην αρχή του ακόμα.

Υπάρχουν 20-30 μικρές τρύπες μέσα στην ούρηθρα, για να βγαίνουν από κει οι έκκρισεις του προστάτου. Απ' αυτές λοιπόν μπορεί να εισχωρήσουν μικρόβια στον προστάτη και να προκαλέσουν μόλυνση, κά-

Ο προστάτης περιβάλλει την ούρηθρα, στην έξοδο της κύστεως. 1) Ούρηθρα. 2) Προστάτης. 3) Όλας προστάτου. 4) Σπερματικές κύστες. 5) Σπερματικοί πόροι. 6) Κύστις. 7) Έξοδοι ούρησης. 8) Ουρητήρες. 9) Νεφροί.

Αριστερά: Ο διογκωμένος προστάτης πιέζει προς τα πάνω την κύστη, εμποδίζει την έξοδο μιας ποσότητας ούρων και προκαλεί έτσι σοβαρές επιπλοκές. Δεξιά: Ο γιατρός μπορεί, μέσα από το έντερο, να φτάσει ως τον προστάτη και να τον εξετάσει ή να του κάνει μασάζ με τα δάχτυλά του.

ρεί όμως να έχει σοβαρές συνέπειες. Γιατί πιέζει την ούρηθρα, τη σφίγγει και δυσκολεύει ή εμποδίζει τελείως την έξοδο των ούρων.

Άλλοτε πάλι, μία μόλυνση συντελεί στο σχηματισμό λίθων μέσα στον προστάτη, που, με το μέγεθός τους ή με τον έρεθισμό που προκαλούν, πιέζουν την ούρηθρα και εμποδίζουν την ούρηση.

Η κύστις κοπιάζει τότε περισσότερο για ν' αδειάσει. Οι μύες των τοιχωμάτων της αναπτύσσονται υπερβολικά και συσπώνται τόσο δυνατά, ώστε μικρά τμήματα του εσωτερικού τοιχώματος της κύστεως εισχωρούν κάποτε ανάμεσά τους. Μπορεί λοιπόν μία από τις συσπαικτικές αυτές να γίνει τεράστια και να συγκρατεί μέσα της τόσα ούρα, όσα δολιχίτη ή άλλη κύστις. Καθώς δε δεν έχει μύς γύρω της για

να την πιέζουν, δεν αδειάζει αρκετά. Το αποτέλεσμα είναι ν' άπουν, τεθούν τα ούρα μέσα σ' αυτήν και να προκαλέσουν μόλυνση, που απαιτεί χειρουργία.

Άλλ' η πίεση από την κατακράτηση των ούρων μπορεί να επιδράσει και θεότερα από την κύστη και να προκαλέσει μία διαστολή των ούρηθρων (των σωλήνων δηλαδή που φέρνουν τα ούρα από τα νεφρά). Είναι τότε σχετικά εύκολο να μολυνθούν και τα νεφρά.

Μία άλλη συνέπεια της πίεσής της είναι η ελάττωση της ικανότητας των νεφρών να αφαιρούν τις άχρηστες και θλαστικές ουσίες απ' το αίμα. Μπορεί τότε να εμφανισθεί ούρια στο αίμα, κι' αν η ούρακμία αυτή δεν καταπολεμηθεί εγκαίρως, μπορεί να φέρει το θάνατο.

Όπως είπαμε και πιο πάνω, δεν είναι γνωστή με βεβαιότητα η αιτία της υπερτροφίας του προστάτου. Η συχνότης της παθήσεως παρουσιάζει διαφορές από μία σε άλλη φυλή. Είναι π.χ. σπανιότερη στους Κινέζους, τους Γιαπωνέζους και τους μαύρους.

Δεν έχει καμιά σχέση με άφροδισια νοσήματα, με τη διατροφή κλπ. Η κληρονομικότης παίζει κάποιο ρόλο. Δε μετράται δηλαδή κληρονομικά η ίδια η ασθένεια, αλλά μία τάση σ' αυτήν.

Συμπτώματα της υπερτροφίας του προστάτου είναι η ελάττωση των ούρων.

Ο γιατρός μπορεί ακόμα να αισθανθεί τη διόγκωσή με την ψηλάφηση. Η νύχτα ελαττώνεται ή καθυστερεί ως την κύστη, μετά την ούρηση, για να εξακριβωθεί πόσα ούρα έμειναν αποκλεισμένα μέσα σ' αυτήν.

Στις ελαφρές μορφές, η καλύτερη θεραπεία είναι το μασάζ, γίνεται στην αρχή μία φορά τη βδομάδα, κι' ύστερα αραιότερα. Ωφελεί επίσης η τεχνητή διαστολή της ούρηθρας και της εξόδου της κύστεως μ' ένα ειδικό εργαλείο.

Τα ζεστά μπάνια ελαττώνουν τη διόγκωσή του προστάτου, διαλύοντας τη συσώρευση αίματος σ' αυτόν.

Στο διάστημα της θεραπείας, ο πάσχων πρέπει ν' αποφεύγει την πολυφαγία, τα οινόπνευμα, τα μπαχαρικά.

Η σεξουαλική λειτουργία άλλοτε ωφελεί κι' άλλοτε θλάπει, επομένως δε μπορεί να διατυπωθεί γενικός κανόνας γι' αυτό.

Πολύ συχνός είναι στους άντρες ο καρκίνος του προστάτου — όπως στις γυναίκες ο καρκίνος της μήτρας. Οι νεκρωμένες έχουν αποδείξει την υπαρέξή του στα 14% των ανδρών ηλικίας 50-60 ετών, στα 21% της ομάδας των 60-70 ετών και στα 38% εκείνων που πέρασαν τα 70. Όπως είπαμε όμως πιο πάνω, ο καρκίνος αυτός ανακαλύπτεται εύκολα, στην αρχή του ακόμα. Αν λοιπόν κάθε μεσώκοπος και ηλικιωμένος εξετάζεται μία φορά το χρόνο, ελαττώνονται πολύ οι πιθανότητες να πέσει θύμα αυτής της ασθένειας.

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Άμερικανός αρχιτέκτων Ντέιβιντ Τσιχόλμ λιποτάκτησε από το στρατό, και αφού τελείωσε ο πόλεμος βρισκεται αποκλεισμένος στην Ιταλία, μη μπορώντας να πάρει διαβατήριο. Για να ζήσει κάνει τον ξενοδόχο στο Μιλάνο. Μία μέρα γνωρίζεται με μια ωραία γυναίκα, τη Λάουρα, παντρεμένη με το βασιλόπουλο. Το 'Ιταλό Μπρούνο Φαντίνι. Ο άντρας της είναι παρόλτος και βουδός, από αυτόκινητο δυστύχημα, εδώ και 4 χρόνια. Τού κάκου όμως, ελπίζει εκείνη πως θα πεθάνει και θα τον κληρονομήσει. Με την προκλητική στάση της, γοητεύει το Ντέιβιντ, γίνεται φίλος του και τον κάνει σκλάβο της. Έπειτα όμως απ' το πρώτο ραντεβού τους, δεν του δίνει πια σημεία ζωής, για να τον ξετρελλάνει ακόμα πιο πολύ. Όταν ξαναεμφανίζεται, του συστήνεται να προσληφθεί ως καμαριέρης στη βίλλα τους, ώστε να έχουν την ευχέρεια να συναντώνται συχνότερα, χωρίς να προκαλούν υποψίες και σχολία. Έκείνος πειθαίται, έπειτα από πολλές αντηρήσεις. Και η Λάουρα τού διαβέβαι ότι είναι μικρό αλλά πολυτελές, το διαμέρισμα, μέσα στον περίβολο της βίλλας, καταλλήλως για ερωτική φωλιά. Ο άντρας της, ο Μπρούνο, τον δέχεται με φιλικό ενδιαφέρον, όπως δείχνει η ματιά του. Μα κι' ο Ντέιβιντ νοιώθει μία έντονη συμπάθεια γι' αυτόν. Μια απ' τις δουλειές του είναι να τον μεταφέρει, στα χέρια, από την πολυθρόνα στο κρεβάτι του. Σ' ένα ραντεβού του, η Λάουρα δέει στο Ντέιβιντ πως ελ-δε ένα παράξενο όνειρο.

— Όχι. Έχω να σου μιλήσω. Δός μου ένα τσιγάρο, χρυσέ μου. Ανασπώθηκα φαχούλεψα για να βρω το πακέτο και θαμπλάγισα κοντά της. Ανάψαμε κι' οι δυο τσιγάρα.

— Τι όνειρεύεσαι; ρώτησε.

— Κάτι χωρίς σημασία... Πές μου, Ντέιβιντ, τι σκέπτεσαι για το Μπρούνο;

— Τι θέλεις να σκέπτομαι; απάντησε απότομα.

Δεν είχα διάθεση να μιλήσω για τον άντρα της, αυτή την ώρα.

— Είναι ένας άνωτρεος νους, φυλακισμένος σ' ένα νεκρό σώμα, πρόσθεσε.

— Τον συμπαθείς, λοιπόν, Ντέιβιντ;

— Δεν ξέρω... Θαιμάζω πάντως την ενεργητική του... Πρέπει ναχή ευγενική ψυχή, για ν' ανέχεται τη ζωή που περνάει.

— Πάντως, δεν είναι η ευγενική ψυχή του, αυτή που τον βοηθά να ζήσει. Είναι η επίμονη απόφασή του να με κρατάει αλυσοδεμένη μαζί του όσο το δυνατόν περισσότερο.

Δεν απάντησα. Αφού σάπασε για λίγο, η Λάουρα πρόσθεσε:

— Συλλογίζομαι καμιά φορά πως μπορεί να ζήσει έτσι για πολλά χρόνια ακόμη.

— Καλύτερα ν' μην το σκέπτεσαι, απάντησα ν' αμηνάει. Πές μου, τι όνειρεύεσαι, Λάουρα;

— Το Μπρούνο. Αυτόν, όνειρεύομαι πάντα... Μα σκέψου τι υπέροχο θα ήταν αν γλυτώναμε απ' αυτόν! Δε θαύμασε πιά άναγκασμένο ν' βλέπω μέσα στα κρυφά. Θα μπορούσα ακόμα και να παντρευτώ.

— Γιατί όχι; είπα.

— Όσο, δεν ήμουν καθόλου σίγουρος πως επιθυμούσα να την παντρευτώ.

— Αγαπάς τα λεφτά, Ντέιβιντ;

με ρώτησε ξαφνικά.

— Και βέβαια τ' αγαπώ. Πάντα ήθελα να τα έχω. 'Ως τώρα όμως, δεν είδα ούτε τον ίσκιό τους. Μα γιατί αυτή η ερώτηση;

— Αναρωτιέμαι τι θα ήσουν ικανός να κάνεις για ένα μεγάλο ποσό.

— Τι θέλεις να πής;

— Θα ήσουν διατεθειμένος να κάνεις οτιδήποτε, αν το ποσό ήταν αρκετά σημαντικό;

— Ενωίσα ξαφνικά το ένστικτο συναίσθημα, ότι γλυτρούσα σ' ένα επικίνδυνο έδαφος...

— Δε λέω πως θακάνω οτιδήποτε, απάντησα, προσπαθώντας να πάω ύψος αδιάφορο. Πάντως όμως, εξαρτάται απ' το ποσό.

— Ασφαλώς... πρόφερε, χαϊδέυοντας το στήθος μου. Αν έπρεκε για 300 εκατομμύρια λιρέτες...

Μου κόπηκε η αναπνοή. 300 εκατομμύρια λιρέτες! Δηλαδή 200 χιλιάδες λίρες! Ήταν ένας αριθμός λιγισιγιάδης για μένα...

— Τόσο πλούσιος είναι; μουρμούρισα.

— Τόση είναι το λιγότερο η περιουσία του. Χωρίς να λογαριάσω με κι τη βίλλα... Αν ήμουν ελεύθερος, κι' ήταν δικά μου τα λεφτά, και ήθελες να τα πάρω, θα μπορούσες να τα βγάλεις στο εξωτερικό. Θακάνες όμως μία επιχείρηση, στη Ρώμη ή στο Μιλάνο. Κι' αφού πετύχαινες, θα μου επέστρεφες τα λεφτά, ή, ακόμα καλύτερα, θα μ' έπαιρνες συντάξιμο. Θ' αποκότσατε έτσι κάποιο ενδιαφέρον στη ζωή μου, Ντέιβιντ.

— Και είσαι σίγουρος πως θα τα κληρονομήσεις έσύ δια, μετά το θάνατό του;

— Ναί. Έχω δη τη διαθήκη του.

Η κληρονομία θα είναι ακόμα μεγαλύτερη, άλλ' ένα μέρος της θα πάει στην κόρη του. 'Εγώ θα πάρω τα δύο τρίτα κι' η κόρη του το ένα τρίτο.

— Δεν ήξερα πως έχει κόρη.

— Η πρώτη του γυναίκα είχε πεθάνει, τρία-τέσσερα χρόνια πριν γνωρίσω. Η κόρη, του θα είναι τώρα 19 χρονών. Σπουδαίει τώρα στην Άγγλια...

— Θα ξανάβλεπα εδω;

— 'Ισως. Δεν ξέρω... Σκέψου, Ντέιβιντ! 300 εκατομμύρια!...

— Μην κάνουμε σχέδια, Λάουρα. Μπορεί να ζήσει ακόμα.

— Το ξέρω... Είναι φοβερό να το σκέφτεται κανείς! Στο κάτω-κάτω, τί καταλαβαίνει που ζει;

— Δεν απάντησα. Αφού σάπασε κάμποσο, η Λάουρα πρόσθεσε:

— Ονειρεύτηκες πως είχε πεθάνει...

— Μα δεν πέθανε, είπα ξερά. Καλύτερα να σκεφθείς άλλα πράγματα, Λάουρα.

— Καταλαβαίνεις πως η ζωή του κρέμεται από μία κλωστή; συνέχισε εκείνη, σά να μ' ημ' είχε ακούσει. 'Αν, μία μέρα, καθώς τον σηκώνεις, σου γλυτρούσει και πέση κάμω, τελείωσε!

— Είναι άπιανο να πέση, όταν τον κρατάς εγώ.

— Μπορεί να συμβεί ένα δυστύχημα... Τρακόσια εκατομμύρια είναι μεγάλο ποσό, Ντέιβιντ. Μισά δικά σου, μισά δικά μου.

— Τι έχεις στο μυαλό σου, Λάουρα; τη ρώτησα απότομα.

— Δε νομίζεις πως θα ήταν πράξεις φιλανθρωπίας, να τον αφήσει να πέση;

— Δε μπορούσα να πιστέψω πως μιλούσε σοβαρά. Φαινόταν τόσο ήρεμη, η φωνή της ήταν τόσο φυσική, το χέρι της έπαιζε με το δικό μου...

μου... κι' όμως μου υποδείκνυε να δολοφονήσω τον άντρα της!

— Θάταν ένα έγκλημα, Λάουρα, της είπα κοφτά.

— Μην είσαι ανόητος, Ντέιβιντ. Δε θάταν καθόλου έγκλημα... 'Όταν ένα άλογο σπάση το πόδι του, το σκοτώνουμε. Δεν είν' έτσι!

— Θάβλεπα να βλέπα τί μούτρα θα κάνη ο δικαστής, όταν τού το πής, αυτό!

— Ποιος δικαστής;

— Εκείνος που θ' αναλάβη την υπόθεσή. Θάκαι μία δολοφονία. Δεν το καταλαβαίνεις;

— Πές το όπως θέλεις... Ποιος θα το μάθ; Θα φανή σαν άτυχημα... Οι περισσότεροι, στη θέση σου, δε θα δίσταζαν στιγμή. Τί δεν κάνει κανείς με 300 εκατομμύρια! Κι' ύστερα, σου το ξαναλέω, θάκαι σωτηρία για το Μπρούνο.

— Άναψα ξαφνικά το φάς και την κούταξα. Αυτή μ'απόκλεισε τα μάτια της, μ' ένα χαμόγελο στα κατακόκκινα και σαρκώδη χείλη της, κρούοντας το στήθος της με τα δυο της χέρια.

— Άκουσε με! της είπα ξερά. Το έλατριο του έγκληματος θάκαι ολόφανερο για την αστυνομία... Άρκει να ρίξουν μία ματιά σ' αυτήν, να την κάμω, για να καταλάβουν τις σχέσεις μας. Κι' ύστερα, φαντάζεσαι πως δε θα μιλήσουμε ή μαγειρίσσει κι' η νοσοκόμα!...

— Όχι, δε θαδούμε καμιά ελπίδα να γλυτώσουμε!

— Μή φωνάζεις έτσι, Ντέιβιντ! Σε παρακαλώ, σβές το φάς, γιατί με πειράζει στα μάτια.

— Δεν ξέρω αν καταλαβαίνεις τί μου είπες... 'Ελπίζω όχι. Μα, αν μιλούσες σοβαρά, καλύτερα τότε να χωρίσουμε. Απάντησέ μου λοιπόν: Μιλούσες σοβαρά;

— Δεν καταλαβαίνω... 'Αν μιλούσα σοβαρά; Για ποιά ζήτημα;

— Μου πρότεινες να δολοφονήσω το Μπρούνο. Το σκεπτόσουν σοβαρά;

— Με κούταξε, ζαρώνοντας τα φρύδια της.

— Γιατί παριστάνεις τα πράγματα τόσο όμα;... Αφού είναι κιόλας σχεδόν νεκρός! Δε μπορείς να το λες δολοφονία, αυτό, αγάπη μου. 'Αν τον αφήνεις μονάχα να σου ξεφύγει...

— Πήδησα απ' το κρεβάτι κι' άρπαξα τη ρομπά μου.

— Όποτε μιλάς σοβαρά;

— Μα όχι, χρυσέ μου! 'Ισως με παράσυρε λιγάκι ο πειρασμός... Γιατί πρέπει να δηλολογήσεις πως είναι μεγάλος πειρασμός. Ποιά τόσο πολύ να μείνω ελεύθερος, τώρα που σε γνώρισα! Κι' ύστερα, είναι ελ' αυτά τα λεφτά!... Μα δεν πιστεύω να μιλούσα σοβαρά. Φυσικά, αν έσύ προσπαθούσες να με πείσεις, αν μου έλεγες πως θα τον αφήσει να πέση, δε νομίζω ότι θα σ' εμποδίζα.

— 'Εγώ να σε πείσω για μία δολοφονία; Βγάλε απ' το μυαλό σου αυτές τις ιδέες. Μη φαντάζεσαι πως θα γλυτώναμε. Θά σε πιάνανε αμέσως!

— Σε παρακαλώ, Ντέιβιντ, μη θυμώνεις. Δε σ' αρέσει τίποτα, αν ήξερα πως θα παραδίναμε τόσο πολύ.

— Θάταν μία δολοφονία! Πρέπει να το καταλάβεις! Ο Μπρούνο έχει δικαίωμα να ζήσει, όπως και σύ!

Κούνησε το κεφάλι της.

— Δε συμφωνώ, αγάπη μου. Άλλ' δεν πρόκειται τώρα να μαλώσουμε γι' αυτό... Μίλησα χωρίς να σκεφθώ.

— 'Αν σ' άκουσε κανείς...

— 'Ενωίσα σού, δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος... Βλέπεις, φταίει εκείνο το όνειρο. 'Ονειρεύτηκες πως πέθανε ο Μπρούνο. Ήταν τόσο εύκολο!... Μα δε θα σου ξαναπαί πιά τίποτα. Θα κάνω όποιο.

— Τόσο πλούσιος είναι; μουρμούρισα.

— Τόση είναι το λιγότερο η περιουσία του. Χωρίς να λογαριάσω με κι τη βίλλα... Αν ήμουν ελεύθερος, κι' ήταν δικά μου τα λεφτά, και ήθελες να τα πάρω, θα μπορούσες να τα βγάλεις στο εξωτερικό. Θακάνες όμως μία επιχείρηση, στη Ρώμη ή στο Μιλάνο. Κι' αφού πετύχαινες, θα μου επέστρεφες τα λεφτά, ή, ακόμα καλύτερα, θα μ' έπαιρνες συντάξιμο. Θ' αποκότσατε έτσι κάποιο ενδιαφέρον στη ζωή μου, Ντέιβιντ.

— Και είσαι σίγουρος πως θα τα κληρονομήσεις έσύ δια, μετά το θάνατό του;

— Ναί. Έχω δη τη διαθήκη του.

— Στάλεγα εγώ, Κατίνα. Ήι: Ξεεί θα κάνη στήσι το λεωφορείο. (Τού Κ. Βλάχου)

— Αδελφεί μου... Καλώς... Καί τώρα κοιμήσου πάλι. Είναι πολύ νωρίς ακόμα.

— Δεν πιστεύω να μπορέσω να ξανακοιμηθώ τώρα. Καλύτερα να γυρίσω στη Βίλλα. "Αν μ'ας ξαναπαρή ο ύπνος, κινδυνεύω ν' αργήσω να ξυπνήσω. Με συγχωρήσε που φεύγω, χριστέ μου.

— Δε θα πιστεύω ποτέ, πριν από τρεις ώρες, πως θα μουν τόσο εύχρηστος ν' απαλλαγώ απ' αυτήν.

— Ναί, είναι φρονιμώτερο να φύγεις τώρα, συμφωνώ.

— Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι. Δεν την κτύπαζε που ντυνότανε. "Ορθος, μπροστά στο παράθυρο, της γύριζε την πλάτη.

— Είσαι θυμωμένος μαζί μου, Ντέιβιντ; με ρώτησε.

— Στράφηκε κι' απάντησε:

— "Οχι, δεν έχω τίποτα.

— Τόσο το καλύτερο. "Εγώ ενδιαφέρονται μονάχα για την ευτυχία σου.

— Ναί, βέβαια.

— Δεν ήθελε καθόλου κοντά μου. Είχαμε γίνει ξαφνικά σά δυο ξένοι.

— Σταμάτησε μονάχα στην πόρτα, για να μου στείλη από μακριά ένα φιλή. Τα μεγάλα γαλιανά μάτια της ήταν δίχως έκφραση και το χαμόγελό της παγωμένο. Κατάλαβα ξαφνικά πως δεν ήμουν εγώ μονάχα, που ήθελα να μείνω μόνος...

— Δεν κοιμήθηκα άλλο, αυτή τη νύχτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Το πρωί, κατέβηκα στο γκαράζ για να καθαρίσω τη μεγάλη "Αλφα - Ρομέο. Είχα να σκεφθώ πολύ — και το μυαλό μου δουλεύει πάντα καλύτερα, όταν είναι απασχολημένα τα χέρια μου.

— Τώρα που εξέταζα, στο φως της ημέρας, όλα μου είχα πη ή Λάουρα, μου φαινόταν αδύνατο να μιλούσε σοβαρά... "Οστόσο, η συζήτη μες εκείνη με βασάνιζε. Είχε σπείρει τον πειρασμό στο νου μου.

— "Η Λάουρα μου είχε μιλήσει για 300 εκατομμύρια, που θα τα μοιραζόμαστε. Σκεφθήκα τι θα μπορούσα να κάνω μ' ένα τέτοιο ποσό: "Ο' αγόραζα ένα διαβατήριο, θα ήμουν ελεύθερος και πάλι, δε θα είχα πια ανάγκη ν' αλλάζω πεζοδρόμιο όταν συναντούσα ένα αστυνόμελο.

— "Θα μπορούσες να τον αφήσεις να σου πείσει, μου είχε πη η Λάουρα.

— Βέβαια, θα ήταν εύκολο... Δε θα υπόφερε. "Ενα τέτοιο πέσιμο θα τον σκότωνε πιο γρήγορα από μι' ασφαιρα, στο κεφάλι.

— "Ενοίωσα να βρέχεται το μέτωπό μου από κρύο ιδρώτα.

— Σο έβλεπα, κάθε φορά που θα τον έπαιρνα από τα χέρια μου, δε περνούσε απ' το νου μου η ίδια σκέψη: πως άρκοσε να τον αφήσω να πέσει, για ν' αποκτήσω 150 εκατομμύρια!

— Μα θάταν εγκλημα! Δεν ήθελα να κάνω ένα εγκλημα. Δεν ήθελα προπάντων να το σκεπτόμαι πιά...

— Καλημέρα, Ντέιβιντ...

— Στράφηκε απότομα και σάστιασε τόσο βλέποντας τη Λάουρα, ώστε μούπεσε απ' τα χέρια το πανί που κρατούσα...

— Φορούσε το άσπρο μαγιό της και κρατούσε τη σκούφια της. "Ηταν λίγο χλωμή, με τα μάτια κομμένα. Μου χαμογέλασε δισταχτικά, με κάποια άμνησιν.

— Με συγχωρήσε, μου είπε. Δεν ήθελα να σε ξαφνιάσω.

— Είμαι εκνευρισμένος σήμερα, δικαιολογήθηκε.

— Εχω να κάνω κάτι ψώνια στο γκαράζ. Είν' έτοιμη η βενζινακας;

— Ναί.

— "Θάβλεπα ναρθής μαζί μου. "Θαχω πολλά πακέτα. Μπορείς νάσαι έτοιμος σ'ε μιά ώρα;

— Ναί.

— Στράφηκε και κατέβηκε, με το χαριτωμένο περπάτημά της, τη σκάλα που οδηγούσε στην πίσω. Την κτύπαζε ν' απομακρύνεται κι' ένιωθα μι' ανατριχίλα στη ραχοκοκκαλιά...

— "Όταν ήρθε στο λιμανάκι, φορούσε ένα πράσινο φόρεμα, ένα μεγάλο καπέλο, άσπρα τούλινα γάντια

και παπούτσια άσπρα. "Εμοίαζε σά μακενέ πολυτελείας.

— "Θα οδηγώσω εγώ, μου είπε.

— Κάθισε στο τιμονι, κι' εγώ πίσω της. Ξεκινήσαμε.

— Κυβερνούσε επιδέξια το μικρό σκάφος, που έσκιζε το νερό σά δελφίνι.

— Ξαφνικά όμως έσθυσε το μοτέρ κι' έβαλε πλώρη για ένα μικρό όρμη, κρυμμένο ανάμεσα στις λίτιες.

— "Η βενζινακας πλεύρισε στην όχθη. "Η Λάουρα στράφηκε τότε σ'ε μένα.

— "Επρεπε να σου μιλήσω σήμερα, Ντέιβιντ, μου είπε.

— Τ'ό περίμενα...

— Χωρίσαμε σ'αν ξένοι, χτες τη νύχτα. "Ηταν φοβερό!

— "Ηταν φοβερό κι' η συζήτισι που κάναμε.

— Μήπως πιστεύεις αληθινά πως θέλω ν' απαλλαγώ απ' το Μπρούνο;...

— Ξεκινάς τί μου είπες, Λάουρα...

— "Αλλο τί σου είπα κι' άλλο τί σκεπτόμουν.

— Τ'ό ελπίζω κι' εγώ.

— Με κτύπαζε μ' άμνησιν.

— Σ'ε παρακαλώ, πιστέψ' με, ά γάπη μου! Δεν πρόκειται να συμβή τίποτα στο Μπρούνο. "Ακόμα κι' αν μούλεγες έσύ πως θα τον σκοτώσω, θα σ'ε εμπόδιζα. Κι' αν τον σκότωνες, δε θα σ'ε συγχωρούσα ποτέ.

— Μην ανησυχείς για μένα, δεν

έχω καθόλου σκοπό να κάνω κακό στο Μπρούνο. Ποτέ μου δε θα δολοφονούσα έναν άνθρωπο άνωπ'εραστίο.

— "Ούτε κι' εγώ! Φταίει για όλα τ' όνειρό μου. "Ηταν τόσο ζωηρό!... Είδα πως τον σήκωσαν απ' την πολυθρόνα του. "Ο δόκτωρ Περέλι κι' η νοσοκόμα βρίσκονταν εκεί, όπως κι' εγώ. Τη στιγμή εκείνη, κάτι σ'ε έκανε να σκοντάψεις. "Ο γιατρός έβγαλε μι' αβάντο. "Ο Μπρούνο έπεσε χλωμό με το κεφάλι, καθώς τον κρατούσαν απ' το πόδι, και χτύπησε...

— Σωπα! φώναζε αρπάζοντάς την απ' το μπράτσο. Δε θέλω να μάθω τίποτ' άλλο!

— Με κτύπαζε με μι' παράξενη έκφραση.

— Μα τί έπαθες, Ντέιβιντ; Για τί φωνάζεις έτσι;

— "Α, φώναζε; Με συγχωρήσε...

— Εκείνη τη στιγμή, με ξύπνησαν. "Ήσενες πως όνειρεύτηκα, κι' όταν άρχισα να μιλάω δεν είχα ακόμα ξυπνήσει τελείως. Διηγόμουν τ' όνειρό μου.

— "Ας τ' αφήσουμε πιά, Λάουρα. Μη στριφογυρίζουμε το μαχαίρι στην πληγή.

— Μα φοβήθηκα, Ντέιβιντ, όταν με φοβήρισε τη νύχτα πως θα μ' αφήσεις...

— "Οχι, δε σκόπευα να φύγω.

— Σ'ε ικετεύω, πές μου ό τι πείσθηκες πως δε θάβλεπα να κάνω κακό στο Μπρούνο!

— Ναί, πείσθηκα.

— Δεν τ'ό λες με πεποίθησι;... "Θάβλεπα να σου το άποδείξω... "Ακουσε! "Αν ήθελα αληθινά ν' απαλλαγώ απ' το Μπρούνο, άπρεπε τώρα ν' απαλλαγώ πρώτα από σένα. Θα μού ήρουν πιά έμπόδιο. Θα σου ζητούσα να φύγεις, για να βρω κάποιον άλλο. Μα δε θέλω ν' απαλειψω απ' το Μπρούνο κι' έννοώ να λαλώ απ' το Μπρούνο κι' έννοώ να κρατήσω κοντά μου. Σ'ε παρακαλώ, πές μου πως πείσθηκες!

— Μιά ώρα τώρα σου λέω να μη μιλάμε πιά γι' αυτό. "Ας το ξεχάσουμε!

— Έσκυψε και με φίλησε. Τ'ό χείλη της ήταν μαλακά και χλιαρά. Τύλιξε τα χέρια της γύρω απ' το λαιμό μου.

— "Αγαπημένο μου, δεν ξέρω τί θάβλεπα χωρίς εσένα! μουρμούρισε με πάθος.

— Ξέφυγα απ' την άγκυλιά της και δόλωσα:

— Προτιμώ, Λάουρα, να μη μ'ε νω πιά σ'ε αυτό το διαμέρισμά, π'αν απ' το ύπνοτεγο.

— Μα γιατί, αγάπη μου.

— Γιατί είναι σά να όμολογώ. Με έτσι το δεσμό μας. "Επρεπε να τόχαμε καταλάβει απ' την αρχή!... Θα βρω μι'ά κάμαρα στο χωριό, όπως κι' ό Μπελίνι.

— Και δε θα βλεπόμαστε πιά τη νύχτα;

— Ναί, θα δίνουμε έκ'ε ραντεβού, αλλά δε θα μένω μόνιμα. Τ' άποφάσισα.

— Με κτύπαζε πάλι έρευνητική.

— Μήπως φοβάσαι την άστυνομία, Ντέιβιντ; πρόφερε. Θυμάμαι τί μου είπες χτες τη νύχτα...

— "Οχι, δεν είν' αυτό. "Αλλά δε νοιώθω άνετα σ'ε αυτό το διαμέρισμα. "Εχει μεγάλη πολυτελεία...

— "Όπως θέλεις. Δε σ'ε εμπόδιζω... "Ας φύγουμε τώρα. "Εχω πολλές δουλειές στο Λαρένο.

— Όταν γυρίσαμε απ' το Λαρένο, η Λάουρα βρήκε να την περιμένει ένα τηλεγράφημα. Τ' άνοιξε, ενώ εγώ έτοιμαζόμουν να πάω τα ψώνια στην κουζίνα. Κι' έβγαλε μι'ά φωνή έκπληξης.

— "Ερχεται η Βαλέρια... είπε. Την Τρίτη!

— "Η Μαρία την άκουσε. Σήκ'ε απ' την κουζίνα και χτύπησε ναρούμενα τα χέρια της.

— "Θα ένθουσιασθ'ε ό κύριος Μπρούνο! φώναζε.

— Αυτό πιστεύω κι' εγώ, άπάντησε η Λάουρα μ' άδιαφορία.

— Στράφηκε σ'ε μένα και πρόσθεσε:

— Πρέπει να βρήτε μι'ά κάμαρα στο χωριό. Δε μού γρεαστή το διαμέρισμα, τώρα που β'ε μείνω εδ'ε η Βαλέρια.

— Μάλιστα, κυρία.

— "Η Λάουρα γύρισε στη Μαρία.

— Ξέρεις που μπορεί να βρη μι'ά κάμαρα; τη ρώτησε.

— "Ισως σ'ε γκαράζ του χωριού. "Ο Τζιόμ Μπίτσι μου είχε π'ε είχε ένα δωμάτιο για νοίκιασμα. "Η Λάουρα δίστασε το χυλό και μπήκε στο δωμάτιο του άντρα της. Την άκουσα να του λέει:

— "Θαρθ'ε η Βαλέρια, Μπρούνο. Θ'ά προτιμούσα όμως να με είδ'ε ποιούσε πιο γρήγορα... Δεν την περίμενα πριν απ' το Σεπτέμβριο.

— "Η πόρτα ξανάκλεισε. Μπήκα στην κουζίνα κι' άφισα τα ψώνια στο τραπέζι.

— Πού θα βρω το Μπίτσι; ρώτησα τη Μαρία.

— Στην είσοδο του χωριού. "Ο συντομώτερος δρόμος είναι να διασχίσετε τον κήπο και να πάρετε το μονοπάτι του λόφου.

— Ευχαριστώ. Θ'ά πάω να τον δω μετά το φαγητό... Φαίνεται εύχρηστημένη που θαρθ'ε η δεσποινίς Βαλέρια.

— Μα φυσικά! άπάντησε η μαγειρίσση μ' ένα φωτεινό χαμόγελο. "Επρεπε ναχε έρθει κι' όλας. "Αφ'ετα σπούδασε. "Ο κ. Μπρούνο την έχει έπιθυμήσει. "Ο δ'ε π'ε πως θα π'αη καλλίτερα, όταν θα την έχη κοντά του.

★

Μετά το φαγητό, κατέβηκα στο χωριό.

Το στενό μονοπάτι περνούσε ανάμεσα στην άποκρημη πλαγιά του λόφου και σ'ε ένα γκρεμό που κατέληγε στη λίμνη. Τη νύχτα, θα ήταν επικίνδυνο.

— "Ο Τζιόμ Μπίτσι ήταν ένας κοντόπαχος άνθρωπος, φαλακρός, με γκριζό μουστάκι. Μουδίζε την κάμαρα, φτωχική αλλά καθαρή. Συμφωνήσαμε για το νοίκι και του δήλωσα πως θα μετακομίζα την άλλη μέρα.

— "Ερχεσθε απ' τη Βίλλα; με ρώτησε κυττάζοντάς με με περιέργεια.

— Ναί. "Αντικατέστησα το Μπελίνι.

— "Ο Μπίτσι ζάρωσε τα φρύδια του.

— Παληόμυτρο, αυτός ό Μπελίνι! παρατήρησε. Καλά έκανε που έφυγε!

— Γιατί; Τον βρίσκατε αντιπαθητικό;

— "Ηταν ένα κτήνος! Γύρευε πάντα καυγά, μεθούσε και κυνηγούσε τα κορίτσια.

— Είχε πιάσει κάμαρα στο χωριό;

— Ναί, στην αρχή. Μα ήταν τόσο άνωπ'ερατος, όποτε τον έδιωξε ό σπιτιονοκός της. "Όπως άκουσα, έγκαταστάθηκε τότε στο διαμέρισμα, πάνω απ' το ύπνοτεγο της βενζινακας.

— Είσαστε βέβαιος γι' αυτό; ρώτησα ζωηρά.

— Έμεινε εκεί μι'ά βδομάδα το λιγώτερο, όποτε άναγκάστηκε να φύγει.

— Γιατί;

— "Γυναίκοδουλειές... άπάντησε άδριαστα ό Μπίτσι.

— Κατάλαβα πως δεν ήθελε να έπεκταθ'ε πάνω σ'ε αυτό το θέμα, κι' άλλ'αζα κουβέντα: Τον ρώτησα αν μπορούσε να μού δανείση μι'ά βάρκα.

— Για να ψαρεύω, στίς ελεύθερες ώρες μου, πρόσθεσα.

— Μπορείτε να πάρετε την πράσινη έξωλεβίδιο. Θα τη βρήτε στην άκρογαλιά.

— Ευχαριστώ. "Όταν τη χρειαστώ, θα σ'ε ειδοποιήσω.

— Ξαναγυρίζοντας στη Βίλλα, σκεπτόμουν όσα είχα μάθει.

— "Όποτε λοιπόν ό Μπελίνι είχε μείνει στο διαμέρισμα, πάνω απ' το ύπνοτεγο. "Επομένως, θα ήταν φίλος της Λάουρας! "Οι ύποψίες μου ένθουσαν πάλι...

— "Η Λάουρα είχε αληθινά την πρόθεσι να δολοφονήσ'ε το Μπρούνο, ή μήπως — όπως είχα υποψιασθ'ε στην αρχή — είχε άπόλυτη ανάγκη από έναν άντρα, έστω κι' ένα μετεκρη σ'αν το Μπελίνι;

— "Ο σκοπός μου ήταν να βρω τον Τόρκι και να προσπαθώ να πάρω απ' αυτόν πληροφορίες για το Μπελίνι... "Ισως δ'ε αυτά τα στοιχεία θα μ'ε βοηθούσαν να μαντέψω τί κρυ

βόταν πίσω απ' την παγωμένη κι' ανεξήγηστη μάσκα της Λάουρας...

— Περνώντας απ' τον κήπο, κύτταξα τη Βίλλα. "Όλα τα παντζούρια ήταν κλειστά. Κοιμόνταν όλοι, σ'ε την ώρα, στίς κάμαρές τους, εκτός απ' το Μπρούνο, που έμεινε μόνος στη βεράντα.

— Τον είδα, ξαπλωμένο στη σκιά, ακίνητο, και δοκίμασα την έντύπωσι πως με κτύπαζε.

— Τον λυπήθηκα, βλέποντάς τον έτσι όλομόναχο, κι' άποφάσισα ν' ανεβ'ω στη βεράντα. "Ισως ν'άβλεπα να του κρατήσω συντροφιά, να του διαβάσω κάτι.

— Πήγα και πήρα απ' το δωμάτιό μου τη "Εζ'ε των "Εωραγύριων του Βαζάρι. Και ξαναγύρισα στη Βίλλα.

— "Απ' τη μοτιά του, κατάλαβα πως εύχρηστημένη που μ'ε έδωλεπε. Πήγα κοντά του.

— Είναι πολύ ενδιαφέρον αυτό το βιβλίο, του είπα. Θέλετε να σας διαβάσω μερικές σελίδες;

Τα μάτια του λάμπανε από έκπληξι και ενδιαφέρον. "Ηταν άπίστευτο πόσο εύκολα έκφραζότανε με τη μοτιά του!

— Κάθισα κοντά του κι' άρχισα να διαβάζω δυνατά ένα κεφάλαιο. "Όταν τελείωσα, τον κτύπαζε, για να δ'ε αν του άρεσε. "Υστερα του μίλησα για το βιβλίο που έγραφα εγώ.

— Παρατήρησα πως ένδιαφερόταν ζωηρότατα για τα λόγια μου. Τό θέμα μου με παρέσυρε, τόσο που ξεχάσα την ώρα. "Η νοσοκόμα με βρήκε να μιλάω ακόμα...

— Τί κάνετε εδ'ε; με ρώτησε στρουφν.

— Σηκώθηκα κι' έξήγησα:

— Διάβασα κάτι σ'ον κύριο Μπρούνο, για να τον διασκεδάσω.

— Θέλησε να π'η κάτι, άλλ'ε η μοτιά του Μπρούνο την διάταξε να σωπάσει. Άναστήκατε λοιπόν τους ώμους της κι' άπομακρύνθηκε.

— "Ο Μπρούνο με κτύπαζε μ' άγωνία, σ'ε να μού ζητούσε να ξανα

γυρίσω. Κούνησα καταφατικά το κεφάλι μου και κατέβηκα στον κήπο.

— "Η Λάουρα βγήκε από ένα μικρό περιπτερό, μ' ένα βιβλίο στο χέρι. Σταμάτησε και την περίμενα.

— Μπρούνο να πάω σήμερα τ' άπόγεμα στο Μιλάνο; τη ρώτησα. "Θέλω ν' αγοράσω κάτι βιβλία.

— Μα φυσικά! Θέλετε να πάρετε τ' άυτικίνητο;

— Μάλιστα, αν δεν έχετε αντίρρηση.

— Πάρτε το. "Εγώ δεν πρόκειται να β'ω.

— Τη χαιρέτησα και πήγα ν' αλλάξω ρούχα.

— Δέκα λεπτά αργότερα ξεκίνησα, και σ'ε μι'ά ώρα ήμουν στο Μιλάνο. "Αφ'ετα σ'ε αυτοκίνητο κοντά στο Ντουόμο κι' έψαξα για τον Τόρκι.

— Τον βρήκα μπροστά στην κυρία έσσο, να ζεσταίνεται στον ήλιο, περιμένοντας κανένα όμμα. Τό πρόσωπό του έλαμπε όταν με είδε.

— Κύριε Ντέιβιντ! φώναζε. Καλά που σ'ας βρήκα!... Που είχατε πει: Σ'ας γύρευα από μέρες.

— Βρήκα δουλειά, στο Λάγκο Ματζόρε.

— "Όποτε εγκαταλείψατε το Μιλάνο και το Ντουόμο;

— Ναί, άλλα πιστεύω πως θα ξεναθάρω την άλλη βδομάδα. Π'αμε τώρα να πιούμε κατί;

— Πολύ εύχρηστος!

— Μπήκαμε στο Πιέρο. Φάνηκε κι' αυτός εύχρηστος που με ξανάβλεπε. Μ'ας σεβόρισε μι'ά μπουκκάλα Κάντι.

— Πως δε μ'ας ξαναφέρατε άλλη φορά εκείνη την ώραία κυρία; με ρώτησε.

— "Ισως ναρθ'ε, μι'ά απ' αυτές τις μέρες, άπάντησα.

— Όταν μέναμε μόνι, ό Τόρκι με ρώτησε.

— Τη βλέπετε λοιπόν πάντα, την κυρία;

— Να μη σ'ε νοιάζ'ε, του είπα γεμίζοντας τα δυο ποτήρια μας.

— "Αφ'ε τ' άδειάσαμε, ό Τόρκι ακούτισε το στόμα του με την ανάποδη του χεριού του.

— Κύριε Ντέιβιντ, έχω νεώτερα ν'ά σ'ας άρχισα. Σχετικά με το διαβατήριο.

— "Α! Σ'ε άκούω.

— Τ'ό το βράδυ, ήρθε να με δ'ε ό Τζάκοπο. Είπε πως μπορεί κάτ'ε να κάν'ε ν'ε σ'ας.

— "Αληθείας!... φώναζε με συγκίνηση.

— Φτάνει μόνο να πληρωθ'ε...

— Περιμένα το έμπόδιο αυτό, κι' όμως ό ένθουσιασμός μου έπεσε ξαφνικά.

— Π'αζα ζητάει; ρώτησα.

— "Εκακόσιες πενήντα χιλιάδες.

— Τρελλάθηκε; φώναζε. Αυτό είν'αι λιπατεία!

— "Ο Τόρκι κτύπαζε γύρω, για να βεβαιωθ'ε πως δε μ'ας άκουγε κανείς.

— Τό ξέρω, συμφώνησε. Τού το είπα κι' εγώ, αλλά δε β'ελε ν' άκούσ'ε τίποτα. Λέει πως η δουλειά έχει πολλούς κινδύνους. Πρέπει να δώση λεφτά σε πολλές μεριές, για να π'αση ένα άγραφο διαβατήριο. Δε θα τού μείνουν, δικά του, περισσότερα από δέκα γιλιάρικα.

— Είμαι ψευτής, είπα.

— "Ο Τόρκι άνασάκωσε τους ώμους του.

— Είδα όμως το «πράμα». Είναι πολύ εν τάξει. Δε θάχετε άπολύτως κανένα κίνδυνο.

— Δεν έχω τόσα λεφτά, δήλωσα.

— "Ο Τόρκι με κτύπαζε πονηρά.

— "Ισως μπορεί να σας δανείση ή ώραία κυρία.

— Μη την άνακατέψ'ε, αούτην! τού είπα ξερά.

— "Αδειασα το ποτήρι μου και το ξαναγέμισα.

— Εχω την έντύπωσι πως θ' άναγκασθ'ω να μείνω σ'ε αυτό τον τόπο όσπου να τα τινάσω, είπα.

— Θέλετε τόσο πολύ να γυρίσετε στην "Αμερική;

— Μ'ε εκεί θα μπορώ να κερδίσω το ψωμί μου. Είμαι άρκετέκτω.

— Τελοσπάντων... θα ξαναμιλήσω στον Τζάκοπο. "Ισως κ'αη κανένα σκόντο...

— "Αγ'ετα θυμήθηκα τί ήθελα να σ'ε ρωτήσω, Τόρκι. Μήπως ξέρετε κανένα Μπελίνι; Είναι ένας ψηλός,

Ζαχαρούχο ΝΟΥΝΟΥ

Η ΥΓΕΙΑ ΣΤΟ ΚΟΥΤΙ

Υπερέχει των άλλων γαλάτων, διότι:

- ★ Το ζαχαρούχο ΝΟΥΝΟΥ παρασκευάζεται από γάλα των αγελάδων της Φριολανδίας, που παρακολουθούνται από ειδική "Υγειονομική ύπηρεσία και είναι βέβαιον ότι δεν πάσχουν από ψωμιασμό και συνεπώς το γάλα είναι άπληλαγμένον, από βακίλλους TBC.
- ★ Το εργοστάσιον της ΝΟΥΝΟΥ θρίσκεται στο κέντρον της Φριολανδίας. "Δε εκ τούτου το γάλα άμέσως μετά το άρμεγμόν του φθάνει στο εργοστάσιον φρέσκο και με ζωντανά τα θρεπτικά του συστατικά, για να ύποστη την έπισητημονική του επεξεργασία.
- ★ Το εργοστάσιον της ΝΟΥΝΟΥ είναι το πλέον σύγχρονον της Εύρώπης, εφοδιασμένον με όλα τα ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ μηχανήματα. Γι' αυτό μετά την επεξεργασίαν του το ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ διατηρεί όλες τις θρεπτικές ουσίες του νωπού γάλακτος.
- ★ Τα μικροβιολογικά και χημικά εργαστήρια της ΝΟΥΝΟΥ ελέγχουν την ποιότητα του νωπού γάλακτος και παρακολουθούν δλη την επεξεργασία του, ως τη στιγμή που δ'ε κλεισθ'ε στο κουτί.
- ★ Το ζαχαρούχο ΝΟΥΝΟΥ περιέχει: λευκώματα, γαλακτοζάχαρον, λίπος 9%, σίδηρον, φώσφορον, άσβεστιον, θειάμινης A B D, συστατικά που είναι τόσο πολύ άπαραίτητα για την κανονική ανάπτυξη του παιδιού.
- ★ Οι οργανωμένες εβδομαδιαίες άφίξεις έξασφαλίζουν συνεχώς φρέσκο γάλα στην κατανάλωσι.
- ★ Το ζαχαρούχο ΝΟΥΝΟΥ το θρίσκει κατά παντοπωλεία σε τρία μεγέθη κουτιών: Σ'ε κουτιά των 14, των 6 και των 2, 3/4 ούγγιων. Έτσι, κάθε νοικοκυρά έχει την εύχρησια να χρησιμοποιή το κουτί με την ποσότητα του γάλακτος που θέλει να καταναλώση κάθε μέρα ή σ'ε κάθε νεύμα, χωρίς να κρατά το κουτί άνοιχτό.

Το ΝΟΥΝΟΥ προσφέρεται στην κατανάλωσι σ'ε έξη διάφορες μορφές Γάλακτος και 9 διάφορες συσκευασίες. Υπάρχει ακόμη πλήρης σειρά διαιτητικών γαλάτων

Δίνοντας στα παιδιά σας το ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ εξασφαλίζετε την ύγεια τους και το μέλλον τους.

Το Ζαχαρούχο ΝΟΥΝΟΥ βάσει της βαρύτης της Υγείας

Δίνοντας στα παιδιά σας το ΖΑΧΑΡΟΥΧΟ ΝΟΥΝΟΥ εξασφαλίζετε την ύγεια τους και το μέλλον τους.

Φυσική περιποίηση του δέρματος

Με κρέμα Nivea!

Είναι θαυμάσιο αίσθημα, να νοιώθετε το δέρμα σας κάθε μέρα και σ'ε κάθε περίπτωση ώραιό και καθαρό! "Η Nivea ρυθμίζει τα λιπαρά και ύγρ'α συστατικά που πρέπει να έχη το δέρμα και του χαρίζει ύγεια, φρεσκάδα, ελαστικότητα.

Δέν χρειάζεται σκέψη

Είναι τόσο εύνοική ή τιμή της Nivea, ώστε μπορείτε να περιποιήθετε μεγαλύτερα τμήματα του δέρματος.

Διάσημοι αισθητικοί άναγνωρίζουν ότι: "Η καλύτερη κρέμα είναι ή Nivea!

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΕΡΔΙΣΕΤΕ ΧΡΗΜΑΤΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ ΜΕ 260 ΔΡΧ.; Ζητήσατε την αυτόματον "Ελβετικήν Βελόνην μαντορίσματος καλτών UNIVERO ΑΘΗΝΑΙ ΜΠΑΡΜΠΑΤΟΣ Ο Ε Θεμιστοκλέους 4 (Στοά) ΘΕΣ/ΚΗ ΚΑΡΑΝΙΚΑΣ ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ η. μελ 12

δοχημός κρεμανταλάς, που καπνίζει πούρα.

— Ο Τόρκι με κύτταξε, αστισμένο.

— Το Μάριο Μπελίνι; Και βέβαια τον ξέρω. Γιατί με ρωτάτε;

— Τι είδους άνθρωπος είναι;

— Καθόλου ενδιαφέρον. Ένα κτήνος.

— Βρίσκεται στο Μιλάνο;

— Όχι πιά. Έφυγε, εδώ και τέσσερις μήνες. Άκουσα πως πήγε στη Ρώμη.

— Πες μου, τι ξέρεις γι' αυτόν, Τόρκι. Είν' άσχημη;

— Είχε δυο γυναίκες, που κάνανε τις τρελές... Κι' ο ίδιος ήταν ληστής. Παραμόνευε σ' ένα σκοτεινό δρόμο, χτυπούσε στο κεφάλι το θύμα του και τώδυνη. Τρεις φορές πήγε φυλακή... Άν έμεινε ακόμα στο Μιλάνο, θα χάλαινε και τη δική μου δουλειά, γιατί σήκωνε στο πόδι την αστυνομία.

— Τι σε κάνει να πιστεύεις πως είναι, στη Ρώμη;

— Έτσι μου είπε κάποιος... Τι με νοιάζει όμως; Που πήγε; Φτάνει να μην ξαναπατήσει εδώ!

— Μπορείς να μου τον περιγράψεις;

— Είναι πολύ ψηλός και πολύ δυνατός. Έχει χοντρά μαύρα φρύδια, τετράγωνο σαγόνι και μικρά άγρια μάτια. Είναι όλη την ώρα θυμωμένος. Έχει μια άρχη σολάκρας και καπνίζει πούρα όλοένα.

— Καμιά άλλη λεπτομέρεια γι' αυτόν;

— Θυμάσαστε τον Άντρέ Γκάλιο, τον πορτοφολά; Ο Μπελίνι σκότωσε τον αδελφό του, το Λουίτζι. Γι' αυτό έφυγε απ' το Μιλάνο.

— Είσαι βέβαιος πως τον σκότωσε αυτός;

— Ο Τόρκι κούνησε το κεφάλι του. Η αστυνομία δε μπόρεσε να βρή τον ένοχο. Μά εγώ τον ξέρω. Κι' ο Γκάλιο το ίδιο.

— Γιατί, λοιπόν, δεν το λες στην αστυνομία;

— Δεν αξίζει τον κόπο. Ο Γκάλιο είναι μέλος της Μافίας. Η συμμορία ψάχνει τώρα για το Μπελίνι, κι' όταν τον βρή θα τον εκτελέσει.

— Πώς έγινε ο φόνος;

— Ο Λουίτζι «εδούλευε» στο Ντούμο. Μία μέρα, έβαλε στο χέρι ένα μαχαίρι-αυτίνο κολλίε. Ο Μπελίνι τον είδε και του ζήτησε τη μισή αξία του. Εκείνος τον διαβόλεστε, τότε ο Μπελίνι τον σκότωσε με μια σφαίρα και του πήρε το κολλίε. Ο Άντρέ έφτασε εκεί την ώρα που έφυγε ο φονιάς, και τον είδε...

— Άναψα ένα τσιγάρο. Αναρωτιόμουν αν τάζερε, αυτό, η Λάουρα...

— Σηκώθηκε να φύγει.

— Γεια σου, Τόρκι, είπα. Είμαι ευχαριστημένος που σε ξαναείδα.

— Είναι καλή η δουλειά που βρήκατε; με ρώτησε.

— Καλούτσικη.

— Μπράβο! Θέλετε να κάνω τίποτα για το διαδίστιο;

— Είναι πολύ ακριβό. Πάντως, άφισε το ζήτημα έκτακτες. Ίσως να βρω τρόπο να το κανονίσω.

★

— Όταν έφτασα στη βίλλα, για να μεταφέρω το Μπρούνο στο κρεβάτι του, τον βρήκα μαζί μ' έναν άντρα ψηλόλιγνο, μάντεψα πως ήταν ο δόκτωρ Περέλι. Είχε γενικά και φορούσε ματογυάλια. Μουρριζε μια διαπεραστική ματιά, όταν ανέβηκα στη βεράντα.

— Σας παρουσιάζω το Ντέιβιντ Τσίσχολμ, γιατρέ, του είπε η Λάουρα. Θέλετε να περιμένει;

— Όχι, όχι, σας αφήνω, απάντησε ο γιατρός. Θα ξαναέρω την Τρίτη. Σας έγραψε η Βαλερία πότε θαρθή;

— Όχι, αλλά την περιμένο με το μεσημεριανό τραίνο. Ελάτε να φάτε τότε μαζί μας, γιατρέ. Ξέρω πως ανησυχείτε και σεις να τη δείτε, σχεδόν όσο ο Μπρούνο.

— Θα προσπαθήσω. Δεν ξέρω όμως αν θα μπόρεσω. Θα σας τηλεφωνήσω πάντως.

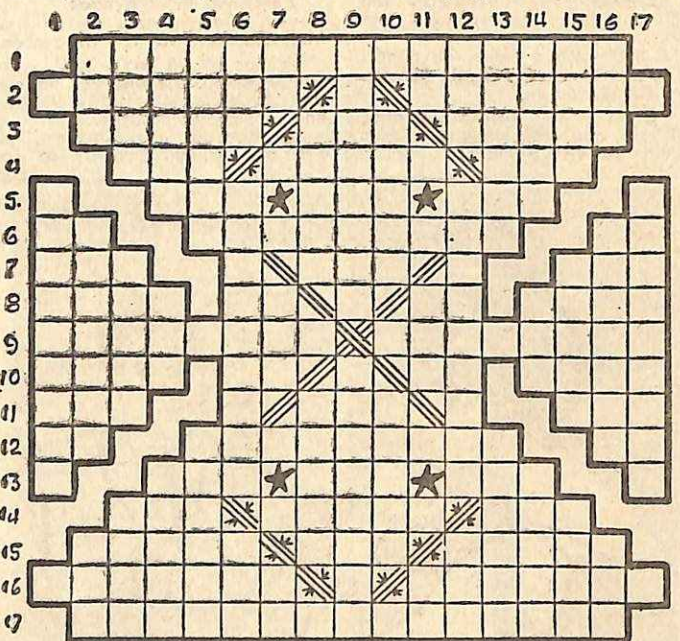
— Μπορείτε τώρα να πάτε στο κρεβάτι του κύριου Φαντίνιο, μου είπε η Λάουρα.

Κύλησα την πολυθρόνα ως την

ΤΟ ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 876

- ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ
- 1 Μετατροπή, μεταποίησης, αναδιοργάνωσης.
 - 2 Μεγάλη φασαρία (γεν.). — Πάθος που οφείλεται σε άνωμαλη λειτουργία του ήπατος.
 - 3 Φρούτο ακατάλληλο για φάγωμα. — Είς διπλούν περιποιείται μαυρά. — Στοιχείον της φύσεως.
 - 4 Μάρκα αυτοκινήτων. — Θά
 - 5 Ναυτική θάσις της Ν. Ίταλίας. — Το πρώτον ήμισυ νέας πρωτεύουσής της Δ. Άσιας.
 - 6 Γυναικεία της μαύρης φυλής.
 - 7 Οργάνωμα. — Φηνός χαλί.
 - 8 Χρονικός σύνδεσμος. — Προσρίζονται για αρρώστους. — Δεν έχει πάθει απολύτως τίποτα (οδδ.).
 - 9 Τα δυο άκρα μιας χώρας. — Προϊόν κατοικίδιου ζώου. — Άνεστραμμένα στην «άχνη».

- ΤΗ ΘΡΗΤΕ ΣΕ ΠΟΛΛΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ. — Ξενική αρνήσις.
- 5 Σημερινή ονομασία της Φλαειουπόλεως. — Είναι απάραδεκτη σε μια πραγματική δημοκρατία. — Άγγλος θαλασσοπόρος.
 - 6 Άνδρ. — Άραψ. — Άντιπεδικός σύνδεσμος.
 - 7 Πήγαυε. — Ένας κύριος, που έπαθε... συγκοπή. — Ποταμός της Έλβετίας.
 - 8 Έπώνυμο άστερος του Χόλμλουντ, που γύρισε ένα φίλι στην Ελλάδα. — Άρχη και τέλος. — Νότα. — Πολεμικό όχημα.
 - 9 Το μικρό όνομα του Γάλλου συγγραφέως και φιλοσόφου Ρενάν. — Επύρριμα νυμμάτο εύτυχια.
 - 10 Άρχικα, που σχετίζονται με τις συγκοινωνίες μας. — Ζή και κινείται. — Νότα. — Διπλασιαζόμενο δηλώνει θιασούνη.
 - 11 Μισή βουτιά. — Ο καθένας.
 - 12 Όνομα (στα γαλλικά). — 71. — Τραγουδάει και παίζει κιθάρα. — 270.
 - 13 Νέα κοπέλλα. — Άρχαίος σύνδεσμος. — Άνεστραμμένος χρονικός σύνδεσμος.
 - 14 Έπώνυμο διασημού στάρ. γερμανικής καταγωγής. — Μεγάλη και οργανωμένη επιχείρησις. — Ήρωας του Σαίξπηρ.
 - 15 Η άσπις του Διός. — Προσωπική ανωνυμία (δ' προσ.). — Όλες ανεξαιρέτως.
 - 16 Δεν έχει τέλος. — Στρατιώτης Ικανός να πολεμήσει για την πατρίδα του.
 - 17 Γίνεται για να προφυλάξει σιδερα και έβλα από την καταιστροφή.

- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1 Τοπική παραλλαγή της γλώσσας μιας χώρας.
 - 2 Χρηματικό ποσόν των αρχαίων. — Παράπτωμα. — Άρχικα Τραπέζης.
 - 3 Χρονικό διάστημα (γεν. πληθ.). — Άριθμός. — Αποχρώσις του μπλε (ξεν.).

- ΙΩΑΝΝΗΣ ΧΑΡΑΚΑΚΟΣ
'Η λύσις του 875
στή σελ. 66
- ***
- ΚΑΛΥΥΝΤΙΚΑ...
ΠΟΥ ΤΡΩΓΟΝΤΑΙ!
- Νέου τύπου καλλυντικά, με πρώτες ύλες τους διάφορα... τρόφιμα, παρασκευάσθηκαν από το δόκτωρα Γκλέν Σπερνάντιο, καθηγητή της Χημείας σ' ένα αμερικανικό Πανεπιστήμιο. Π. χ. μία λουσιόν για τα σκασίματα του δέρματος φτιάχνεται από τατιάκα, κι' ένα υγρό μέικ-άπ από σιρόπι σοκολάτας και λυωμένη πατάτα!

κρεβατοκάμαρα. 'Η νοσοκόμα είχε ετοιμάσει το κρεβάτι.

Σαφνικά, θυμήθηκα το όνειρο της Λάουρας! Κι' ένοιωσα κάτι σαν γροθιά στο στομάχι...

Είδα με την άκρη του ματιού τη Λάουρα να μπαίνει στο δωμάτιο, μαζί με το γιατρό.

— Κάνει πολύ καλά αυτή τη δουλειά, τούλεγε. Είναι ο Ικανώτερος απ' όλους είχαμε ως τώρα.

Την κύτταξα και μου φάνηκε πως είχε χλωμάσει ελαφρά. Μουρριζε μια γρήγορη, σατραφετή ματιά, κι' ύστερα γύρισε αλλού το κεφάλι της.

Ο Μπρούνο με κύτταξε έρωτηματικά, σαν να μάντεψα την ξαφνική νευρική μου υπερτάση.

Τον σήκωσα στα χέρια. 'Η νοσοκόμα έβγαλε απ' το δρόμο μου την πολυθρόνα. Φαίνεται όμως πως την έσπρωξε πολύ δυνατά, γιατί χτύπησε στο κομοδίνο και ξαναγύρισε προς έμένα. Το πόδι της με χτύπησε στο γόνατο. Κι' έχασα την ισορροπία μου, τη στιγμή ακριβώς που θα τοποθετούσα το Μπρούνο πάνω στο κρεβάτι.

Η Λάουρα έβγαλε μία φωνή.

— Προσέχτε! μου φώναξε απότομα ο Περέλι.

Έπεσα γονατιστός, κρατώντας πάντα γερά το Μπρούνο. Το γόνατό μου χτύπησε με δύναμη στις πλάκες. Άνασκηώθηκα πάλι κι' απόδρασα το Μπρούνο στο κρεβάτι.

Όλ' αυτά είχαν διαρκέσει μόνο τρία δευτερόλεπτα. Κάτι που θα μπορούσε να γίνει θανατηφόρο δυστύχημα, είχε περιορισθ' σε μια άπλη αδεξιότητα, δίχως καμιά συνέπεια!

— Με συγχωρήτε!... μουρμούρισα, με στεγνωμένο το στόμα και κομένα τα γόνατα.

— Εγώ φταίω, είπε η νοσοκόμα. Είναι η πρώτη φορά που έχασα τέτοια βλακεία!

Τα μάτια του Μπρούνο μου χαμογελούσαν.

— Να προσέχετε στο έξης, μίς Φλέμινγκ, είπε ασπρηθ' ο γιατρός.

Αν δεν ήταν τόσο επιδέσιος αυτός ο άνθρωπος...

— Σας το είπα εγώ πως τα κατάφερα πολύ καλά, δήλωσε ήρεμα η Λάουρα.

Όσοσο ήταν κατάχλημη.

Βγήκα στη βεράντα. Όταν βρέθηκα μονάχος, σκούπισα τον ιδρώτα του προσώπου μου.

Καθώς έκανα να φύγω, παρουσιάστηκε ο γιατρός.

— Μπορούσε να συμβεί μεγάλο κακό, είπε. Σας συγχωρώ που το προλάβατε.

Δεν απάντησα, από φόβο μή με προσδώσει η φωνή μου.

— Συνδέψτε με ως τ' αυτοκίνητό μου, πρόσθεσε ο Περέλι.

Κατεβήκαμε μαζί απ' τη βεράντα και διασχίσαμε τον κήπο. Όταν φτάσαμε κοντά στ' αυτοκίνητο, με ρώτησε:

— Είσατε Άμερικανός;

Κατάλαβα άμέσως τον κίνδυνο!

Αν ζητούσε να δη την άδεια παραμονής μου και διαπίστωνε πως δεν είχα, μπορούσε να είδοποιήσει την αστυνομία...

— Όχι ακριβώς, κύριε, απάντησα. Ο πατέρας μου ήταν Άμερικανός αστυνομικός, στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, κι' η μητέρα μου μία νέα κι' απλοϊκή Ίταλια... Πήρα το επίθετο του πατέρα μου, νια τι το ζήτησε η μητέρα μου.

Η εδγήγοσι αυτή φάνηκε να τον Ικανοποιή.

— Η μίς Φλέμινγκ σας προσέλαβε; με ρώτησε.

— Όχι. 'Η κυρία Φαντίνιο.

Η έκφρασί του έγινε απότομα τραχείδι...

— Η μίς Φλέμινγκ μου είπε πως διαβάσατε ένα βιβλίο στον κύριο Φαντίνιο.

— Μάλιστα. Δε φάνηκε να της άρεση, αυτός όμως πιστώσει πως ευχαριστήθηκε.

— Δε θάην πιά καμιά αντίσκησι ή μίς Φλέμινγκ, είπε ξερά ο γιατρός. Σας δίνω την άδεια να τον διασκεδάσετε, τ' άπόμενα, όταν δε έχετε δουλειά. Τον βρήκα πολύ πιο καλοδιάθετο σήμερα.

— Θα κάνω, τι μπορώ, υποσχέθηκα.

Με κύτταξε. Και κατάλαβα πως διατηρούσε ακόμα μια κάποια δυσπιστία γιά μένα.

— Ο κ. Φαντίνιο έθεωρείτο μια απ' τις πιο φωτισμένες διάνοιες της Ίταλίας, μου είπε ξεφρα. Είναι πολύ σκληρό γι' αυτόν να βρίσκεται τώρα σ' αυτή την κατάσταση, στερημένος από κάθε πνευματική έπαφή. Ο κυριώτερος λόγος που δεν καλλιτερείει η κατάσταση του, είναι πως δεν του δίνεται πιά καμιά ευκαιρία να δουλέψει το μυαλό του, κι' αυτό τον απογοητεύει...

Τι βιβλίο του διαβάσατε;

Του έδωσα αυτή την πληροφορία. Και τουμίλησα ακόμα γιά την ιδιότητά μου και γιά το βιβλίο που έγραφα.

— Ήταν φυσικό να ενδιαφερθ' ζωηρά ο κ. Φαντίνιο, μου είπε.

Σταν πόλεμο, είχε αναλάβει τη διαφύλαξι των θησαυρών των καθεδρικά ναών μας. Είναι αθένητα στα ζητήματα της τέχνης.

— Υπάρχει καμιά έλπίδα να γίνη καλός; ρώτησε.

Ο Περέλι κούνησε το κεφάλι του.

— Δε θα ξαναχρησιμοποιήση ποτέ τα μέλη του, είπε Μπορεί όμως να ξαναβρη την όμιλία του, 'Η απώλειά της οφείλεται προπάντων σε ψυχολογικά αίτια, σ' ένα δυνατο κλονισμό. Αν λοιπόν ζυτηνηση αρκετά το ενδιαφέρον του, αν δοκιμάση μια ισχυρή συγκίνηση, ή μια ακατανίκητη ανάγκη να εκφρασθ' και πάλι, μπορεί να μιλήσει.

— Δε θαδινε αποτελέσματα μια Ιατρική θεραπεία;

— Όχι. Άλλ' αν το θελήσει αληθινά, θα κατορθώσει να ξαναμιλήσει.

— Το ξέρει, αυτό, ο ίδιος;

— Όχι ακόμα. Δεν τώχω πη σε κανένα, και θέλω να το κρατήσετε και σεις μυστικό. Είναι πολύ νωρίς ακόμα. Πρέπει να συνέλθη πρώτα απ' την κατάπτωσί του, να καλλιτερέψη η γενική του κατάσταση, πριν δοκιμάση. Όπως σας είπα, σήμερα τον βρήκα πολύ καλλίτερα. Φυσικά, συνετέλεσε σ' αυτό κι' η είδησι της επίτροφής της κόρης του.

Αφισε την τσάντα του μέσα στ' αυτοκίνητο και με ρώτησε ύστερα:

— Εδώ κοιμόσαστε;

— Όχι. Έχω νοικιάσει μια κάμαρα στο χωριό.

Φάνηκε ανακουφισμένος.

— Θα ξαναβρη την Τρίτη, είπε. Έλπίζω ναη σταθεροποιηθ' ως τότε η καλλιτέρεψι.

★

Καθώς ετοιμάζα τις βαλίτσες μου, μπήκε η Λάουρα. Ήταν χλωμή, με τα μάτια κομμένα.

— Είδα φώς και ήρεθα, μου είπε.

— Λίγο έλειψε να πραγματοποιηθ' τ' όνειρό σου, πρόφερα κυτάζοντάς την. Στο έξης, θα πιστεύω στα όνειρα!

Πήγε ως το παράθυρο.

— Φοβήθηκα πολύ, Ντέιβιντ... πρόφερε. Νόμισα πως θα τ'ον άφινες να πέσει.

— Ήσυχασε, δεν είχα τέτοιο σκοπό, απάντησα.

Κάθησα πάνω στο κρεβάτι, άρκετα μακριά της, κι' άναψα ένα τσιγάρο.

— Τι σουλεγε ο γιατρός; με ρώτησε.

— Πως ήταν καλή η ιδέα μου να διαβάσει κάτι στο Μπρούνο.

— Τιποτ' άλλο;

— Ήθελε να μάθη ποιός είμαι, ποιός με προσέλαβε και που κοιμάμαι. Του απάντησα πως είχα μια κάμαρα στο χωριό.

— Σουμίλησε καθόλου γιά την κατάσταση του Μπρούνο;

— Μου είπε πως υποφέρει από νευρική κατάπτωσι, αλλά πως θα καλλιτερέψη, γρηγορότερα, αν ενδιαφερθ' γιά κάτι.

— Σου είπε αν θα ξαναεργατήση ποτέ;

— Λέει πως δεν υπάρχει καμιά έλπίδα.

Η Λάουρα αναστέναξε μ' ανακούφισι.

— Καί... σου άναφερε καθόλου αν μπορεί να ξαναβρη την όμιλία του;

— Θυμήθηκα τί μου είχε συστήσει ο Περέλι...

— Δε μου είπε τίποτα γι' αυτό, απάντησα.

— Θα ήταν πολύ δυσάρεστο γιά μένα, αν μπορούσε να κάνει άλλη διαθήκη!

— Δε βλέπω γιατί να το θελήσει. Είσαι γυναίκα του, έχεις δικαίωμα σ' ένα μέρος της περιουσίας του.

— Άρχισε να πηγαίνεσθαι νευρικά μέσα στην κάμαρα.

— Μά με αντιπαθεί, Ντέιβιντ! Δεν το καταλαβαίνεις; Ίσως να φταίω κι' εγώ, που δεν του φέροθκα καλά, από τότε που έπαθε το ατύχημα. Μά δεν έχω ποτέ μου υπομονή με τους αρρώστους...

Δε μιλούσα. Άκουγα μόνο προσεχτικά.

— Είχαμε μαλώσει την παραμονή του δυστυχήματός του, συνέχισε η Λάουρα χωρίς να με κυτάξει. Μου είπε τότε πως θα μου άφινε μόνο το ένα τρίτο της περιουσίας του, και τα υπόλοιπα στη Βαλερία. Το δυστύχημα όμως τον εμπόδιζε ν' αλλάξει τη διαθήκη του. Άν πέθαινε...

— Φτάνει! τη διέκοψα απότομα. Άν άρχισες πάλι να μου λες τα ίδια, καλλίτερα να φύγης!

Μ' άγκάλιασε απ' το λαιμό και σφίχτηκε πάνω μου.

— Μη με διώχνεις, αγάπη μου... Όταν θάναι εδώ η Βαλερία, θα πρέπει να προσέχουμε πολύ. Ίσως δε μας μένουνε παρά λίγες νύχτες, να περάσουμε μαζί... Πες μου πως μ' αγαπάς!

Δε μπόρεσα πιά να κρατηθώ. Την άγκάλιασα και την έσφιξα τρελλά. Έκείνη με κύτταξε: σ'α μάτια και μ' έσπρωξε μακριά.

— Με κάνεις ν' άνησυχώ, Ντέιβιντ, είπε. Γιατί ενδιαφέρθηκες ξαφνικά τόσο γιά το Μπρούνο;

— Το λες αυτό γιατί του διάβασα το βιβλίο, σήμερα τ' άπόνεμα; Μά τον ζυτηθήκα, βλέποντάς τον μινάχο, και θέλησα να τον διασκεδάσω λίγα...

Τα μάτια της εξακολουθούσαν να ψάχνουν το πρόσωπό μου.

— Διάβασες τη διαθήκη του, Ντέιβιντ;

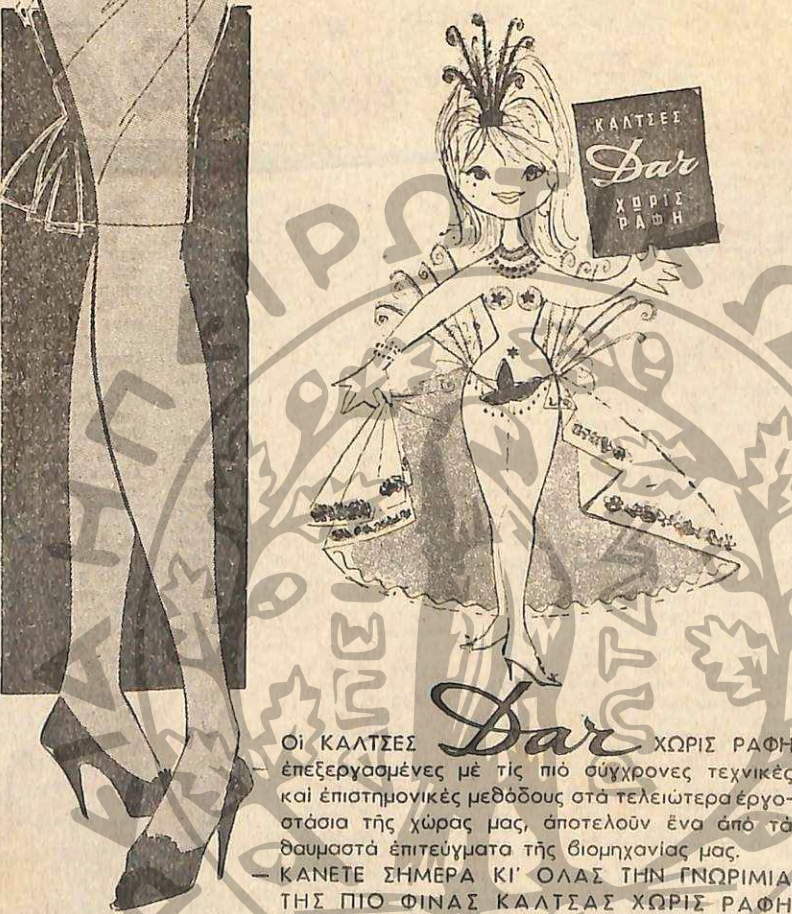
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: 'Η συνέχεια.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Στις κοσμικές σας εμφανίσεις...

...Τονίστε το λεπτό σας γούστο!

ΚΑΛΤΣΕΣ TO A ΚΑΙ TO Ω ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΟΜΨΟΤΗΤΟΣ

Ο Άγιος Νεκτάριος.

ΕΝΑΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΓΙΟΣ

Ο μητροπολίτης Πενταλόφου Νεκτάριος Κεφαλάς

ΤΗΝ περασμένη βδομάδα, το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως ανέκηρυξε ένα νέο άγιο: Πρόκειται για το μητροπολίτη Πενταλόφου Νεκτάριο Κεφαλά, που πέθανε την 8η Νοεμβρίου του 1920, πάμτοχος, στο θάλαμο των άπορων του Άρεταίου Νοσοκομείου Αθηνών. Ο Άγιος Νεκτάριος είναι ο μοναδικός μεταξύ όλων των Αγίων των διαφόρων θρησκειών, που έχει φωτογραφηθεί! Ίσως αυτό να φαίνεται παράδοξο, αλλά θα πρέπει να υπολογισθεί, ότι ο νέος αυτός Άγιος έζησε στη σύγχρονη εποχή των αεροπλάνων, των αυτοκινήτων και του ραδιοφώνου. Και όχι μόνο αυτό. Πολλοί τον ενθυμούνται και διηγούνται διάφορα περιστατικά από τη σκληρή, αφάνταστα σκληρή, ζωή, που πέσασε. Άλλοι πάλι τον θυμούνται σαν άσπιο ιεροκήρυκα στη Χαλκίδα. Κι' άλλοι, τέλος, τον βλέπουν ακόμη ολοζώντανο, με το πρόσωπο γλυκάτο εκείνο ύψος του, ως διευθυντή της Ριζορείου Σχολής, το 1908, ή ως μητροπολίτη.

Η ζωή του υπήρξε σκληρή και γεμάτη στερώσεις. Ώστόσο, την αριστερή ολόκληρη στους συνανθρώπους του, βοηθώντας τους φτωχούς και χαρίζοντας τη γαλήνη σ' όσους είχαν χάσει την ψυχή τους.

Κόψτε και στείλτε μας το παρόν για να λάβετε ΔΩΡΕΑΝ, και χωρίς κομάν υπαρκτού σας, αυτό το νέο 26σέλιδο εικονογραφημένο αναλυτικό τεύχος του LINGUAPHONE, με κάθε πληροφορία για το Σύστημα που σας μαθαίνει τις ξένες γλώσσες γρήγορα, εύκολα, τέλεια φέρνοντας στο σπίτι σας τους διασημότερους καθηγητές του Κόσμου.

ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ LINGUAPHONE
Πανεπιστημίου 10 - Αθήναι - Τηλ. 623.880
Θεσσαλονίκη: Κομνηνών 19

Γεννήθηκε το 1846, στη Σηλυβρία της Θράκης. Οι γονείς του ήταν και αυτοί φτωχοί. Πολύ μικρός, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την πατρική στέγη και να καταφύγει στην Κωνσταντινούπολη, όπου εξακολούθησε τις σπουδές του.

Στην Πόλη εργαζόταν αφάνταστα σκληρά για να βγάλει το ψωμί του. Πολλοί, που τον ενθυμούνται, λένε, ότι ολόκληρες μέρες έμενε εντελώς νηστικός. Ποτέ ωστόσο δεν εγκατέλειψε το διάβασμα. Το κοσμικό του όνομα ήταν Άναστάσιος Κεφαλάς. Σε ηλικία 20 χρόνων εγκατέλειψε την Κωνσταντινούπολη και πήγε στη Χίο, όπου διορίστηκε δημοδιδάσκαλος στο χωριό Λίδειο. Εκεί έμεινε περίπου 7 χρόνια. Σαφηνά, όμως, εγκατέλειψε τα εγκόσμια κι' έγινε μοναχός, στην εκεί Νέα Μονή, παίρνοντας τ' όνομα Λάταρος.

Στο μεταξύ, η φήμη του ως ανθρώπου αγίου, είχε άσχετα με το πόσο. Τότε ο μητροπολίτης Χίου Γρηγόριος τον κάλεσε και τον χειροτόνησε ιεροδίακονο, δίνοντάς του και το όνομα Νεκτάριος.

Στο δημοφιλές νησί της Χίου ο Νεκτάριος απέκτησε πολλούς θαυμαστές ανάμεσα στο χριστιανικό ποιμνίο του. Ο πρόκριτος μάλιστα του χωριού Ίωαννης Χωρέμης του πρότεινε να τον βοηθήσει οικονομικά, ώστε να συμπληρώσει τις σπουδές του. Ο Νεκτάριος δέχτηκε την ευγενική αυτή προσφορά κι' έτσι, με την οικονομική βοήθεια του Χωρέμη, ήρθε στην Αθήνα και γράφτηκε στη Θεολογική Σχολή. Άλλα, εφάρμοζε, ο προστάτης του πέθανε. Ο Νεκτάριος τότε ξαναδόθηκε πάλι πτωχός, χωρίς, χωρίς, ούτε μια δραχμή στην τσέπη του. Δεν έχασε όμως το θάρρος του. Έξακολούθησε τις σπουδές του με νηστεία!... Διάβαζε συνεχώς, χωρίς διακοπή, χωρίς τέλος. Έτσι, πέτυχε μια ύπνορρηξία και τελικά κατόρθωσε να πάρει το διπλωμά του.

Το 1886, ύστερ' από πούσκληρη του Πατριαρχού Άλεξανδρείας, πήγε στην Αίγυπτο. Εκεί χειροτονήθηκε πρεσβύτερος στον πατριαρχικό ναό του Αγίου Σάββα. Μετά από λίγους μήνες, έλαβε το όφριζιο του αρχιερατικού, στο ναό του Αγίου Νικολάου του Καίου.

Τέλος, ήθελε η μεγάλη στιγμή. Οι μεγάλες ύπνορρηξίες, που προσέφερε στην Εκκλησία αναγνωρίστηκαν. Ο Πατριάρχης τον χειροτόνησε, το 1889, μητροπολίτη Πενταλόφου. Μεσολάβησαν, όμως, διάφορα γεγονότα, που γέμισαν πίκρα την ψυχή του. Έτσι, εγκατέλειψε την Αίγυπτο και ήρθε στην Αθήνα. Έπ' ένα σχεδόν χρόνο, λοιπόν, έμεινε άνεργος. Τελικά, διορίστηκε ιεροκήρυκας στη Χαλκίδα και, αργότερα, διευθυντής στη Ριζορεία Σχολή.

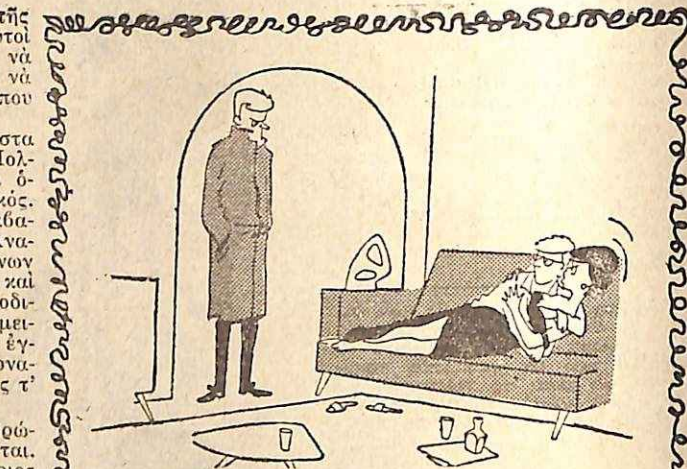
Το 1908 εγκατέλειψε, για δεύτερη φορά, τα εγκόσμια και αυτοεξορίστηκε στην Αίγινα, όπου και μόνιασε μέχρι του θανάτου του.

Στην Αίγινα ίδρυσε τη γυναικεία μονή της Αγίας Τριάδος, για την ανοικοδόμηση της οποίας εργάστηκε προσωπικά. Το 1920 αρρώστησε βαρύνει και δύο μήνες τον μεταφέρανε, σχεδόν έτοιμοθάνατο, στο Άρεταίο, όπου και πέθανε άπορος...

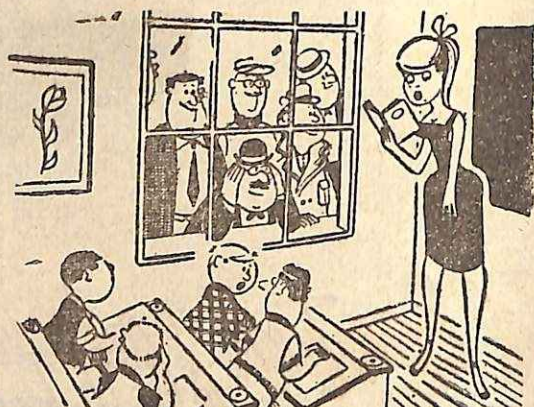
Ο Άσπμος αυτός άνθρωπος συνεχόλησε με την καλοσύνη και τη φιλαλληλία του το λαό. Επέβαλε την αγιασμένη συνείδηση των λαϊκών μαζών, που τον πίστευαν και τον προσκυνούσαν ακόμη κι' όταν βρισκόταν στη ζωή. Μερικοί λένε, ότι από τότε έκανε θαύματα. Ένα όμως είναι γεγονός: Το σώμα του έμεινε, μετά την ταφή και επί τρία χρόνια αναλλοίωτο. Και όχι μόνο αυτό, αλλά όπως λένε, αναδίδει μυρό...

Στο διάστημα, που πέρασε από τον θάνατό του, πολλοί πιστοί του ζήτησαν να τους προστατέψουν. Πραγματικά, είχαν να εκπληρωθεί η θεϊκή δύναμη του. Τα άλλα πάλι θαύματα επαβεβαίωσαν, ότι ο «καλός γεροντάκος» ζή και εδύκεινται, που μετανοούν.

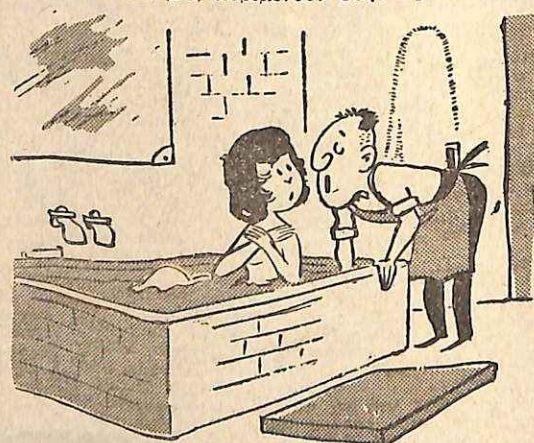
Την κλάνη, λοιπόν, αυτή πίστι του λαού την αναγνώρισε το Οικουμενικό Πατριαρχείο και, ως γνωστόν, τον ανακήρυξε άγιο.

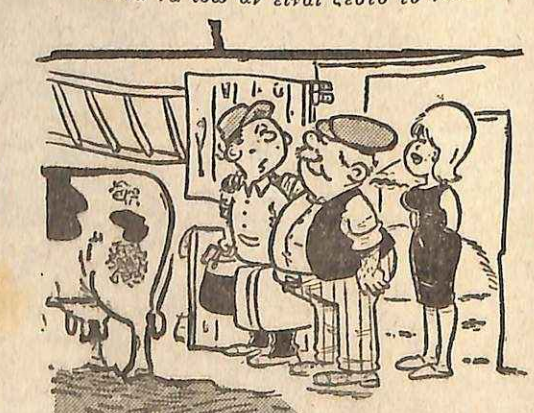
— Τι ώρα είν' αυτή που γυρίζεις στο σπίτι; —

— Τι πάθαν οι πατεράδες μας κι' έρχονται κάθε μέρα και μ'ας περιμένουν στην έξοδο; —

— "Ηθελα να ιδω αν είναι ζεστό το νερό! —

— Μην ανησυχείτε. Έσας' το κρεβάτι σας θα το βάλουμε από το άλλο μέρος! —

E.

Τι λέει η έπιστήμη για ΤΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Πρέπει να τα διαλέξετε σύμφωνα με τις υποδείξεις της

ΤΟ παιγνίδι δεν είναι απλώς μια διασκέδαση για το μικρό παιδί, όπως συνήθως νομίζουμε. Είναι μια απασχόληση με πολύ σοβαρό σκοπό. Μ' αυτή, ο άνθρωπος που βρίσκεται στην αγωγή της ηλικίας του, συνιθίζει τις πραγματικότητες του κόσμου κι' άσκει το νου του και το σώμα του. Αυτή η μεγάλη αλήθεια έχει τονισθεί με ιδιαίτερη έμφαση από ψυχολόγους και παιδαγωγούς των τελευταίων καιρών σε διεθνή συνέδρια, που έχουν συγκαλέσει σε διάφορα σημεία του κόσμου, με αποκλειστικό θέμα τα παιγνίδια και τη σημασία τους. Το συμπέρασμα από τις σχετικές ανακρινόμενες και συζητήσεις είναι ένα, για τους γονείς κι' ιδιαίτερα για τις μητέρες: Μια και τα παιγνίδια έχουν τόσο μεγάλη σημασία για τη διανοητική και σωματική ανάπτυξη κι' ώριμανση του παιδιού, πρέπει να διαλέγονται με προσοχή, ώστε να είναι ακριβώς τα κατάλληλα για κάθε περίοδο ηλικίας και κάθε περίπτωση παιδιού.

Πολλές μητέρες, ακόμα κι' από εκείνες που διαθέτουν αρκετή μόρφωση και πείρα, έχουν διαπιστώσει ότι αγοράσαν, όχι μια και δύο φορές, παιγνίδια ανώφελα κι' ακατάλληλα, που δεν ήσαν καθόλου τόπο. Έκτος από το χρήμα που πάει έχομεν, υπάρχει κι' η ζημία που γίνεται στην αγωγή του μικρού παιδιού, ενώ θα μπορούσε, με το έξοδο που έγινε, να βοηθηθεί η ανάπτυξη του.

Για να διαλέξουμε τα παιγνίδια, που κάθε φορά έχει ανάγκη το παιδί, η σύγχρονη έπιστήμη συνιστά να λαβαίνουμε υπ' όψη μας το στάδιο της ηλικίας του. Άλλα δεν αρκεί μονάχα αυτή η προϋπόθεση. Όλα τα παιδιά, σε κάθε στάδιο, δεν έχουν τον ίδιο βαθμό ανάπτυξεως, τόσο διανοητικής όσο και σωματικής. Κάθε παιδάκι, λοιπόν, αποτελεί, από άρκετες απόψεις, μια έντελώς ιδιαίτερη περίπτωση. Για να το διαλέξουμε, λοιπόν, κάθε φορά, το πραγματικό κατάλληλο, ή όλο το παιγνίδι, πρέπει να δώσουμε προσοχή στο πώς παίζει και στο πώς κινείται γενικά μέσα στο σπίτι.

Για να το μάθουμε να παίζει, είναι ανάγκη να παρατηρήσουμε καλά τις επιδράσεις του μέσα στον κόσμο που το περιβάλλει, να το παρακολουθήσουμε στα αυτοσχέδια παιγνίδια του και, επί πλέον, να... συμμετέχουμε σ' αυτά. Θα καταλάβουμε έτσι ως ποσό φτάνει η αντίληψη του, θα διαπιστώσουμε ως ποσό μπορεί να αναμνησθή τις κινήσεις των μελών του με τους σκοπούς που επιδιώκει και γενικά κατά ποσό κατορθώνει να πραγματοποιήσει αυτό που γοητεύει τη φαντασία του και το είναι επιθυμητό. Θα γνωρίζουμε μ' αυτό τον τρόπο, καλύτερα το παιδί και θα εξακριβώσουμε το πραγματικό στάδιο ανάπτυξεως του, μπορώντας έτσι να ανταποκριθούμε σ' αυτό.

Ας αναφέρουμε μερικά παραδείγματα.

Το παιδάκι απλώνει τα χεράκια του προς ένα αντικείμενο, το ψηλαφεί και καταλαβαίνει μ' αυτό τον τρόπο το σχήμα του; Θα του χαρίσουμε ένα χρωματιστό τόπι ή έναν κοκκίνο από λάστιχο. Κατορθώνει να χρησιμοποιήσει τα δαχτυλά του; Θα του δώσουμε να χειρίζεται ένα ψευτικό τηλεφώνκι ή ένα πινακί. Θα ενθουσιασθεί, όταν διαπιστώσει ότι θα πετύχει αποτέλεσμα με τις πρώτες κινήσεις. Έχει αποκτήσει ήδη το αίσθημα της ισορροπίας και μπορεί να κινή χέρια και πόδια με αρκετό συντονισμό; Ένα κοινιστό άλσάκι, μια τρουμπέτα, ένα ψευτικό σίδερο του σιδεράματος θα του θυμίσουν γνωστά από το περιβάλλον ή από τα παραμύθια πράγματα που θα το βοηθήσουν να ανακαλύψει τον χώρο και την κατεύθυνση, δίνοντας συγχρόνως θέματα στη φαντασία του. Έχει πιά φτάσει σε σημείο να συντονίζει την όραση και τις κινήσεις του; Είναι στην κατάλληλη στιγμή να του προσφέρουμε ένα γκαρτζ με το αυτοκινητάκι του ή άλλα παιγνίδια, που απαιτούν έγκαιρη επέμβαση του παιδιού για την κανονική τους λειτουργία.

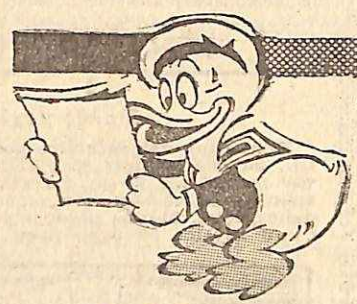
Κάνοντας όλα αυτά, δεν πρέπει

πάντως να ξεχνάμε ένα γενικό κανόνα, που η τήρησή του δίνει αποτελέσματα: ότι το παιδί έχει ανάγκη να του τονώνουμε την αυτοπεποίθηση και να του παρέχουμε ευκαιρίες που θα του δίνουν την ευχαρίστηση και την ικανοποίηση της δημιουργίας. Έκείνο που το ένθουσιάζει και το δίνει όρεξη στο παιγνίδι, είναι να νοιώθει ότι ενεργεί μόνο του, με το δικό του μυαλούκι και με τις δικές του προσπάθειες.

Οι παλιοί λόγιοι χάρη, χρωματιστοί κύβοι αποτελούσαν δοκιμασία μέσο άσκησης για τα μικρότερα παιδιά, ενώ τα μοντέρνα «μεκανόν» είναι, ότι χρειάζεται στα μεγαλύτερα. Τιποτε άλλο δεν συντείνει τόσο στην ανάπτυξη του παιδιού και παραλληλά στη διασκέδαση του, όσο τα παιγνίδια που του δίνουν το αίσθημα ότι είναι ένας δημιουργός, που τα καταφέρνει όλα μόνος του.

Τα χριστούγεννα κι' η Πρωτοχρονιά δεν είναι πολύ μακριά. Δεν είναι, λοιπόν, άνωφορο να δώσουμε από τώρα κάποια προσοχή κι' μητέρες στις έιτρινες των καταστημάτων παιγνιδιών. Θα αντιληφθούν, έτσι, ότι το ψυχολογικό πρόβλημα, για το οποίο μιλάμε, έχει απασχολήσει τους τεχνίτες και τους σχεδιαστές των ειδών αυτών, κι' ότι οι άνθρωποι αυτοί αναμένουν τις σχετικές έπινοήσεις τους και φανταζονται παιγνίδια όχι στην τύχη, αλλά διαρκώς πιο προσαρμοσμένα στις φυσικές τάσεις των παιδιών. Οι έπινοήσεις αυτές εστιάζουν σ' ένα γενικό αξίωμα, που απ' αυτό ξεκινούν όλες οι αποφάσεις τους: τα παιγνίδια για τα κοριτσάκια πρέπει να έχουν αισθητά στατικό χαρακτήρα, γιατί ως γνωστόν η θηλυκή φύση είναι πιο ήσυχη κατά την παιδική ηλικία, ενώ για τα αγοράκια ταιριάζουν παιγνίδια που προϋποθέτουν κυρίως την κίνηση, γιατί η φύση του αγοριού είναι μάλλον ανήσυχη.

Τα λεγόμενα, εξ' άλλου, διδακτικά και μορφωτικά παιγνίδια δεν κάνουν τόπο μονάχα μετά το δέκατο έτος της ηλικίας. Πριν από αυτό, προτιμάμε την άσκηση, την κούραση και την αποστροφή, χωρίς να συντείνουν καθόλου στο έδαφος της σκέψης και στον έμπλουτισμό του μυαλού με γνώσεις, όπως νομίζουν πολλοί γονείς.

Το ενέχυρο

Ο Μπέροναρτ γεμάτιζε στο πιο πολυτελές και, φυσικά, πιο ακριβό ρεστοράν του Σόχο, στο Λογδίνο, μαζί με τη γυναίκα των όνειρών του, τη Μπέτυ. Το μενού ήταν πλουσιότατο.

— Όρα να πηγαίνουμε, είπε στο τέλος.

Και φώναζε το γκαρσόν να πληρώσει το λογαριασμό.

Το χέρι του χώθηκε στην τσέπη του σακακιού του, αλλά βγήκε άμείσως από εκεί άδειο.

Το σαγόνι του Μπέροναρτ κρεμάστηκε. Ήταν περσιό το πράγμα στις άλλες τσέπες. Είχε μόνο μερικά φύλλα — τα ρέστα από το σάφρο του ταξί που ήθελε...

Είχε ξεχάσει απλούςτατα το πορτοφόλι στο σπίτι του γκαρσόνι!

Το γκαρσόνι αντέληξε το κρεμάσιμο σαγόνι του Μπέροναρτ, αλλά ήταν συνηθισμένο από τέτοια θέαματα.

— Ο λογαριασμός σας, κύριε!

— "Ε; "Α, ναι. Ευχαριστώ!...

Το γκαρσόνι άρπασε το λογαριασμό πάνω στο τραπέζι και περιέμενε σ' ένα λαγωνικό.

Ο Μπέροναρτ σηκώθηκε.

— Θα πεταχτώ ν' αγοράσω τα γάρφα, είπε βραχνά στη Μπέτυ.

G.F.

— Τι μου κουβαλάς ένα σώρο λερωμένα μανδύλια;

— Δεν έμαδες πως με τα χαρτομάνδηλα ΤΕΜΠΟ καταργήθηκαν τα κοινά μανδύλια;

Τα μόνα αρωματισμένα ΧΑΡΤΟΜΑΝΔΗΛΑ

Καθαριότηης - Οικονομία Μεγάλη εύκολία

ΑΠΟΚΑ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε. - ΝΙΚΗΣ 9 ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 25739

Περιέμενε κι' έφτασε. — Δε μπορείς να τα αγοράσεις εδώ;

— Δε βρίσκεται εύκολα η μάρα μου. Ώστερα θα είναι μπαγιάτικα. Γκαρσόν! Άλλον έναν καφέ στην γκιοά. Διπλό καφέ, Μπέτυ, να τον πίνω σιγά-σιγά.

Η τρελή του ιδέα ήταν να φύγει από το ρεστοράν, να περάσει την πλατεία του Βατερλώ, να πάρει το πρώτο τραίνο για το προάστιο Σουφιμπάιν. Να τρέξει κατόπιν στο σπίτι του, ν' αγοράσει το ξεχασμένο πορτοφόλι του και να γυρίσει στο ρεστοράν πριν η Μπέτυ καταλάβει τίποτα.

Προτού ξεκινήσει όμως, παρατήρησε κάτι: Η Μπέτυ φορούσε καπέλλο. Και στο καπέλλο φάνταζε μια πολύτιμη καρφίτσα.

Μερίμνα τότε τροποποιήθηκε το σχέδιό του...

— "Οου! Έχανε η Μπέτυ.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Μπέροναρτ.

— Νόμισα πως κάποιος άγγιξε το καπέλλο μου.

— Εγώ ήμουν. Έδωξα μια μυία...

— Ευχαριστώ!...

— Όπως είπαμε, λοιπόν: "Εφτασα σ' ένα λεπτό!

Μόλις βρέθηκε στο δρόμο, ο Μπέροναρτ ρώτησε τον πρώτο πόλυσαν:

— Τπάχει εδώ κοντά κανένα ενεχυροδανειστήριο;

Ο πόλυσαν του έδειξε το κατάστημα, στη γωνία, κι' ο Μπέροναρτ έτρεξε προς τα εκεί...

— Τι θέλετε γι' αυτό; ρώτησε ο υπάλληλος του ενεχυροδανειστηρίου.

— Όχτώ λίρες χάρτινες, αποκοίτησε το λήμμα ο Μπέροναρτ.

Η συμφωνία κλείστηκε στις πέντε λίρες κι' Μπέροναρτ τις πήρε κι' έτρεξε πίσω στο ρεστοράν. Εκεί όμως βρήκε το μέρος ανάστατο. Γκαρσόνια και βοηθοί έψαχναν με τα τέσσερα κάτω από τα τραπέζια. Οι άλλοι πελάτες έβριζαν, σήκωναν το χαλί και κίττασαν κι' αυτοί για να βρουν κάτι.

Η Μπέτυ, κατακόκκινη και με μάτια, που πετούσαν φλόγες, συζητούσε ζωηρά με το γκαρσόνι, το μαϊντό και το διευθυντή.

— Ανοήτη ερώτησι! Όμοιασε τη Μπέτυ να τους λένε. Και βέβαια, όταν ήρθα στο κατάστημά σας, η διαμαντένια καρφίτσα μου βρισκόταν στο καπέλλο μου!...

— Συγγνώμη, κυρία, αντίτεινε ο διευθυντής του ρεστοράν. Αυτό δεν είναι απολύτως. Πως μπορούσατε να βλέπατε το καπέλλο σας;

— Στον καθρέφτη, κύριε! Τίποτα καθρέφτης αντίκρισε μου!

Ο Μπέροναρτ έτοιμάστηκε να εξαφανιστεί. Άλλά δεν του δόθηκε η ευκαιρία.

— Ο Μπέροναρτ! Ήθελες; Μου έλεγαν την καρφίτσα μου από το καπέλλο!

— Ο διευθυντής ξεροφώνησε.

— Την έλεγαν; Κυρία, μας προσβάλλετε!

Ο Μπέροναρτ δοκίμασε να διανοήσει την κατάσταση. Και, σαν ένοχος που ήταν, είπε, διατακτικά:

— Μήπως η καρφίτσα έπεσε κάπου άλλο; Μπέτυ; Στο ταξί, που ήθελα;

— Τι λές, Μπέροναρτ; Όταν μπήκα στο ρεστοράν και καθήσαμε στο τραπέζι, την είχα στο καπέλλο μου. Έδω την έχασα! Ή έπεσε ή μου την πήραν. Γι' αυτό

πρέπει να ελδοποιήσουμε την άστυ-
νομία.

Κι' ενώ η Μπέτυ διέσχισε την
αίθουσα του ρεστοράν, άναστατο-
μένη, ένας γέρος, που καθόταν σ'
ένα διπλανό τραπέζι, έκανε νόημα
στον έστιάτορα να τον πλησιάσει.

— Συγγνώμη, του είπε, αλλά,
όπως έσχεθα να πιάσω την πετσέ-
τα μου, που μου είχε πέσει κάτω
από το τραπέζι, βόηκα αυτό.

Ήταν η διαμαντένια καρφίτσα
της Μπέτυ!

★

Ο Μπέροναντ τ' είχε χαμένα.
Η μαγική καρφίτσα τον βασάνι-
ζε. Τέλος, ύστερ' από τις ύποκρι-
τες «συγγνώμες» στο διευθυντή,
κι' όπως η Μπέτυ προχωρούσε, ο
Μπέροναντ κοιτούσάθηκε για να
πάρη περισσότερες πληροφορίες
από τον μυστηριώδη γέρο.

— Συγγνώμη, σεβαστέ κύριε,
του είπε, αλλά... πώς έγινε και
βόηκατε την καρφίτσα;

Ο ήλιωμένος άγνωστος χα-
μογέλασε και του εξήγησε:

Γενμάτιστα εδώ νωρίτερα και
πρόσεξα την όμορφη καρφίτσα της
φίλης σας. Αντίληφθηκα επίσης
από τις χειρονομίες σας, ότι είχα-
τε ξεχάσει το πορτοφόλι σας. Βόη-
κατε τότε μία δικαιολογία και βγή-
κατε έξω, ασφαλώς για να δανει-
στήτε λεπτά από κάποιον. Αργότε-
ρα, ή κυρία ξεόηκωσε το ρεστο-
ράν με τα παρόντά της για την
καρφίτσα, που είχε χάσει. Άχρη-
στε όμως να καταλάβω τι ά-
κριβώς είχε συμβή. Όταν όμως
γύρισα στο γραφείο μου να συνε-
χίσω τη δουλειά μου, ή άπορία μου
ικανοποιήθηκε: Ο υπάλληλος μου
μου ζήτησε να έκτιμήσω την αξία
μίας καρφίτσας: της ίδιας ασφα-
λώς καρφίτσας, που είχατε ένεχυ-
ριάσει πριν από λίγο. Πήρα, λοι-
πόν, άμέσως την καρφίτσα, έτρε-
ξα πάλι εδώ και... τη βόηκα κά-
τω από το τραπέζι μου!

— Σας είμαι υπερβολικά ευγνώ-
μων, κύριε, ψέλλισε ο Μπέροναντ.
Φυσικά, άπόψε θα σας στείλω τα
λεπτά, που σας όφειλω. Σας πα-
ρακαλώ, όμως, να μου εξηγήσετε:
Ποιός λόγος να μου κάνετε αυτήν
τη μεγάλη καλωσύνη;

Το βλέμμα του αγαθού γέρου
κίτταξε πέρα με ορεμβασμό.

— Κι' εγώ κάποιο βράδυ, ψιθύ-
ρισε, πάνε τώρα τριάντα χρόνια,
έχασα το πορτοφόλι στο σπίτι
μου. Άν δεν το είχα ξεχάσει, δε
θαρχόμουν από τότε να τρώω μό-
νος μου μεσημέρι-βράδυ στα έστια-
τόρια!...

— Καταλαβαίνω, κύριε, είπε μ'
ευγένεια ο Μπέροναντ. Συνωδύα-
τε και σεις τότε κάποια γυναίκα...

— Την αραβωνιστικά μου!
εξήγησε ο ήλιωμένος κύριος.
Άλλωστε είμαι ένας σοβαρός κι'
έντιμος ένεχυροδανειστής... Και
στο κατάστημά μου δε δεχομαι...
κλοπιμαία. Έτσι δεν πρέπει;

ΚΟΤΙΕΡ ΧΙΑ

Όδοντόπαβτα
NIVEA

Καθαρίζει τα δόντια

Άπολυμαίνει το στόμα

Δεν έρεδίζει το ούλα

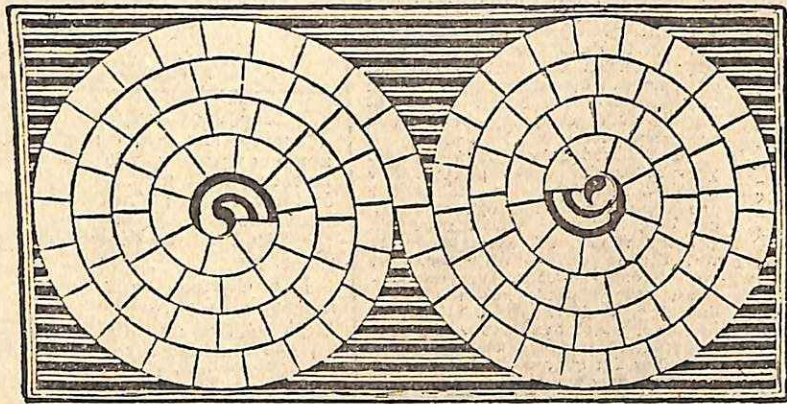
ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ
BEIERSDORF GERMANIAS

Γιά μικρούς

ΚΑΙ ΜΕΤΑΛΩΣ

Διπλός κοχλίας

Εκκινώντας από το κέντρο του άριστερου κοχ-
λίας, θα συμπληρώσετε το σχέδιο αυτό με 23 λέξεις,
των οποίων σας δίνωμε πιο κάτω τις σημασίες. Άν
βρήτε τη σωστή λύση, τότε διαβάζοντας τα γράμματα
άντιστρόφως, δηλαδή με άφετηρία το κέντρο του δε-
ξιού κοχλίας, θα σχηματίσετε 24 νέες λέξεις, των

οποίων επίσης σας δίνωμε τις σημασίες.

Ο αριθμός μέσα σε παρένθεση, που βρίσκεται στο
τέλος της κάθε εξήγησης, αντιπροσωπεύει τον άρι-
θμό των γραμμάτων της ζητούμενης λέξεως:

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΡΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

- 1) Νευρικός κλονισμός (3).
- 2) Μικρό και λεπτό καλάμι (10).
- 3) Ράτσα (3).
- 4) Την κυνηγούν για το νόστιμο κρέας της (6).
- 5) Προηγείται συμπερασματος (3).
- 6) Πόθος, αγωνιώδης προσδοκία (7).
- 7) Κληρικός ή μοναχός (9).
- 8) Την άποτελούν πολλά πρόσωπα (4).
- 9) Τροπικό επίρρημα (2).
- 10) Το όνομα πρωταθλητριάς του πατινάζ, που έ-
γινε λαμπρό άστέρι του κινηματογράφου (5).
- 11) Δεν λείπει από κανένα Ιστιόφορο (7).
- 12) Άποτελούν μέρος του σώματός μας (6).
- 13) Εύοικα, ευνοϊκά (5).
- 14) Τίτλος Ρωμαίων αυτοκρατόρων (6).
- 15) Ναυτικό παράγγελμα (5).
- 16) Τουρκικό νόμισμα (5).
- 17) Έτακτώ (4).
- 18) Άσμα των άρχαίων (5).
- 19) Την δίδαξε ο Χριστός στους ανθρώπους (5).
- 20) Η καρδιά της Παλλας Άθηνas (5).
- 21) Δερμάτινη ταβάνια (4).
- 22) Μουσικός όρος (4).
- 23) Προέρχεται από μία χώρα της Β. Εύρώπης (7).

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΔΕΞΙΟΥ ΚΟΧΛΙΑ

- 1) Είναι υπερβολικά τολμηρό (ξέν.) (5).
- 2) Άπονήρευτος (6).
- 3) Η κατάσταση μίας νήσου του Α. Αιγαίου (5).
- 4) Χρησιμοποιείται μόνο κατά τις εκλογές (5).
- 5) Όμαδικό κυνήγι άγριών θηρί-
ων (6).
- 6) Χώρα της Άνω Άνατολής (7).
- 7) Η σύζυγος του Άδραμ (4).
- 8) Περιφημο άστεροσκοπείο των Ήν. Πολιτειών (7).
- 9) Ήπειρος (4).
- 10) Φρόντα του καλοκαιριού (6).
- 11) Προσωπική άντωνυμία, έ' προς (2).
- 12) Το πολύ χαλίζει (5).
- 13) Μας προμηθεύει φρέσκα ψάρια (5).
- 14) Καινούργιος (6).
- 15) Έπαγγελμα Άγγλου συγγραφέ-
ως (2).
- 16) Νησί του Άν. Αιγαίου (5).
- 17) Τμήμα πολυκατοικίας (6).
- 18) Έκεί προσγειώθηκε ή κίεωτός του Νώε (6).
- 19) Μπόσικα (6).
- 20) Πολύ μορφωμένα (4).
- 21) Έχει άπόλυτα όμαλή επιφάνεια (5).
- 22) Έπηρεάζει το νευρικό μας σύ-
στημα (3).
- 23) Κοντά (4).
- 24) Έδαφική άνωμαλία (6).

Οι μαθηταί

Άπό τους μαθητάς της τετάρτης τά-
ξεως ενός Γυμνασίου, τα 3)5 πέρασαν
κανονικά στην πέμπτη με τους διαγω-
νισμούς στο τέλος του έτους. Οι υπό-
λοιποι έμειναν μετεξεταστέοι και άπ'
αυτούς, στις νέες εξετάσεις, που έδω-

σαν το Σεπτέμβριο πέρασαν μόνο τα 3)4.
Δεδομένου ότι τέσσερις μαθηταί έμειναν τελικά
στην ίδια τάξη, μπορείτε να βρείτε πόσοι ήσαν εν όλω
οι μαθηταί αυτής της τάξεως;

Η κληρονομιά

Τέσσερα άδελφια πρόκειται να μοιραστούν μία κλη-
ρονομία 700.000 δραχμών, που τους άφησε ένας θείος
τους, ο οποίος έζησε και
πέθανε στην Άμερική.
Σύμφωνα με τον όρο, που
άναφέρεται όμως στη δια-
θήκη του, πρέπει ο κάθε
άδελφός να πάρη στο με-
ρίδιό του 30.000 δραχμές
περισσότερες από τον ά-
μέσως μικρότερό του.
Ποιά θα είναι το μερί-
διο του καθενός από τα
τέσσερα αυτά άδελφια;

Οι έκδρομείς

Σε μία έκδρομή παίρ-
νουν μέρος 80 πρόσωπα,
άντρες, γυναίκες και παι-
διά. Οι γυναίκες είναι
κατά 4 περισσότερες από
τους άντρες και τα παιδιά
τόσα, όσοι οι άντρες και
οι γυναίκες μαζί.

Πόσοι άντρες, πόσες γυ-
ναίκες και πόσα παιδιά
πήραν μέρος σ' αυτή την έκδρομή;

Όμοίμερφα έλλειπoσύμφωνα

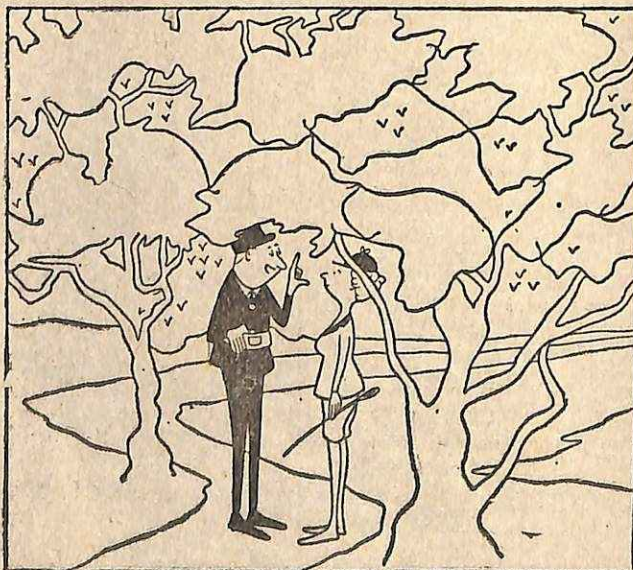
Συμπληρώστε τα τρία κάτωθι φωνήεντα:

Ο Ε Ο

με διάφορα σύμφωνα, έτσι ώστε να σχηματίσετε λέ-
ξεις με τις ακόλουθες σημασίες:

- 1) Καταστροφή.
- 2) Θά σηνάνη το τέλος της άνθρωπότητος.
- 3) Μεταφορικώς σημαίνει: καταπληκτικός, Ικανώ-
τατος.
- 4) Βρίσκεται επί κεφαλής σωματείου.
- 5) Σιχαμερό έντομο.
- 6) Χρησιμοποιείται από ζωγράφους και γλύπτες.
- 7) Πόλις της Ισπανίας, στις όχθες του Τάγου.
- 8) Τόπος καταπράσινης.
- 9) Υπερπολυτέλες πλοιάριο.
- 10) Άντιπροσωπεύει τη χώρα του σε ξένο κράτος.
- 11) Κοινοτικός άρχων.
- 12) Μία των Ήν. Πολιτειών της Άμερικής.
- 13) Συμβολίζει με το πνεύμα της εποχής.
- 14) Μία των Β. Σποράδων.
- 15) Θρηνώδης.

Μαγική εικών

— Περιττό να μου το πητε, κυρία μου, ξέρω τί χάσατε και τί
γυρεύετε: το άλογό σας και το σκύλο σας. Μην άνησυχήτε. Και
τα δυο αυτά ζώα έρισκονται εδώ κοντά, γι' αυτό δε θα δυσκο-
λευτήτε να τα βρήτε.

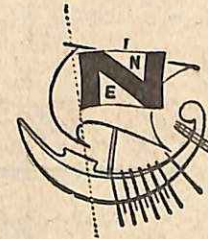
Μήπως θα μπορούσατε να δοθήσετε την άραια άμαξόνα, να
βρή, μέσα σε έναμινου λεπτό, το πολύ, τα δυο ζώα, που έχασε;

Οι λύσεις στη σελ. 66

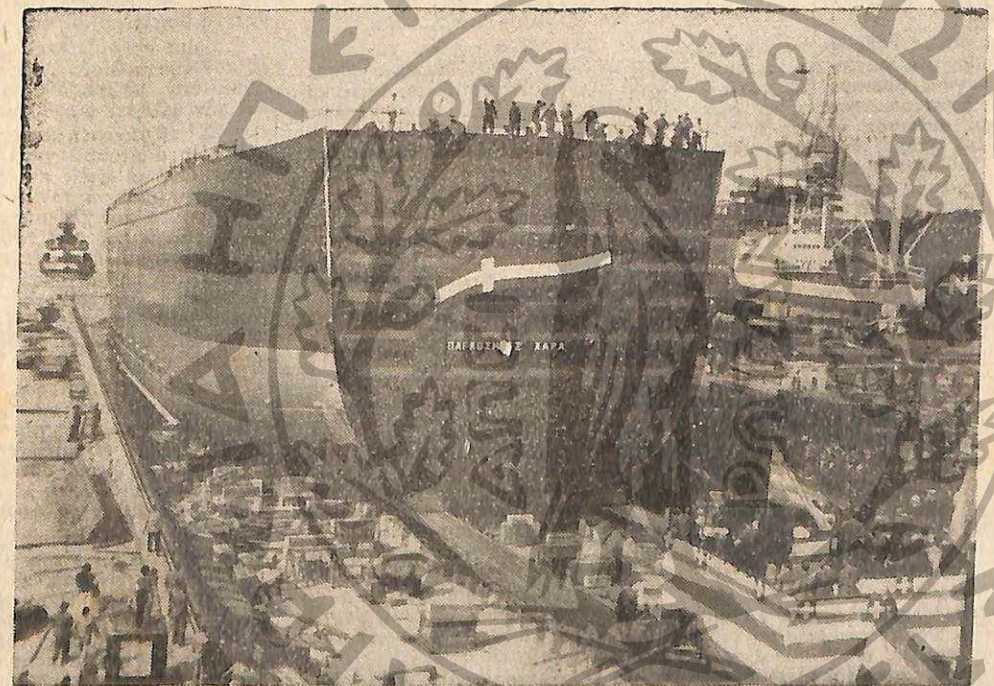
“Σε όνομάζω “ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΧΑΡΑ” και εύχομαι
εις εσε και το πλήρωμά σου καλή τύχη...”
Με τα λόγια αυτά ή κ. Φ. Περδικούρη, σύζυγος του
έργοδηγου Νέων Κατασκευών των Έλληνικών
Ναυπηγείων Σκαραμαγκά, έβάπτισεν την 21ην
Όκτωβρίου 1961 το νέον πλοίο 22.000 τόν-
νων το όποιο 6ν θα προέλθ ηκ του παλαιού δεξα-
μεναπλοίου 16.000 τόννων “WORLD THRIFT”
και του κατασκευασθέντος εις Σκαραμαγκά νέου
μεσαίου τμήματος.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΑΕ.

Μετα την πλωτήν δεξαμενήν “ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΦΡΕΙ-
ΔΕΡΙΚΗ”, 22.000 τόννων, το “ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ
ΕΛΠΙΣ”, 25.000 τόννων και το “ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ
ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ”, 22.000 τόννων, ένα ακόμη
πλοίο 6ν καθελκύεται εις τα Ναυπηγεία Σκαρα-
μαγκά. Άμέσως μετά την καθέλκυσίν του, εις
τήν κενωθείσαν ναυπηγικήν κλίνην έτέθη ή
τρόπις ενός νέου υπό μετασκευήν πλοίου, του
“WORLD THEME”

ΠΟΡΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΙΧΕ μεγάλη κίνηση, το βράδυ εκείνο, το κέντρο, όπου δούλευε ο Στάθης.

Στο Φάληρο είχαν έρθει πολλά αμερικανικά πλοία κι' είχε λάβει από νωρίς ένα σημείωμα από το διευθυντή του κέντρου, που του γράφε να βρή κι' ένα βιολιστή και ναρθούν το ταχύτερο.

Ο Στάθης ήταν πιανίστας, κι' είχε δυό χρόνια, που δούλευε σ' αυτό το κέντρο. Μια πρώτη φορά έβλεπε τότε κοσμοσυρροή από ξένους. Φαίνεται πως το άφεντικό είχε οργανώσει καλά τη διαφήμισή του, στην έξοδο των καραβιών. Πολλά γκαρσόνια και πολλές κοπέλλες, με νούμερα χορευτικά, είχαν προσληφθή και τα τραπέζια, ή πίστα, το μάζο, ήταν γεμάτα από κόσμο.

Οι τακτικοί νυχτερινοί θαμώνες είχαν κάνει τόπο στους ξένους. Ένα πιστό, βέβαια, τύπιναν στο πόδι, έχει στο μπάο. Ήλεγαν μιά-δυό κουβέντες στο Γκάογο, το μάζο-μαν, έρχονταν μιά ματιά στις νέες κοπέλλες κι' έφευγαν για να πάνε κάπου άλλο εκείνο το βράδυ.

Ένας μεθυμένος ναύτης έβγαλε το Στάθη, για καμιά ώρα, από το πιάνο. Ήταν άλλοτε επαγγελματίας πιανίστας στη Νέα Υόρκη, κι' άρχισε να παίξει τα τραγούδια του τόπου του, που εύχαιριστούσαν τους συμπατριώτες του.

Οι ναύτες είχαν ένθουσιαστή και το γλέντι είχαν άναψει. Τα γκαρσόνια δεν πρόφταναν να κουβιάλουν ποτά και να εισπράττουν προκαταβολικά το λογαριασμό. Ήταν η τακτική του κέντρου αυτή, όταν είχε να κάνει με ξένους.

Λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, πέσασε η περιπόλος από το κέντρο και είδοποίησε τους ναύτες, ότι σε μισή ώρα θαφευγαν τα καμούνια για το Φάληρο.

Έτσι, λίγο-λίγο, το μαγαζί άρχισε ν' αδειάζει, όποιοι, κατά τη μία, δεν είχαν απομείνει παρα μόνο ο Στάθης, δυό-τρία από τα κορίτσια του κέντρου, δυό γκαρσόνια και τ' άφεντικό με το μπάρμιν.

Είχαν πιάσει ένα-δυό τραπέζια κι' έφευγαν.

— Έλα, Στάθη, να πάρεις κι' εσύ καί! τού φώναξε ο καταστηματούχος.

Ο πιανίστας έστριψε το κεφάλι του, έκοψε μιά ματιά σε κείνους, που έφευγαν, άδειασε το ποτήρι του, το ξανακοίμησε πάνω στο πιάνο και συνέχισε να παίζει κάποιο παλιό σκοπό, ένα τραγούδι, κι' από τού άρεσε τόσο πολύ και πού τον γέμιζε άναμνήσεις, κάθε φορά που έμενε στο κέντρο τελευταίος.

Τότε κανείς δεν τον άνηγοχούσε. Όλοι ήξεραν πως ήταν το μεράκι του από το τραγούδι, μιά μόνο το άφεντικό ήξερε την ιστορία του, γιατί είχε ήσει κι' αυτός μαζί με το Στάθη το δράμα του, εδώ και δυό χρόνια.

* Ήταν μιά Πέμπτη βράδυ. Το μαγαζί δεν είχε καθόλου δουλειά. Τα δυό γκαρσόνια και οι τρεις κοπέλλες του κέντρου κουβεντιάσαν σε μιά γωνιά, τ' άφεντικό έκανε λογαριασμούς κι' ο Στάθης, καθισμένος μπρος στο πιάνο του, έπαιξε για τόν έαυτό του μοντέρνα τραγούδια.

Ξαφνικά, άκούστηκαν γέλια και κουβέντες. Τρεις γυναίκες με τούς συνοδούς τους κι' άλλοι δυό άντρες άκόμη κατέβηκαν τα σκαλιά για να μπειν στο υπόγειο κέντρο.

Τα γκαρσόνια κι' οι κοπέλλες σηκώθηκαν χαρούμενοι και προχώρησαν προς την πόρτα, το άφεντικό έκλεισε το βιβλίο των λογαρια-

Σε μιά στιγμή, η γυναίκα τον αγκάλιασε και τον φίλησε...

Ο ξαφνικώς πιανίστας

σμών και έχωσε το στυλο, στην τσέπη του κι' ο Στάθης ζούρηψε τον ήχο μιας σάμπας.

Οι πελάτες τράβηξαν προς την πίστα κι' άρχισαν να χορεύουν και τα δυό κορίτσια πλησίασαν τους δυό άντρες, που δεν είχαν ντάμες, για να χορέψουν μαζί τους.

Ο Στάθης χτυπούσε τα πλήκτρα με όρεξη, γιατί διάκρινε στους πελάτες, που κατέβηκαν, και το αλλοιώτικο. Δεν ήταν θαμώνες των νυχτερινών κέντρων. Η ιδιότητα κάποιας από τις γυναίκες τους είχε οδηγήσει σ' αυτό το κέντρο διασκέδασης.

Με άλλη μιά ματιά, πού έριξε ο Στάθης πάνω από τον όμο του, διέκρινε και την ποιότητα. Δεν ήταν νερόλικοι. Φαίνονταν άνθρωποι από άρχοντικά σπίτια.

Σταμάτησε για μιά στιγμή, για να τούς δώσει χώρο να παραγγείλουν καί.

Θάχαν πάει προηγουμένως σε καμιά ταβέρνα, γιατί οι γυναίκες είχαν παραλή. Μάλιστα η μιά, που ήταν πολύ όμορφη, ήταν μεθυμένη...

Είχαν κατέβη στο κέντρο να συνεχίσουν το γλέντι τους και διασκέδαζαν με την καρδιά τους.

Ο Στάθης, όσο μιλούσαν κι' άστεινόνταν, κίτταξε την όμορφη ξανθή γυναίκα, που κατέβαζε το ποτήρι της μονορούφι. Φαίνεται πως δεν ήξερε να πίνει, γι' αυτό και είχε ζαλιστή.

Ο Στάθης έπαιξε τώρα στο πιάνο παλιά έρωτικά τραγούδια. Από το ένα μεταπηδούσε στο άλλο, λες κι' είχε ξεχάσει πως υπήρχαν πελάτες στο μαγαζί κι' ότι έπαιζε για τόν έαυτό του.

Μά, εκεί που έπαιζε με το κεφάλι σκυφτό πάνω στο πιάνο, ένοιωσε ένα χέρι ν' άκουμπά πάνω στον όμο του και μιά γλυκαία μουσική φωνή να συνοδεύη το τραγούδι του στο πιάνο. Η γυναίκα εκείνη ήξερε να τραγουδά κι' ο Στάθης τη βοηθούσε με τις νότες του.

Σε μιά στιγμή, εκεί στο φανάρι του τραγουδιού, η γυναίκα τον αγκάλιασε με τα δυό της χέρια και τον φίλησε, φωνάζοντας:

— Σ' ευχαριστώ, μάστορ!...

Γύρισε απότομα, γιατί ξαφνίστηκε από το φίλ, και είδε την ξανθή γυναίκα να τον κυττάζει με τσαν άγάπη, που γλώσσας για την ένοχη ματιά που της έριξε.

Τη στιγμή όμως εκείνη, ένας άντρας από τη συντροφιά σηκώθηκε ξαφνικά, έτρεξε κοντά της, της έδωσε ένα δυνατό χαστούκι και την τράβηξε βίαια να καθήση στην καρέκλα της.

Ο Στάθης ταραχτηκε, κι' άρχισε να παίζει ένα τοελλό χορό, μιά κανείς δε σηκώθηκε για να χορέψει. Τα γέλια, οι κουβέντες, είχαν σταματήσει. Το γκαρσόνι έτοιμασε το λογαριασμό και, σε λίγο, η συντροφιά σηκώθηκε να φύγει.

Παύοντας, ο Στάθης έριξε μιά κλεψτή ματιά πίσω του. Τα μάτια της ξανθής γυναίκας, καθώς ανέβαινε τη σκάλα, είχαν καρφωθεί πάνω του. Ταραχτηκε στο στήσιμο εκείνο της ματιάς της και τα δάχτυλά του σταμάτησαν απότομα πάνω στο πλήκτρα.

Έτσι, τελείωσε το έπεισάδιο εκείνη τη νύχτα. Μά, την άλλη μέρα, η ξανθή κυρία ξαναγύρισε το βράδυ μόνη της στο κέντρο, για να ζητήσει συγγνώμη από το Στά-

θη. Δεν ήταν όμως η συγγνώμη, που την έφεραν εκεί, αλλά η φιλο- γερή επιθυμία να γνωρίση από κοντά τόν άνθρωπο, που είχε φιλήσει!

Ο Στάθης σηκώθηκε από το πιάνο του και κάθισε μαζί της σε μιά άπομερη γωνιά.

— Δεν έπρεπε να σ' αψηλώ, του είπε. Δεν ήξερα τί έκανα. Μ' είχε παρουσιάσει η μουσική σας. Ο άντρας μου είναι ένας άρχοντος, και γι' αυτό ζήτησα διαζύγιο.

Ο Στάθης τάχε χάσει. Δεν ήξερε τί να της πη. Έκείνη όμως συνέχισε:

— Είναι η τελευταία φορά, που βλέπουμε. Σ'ας παρακαλώ να μη με παρεξηγήσετε.

Κι' έφυγε, σπρίγγοντας το χέρι του φιλικά, μ' ένα χαμόγελο.

Έκείνο, λοιπόν, το χαμόγελο κι' εκείνο το φίλ της ο Στάθης δε μπορούσε να το ξεχάση, από εδώ και δυό χρόνια!

Δεν είχε αγαπήσει ποτέ στη ζωή του, κι' αυτό το περιστατικό, από εκείνη την ημέρα, τον είχε άναστατώσει.

Άγαπούσε την άγνωστη ξανθείά, μ'ά δε μπορούσε να δώσει μιά συνέχεια στον έρωτά του.

Όλη την ημέρα γύριζε εδώ κι' εκεί, μήπως η τύχη του φανερώση το νύδαμα της αγάπης του. Και, κάθε φορά, που έβλεπε από μακριά μιά ξανθείά γυναίκα, έτρεχε κοντά της, να δη αν ήταν εκείνη...

Άλλοίμονο! Δυό χρόνια είχαν περάσει από κείνη τη βραδιά κι' ο Στάθης είχε γίνει αμύλητος, μελαγχολικός, αδύνατος. Η αγάπη του, σά φρεβή άρρώστεια, τον έλυνε.

Ο ιδιοκτήτης του κέντρου, ο μόνος που ήξερε το σπαργιά της καρδιάς του, δε μπόρεσε να τον παρηγορήσει και να του βγάλη το βάρος αυτό από την καρδιά του.

Πόσες φορές δεν τόν προσκάλεσε να διασκεδάσουν με χορήσια του κέντρου! Μά, τίποτα δε μπορούσε να σβήσει από τόν στήμι του την ξανθή εκείνη ροπή...

Έτσι, κάθε βράδυ, όταν λίγο μετά τα μεσάνυχτα, τα γκαρσόνια παρόδιναν τούς λογαριασμούς τους, ο Στάθης, καθισμένος στο πιάνο, έπαιζε, σαν απολαυστικό της βραδιάς, το ίδιο εκείνο τραγούδι, που τούδωσε τη συγγνώμη της άγνης από τα χέρια της ξανθής γυναίκας και πού τόν έκανε να νοιώσει, για πρώτη φορά, την άληθινή αγάπη!...

MIPANTA

※※

Ο ΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥ

Είναι γνωστό, ότι οι φυλετικές προκαταλήψεις μένουν ακόμα ισχυρές σε μεγάλη μερίδα Άμερικανών. Άλλά και στην Άγγλία φαίνεται πως δεν έχουν λειψεί τελείως. Μόνο που εκεί εκδηλώνονται συχνά με χιούμορ, όπως δείχνει το έξης πρόσφατο περιστατικό:

Ο δάσκαλος ενός σχολείου άνάγγειλε σ' ένα μαθητή, όνόματι Χάρρινγκτον, ότι θα άποκτούσε μερικούς νέγρους συμμαθητές. Πρόσθεσε δε πως έπρεπε να καλωσορίση ιδιαίτέρως ένα απ' αυτούς, γιατί έτρεχε στις φλέδες του στο αίμα της οικογενείας Χάρρινγκτον.

Το παιδί άπόρησε και υπέδειξε στο δάσκαλό του, ότι όλοι οι πρόγονοί του ήταν Άγγλοι κι' ότι δεν είχαν έρθει ποτέ σε έπιμειξία με μαύρους.

— Το πιστεύω, άπάντησε εκείνος. Άλλά, ο παππούς του μικρού αυτό νέγρου, έφαγε άλλοτε τόν παππού σου, τόν Ιεραπόστολο Χάρρινγκτον! Έχει, λοιπόν, ό έγγονος στις φλέδες του το αίμα σας!

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΛΟΞΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ στις διάφορες νέες γραμμές, που λανσάρει φέτος η μόδα, εκείνη που κατακτά καθημερινώς έδαφος είναι η λοξή γραμμή. Δεν μπορούμε να πούμε ότι την υιοθέτησαν όλοι οι παρισινοί όικοι ραπτικής, έχει όμως πολλούς όπαδούς.

Οι όικοι «Νίνα Ρίτσι» και Μπαλμπαίν» συγκαταλέγονται ανάμεσα σ' αυτούς.

Στόν πρώτο ίδίως βλέπουμε αυτή την τάση σε κάθε μοντέλο. Τα κλεισίματα δηλαδή στα φορέματα και στις βέστες ακολουθούν μιά διαγώνια γραμμή. Το ίδιο και οι ντεκούπ, που ναρνίζουν τα φορέματα.

Στις άμπινιέ τουολέττες με τα μεγάλα ντεκολτέ, η διαγώνια γραμμή εμφανίζεται στα ίδια τα ντεκολτέ, που είναι πάντα άσύμμετρα στο άνοιμά τους.

Είναι ένα σκέρτσο, που γενικά παρουσιάζει μιά ιδιαίτερη χάρι και δίνει μιά νεωτερίζουσα γραμμή στο σύνολο.

Ο όικος Μπαλμπαίν, έξ άλλου, εφαρμόζει την τάση προς το λοξό μάλλον στην κόμη τού ύφασματος. Φορέματα ντε-πιές και άκόμη και έπανωφόρια χρησιμοποιούν το ύφασμα λοξά δομένο, πράγμα που συνετεί σε μιά άνεση προς τα κάτω με άρεκέτα γκοντέ.

ΑΝΟΙΧΤΟΧΡΩΜΑ ΛΑΙΝΑΖ

Οι χρωματισμοί δεν φαίνονται, διόλου να έπηρεάζονται φέτος από την έποχή. Τα άνοιγτα χρώματα δεν περιορίζονται πιά μόνο στο καλοκαίρι. Μέσα στην καρδιά τού χειμώνα θα βλέπουμε ώραιότατα λαινάξ σε έσπτα άπλά νρώματα.

Ίδιως τα σύνολα ντε-πιές όλων τών ειδών θα χρησιμοποιούν άνοιχτόχρωμα λαινάξ βελούτ.

Ένα πολύ κοινό μοντέλο π.χ. παρουσιάζει τόν συνδυασμό φούστας και κοντής βέστας, που μοιάζει μάλλον με ύπολερό. Η φούστα άκολουθεί την ίσια γραμμή και καταλήγει στη μέση σε μιά φαρδιά ζώνη από το ύφασμα της φούστας, που σχηματίζει κορσέ. Μιά μπλούζα συμπληρώνει τη φούστα και πάνω απ' αυτήν φοριέται μιά κοντή βέστα, που πέφτει έλεύθερη, όχι όμως και ύπέρ το δέον άνετη. Φοριέται άνοιχτή χωρίς κούμπωμα.

Το χαριτωμένο αυτό σύνολο συμπληρώνεται μ' ένα πλούσιο γιακά από γούνα. Έχει έπίσης γούνινα οδερό στα μανίκια.

Ένα άλλο ντε-πιές, από άνοιχτόχρωμο λαινάξ κι' αυτό, παρουσιάζει το συνδυασμό φούστας και βέστας-κακάκας. Η φούστα είναι κοντή και φοριέται από το κεφάλι. Έπί πλέον η βέστα-κακάκα συμπληρώνεται και με μιά άρεκέτα φαρδιά ζώνη, που κλείει με άγκράφα σχηματίζοντας έτσι στην κακάκα-βέστα μιά κοντή μπάσκα.

Το στόλισμα και σ' αυτό το ντε-πιές είναι ένας γούνινος γιακάς. Γούνινα έπίσης οδερό στα μανίκια.

ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΑ ΑΠΟ ΛΑΙΝΑΖ

Άνάμεσα στα βασικά χειμωνιάτικα, θα δούμε φέτος και λεπτά έπανωφόρια, μάλλον έλαφρά από λαινάξ λεπτά.

Άριστοτά: Άμπινιέ ντε-πιές με φούστα κορσέ. Α ε ξ ι α: Ντε-πιές φούστα και λαινάξ.

Τρεις εμφανίσεις πλεκτών τουν-σέτ.

Η μόδα αυτή είναι ασφαλώς πολύ πρακτική και πιο πολύ στον τόπο μας, που πολλές φορές, μέσα στην καρδιά του χειμώνα έχουμε ωραίες λιακάδες. Για τέτοιες μέρες τα ελαφρώς επανωφόρια προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες, ιδίως αν πρόκειται να περπατήσουμε.

Δεν υπάρχει τίποτα πιο ενοχλητικό από το να είναι κανείς θερμότερα ντυμένος απ' ό,τι απαιτεί η εποχή. Έτσι η μόδα ού ελαφρού επανωφορίου είναι ευπρόσδεκτη απ' όλες τις γυναικές.

Ας δούμε ένα μοντέλο παριζιάνικο, που μπορείτε να το εφαρμόσετε. Έχει μια ιδιότροπη κόμην κιμονό, με δριζόντιο ναιμίτη μπροστά. Τα μανίκια έχουν άνετο φάρδος και μακρύς τρουά-κάο ή είναι μακριά αν το προτιμάτε, πάντως λίγο κοντύτερα από τα κανονικά. Όλο το σκέλετος αυτού του επανωφορίου βρίσκεται στο άνοιγμα του λαιμού, χωρίς γιάκ, μ' ένα κουμπάκι κουφό, που φτάνει ως τη ρίζα του λαιμού.

Στο κλείσιμό του, στη μέση, έχει ένα δέσιμο.

Δεν αποκλείεται και στο ελαφρό αυτό επανωφόρι να βάλαμε γούνινο γιάκ και γούνινα σερέ.

ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΤΑΓΙΕΡ

Το απογευματινό ταγιέρ σας θα το χαρακτηρίσει μεγάλη απλότητα στη γραμμή και πολυτέλεια στο ύφασμα.

Το βελούδο έδω παίξει σίγουρα ρόλο. Θα

το δούμε σε μαύρο χρώμα, αλλά και σε άλλα, όπως στο μπορντώ, μπλέ, πράσινο, γκρι. Ένα χαριτωμένο μοντέλο του Κριστιάν Ντιόρ μας παρουσιάζει μια απεριτή ισία γραμμή.

Η ίσια φούστα παρουσιάζει μια τάση στενέματος προς τα κάτω. Η βέστα έχει κόμην κιμονό με ραφή κατά μήκος των ώμων και του επάνω μέρους των μανικιών, που είναι άνετα, καθώς και οι μασχάλες. Το μακρύ τους ακολουθεί τη μόδα του τρουά-κάο.

Η βέστα κουμπώνει ευθύγραμμη, σχηματίζοντας με πέντες ελαφρά μέση. Ο λαιμός είναι στρουγγυλός, αλλά σε κάποια απόστασι από τη ρίζα του λαιμού και συμπληρώνεται με στρουγγυλό γιάκ, που σχηματίζει κι αυτός μια άνετη έβαζε γραμμή τοιγύρω στο λαιμό.

Η βέστα συμπληρώνεται με τσέπες, τοποθετημένες χαμηλά, ώστε να τελειώνουν στην κάτω γραμμή της βέστας. Τα κουμπιά είναι ντυμένα με βελούδο.

Η ΓΡΑΜΜΗ ΚΛΟΣ

Αν τα σημερινά μας μοντέλα σας έδειξαν μια άποψη της μόδας, δηλαδή την ίσια γραμμή, μη νομίζετε γι' αυτό ότι η μόδα παραμερίζει την έβαζε γραμμή. Οι δυο γραμμές συνδυάζονται ή μια την άλλη, τόσο στα φορέματα, όσο και στα ντε-πιές, καθώς και στα επανωφόρια.

Ταγιέρ άμνιγνέ από βελούδο.

Ιδιαίτερος, μάλιστα, θα δούμε την έβαζε γραμμή να φτάνει συχνά σε εξωφρενισμούς, όσον αφορά το φάρδος, κι' η κλωστή κόβει, που θα τη χαρακτηρίσει να παρουσιάζεται μ' ένα ασυνήθιστο πλούτο σ' γκονιέ. Πολλές μάλιστα είναι αυτές που ισχυρίζονται ότι η μόδα της έβαζε γραμμής θα επιβληθεί τόσο, ώστε πολύ πιθανόν η ίσια γραμμή να βρεθεί σε λίγο στο περιθώριο.

Πρόκειται όμως για άπλη ύποθεσι κι' έτσι δε μπορούμε ακόμη να πούμε τη γνώμη μας σχετικά μ' αυτό. Οι μέρες που θα κυλήσουν θα μας το δείξουν.

ΤΑ ΤΟΥΝ-ΣΕΤ

Άλλ' ας μη ξεχνούμε και τα πλεκτά. Θα είναι, όπως πάντα, ο απαραίτητος σύντροφος της καθημερινής μας ζωής, ιδίως τα τουν-σέτ. Δηλαδή ο συνδυασμός του πουλόβερ με το σουέτερ. Θα τα δούμε σε διάφορες ανοιχτές αποχωρήσεις της μόδας, αλλά και σε ζωρά γούμια.

Η φτεινή γραμμή των τουν-σέτ μας εμφανίζει τόσο το πουλόβερ, όσο και το σουέτερ, άκατα μακριά, που σκεπάζουν τους γοφούς και είναι εντελώς ευθύγραμμη. Η απλή επλέξι κάντσαρ με πολύ λεπτό μωλλί θα είναι ιδιαίτερα της μόδας.

Το τελείωμα του πουλόβερ και του σουέτερ θα σχηματίζεται με μια στενή λωρίδα λάστιχου. Ένα μονότο άνοιγμα στο λαιμό του πουλόβερ είναι το έξης: Είναι στρουγγυλός, αλλά ανοίγει λίγο, μερικά εκατοστά. Ο λαιμός στολίζεται με μια πλεγτή φάσα, που συνεχίζεται και στο μικρό άνοιγμα του πουλόβερ. Το ίδιο στόλισμα έχει και το σουέτερ. Τα μανίκια του πουλόβερ είναι κοντά, του δε σουέτερ μακριά.

ΠΛΕΧΤΑ ΣΠΟΡΤΙΦ

Κοντά στα τουν-σέτ, που είναι τα πλεγτά που θα φορεθούν στην πόλη, έχουμε και τα πλεγτά, που θα φορούνται στις έκδρομες και στα ταξίδια. Έδώ η εμφάνισι αλλάζει, είναι πολύ διαφορετική. Γι' αυτά τα πλεγτά χρησιμοποιούμε άδρό μωλλί και άδρό πλέξιμο. Τα πουλόβερ γίνονται μακριά και φτάνουν πάνω, ως τη ρίζα του λαιμού. Έδώ θα διαλέξουμε ζωρά γούμια, σε όλες τις αποχωρήσεις της μόδας.

Ελαφρό επανωφόρι έβαζε.

ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ο χειμώνας είναι η εποχή όπου τα χτενίσματα παίρνουν ιδιαίτερη σημασία, εξ αιτίας των χειμερινών συνκεντρώσεων, που απαιτούν άμεμπτη εμφάνισι στο ζήτημα αυτό. Έδώ η μόδα παρουσιάζει μεγάλη ποικιλία επιπνεύσεων.

Ένα μονότο και χαριτωμένο χτενίσμα είναι αυτό, που σχηματίζει ανώμαλες όντουλασιόν με τούφες, που καλύπτουν τα δυο πλάγια του μετώπου, αφήνοντας ένα άνοιγμα ακριβώς στο κέντρο, στη γραμμή της μύτης.

Τα υπόλοιπα μαλλιά στην κορυφή του κεφαλιού είναι, πολύ φουσκωτά. Τούφες επίσης πλαισιώνουν το πρόσωπο.

Ένα άλλο μοντέρνο χτενίσμα σχηματίζει στο μέτωπο μια πολύ πυκνή φράντζα με τα μαλλιά, ξεκινώντας από την κορυφή του κεφαλιού. Αντίθετα, ενώ το μέτωπο είναι όλο-τετα σκεπασμένο, τα αυτιά μένουν άκαλυπτα γιατί δύο τούφες, που έρχονται προς τα εμπρός καλύπτουν μόνο τους κροτάφους. Τα μαλλιά πίσω είναι καμμένα πολύ κοντά και σχηματίζουν με ελαφρές όντουλασιόν ανώμαλες τούφες.

Άλλο, επίσης μοντέρνο χτενίσμα είναι εκείνο που παρουσιάζεται πολύ ανάλαφρο σαν ν' ανακάτεψε ο άνερος τα μαλλιά. Οι τούφες έχουν μια κατεύθυνσι προς τα πάνω, εκτός από μερικές, που σαν και νάπεσαν φυσικά, σχηματίζουν μια άραια φράντζα. Συγχρόνως, σκεπάζονται τ' αυτιά.

Κοντά στα επαναστατικά αυτά χτενίσματα, έχουμε και μερικά άλλα κάπως πιο... συντηρητικά.

Ένα μίζ-ιάν-πλι πιο τονισμένο, επιτρέπει στο χτενίσμα να είναι πιο στραυτό. Ένα

Χτενίσμα με φράντζα και χωρίστρα. Χτενίσμα με πυκνή φράντζα.

τέτοιο χτενίσμα ρίχνει τα μαλλιά πάνω από το μέτωπο, προς τα πίσω, σχηματίζοντας όντουλασιόν, ενώ στα πλάγια τα μαλλιά, με τονισμένες όντουλασιόν, πέφτουν μπροστά κρύβοντας τ' αυτιά.

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΑ ΠΑΙΔΙΚΑ

Η μόδα ευνόει ιδιαίτερα φέτος τα σκωτσέζικα λαινά για τα παιδιά και δεν τα χρησιμοποιεί μόνο για πλισσεδωτές φουστίτσες και για φορέματα, αλλά και για επανωφόρια.

Αγοράκια και κοπελλίτσες τα φορούν σε απλές κόψεις, άνετες και ευθύγραμμες. Τα μανίκια είναι ραγκλάν, ή με μανικοκόλλησι, χαμηλά τοποθετημένα κι' έχουν εξωτερικές ή κοφτές τσέπες δοιζόντιες.

Το κουμπάκι είναι σταυρωτό με δυο σειρές κουμπιά και κατεβαστό γιάκ.

Έε άλλου, συνήθίζεται πολύ η κουκούλα ή τόσο πρακτική για τα παιδιά, που πρέπει με οποιοδήποτε καιρό να πάνε στο σχολείο τους. Η κουκούλα μπαίνει με κουμπιά, ώστε να μπαίνει εύκολα.

ΑΛΛΟΣ ΤΥΠΟΣ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙΟΥ

Κοντά στα σκωτσέζικα, που είναι τα σπορτίφ επανωφόρια των παιδιών, έχουμε και επανωφόρια από μονόχρωμα λαινά, που θα μπορούν να τα φορούν τα παιδιά για τη μιά ή την άλλη περίπτωση.

Ένα πολύ άμορφο σκέλετος είναι η έξωτε-

οική σαφή στην πλάτη, με κατώληξι ένα άνοιγμα χαμηλά και δύο κουμπιά, για να το κλείνουν.

Αυτά τα επανωφόρια έχουν συνήθως ευθύγραμμο κουμπάκι και στρουγγυλό κατεβαστό γιάκ.

ΚΟΤΛΕ ΒΕΛΟΥΔΟ ΓΙΑ Τ' ΑΓΟΡΙΑ

Είναι πολύ της μόδας φέτος το κοτλέ βελούδο γι' αγορίστικα σπορτίφ κοστούμια. Ακολουθούν μια άνετη γραμμή με παντελόνι, που στενεύει ελαφρά κάτω. Η βέστα πέφτει ελεύθερα και άνετη κι' αυτή, αλλά μάλλον κοντή.

Τα μανίκια έχουν ένα τονισμένο φάρδος και το κλείσιμο στο μπροστινό μέρος γίνεται με έκλαιρο.

Το έλαιρο όμως είναι στον τύπο, που ανοίγει εντελώς κάτω. Ένας γιάκας συμπληρώνει τη βέστα, φοριέται δε σιωπηλώς ή κατεβαστός.

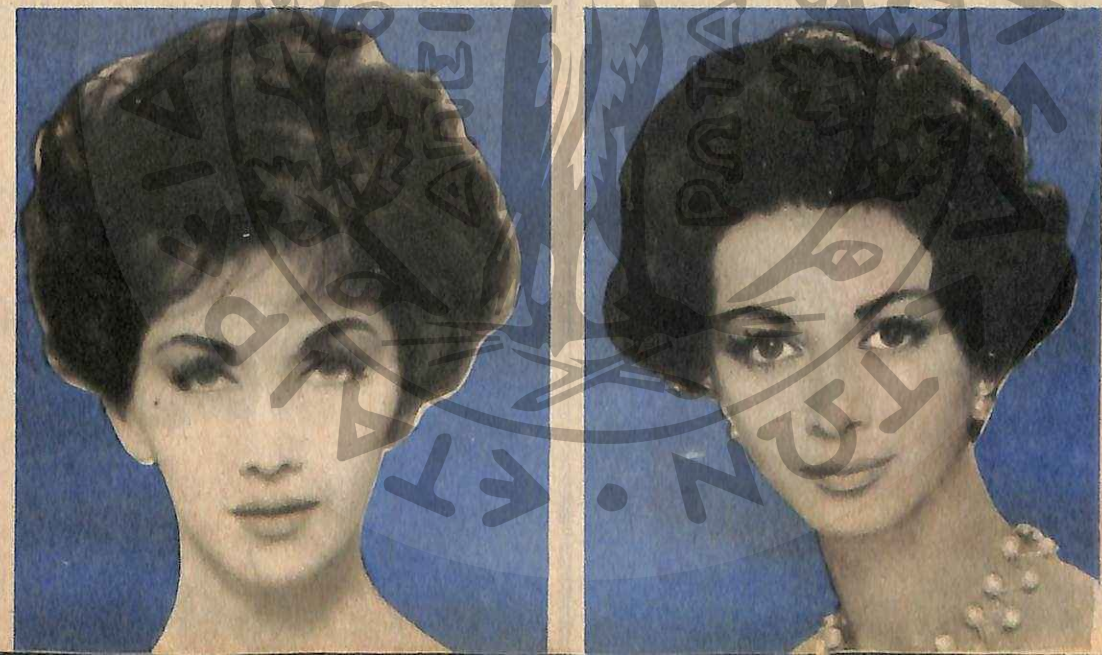
ΣΠΟΡΤΙΒ ΚΑΛΤΣΕΣ

Τόσο τ' αγοράκια, όσο και οι κοπελλίτσες συμπληρώνουν το σπορτίφ ντυσιμό τους με τις ωραίες μωλινικές κάλτσες, που φτάνουν ως τα γόνατα.

Η μόδα τις θέλει φασονέ, με διάφορα σχέδια και χρώματα.

Δεν αποκλείονται ωστόσο και οι μονόχρωμες, που έχουν μόνο μπροντούρα φασονέ στο επάνω μέρος.

Αριστερά: Επαναστατικό χτενίσμα «Πήρε τα μαλλιά ο άνεμος». Δεξιά: Κ' ένα πρώτο χτενίσμα που κολακεύει πολύ.

Τρεις τύποι σαμπουνών

Διαλέξτε τον καταλληλότερο για το είδος των μαλλιών σας.

Ποιός είναι ο σκοπός του σαμπουνιού; «Να χρησιμεύει για το λούσιμο» θ' απαντήσετε. «Αλλά όχι τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά. Το σαμπουνιό δεν έχει μονάχα ένα σκοπό, αλλά τρεις. Το τέλειο σαμπουνιό πρέπει να τους εκπληρώνει όλους. Πρέπει δηλαδή:

1) Να απαλλάσσει τελείως το τριχωτό δέρμα από τη σκάνη, τα νεκρά λέπια του δέρματος και τις υπερβολικές λιπαρές εκκρίσεις. 2) Να καθαρίζει τις ιδιές τις τρίχες, αφήνοντας τις λείες και στιλπνές. 3) Να επιδρά στη φυσική τους κατάσταση, προετοιμάζοντας τις για να δεχθούν και να διατηρήσουν τη μίζ-άν-πλι.

«Αν το σαμπουνιό που μεταχειρίζεσθε τώρα, δε σας ικανοποιεί κι' απ' τις τρεις αυτές πλευρές, αν π.χ. βρίσκετε ότι το τριχωτό δέρμα σας είναι ξηρό και αποξηλώνεται μετά το λούσιμο, ή ότι τα μαλλιά σας είναι σκληρά, δίχως γυαλάδα, ή ξηγήναι είναι απλή:

Δε χρησιμοποιείτε σωστά το σαμπουνιό, σύμφωνα με τις οδηγίες που το συνοδεύουν, ή δεν έχετε διαλέξει τον τύπο που ταιριάζει στο είδος των μαλλιών σας.

Τα περισσότερα σαμπουνιό είναι φτιαγμένα με κάθε επιμέλεια, από ειδικούς επιστήμονες. «Αν όμως δε χρησιμοποιηθούν όπως πρέπει, δε δίνουν καλά αποτελέσματα.

Σ' αυτή την περίπτωση δε φταίει κανείς άλλος από σας την ίδια.

Οι τύποι των σαμπουνιών είναι οι εξής τρεις: 1) κρέμες, κατάλληλες για τα κανονικά ή τα στεγνά μαλλιά, 2) σαπουνόειδη, κατάλληλα για τα λιπαρά, και 3) φαρμακευτικά, για τα πολύ λιπαρά και για την πιτυρίδα.

Αυτοί οι τρεις τύποι υπάρχουν σε διάφορες ποικιλίες προωρισμένες για να ικανοποιούν όλα τα γούστα.

Για τα κανονικά μαλλιά μπορείτε να χρησιμοποιήσετε λεμόνι ή ρούμι.

Μπορείτε επίσης να χτυπήσετε δυο κροκούς αυγών, να αλείψετε με το μύγμα τις τούφες των τριχών και το τριχωτό δέρμα και να ξεπλύνετε ύστερα με χλιαρό νερό.

Τα ξηρά και ευθραυστα μαλλιά θέλουν σαμπουνιό με λανολίνη ή αμυγδαλόλαδο.

Για τα λιπαρά, είναι κατάλληλα τα αλκοολούχα σαμπουνιό, όπως και η μύρα. Επίσης, τα φαρμακευτικά με βάση τους τις θειώδεις ενώσεις. «Η πιτυρίδα χρειάζεται φαρμακευτικά σαμπουνιό με αμυγδαλόλαδο, ευκάλυπτο, πίσσα, ιώδιο, έξω, χλωροφάνιο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Δοκίμαστε: 1) Μονόχρωμο κοσμητικό επανωφόρι. 2) Άγοιστικό κοστούμι από βελούδο κατλέ. Δεξιά: Σπορτίξ κάλτσες φασόνε και μονόχρωμες.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Άγνη πούντρα

Μιά συνταγή καλής και άγνης πούντρας: Παίρνετε 100 γραμ. νισεστέ. Τον άνακα, τεύετε με 25 γραμ. λεπτότατα τάλκ κι' άλλο τόσο λυκοπόδιον (άπ' το φαρμακείο). Τα βάζετε όλα μαζί σ' ένα καθαρό γουδί και το τρίβετε πολλή ώρα. Ύστερα προσθέτετε 1 γραμ. σκόνη ιριδός. Έξακολουθείτε το τρίψιμο, ρίχνοντας συγχρόνως 5-8 σταγόνες απ' το άρωμα: της προτιμησέως σας. Έπίσης, μιά πρεζούλα καμινίου ή σαφρά-άναλόγως αν θέλετε πούντρα ρόζ ή ρασέλ. Ανακατεύετε λίγο άκόμη, κι' η πούντρα είναι έτοιμη. Προσέχετε μονάχο: νάβει πολύ λεπτά όλα τα συστατικά της, σάν άχνη, για να στρώνη καλά.

Κι' άλλη συνταγή πούντρας

Και μιά άλλη συνταγή πούντρας: Νισεστέ 250 γρμ. Τάλκ 75 » Στεατικό μαγνησίον ... 50 »

Αφού τ' άνακατέψετε: όλα καλώς σ' ένα γουδί, προσθέτετε άρωμα και χρώμα (καμινίου ή σαφρά). Για να πετύχετε καλλίτερα την ά. πόηρωσι και το άρωμάτισμα: πού θέλετε, έτοιμάστε πρώτα μιά μικρή ποσότητα πούντρας κι' ύστερα άνακατέψτε την καλά μέσα σ' ένα λυσοστύρη (κόσμησι) 2-3 φορές με την ύ. πόληψι.

Για τα φρύδια και τα τσίνορα

Για να τονώσετε το χρωματισμό των φρυδιών και των τσινορών, μεταχειριστείτε, αντί για: κραγιόν, ένα υγρό, με πολύ λεπτό πινελάκι πού, αφού βάλψι τις τρίχες, τις ξεχωρίζει, ώστε να μν φαίνονται καλλίμενες μεταξύ τους. «Ενο κατάλληλο υγρό είναι το εξής: Ανακατεύετε 1 κουταλάκι του καφέ μελάνι της Κίνας και μισό κουταλάκι άνθόνερο. Ζεσταίνετε λιγάκι το μύγμα, όταν πρόκειται να το μεταχειρισθείτε.

Δεκέδες μούχλας

Τα παπούτσια που έχουν μείνει για πολλή καιρό άφρότητα και φυλαγμένα σε υγρό χώρο, παρουσιάζουν συχνά κηλίδες μούχλας. Για να το άποφύγετε, πρέπει, πριν τα φολέσετε να τα τρίψετε μ' ένα πανάκι, στο όποιο έχετε στάξει μερικές σταγόνες νερού.

Έναντίον των ρυτίδων

Χυμός από κεφάλια κρινών 60 γραμ. Μέλι 60 » Λευκός κηρός 30 » Μιά άλλη καλή συνταγή είναι η ακόλουθη: Γλυκερινούχος τανίνη 8 » Μέλι 4 » Βάμμα ελασμού του Τόλου 3 » Χλωριούχον νάτριο 0,50 » Μονοθειούχον νάτριο 10 » Συνθετικό γαρυόφαλλο 10 »

«Αν οι ρυτίδες είναι πολύ βαθιές, μπορείτε να κάμτε την ακόλουθη μάσκα: Οινόπνευμα 90 βαθμών 15 γραμ. Ασπράδι αυγού 15 »

Θα τα χτυπήσετε καλά, όπου να γίνουν άφρός. Τον άφρο αυτό θα τον άπλώσετε πάνω στο πρόσωπό σας και τον αφήσετε επί 20 λεπτά. Θα τον θγάλετε κατόπιν με τριανταφυλλόνερο.

Τα ελαστικά χαλικά

Μην περνάτε ποτέ με παρκετίνη ένα έλαστικό χαλί, γιατί τα συστατικά της προσβάλουν το καουτσούκ. Το πλένετε απλώς και το ξεπλένετε με νερό, στο όποιο έχετε προσθέσει και λίγη χλωρίνη.

Οι κάλοι τρέποι

Ο φιλοξενούμενος έχει άρισμένα καθήκοντα. Πρέπει, πρώτα απ' όλα, ναρρή με καλή διάθεση κι' όχι κακόκεφος, στο σπίτι που θα τον φιλοξενήσουν.

Θα φέρνεται απλά και μ' άφέλεια, αλλά χωρίς υπερβολή. Δε θα ένοχλη τους άρπάτες, θα προσπαθή να τους επιβαρύνει όσο το δυνατόν λιγότερο.

Δεν κυττάζει πώς να κολακεύσει, αλλά πώς νάβει πάντα εύγενικός και προσχαρς. Δε δέχεται να μείνει, παρά μόνον αν θεσπαιωθεί πώς δε δίνει καθόλου έθρος σ' αυτούς που τον φιλοξενούν.

Θα προσπαθήσει να μάθει τις συνήθειες του σπιτιού και θα συμμορφωθεί μ' αυτές, έστω κι' αν διαφέρουν απ' τις δικές του.

Θα σηκώνεται το πρωί νωρίς, χωρίς να κάνει θόρυβο, αν οι άλλοι κοιμούνται άκόμα. Δε θα παρατείνει με κανένα τρόπο την παραμονή του περισσότερο απ' την άρχική πρόσκλησι, όσο κι' αν έπιμένουν αυτοί που τον φιλοξενούν, γιατί πιθανόν η έπιμονή τους να ναι από εύγνεια, και πραγματικά νάχουν κορρασίη.

Τέλος, όταν φύγει ο φιλοξενούμενος, προσπαθεί όσο το δυνατόν να τ' άφήνει όλα εν τάξει στο δωμάτιό του.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ!

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Κόρριντον φαίνεται στην «Αν» την κρίσιμη θέσι του κι' ότι τον αναζητάει η άστυνομία. Της έξηγει πώς πρέπει όπωσδήποτε να έρθι το Μάλλορυ, για ν' αποδείξη την άθωότητά του για το θάνατο της Ρίτας. «Αλλεν. Και την πιέει να τον άφιση μονάχο του και να ξαναγύριση στο Λονδίνο. Αυτή όμως άρνείται, γιατί τον έχει συμπάθει. Ο Γιάν κι' η Ζάν ταξιδεύουν μ' ένα φορτηγό τράινο, κρυμένοι σ' ένα δαγόνι. Αυτός είναι φοβερά έξασθενμένος απ' την πληγή που κι' εκείνη, με τα νεύρα της κλονισμένα, μισο-τοελλη, είναι άνικανη να τον όψηση άποτελεσματικά. Της φαίνεται πως έβρισκονται άκόμη στη Γαλλία και πως εργάζονται για την «Αντίστασι». Ο έπιθεωρητής Ρόουλινς έρσκειται στο ίδιο τράινο με τον Κόρριντον, πού δεν έχει αντίληψη καθόλου την παρουσία του. Παρουσιάζεται έξαφνικά μπροστά του, μαζί μ' ένα άλλο άστυνομικό, και του δηλώνει πώς είναι υπό κράτησι και πως όφείλει να τους άκούσθωρη, γυρίζοντας μαζί τους στο Λονδίνο, μ' ένα αυτοκίνητο.

— Αυτάμια πολύ, αγαπήμε, αλλά δε γίνεται άλλοιως. Τπάχουν στα γραφεία μας κάποιον, πού θέλουμε να φλυαρήσουν λιγάκι μαζί σας. Μιά μικρή άναγκησι... Έβγαλε τα τσιγάρα του και πρόσφερε ένα στον Κόρριντον. Έκείνος το πήρε και τ' άναψε με τον άναπτήρα του έπιθεωρητή.

— Αφού είν' έτσι, είτε γελοντας, φοβάμαι πως δε μπορώ να τ' άποφύγω.

«Αναρωτιόταν συγχρόνως αν ήξερε, άραγε, ο Ρόουλινς πώς βρισκόταν στο τράινο ή «Αν»...

— Πώς ξεφτερώσατε, έτσι ξαφνικά; τόν ρώτησε.

Ο Ρόουλινς κάθισε κοντά στην πόρτα.

— Άνεβήκαμε στο Μπέρνις, είπε. Είδαμε το ώραίο σας προσωπο στο παράθυρο, και χώθηκαμε τότε στην πλαινή σκευοφόρο. Άποφύγαμε να σας ένοχλήσουμε, όσο μπορούσαμε. Έτσι, Χούντσον;

Ο ντέντεντι, πού καθόταν δίπλα στον Κόρριντον, άπάντησε μ' ένα μονοχρόνιο.

— Οι άνθρωποι μας σας είχαν δει, στο σταθμό του Κινγκ'ς Κρος, έξακολουθήσε ο Ρόουλινς. Άλλά σας χάσανε ύστερα... Τηλεφώνησαν τότε στην άστυνομία του Πετρομπόρο, κι' ο έπιθεωρητής Στιούαρτ άνέβηκε στο τράινο, απ' το σταθμό αυτό.

«Εγώ έτυχε να βρίσκομαι στο Καρλαύλ, για κάποια δουλειά, άσχετη με σας. Μου τηλεφώνησαν να πάρω το τράινο απ' το Μπέρνις. Ο Στιούαρτ δεν ήταν βέβαιος πώς ήσαστε σεις, κι' ο διευθυντής ειδοποίησεμένα, πού σας έξωο καλά. Πήδησα, λοιπόν, στ' αυτοκίνητό μου... και νάμια!

«Δεν έκανε καμιά νύξη για την «Αν», σκέφθηκε ο Κόρριντον μ' άναγκοψις.

— Έχετε να με κατηγορήσετε για τίποτα; ρώτησε.

— Όχι, καθόλου, άπάντησε χαμογελώντας ο Ρόουλινς. Έγώ αν μού δώσετε σεις άφορη... Μά έγώ θα το άπόφνευα, αν βρισκόμουν στη θέσι σας. Γιατί να περιπλέξετε τα πράγματα; Φυσικά, αν δε δείξετε καλή θέλησι, θα ήπαρεσθώ να σας συλλάβω. Αυτό θα έξαρθή από σας τον ίδιο.

— Μά γιατί τα βάλατε μαζί μου; Τι σας έκανα; επέμεινε ο Κόρριντον.

Ο Ρόουλινς του έκλεισε πονηρά το μάτι.

— Θέλουμε προάγτων να σας ζητησουμε πληροφορίες για ζείνο τον Πολωνό. Όταν τον πάσουμε, θάχουμε ίσως να σας μιλήσουμε λίγο σοβαρά. Δεν είναι σίγουρο, είναι όμως πολύ πιθανό.

— Μ' άλλα λόγια, δεν έχετε στοιχεία για να με κατηγορήσετε. Ούτε και θα βοήτε κανένα, σας βεβαιώ!

Ο Ρόουλινς τράβηξε μιά ρουφηξιά απ' το τσιγάρο του. Σάλιωσε την άχρη του, καθώς το κάπνιζε, και το διέλυσε, πριν φτάση άκόμα στη μέση του.

— Θα δοίμε, θα δοίμε! είπε εύθυμα. Όμολογώ πως δε θα μού κακοφανότανε καθόλου να σας στείλω στο φρέσκο για κάμποσο καιρό. Μάλιστα, με λίγη τύχη, θα κατάφερα ίσως να πλέσω το σκούι της κομιτάδας σας... Βλέπετε, δεν έχω ξεχάσει ποτέ εκείνο το γοαματιά της προσέβας, πού μαχαίρωσατε πριν απ' τον πόλεμο.

Εχω την έντύπωσι πως τα θαλάσσωσα τότε, κι' όταν μού συμβάλει τέτοιο πράγμα, δε μπορώ πιά να βοθ ήσυχία, όππου να τελειώσω καλά τη δουλειά.

— Ποιό γοαματιά προσέβας; ρώτησε ο Κόρριντον, με άχρηστη φωνή. Δεν καταλαβαίνω τι έννοείτε.

— Καλά, καλά, ως άφισουμε τώρα τις παλιές ιστορίες, είτε ο Ρόουλινς.

Στοάφηκε στους δυο συναδέλφους του, πού κύτταζαν τον Κόρριντον.

— Πιάστε την! ούρλιασε κάποιος. Πιάστε την!

Μά ή «Αν» είχε άνοιξει κιόλας την πόρτα του βαγονιού κι' είχε πηδήσει πάνω στο διπλανό άναχωμα της γοαμίας.

Έπρεπε προς το ύδατογέιο, πού περνούσε πάνω απ' το ποτάμι, στο βάθος της κοιλάδας. Κόνεψε να στήσι πιά εκεί, όταν ο Κόρριντον βούτηξε άπο ψηλά, και το χέσι του Ρόουλινς έπιασε μονάχο το κενό...

Η «Αν» είδε άκόμα δυο ντέτεκτιβ, πού ό ένας τους σκούπιζε τη μύτη του μ' ένα ματωμένο παντί. Είχαν πηδήσει μ' αυτοί από ένα διαμερίσμα πρώτης θέσεως, για να τρέψουν κοντά στο Ρόουλινς.

Κύτταζαν κι' οι τρεις τον Κόρριντον πού βούτησε στο ποτάμι. Μά ήταν τόσο το ύψος, ώστε, πώς όλο το θάρος του, ο Ρόουλινς δεν έπαυεσθ να τον μιμνή...

— Σου τάλεγα έγώ ότι οι δρόμοι της Αθήνας δεν είναι για μικρά αυτοκίνητα...

(Του Κ. Βλάχου)

— Πιάστε την! ούρλιασε κάποιος. Πιάστε την!

Μά ή «Αν» είχε άνοιξει κιόλας την πόρτα του βαγονιού κι' είχε πηδήσει πάνω στο διπλανό άναχωμα της γοαμίας.

Έπρεπε προς το ύδατογέιο, πού περνούσε πάνω απ' το ποτάμι, στο βάθος της κοιλάδας. Κόνεψε να στήσι πιά εκεί, όταν ο Κόρριντον βούτηξε άπο ψηλά, και το χέσι του Ρόουλινς έπιασε μονάχο το κενό...

Η «Αν» είδε άκόμα δυο ντέτεκτιβ, πού ό ένας τους σκούπιζε τη μύτη του μ' ένα ματωμένο παντί. Είχαν πηδήσει μ' αυτοί από ένα διαμερίσμα πρώτης θέσεως, για να τρέψουν κοντά στο Ρόουλινς.

Κύτταζαν κι' οι τρεις τον Κόρριντον πού βούτησε στο ποτάμι. Μά ήταν τόσο το ύψος, ώστε, πώς όλο το θάρος του, ο Ρόουλινς δεν έπαυεσθ να τον μιμνή...

— Σου τάλεγα έγώ ότι οι δρόμοι της Αθήνας δεν είναι για μικρά αυτοκίνητα...

(Του Κ. Βλάχου)

— Πιάστε την! ούρλιασε κάποιος. Πιάστε την!

Μά ή «Αν» είχε άνοιξει κιόλας την πόρτα του βαγονιού κι' είχε πηδήσει πάνω στο διπλανό άναχωμα της γοαμίας.

Έπρεπε προς το ύδατογέιο, πού περνούσε πάνω απ' το ποτάμι, στο βάθος της κοιλάδας. Κόνεψε να στήσι πιά εκεί, όταν ο Κόρριντον βούτηξε άπο ψηλά, και το χέσι του Ρόουλινς έπιασε μονάχο το κενό...

Η «Αν» είδε άκόμα δυο ντέτεκτιβ, πού ό ένας τους σκούπιζε τη μύτη του μ' ένα ματωμένο παντί. Είχαν πηδήσει μ' αυτοί από ένα διαμερίσμα πρώτης θέσεως, για να τρέψουν κοντά στο Ρόουλινς.

Κύτταζαν κι' οι τρεις τον Κόρριντον πού βούτησε στο ποτάμι. Μά ήταν τόσο το ύψος, ώστε, πώς όλο το θάρος του, ο Ρόουλινς δεν έπαυεσθ να τον μιμνή...

οιγον κορά και δίχως καμιά συμπάθεια.

— Αυτός είναι άξιος να μās πη πώς... δε λέγεται Κόρριντον! τους είπε.

Στοάφηκε πάλι στον κρατούμενό του.

— Για πέστε μου, είχε... ιδιαίτερα χαρίσματα εκείνη ή ξανθούλα; Μιλάτε με αιγνιματα, άπάντησε ο Κόρριντον, άνασχωώντας τους όμους του. Ποιά είναι αυτή ή ξανθούλα;

— Εκείνη πού συνοδέψατε στο σπίτι της, τη νύχτα της 17 Μαΐου, ή Ρίτα. Άλλεν... Ξέρετε, εκείνη πούπεσε απ' τη σκάλα κι' έσπασε τα κόκκαλά της...

— Πρώτη φορά άκούω αυτή την ιστορία, έδήλωσε ζωηρά ο Κόρριντον. Ξέρω άρκετές ξανθούλες, αλλά καμιά τους δε λέγεται Ρίτα...

Κάποιος άνοιξε έξαφνικά την πόρτα του διαμερίσματος. Ο Κόρριντον στοάφησε... κι' ανατριχίλασε έλαφρά. Ήταν ή «Αν».

Στεκότανε στο κατώφλι, δίχως να τον κυττάει. Χαμογελούσε στο Ρόουλινς.

— Με συγχωρήτε, του είπε, καρφώνοντας το βλέμμα της στα πόδια του, πού φράζανε τη διάβασι. Θάβηλα να καθίσει...

Ο έπιθεωρητής σηκώθηκε βιαστικά. Τόσα της έκλεινε έντελως το όρριο.

— Αυτάμια, κυρία, της είπε εύγενικά, αλλά οι θέσεις είναι κατελημμένες. Θα βοήτε να καθίσετε κάπου άλλοι. Άυστηώς, δε μπορώ να σας εύχαριστήσω...

— Κυτάαει παντού, κύριε, αλλά δε βοήκα πούθενά θέσι, επέμεινε ή «Αν». Δε βλέπω δε να είναι κα-

— Πιάστε την! ούρλιασε κάποιος. Πιάστε την!

Μά ή «Αν» είχε άνοιξει κιόλας την πόρτα του βαγονιού κι' είχε πηδήσει πάνω στο διπλανό άναχωμα της γοαμίας.

Έπρεπε προς το ύδατογέιο, πού περνούσε πάνω απ' το ποτάμι, στο βάθος της κοιλάδας. Κόνεψε να στήσι πιά εκεί, όταν ο Κόρριντον βούτηξε άπο ψηλά, και το χέσι του Ρόουλινς έπιασε μονάχο το κενό...

Η «Αν» είδε άκόμα δυο ντέτεκτιβ, πού ό ένας τους σκούπιζε τη μύτη του μ' ένα ματωμένο παντί. Είχαν πηδήσει μ' αυτοί από ένα διαμερίσμα πρώτης θέσεως, για να τρέψουν κοντά στο Ρόουλινς.

Κύτταζαν κι' οι τρεις τον Κόρριντον πού βούτησε στο ποτάμι. Μά ήταν τόσο το ύψος, ώστε, πώς όλο το θάρος του, ο Ρόουλινς δεν έπαυεσθ να τον μιμνή...

— Σου τάλεγα έγώ ότι οι δρόμοι της Αθήνας δεν είναι για μικρά αυτοκίνητα...

(Του Κ. Βλάχου)

— Πιάστε την! ούρλιασε κάποιος. Πιάστε την!

Μά ή «Αν» είχε άνοιξει κιόλας την πόρτα του βαγονιού κι' είχε πηδήσει πάνω στο διπλανό άναχωμα της γοαμίας.

Έπρεπε προς το ύδατογέιο, πού περνούσε πάνω απ' το ποτάμι, στο βάθος της κοιλάδας. Κόνεψε να στήσι πιά εκεί, όταν ο Κόρριντον βούτηξε άπο ψηλά, και το χέσι του Ρόουλινς έπιασε μονάχο το κενό...

Η «Αν» είδε άκόμα δυο ντέτεκτιβ, πού ό ένας τους σκούπιζε τη μύτη του μ' ένα ματωμένο παντί. Είχαν πηδήσει μ' αυτοί από ένα διαμερίσμα πρώτης θέσεως, για να τρέψουν κοντά στο Ρόουλινς.

Κύτταζαν κι' οι τρεις τον Κόρριντον πού βούτησε στο ποτάμι. Μά ήταν τόσο το ύψος, ώστε, πώς όλο το θάρος του, ο Ρόουλινς δεν έπαυεσθ να τον μιμνή...

— Σου τάλεγα έγώ ότι οι δρόμοι της Αθήνας δεν είναι για μικρά αυτοκίνητα...

(Του Κ. Βλάχου)

— Πιάστε την! ούρλιασε κάποιος. Πιάστε την!

Μά ή «Αν» είχε άνοιξει κιόλας την πόρτα του βαγονιού κι' είχε πηδήσει πάνω στο διπλανό άναχωμα της γοαμίας.

Έπρεπε προς το ύδατογέιο, πού περνούσε πάνω απ' το ποτάμι, στο βάθος της κοιλάδας. Κόνεψε να στήσι πιά εκεί, όταν ο Κόρριντον βούτηξε άπο ψηλά, και το χέσι του Ρόουλινς έπιασε μονάχο το κενό...

Η «Αν» είδε άκόμα δυο ντέτεκτιβ, πού ό ένας τους σκούπιζε τη μύτη του μ' ένα ματωμένο παντί. Είχαν πηδήσει μ' αυτοί από ένα διαμερίσμα πρώτης θέσεως, για να τρέψουν κοντά στο Ρόουλινς.

Κύτταζαν κι' οι τρεις τον Κόρριντον πού βούτησε στο ποτάμι. Μά ήταν τόσο το ύψος, ώστε, πώς όλο το θάρος του, ο Ρόουλινς δεν έπαυεσθ να τον μιμνή...

— Σου τάλεγα έγώ ότι οι δρόμοι της Αθήνας δεν είναι για μικρά αυτοκίνητα...

τελημμένες αυτές εδω, όπως λέτε!

— Είμαστε άστυνομικοί, κυρία, έξηγησε, ύπομονετικά, ο Ρόουλινς. Σας παρακαλώ και πάλι να έξοικονομηήτε κάπου άλλοι.

— Α, δεν το ήξερα! είπε ή «Αν» χαμογελώντας. Με συγχωρήτε! Αφού είσαστε άστυνομικοί...

Έσκυψε λίγο το κεφάλι της, για να ρίξη μιά ματιά στον Κόρριντον, πού την κύτταζε ψηλά.

— Καλύτερα να φύγω, πρόσθεσε.

— Αυτάμια πολύ, κυρία! Ξαναείπε εύγενικά ο Ρόουλινς.

Η «Αν» χαμοφσε τα μάτια της στα πόδια του και του άναπώδωσε το χαμόγελό του.

— Μπορώ να σας έπτήσω μιά πληροφορία; του είπε.

— Μά βέβαια! άπάντησε εκείνος, λίγο παραξενευμένος. Περί τίνος πρόκειται;

— Ο άδελφός μου έπιμένει πως δεν πληρώνει κανείς ποτέ τις 5 λίρες πρόστιμο, όταν τραβήξη χωρίς λόγο το σήμα κινδύνου. Λέει πως είναι άπλη φούβερα. Μά έγώ δεν το πιστεύω...

— Έχετε άπόλυτο δίκιο, κυρία. Δεν είναι καθόλου φούβερα. Και δε σας συνιστώ να δοκιμάσετε.. Αυτό μόνο έλάτε να μάθετε:

— Μάλιστα. Με συγχωρήτε για την ένόχησι.

Η χαριά του Κόρριντον άργισε να χτυπά δυνατά. «Η παράλογη εκείνη έρώτησι» δε μπορούσε να σημαίνη παρά ένα πράγμα: πώς ή «Αν» σταματούσε το τράινο! Τον προειδοποιούσε, για να έπωφελήθι.

— Παρακαλώ, κυρία! άπάντησε εύγενικά ο Ρόουλινς.

Ευχαρίστησε και πάλι, είπε φεύγοντας ή «Αν».

Ο Ρόουλινς ξανάκλεισε την πόρτα και κατέβασε τα στό.

— Χαριτωμένη, αυτή ή κοπέλα! είπε, τσιόνοντας τη νύχια του. Δε συμφωνείτε μαζί μου, έσείς πού έστετε άπο γυναίκες;

— Μα βέβαια, άπάντησε ο Κόρριντον.

Και, με το λαμπρό στεγνωμένο, τσίμπησε το σταυάτημα του τσιάνου...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Α'.

τόσο, περιμένοντας τη στιγμή που θα ξαναβέβαιε ο Κόρριντον στην επιφάνεια, ώστε δεν αντιλήφθηκαν την Άνν, που δρασκελούσε το μονοπάτι, μερικά μέτρα πιο πέρα...

Οι ταξιδιώτες, που κτύπααν σαοσιμένοι το θέαμα απ' τα παρόντα του τραίνου, βάλανε τις φωνές.

Ο Ρόουλινς στράφηκε απότομα κι' έβλεπε το χέρι του. Τού κάκου όμως και πάλι: 'Η Άνν είχε βουτήξει κι' αυτή...

Ο Κόρριντον, που είχε ανεβή στο μεταξύ στην επιφάνεια, την είδε να πέφτει στο κενό... Περίμενε να ξαναβγή κι' αυτή πάνω απ' το νερό, και κολύμπησε άμέσως προς το μέρος της.

Τί τρέλλα ήταν αυτή; της φώναξε. Μπορούσε να τσακίσετε το στέροχο σας!

Και σεις τ' ίδιο, απάντησε εκείνη. Μά να πουν δεν πάμε τίποτα...

Είσατε σίγουρη γι' αυτό; Μά βέβαια!

Σκουπίσε το νερό, που την τύφλωνε, και πρόσθεσε:

Πρέπει να παραδεχτήτε πως σταμάτησα το τρένο στην κατάλληλη στιγμή! Έπειτα απ' αυτό, δε μούμνε παρ' να σας ακολουθήσω. Άλλωθως, θα καταλάβαινε ο αστυνομικός σας πως ήμουν συν-ενοχός σας και θα μ' έκλεινε στο φρέσκο!

Καλά τα καταφέρατε, ομολόγησε ο Κόρριντον. Μά γιατί ν' ο κάνετε αυτό, διαβόλε; Δε σας είχα πη ν' μ' αφήσετε μονάχο μου; Νά που μπλέξατε τώρα και σεις...

Μπρά, μούκανε καλό αυτό το μπάνιο! απάντησε γελώντας η κοπέλλα.

Στάθηκαν κι' οι δυο και κύταξαν μακριά, το ύδατογειο. Οι περισσότεροι ταξιδιώτες είχαν κατεβή απ' το τρένο κι' είχαν μαζεωτή μπροστά στο μονοπάτι, με τα μάτια των κορμωμένα στους δυο κολυμβητές.

Ο Κόρριντον αναγνώρισε ανάμεσα στο πλήθος το Ρόουλινς και τοίγνεψε από μακριά. Κι' εκείνος του ανταποδώσε με τον ίδιο τρόπο το χαρμεισμό.

Το φουκαριά! είπε ο Κόρριντον με μιά γρομιάτσα. Βάζω στοίχημα πως θα διαβεί τις βλαστημίες που ξέρει!... Έλατε τώρα! Θ' ακολουθήσουμε για λίγο το ρεύμα, κι' ύστερα θα βρούμε στην όχθη και θα προσπαθήσουμε να βρούμε κανένα δρόμο.

Το δυνατό ρεύμα τους παρέσυρε γρήγορα. Έπειτα από μερικά λεπτά, στράφηκαν πάλι και κύταξαν πίσω. Είχαν άκουσε για σφυρίχη ή άμμουχχανή. Κι' είδαν να ξεκινάει το τρένο.

Αραγε, κατέβηκε ο Ρόουλινς, ή συνέχισε μέχρι τον επόμενο σταθμό, για να ειδοποίηση από κει; είπε ο Κόρριντον. Βάζω στοίχημα πως ή μοναδική του σκέψη είναι να βοή ένα τηλέφωνο, για ν' αναθέσει σε κάποιον άλλο τη δουλειά... Πώς πάμε; Είσατε πολύ κουρασμένη;

Αντάκι, παραδέχτηκε η Άνν. Μ' ένοχλουν τα ρούχα, στις μηχανήσεις μου... Πιστεύετε να μπορούμε να φτάσουμε στην όχθη;

Ο Κόρριντον έψαξε με τη ματιά του το τοπίο, το πυκνό δάσος που απλωνότανε δίπλα στο ποτάμι.

Έμπρός! φώναξε. Όλο άου-σερά!

Κολυμπώντας με δύναν, φτάσανε στην άριστερή όχθη. Ήταν όμως απόκοσμη, και δυσκολοεπτή-καν όχι λίγο, για να σκαρφαλώ-σινε σ' αυτήν και να βγούνε απ' το νερό.

Η Άνν σωριάστηκε πάνω στά χόρτα, λαχανιασμένη.

Όχι! είπε, στάθοντας τα μου-σχμένα μαλλιά της. Έχω ξεση-γνθίσει να κολυμιάω... Λέτε να

στεγνωσούμε καμιά φορά;

Ο Κόρριντον ήταν μούσκεμα κι' αυτός, μά δεν τον ένοιαζε.

Μιά γρήγορη επιθεώρηση τον εί-χε πείσει πως βρισκόταναν σ' ένα μέρος ερημικό, γεμάτο δάση κι' απόκοσμα υψώματα.

Μη χολοσκάτε, θα στεγνώ-σουμε γρήγορα, είπε εύθυμα. Νά, βγαίνει ο ήλιος... Όταν ξεκουρα-στήτε λίγο, πρέπει να ξεκινήσουμε.

Ξέρετε πού θα πάμε;

Ο Κόρριντον έδειξε τους λό-φους, που υψώνονταν στον ορι-ζόντα.

Κατά κει... βορειοδυτικά. Εί-ναι ο συντομότερος δρόμος για το Ντάνμπιρ. Θα δυσκολευτούμε λί-γο να περάσουμε τους λόφους, μά θάμαστε ασφαλισμένοι. Έχω την εντύπωση πως δεν υπάρχει σπίτι, σ' εκείνα 10 χιλιόμετρα.

Η Άνν σηκώθηκε με κόπο.

Έχω τα χάλια μου, παρα-πονέθηκε. Λέτε, λοιπόν, να πάμε με τα πόδια ως το Ντάνμπιρ; Έ-τσι με τα ρούχα μουσκεμένα;

Την κύταξε, χαμογελώντας.

Βγάλτε τα, αν θέλετε, της είπε. Δε θα σας φέρω αγτίρησι! Μά δεν έχουμε καιρό και να πε-ριμένουμε να στεγνώσουμε.

Δεν πρόκειται να φτάσω ως εκεί! απάντησε η κοπέλλα, συλ-λοντας το φόρεμά της. Σοβαρά όμως, πρέπει να βρούμε τον τρό-

πο ν' αλλάξουμε κάπου ρούχα και να πάρουμε τροφίμα για το ταξί-δι. Βοισκόμαστε 30 ή 35 χιλιό-μετρα μακριά απ' το Ντάνμπιρ!

Αυτό σας σκοτίζει; Δεν πι-στεύω μιά μαθήτρια του Μάσιν-γκαν να πνίγεται σε μιά κουταλιά νερό! Έγώ νόμιζα πως δε φοβό-σαστε τίποτα.

Σας είπα πως έχω χάσει τώ-ρα την εξοικείωση με τον κίνδυ-νο... Τι θα κάνουμε λοιπόν; Μπο-ρούμε να κλέψουμε κανένα αυτο-κίνητο;

Αυτός είναι ο πιο σίγουρος τρόπος για να μ'ας βουτήξει ή α-στυνομία! είπε ειρωνικά ο Κόρ-ριντον. Ίσως μπορούμε όμως να νοικιάσουμε κανένα. Θα δού-με... Πάντως, δε ξεκινήσουμε τώρα!

Μου είναι τελείως αδύνατο να κάμω έστω κι' ένα βήμα σ' αυ-τή την κατάσταση. Θα πάω πίσω απ' το δέντρο, για να βγά-λω τα ρούχα μου και να τα στύ-ψω. Τα παπούτσια μου είναι γε-μάτα νερό. Μου φαίνεται σαν να χωθήκα ένα ψάρι στην πλάτη μου και να σαπταρώ!

Κάνετε ό,τι θέλετε, μουρού-ρισε ο Κόρριντον, ανασηκώνοντας τους ώμους του. Μην άρχιτε ό-μως!

Η κοπέλλα κούφτηκε μέσα στα χαμόκλαδα. Όσην ώρα της περ-

μενε ο Κόρριντον, έστησε κι' αυ-τός τα μουσκεμένα ρούχα του.

Άνν! φώναξε, σφίγγοντας τη ζώνη του. Πέστε μου πως σας κατέβηκε να σταματήσετε το τρέ-νο; Είχαμε συμφωνήσει ώστόσο να χωρίσουμε... Και σεις ξεφυ-τρώσατε ξαφνικά, για να βάλετε τριζοποδία στην αστυνομία και να μου επιτρέψετε να το σκάσω. Τι σας έπιασε;

Η κοπέλλα τέντωσε το λαιμό της και πρόβαλε το κεφάλι της απ' τα χαμόκλαδα.

Μου φανήκατε φοβερά θλιμ-μένος, αξιοπύχτος, καθώς ήσαστε ολονόχως ανάμεσα σε κείνους τους κυρίους, απάντησε. Δε μπο-ρούσα να σας αφήσω έτσι.

Μη με χοροιδεύετε! διαμαρ-τυρήθηκε ο Κόρριντον. Είμαι αυ-τό που λένε φονιάς. Και έχετε πολύ καλά πως ψάχνω για τον ά-δελφό σας. Άν μ' έπαινε ή αστυ-νομία, θα με ξεφορτωνόσαστε μιά και καλή. Τι ιδέα σας κατέβηκε;...

Φανήκατε πολύ καλός απέ-ναντί μου, όταν μου ορίχτηκαν οι άλλοι τρεις, στο άτελει.

Επρεπε να σας το ανταποδώσω... Κι' ύ-στερα, είμαι απόλυτος βέβαιη πως δεν είχατε καμιά ανιμιά στο θα-νато της Ρίτας Άλλεν. Στην άοχη, άμφεβαλλά κάπως, άλλ' ο-ταν βρέθηκα μονάχη, σκέφτηκα κι' έβγαλα το συμπέρασμα πως δεν είσατε τέτοιος άνθρωπος...

Πάντως, είσατε μιά μικρή άνοητη! γρομιάσε ο Κόρριντον, νευριασμένος. Θα κάνετε καλύτε-ρα να κυττάτε τη δουλειά σας.

Πορίεργο τρόπο έχετε σεις να λέτε «εύχαριστώ»; παρατήρησε η Άνν γελώντας.

Β'.

Κατά τις 6 το βράδυ, ο Κόρ-ριντον παρατήρησε πως τους πα-ρακολουθούσαν. Ός τότε, νόμιζε πως είχαν χάσει τα ίχνη τους. Βλέποντας όμως να ξεπροβάλλουν ξαφνικά κάμπους μικροσκοπικές σιλόντες στη δασομένη πλαγιά του λόφου, κατάλαβε πως ο Ρό-ουλινς ήταν πιο γρήγορος απ' αυ-τόν...

Νά τοι! είπε, αράχζοντας απ' το χέρι την Άνν και δείχνοντας της μακριά. Κυττάτε! Έκει ψη-λά... Έρχονται προς το μέρος μας.

Είχαν σταματήσει ανάμεσα στα πυκνά δέντρα, έτσι που δε μπορού-σαν άσφαλώς να τους διακρίνουν οι δώκτες τους. Άλλ' ο Κόρριν-τον ήξερε πως κάθε απότομη πο-νήσι τους θα ήταν επικίνδυνη, πο-πάντων αν έπαιγαν μέρος και βο-σχοί σ' αυτό το ανθρώποκοινηγή. Γιατί οι βοσχοί, με τη διαπερα-στική τους όραση, θ' αντιλαμβά-νονταν την παραμικρή μετακίνη-ση.

Λέτε να ψάχνουμε για μας; ρώτησε η Άνν.

Μάλλον ναί! Άς γυρίσουμε πίσω. Πρέπει να κρυφτούμε κάπου καλύτερα. Έδώ μπορεί να μ'ας δούνε.

Σιγά-σιγά, και με προφύλαξη, ξαναγύρισαν μέσα στο δάσος. Ο Κόρριντον ξεπλώθηκε χαμω κι' ανάγκασε την κοπέλλα να κάνει το ίδιο.

Ός τώρα, τους είχε βοηθήσει εξαιρετικά ή Τύχη. Μερικά χιλιό-μετρα πιο πέρα απ' το ποτάμι, ο-που είχαν βουτήξει, είχαν συναν-τήσει μιά μοναχική σέφη. Ο Κόρριντον αποφάσισε να ομολο-γούνη... Ίσως θα μπορούσαν να στεγνώσουν τα ρούχα τους.

Ίσως ναβρίσκαν ακόμα και τρο-φίμα για το δρόμο.

Η άγοράτση, που είχε τη φέ-μα, πίστεψε το παραμύθι που σκα-ώσανε; ότι είχαν πάθει αυτοκα-νητικό δυστύχημα. Ώσπου να στε-γνώσουν τα ρούχα τους, τους σεο-βίρισε κάμποσα τραγαντά αγνά με χοιρομέρι, που τα καταβρόχθισαν

μ' εξαιρετική όρεξη. τυλιγμένοι με κουβέρτες και καθισμένοι μπρο-στά στο άναμένο τζάκι.

Τους είπε πως θα περνούσε από κει νωρίς τ' απόγευμα ένα καμιο-νι. Σίγουρα, ο σωφρο θα δεχό-τανε να τους πάη ως το Μπόρ-θουκ, όπου θα βρισκανε ένα γκα-ράζ για να διορθώσουν τ' αυτοκί-νητό τους.

Η ιδέα άρεσε στον Κόρριντον. Τα ρούχα τους ήταν πιά τελείως στεγνά, όταν έφτασε το καμιο-νι. Κι' ο οδηγός του τους πήγε πρό-θυμα στο Μπόρθουκ.

Από κει, πήρανε το λεωφορείο για το Τζίφραρντ. Ήταν επικίνδυ-νο, αυτό, μά δε μπορούσαν να κά-νουν αλλιώς. Γιατί δεν είχε κα-τορθώσει ο Κόρριντον να νοικιά-ση αυτοκίνητο.

Φαίνεται, λοιπόν, πως κάποιος τους είχε αναγνωρίσει, μέσα στο λεωφορείο, κι' είχε ειδοποιήσει την αστυνομία. Αυτό συμπέρανε ο Κόρριντον.

Τώρα βρισκόταν 7 χιλιόμετρα έξω απ' το Τζίφραρντ. Έπρεπε να φτάσουν όπουδήποτε βέβαιη πως δεν υπήρχε όμως άλλη λύ-ση, παρ' να πάνε με τα πόδια.

Είχαν τροφίμα. Ήταν ξεκούρα-στοι. Κι' οι άνθρωποι εκείνοι, που πλησίαζαν σιγά-σιγά προς το μέ-ρος τους, δεν ανησυχούσαν πολύ τον Κόρριντον. Ήταν σίγουρος πως θα τους έσφηνε.

Άν είχαμε προχωρήσει λί-γο ακόμα, δε θα τους βλέπαμε να βγαίνουν απ' το δάσος και να πέ-φταμε πάνω τους! παρατήρησε. Το πρόβλημα τώρα είναι ν' απο-φασίσουμε πού θα πάμε. Άν συ-νεχίσουμε το πρώτο μας δρομολό-γιο, θα μαντέψουν γρήγορα πως τραβάμε κατά το Ντάνμπιρ.

Γιατί να μην πάμε προς το βορρά; πρότεινε η Άνν. Θα φτά-σουμε έτσι στο Χέντινγκτον. Κι' από κει, αν δε μ'ας παρακολουθή-κανείς, μπορούμε να στοίψουμε α-νατολικά, προς το Ντάνμπιρ.

Πώς τα ξέρετε, όλ' αυτά; τη ρώτησε, σαοσιμένος.

Άχ, έσεις οι άντρες! φώνα-ξε εκείνη γελώντας. Νομίζετε πως έσεις μονάχα τα έξετε όλα... Έχω ταξιδέψει άρκετά στη Σκωτία και ξέρω τον τόπο. Μου έχει συμβή μάλιστα να περάσω απ' το Χάν-τινγκτον.

Συγχαρητήρια! είπε ο Κόρ-ριντον, μ' ένα χαμόγελο. Ώστό-σο... θάθελα πολύ να είχα ένα χάοτη. Θα χάσουμε καιρό, βαδί-ζοντας στα στραβά, κι' αυτό είν' επικίνδυνο. Πιστεύετε να μπορέ-σε να βοήτε το δρόμο από δω για το Χάντινγκτον;

Τό ελάττω, απάντησε η κο-πέλλα λίγο δισταχτικά. Βλέπετε, τις άλλες φορές, που ήρθα, ακο-λούθησα πάντα τους μεγάλους δρό-μους... Τι θα κάνουμε; Θα περι-μένουμε να νυχτώση ή θα ξεκινή-σουμε άμέσως;

Δε μ'ας επιτρέπεται να χάσου-με καιρό, δήλωσε ο Κόρριντον.

Οι δώκτες τους είχαν αλλάξει κατεύθυνση κι' είχαν χαθή στην άλλη πλαγιά του λόφου.

Το δάβηξαν ανατολικά, ποό-σθεσε ο Κόρριντον. Έμεις όλ' πά-με κατά το βορρά. Άν προσέξου-με λιγάκι, θα μπορούμε να τους αποφύγουμε. Είμαι της γνώμης να φύγουμε.

Ξεκίνησαν πραγματικά, με γρή-γορο βήμα, προσέχοντας να μη βγαίνουν όσο το δυνατό σε άνοι-χτό χώρο.

Στενοχωριέμαι για σας, εί-πε ξαφνικά ο Κόρριντον, καθώς περπατούσαν. Θα προτιμούσα να μ' αφήνατε μονάχο...

Πάλι τα ίδια; διαμαρτυρή-θη η κοπέλλα, χαμογελώντας. Σας είπα πως μπορεί πολύ καλά να ξε-μπλέξω, ό,τι κι' αν συμβή.

Έτσι νομίζετε, είτε ξερά ο

Κόρριντον. Τι θα γίνετε όμως, αν με κατηγορήσουν για το φόνο της Ρίτας Άλλεν; Έχετε όρεξη να σας θεωρήσουν συνένοχο;

Γιατί να χαλάτε το κέφι σας προκαταβολικά; Δε βλέπετε έμένα τί ήσυχη πού είμαι; Κάντε και σεις το ίδιο!

Άφου περπάτησαν λίγο ακόμα, άμλητοι, της είπε, ξαφνικά:

Ξέρετε πως αρχίζετε να μ' αρέσετε;

Μπρά; άπόρησε εκείνη, οίχνο-ντας του μιά γρήγορη ματιά. Δε βλέπω να είσατε ευτυχισμένος γι' αυτό!

Όχι... γιατί δεν είμαι κα-τάλληλος για σας! Άλλοτε περι-φρονούσα τις γυναίκες. Οι συντο-μότερες περιπέτειες ήταν τότε για μένα οι καλύτερες. Τότερα, με τον πόλεμο, ξεσηγνθίσα. Μήνες ο-λόκληρους δεν κυττάξα γυναίκα. Έσάς όμως... θέλω πολύ να σας

κυττάξω! Κι' αυτό δε μ' αρέσει!

Αυτή τη φορά, η Άνν δε βοή-ξε τί ν' απαντήσει...

Είσατε άσοαδωνασμένη; τη ρώτησε ο Κόρριντον, έπειτα από μιά σιωπή.

Ναί, άνεπαίσμως, απάντησε εκείνη χαμογελώντας. Ο μνηστή-ρας μου ήπηρετεί στο ναυτικό. Τον βλέπω μιά φορά στους έξι μήνες.

Καλά. Άς μη μιλάμε πιά γι' αυτό...

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ ΤΗΝ ΛΑΜΨΙΝ ΕΝΟΣ ΣΤΙΛΒΩΜΑΤΟΣ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΟ ΚΕΡΙ

Το έκλεκτό κερί της παρκετίνης Μάνσιον κάνει τα έπιπλα και το πάτωμα να λάμπουν. Με την παρκετίνη Μάνσιον δεν χρειάζεται πολύς κόπος γιατί στε-γνώνει γρήγορα, γυα-λίζει εύκολα, και κρα-τάει πολύ

ΛΑΜΠΕΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΕ ΕΝΑ ΚΟΥΤΙ

ΙΜΑΤΙΣΜΟΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Η ΓΕΜΠΑ, γωνία Αϊόλου και Ευρύπιδου 14 (έναντι όδου Ά-γίου Μάρκου, Α' όροφος) παρέλαβε νέες φορτώσεις έκλεκτού Ιματισμού Άμερικής «εκαίριος».

ΜΠΛΟΥΖΕΣ ΟΡΛΟΝ ΠΑΛΤΑ — ΖΑΚΕΤΕΣ. ΦΟΥΣΤΕΣ — ΦΟΡΕΜΑΤΑ — ΠΑΙΔΙΚΑ. ΕΣΦΡΟΥΧΑ — ΤΟΥΛΑΕΤΕΣ κλπ., κλπ.

ΜΟΝΟ στην ΓΕΜΠΑ θα βρήτε και σεις κάτι έκλεκτό με λί-γες δραχμές. (Τηλ. 27-357).

Ακούστε ΤΑ ΗΛΕΚΤΡΩΦΩΝΑ (Ρεύματος - μπαταρίας) GARRARD (Γκάρραρντ)

ΠΙΣΤΗ ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΚΑΘΑΡΟΣ ΗΧΟΣ

Το πικ-άπ Γκάρραρντ, υπερέχει τεχνικώς γι' αυτό και το χρησιμοποιούν οι περισσότεροι ραδιοσταθμοί του κόσμου

Κάθε δυσκενή ηλεκτράφωνο ή πικ-άπ Γκάρραρντ, είναι επίτευξις πολυετούς έρεύνης και εξέλιξεως. Έτσι τα Γκάρραρντ συνδυάζουν σχέδιο και μηχανική τελειότητα. Το Γκάρραρντ, επέτυχε την κατασκευή του μικροτέ-ρου έπιτρεπομένου τρανζίστορ, με όλα τα πλεονεκτήματα των μεγάλων συσκευών.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΓΕΜΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΑΔΗΣ Α.Ε. ΤΗΛ. 26.747 - 32.010

ΣΛΟΑΝΣ

Το γνωστό αμερικανικό φάρμακο Σλόανς χρησιμοποιείται επιτυχώς ως ύπνυν δι' επάλειψης από 75 έτών εις όλον τον κόσμο, διά την ανακούφισιν από τούς πόνους των ρευματισμών, μυαλγίων, νευραλγιών, και ισχιαλγιών.

Ανακουφίζει από τούς πόνους

Ευκολοφορεί τώρα και ως άλγος, ευρησότητα, με δομή ευχρήστη.

ΣΛΟΑΝΣ

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ—ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Αχαρνών 98 — Αμειλιχίας 1
Δέχεται καθ' ἐκάστην 10—12 και 5—7
ώρ και επί συνεντεύξει.
Τηλέφωνον 810.760.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ Lada

Το Δερματολόγος Ιατρός
α. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Μ. ΛΑΔΑ
Ασκήματα εις τμήν και ποιότητα

LAIT DEMAQUILLANT
Καθαρίζει, απαλύνει και τανύνει το δέρμα.

LAIT VELOUTE
Αριστον τονωτικό του δέρματος, χρησιμοποιούμενον από της παιδίας.

COLD CREAM
Απαρά τρυφερόν, κρέμα διά ξηρό και ευαίσθητο δέρματα.

SECRET DE LA FEMME
Μοναδική σύνδεσις γιά την πρόληψη ρυτίδων (στό μάτι, στόμα, μέτωπο, λαιμό).

GEL ROSE
Ειδική γλυκοδερμική σύνδεσις γιά το χέρι.

ΣΑΜΠΟΙΑ
Αποτελεσματικό κατά της πιτυρίδας, τριχοντυκίων.

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΗΡ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἐκάστην 9—3. Τά άπογεύματα μόνον επί συνεντεύξει. Χαροφίκοι 113. — Τηλ. 619.610. ΟΛ. κία 70.752.

— Άγαπώμαστε πολύ, οι δυο μας, έπέμεινε εκείνη, σά νά ζητούσε συγγνώμη.
— Νά έξακολουθήσετε νά τον αγαπάτε, είπε ο Κόρριντον, κακόκεφα. Θ' αποφύγετε πολλές σκοτούρες. Ωστόσο, γιά μένα, περιπλέκονται τά πράγματα.

Γιατί;
Σταμάτησε και την κύτταξε στα μάτια.

— Μ' αρέσετε, είτε με φωνή άχρωμη, συγκαταμένη. Κι' όταν κάποιος μ' αρέσει, προσπαθώ νά μιν του κάνω κακό. Είμαι αίσθηματίας, ως ένα σημείο. Κανείς δε θά τό πίστευε, βλέποντάς με, κι' όμως είναι αλήθεια. Έχω αυτό... τό έλάττωμα;

— Γιατί θά μου κάνατε κακό; ρώτησε εκείνη, εκπληκτική.

— Προσπαθώ νά βοώ τον άδελφό σας, δέν είν' έτσι; Σκοπεύω νά τον παραδώσω στην άστυνμία. Μά τώρα δέν είμαι πιά τόσο σίγουρος...

— Δέ θά τον παραδώσετε στην άστυνμία, είπε ήσυχά ή Άνν. Άδικα κοπιάζετε.

— Τί θέλετε νά πείτε;

— Σας τό επανέλεβα τόσες φορές. Ο Μπράιαν δέ σκότωσε τη Ρίτα. Άλλεν, όπως δέν προδωσε τό Γκουρβίλ! Τόν έξω καλά. Σας έμμοιασε, κατά ένα τρόπο. Ποτέ δέ θάκανε τέτοιου είδους πράγματα. Μή σκοτίζεσθε λοιπόν...

— Άκούστε, είπε ο Κόρριντον. Κάποιος προδωσε τό Γκουρβίλ. Κάποιος σκότωσε τη Ρίτα, τό Λούμπις και τό Χάρρις. Άν δέν ήταν ο άδελφός σας, πούός ήταν;
— Δέν ισχυρίζομαι πώς τό έξω. Είμαι όμως σίγουρος πώς δέν ήταν ο Μπράιαν.

— Με συγχωρήτε, αλλά δέ μπορώ νά άρκεσθώ σ' αυτές τίς διαβεβαιώσεις σας.

— Κι' άλλωστε, δέν τον θεωρώ πιά ζωντανό. Θάθελα πολύ νά τό πιστέψω. Κόντεψα νά τό πιστέψω, όταν μου τό είπατε γιά πρώτη φορά. Μά ύστερα σκέφθηκα... Τόν αγαπούσα πάρα πολύ, και τό διασέθανηκα όταν πέθανε! Μιά νύ-

χτα, έξύπνησα μ' αυτή τη βεβαιότητα. Τέσσερες μήνες άργότερα μου τό επεδείκνυσε τό έγγραφο του ύπουργείου... Μά δέν ένοιωσα κανένα κλονισμό. Τόξερα από τόν καιρό.

— Καλά, καλά, είπε νευρικά ο Κόρριντον. Άς μ' ξαναμιλήσουμε γι' αυτό τό θέμα. Σκεφθήτε καλύτερα τό ναυτάκι σας... Έλάτε! Μή χάνουμε καιρό.

Γ'.

Λίγο άργότερα, όταν έγερνε πιά ο ήλιος πίσω άπ' τούς λόφους, έγινε τό άπόροπτο. Η Άνν άκούσε πρώτα ένα βουητό μοτέρ. Σήκωσε τό κεφάλι της κι' είδε ένα ελικόπτερο, τη στιγμή, πού ξεπρόβαλλε πάνω άπ'τά έλατα, προς τά δεξιά τους, κι' έρχόταν καταπάνω τους, πετώντας σέ ύψος λιγώτερο από 200 μέτρα πάνω άπ' τό έδαφος.

— Κρυφτήτε! της φώναξε ο Κόρριντον.

Η Άνν είχε κιόλας πείσει μπουκνώντας άνάμεσα στό ψηλά χόρτα. Ο Κόρριντον τη μνηθήκε. Δέ χάνανε άπ' τά μάτια τους τό ελικόπτερο, πού έκανε βόλτες από πάνω τους.

— Μας έπισήμανε, είπε μ' απογοήτευσι ο Κόρριντον. Είν' άπίστευτο! Τόση μανία έχουν νά μάς πιάσουνε;

Είδε τον πιλότο και τό σύντροφό του νά σκύβουν έξω. Ο πρώτος κίνησε τό χέρι του.

— Τώρα θά είδοποιήσουνε με τό ραδιόφωνο, πρόσθεσε ο Κόρριντον. Έλάτε! Νά τρέξουμε ως τό δάσος. Αυτή είναι ή μόνη έλπίδα μας.

Πήδησαν δοθιοι κι' έτρεξαν, διασχίζοντας τη μικρή κοιλάδα, πού τούς φάνηκε άτελείωτη, γιά νά κρυφτούνε σ' ένα δάσος από πεύκα, 800 μέτρα πιά πέρα. Τό ελικόπτερο τούς παρακολουθούσε, τριγυρίζοντας από πάνω τους σά γεράκι.

Στά μισά του δρόμου τους, σηκώθηκε άνεμος, φέροντάς τους κάτι μακρινές φωνές. Ο Κόρρι-

ντον στράφηκε κι' έροίξε μιά ματιά πίσω του.

Κάμποσοι άνθρωποι είχαν ξεπροβάλει στην κορυφή του λόφου, προς τά δεξιά τους, σ' άποστάσι έναμυον χιλιομέτρων περίπου. Και προχωρούσαν γρήγορα, οδηγούμενοι άπ' τό ελικόπτερο, πού έκανε συνεχώς βόλτες στον άέρα.

— Δέν πρέπει νά μάς κηολάβουνε σέ γυμνό έδαφος, είπε ο Κόρριντον στην Άνν.

— Δέν πρέπει νά μάς προλάβουνε καθόλου! άπάντησε εκείνη, λίγο λαχανιασμένη.

Έτρεχε μ' ευκολία, και τό μάτια της λάμπανε άπ' την ευχαρίστησι πού της προκαλούσε ή περιπέτεια. Ο Κόρριντον δυσκολευόταν γιά νά την προφτάσει.

Ξανακύνταξε πάνω άπ' τον όμο του. Δύο άπ' τούς διώκτες τους, πού γρήγοροι σιά πόδια, είχαν άφίσει πίσω τούς άλλους και τρέχανε σά λαγωνικά. Άπείχαν μόνο 400 μέτρα άπ' αυτούς και δέ θ' άρριόσαν νά τούς φτάσουνε.

Ο Κόρριντον έσφιξε τά δόντια του και προσπάθησε νά τρέξει πιο γρήγορα. Ήταν όμως πολύ βαρύς και δυσκίνητος γιά ένα τέτοιου είδους σπό.

— Γρηγορώτερα! φώναξε στην Άνν. Μπήτε στό δάσος και περιμένετε με!

Έκείνη υπάκουσε και κέρδισε έδαφος. Έτρεχε δίχως προσπάθεια, σάν ελαφίνα.

Ο Κόρριντον άκουγε πίσω του τά βήματα αυτών πού τούς κυνηγούσαν. Γύρισε τό κεφάλι του. Οι δυο άντρες, νέοι και γεροδεμένοι, τόν είχαν φτάσει σχεδόν.

Σκόνταψε κι' έχασε έδαφος. Οι άλλοι δέν άπείχανε πιά, παρά καμμία πενήνταριά μέτρα.

— Σταμάτα, λοιπόν! του φώναξε ο ένας.

Ο Κόρριντον έβλεπε τό δάσος μπροστά του. Η Άνν είχε χωθή κιόλας μέσα σ' αυτό, σπάζοντας τά κλαδιά στό πέραςμά της κι' άνοίγοντας δρόμο άνάμεσα στους πυκνούς θάμνους, προς ένα έξωφωτο, πού φαινόταν από μακριά.

Ο Κόρριντον δέν είχε καθόλου σκοπό νά τραβήξει προς τό μέρος της τούς δυο άντρες. Έροίξε μιά ματιά στην ύπόλοιπη ομάδα, πού βοϊκοτόσανε πιο πίσω. Άπείχε ακόμα 800 μέτρα τό λιγώτερο άπ' αυτήν. Μπορούσε, λοιπόν, ν' άσχυληθι μονάχα με τούς δυο πρώτους, κι' ύστερα νά κρυφτή κι' αυτός μέσα στό δάσος.

Παραμέρισε άπότομα. Καί, καθώς ο ένας άπ' τούς δυο, με τη φόρα πού είχε, τόν προσπερνούσε, αυτός του κατάφερε ένα ξερό και δυνατό χτύπημα στό σέβεκο με την κόμη του χεριού του.

Δέ χροιαζότανε πιά πολύ, γιά νά σωριαστή χάμω και νά μείνη άκίνητος.

Ο σύντροφός του, εξαφανισμένος, άπόφυγε μ' ένα πήδημα τον Κόρριντον. Μά εκείνος δέν τόν άφησε νά ξαναβρή την άνάσα του. Δέν είχε ξεχάσει όσα διδάχθηκε στους «κοιμώμενους». Έμπηξε ένα ανατοχιαστικό ούθλο και βούτηξε άνάμεσα στό πόδια του άντιπάλου του. Τόν χτύπησε με τον όμο στό γόνατο και τόν πέταξε χάμω. Πέφτοντας, αυτός, παρέσυρε μαζί του και τόν Κόρριντον. Κύλησαν κι' οι δυο καταγής.

Ο άλλος προσπάθησε ν' άρπάξει τον Κόρριντον άπ' τό λαιμό, άλλ' αυτός τόν έσπρωξε και κατάφερε νά σηκωθεί γονατιστός. Κι' όταν ο αντίπαλός του θέλησε νά τόν μνηθή, του κατάφερε μιά γροθιά στη μασέλα και τόν ξαναπέταξε χάμω.

Σηκώθηκε. Οι ύπόλοιποι διώκτες του βρίσκονταν ακόμα άρκετά μακριά. Τό άνώμαλο έδαφος είχε επιβραδύνει τό τρέξιμό τους.

Άνάμεσά τους, ο Κόρριντον διέκρινε τό Ρόουλινς, πού προχωρούσε με πολύ κόπο. Τόν χαϊρέτησε με τό χέρι και χώθηκε ύστερα μέσα στό δάσος. Η Άνν τόν άρπάξε άπ' τό χέρι και τόν τράβηξε μαζί της σέ μιά κατηφορία, άνάμεσα στην πυκνή βλάστησι.

Καθώς τρέχανε, άκουγαν πίσω τους την όχλοδοή εκείνων, πού τούς κυνηγούσανε — φωνές, σφυρίγματα, κρότους κλαδιών, πού σπάζανε... Αυτοί προσπαθούσαν νά κάνουν όσο μπορούσαν λιγώτερο θόρυβο.

Τέλος, έπαψαν ν' άκούνε τούς διώκτες τους. Ο Κόρριντον σταμάτησε τότε κι' άνάσανε βαθιά.

— Πιστεύω πως τούς ξεφύγαμε, γιά την ώρα, είπε, σχολιάζοντας τόν ιδρώτα του προσώπου του με τό μανίκι του. Φτηνά τη γλιτώσαμε!

Και χαμογέλασε στην Άνν. Έκείνη είχε άκουμπήσει τη ράχη της σ' ένα δέντρο και προσπαθούσε νά ξαναβρή τόν κανονικό ρυθμό της άναπνοής της. Φαινόταν κουρασμένη. Ωστόσο, άγαπώδωσε στον Κόρριντον τό χαμόγελό του.

— Καί τώρα;... τόν ρώτησε. Τί θά γίνη;

— Είναι πολύ άσγά. Δέ μπορούνε πιά νά μάς βοούνε, στό σκοτεινά. Θά γνωρίσουνε σά σπία τους και θά περιμένουνε νά ξεμερώσει. Μά, ως τότε, έλπίζω νά μαστε μακριά!

— Θά συνεχίσουμε, λοιπόν, τό δρόμο μας;

— Είναι τό καλύτερο πού έχομε νά κάνουμε. Συμφωνείτε και σεις;

— Άφού δέ γίνεται άλλοιως...

— Άς πάρομε, λοιπόν, αυτό τό μονοπάτι. Κάπου θά μάς βγάλη... Άφού βγούμε άπ' τό δάσος, θά μπορούσαμε νά προσανατολισθούμε.

Άφού περπάτησαν μισή ώρα, ατάσανε στην άκρη του δάσους. Προχωρούσαν άσγά, γιά τό σκοτάδι ήταν βαθύ. Άν δέν ήταν έξασκημένοι σέ κάτι τέτοιες περιπέτειες, δέ θά μπορούσαν νά κάνουν ούτε βήμα.

Τώρα δέν είχαν πιά πάγω άπ' τό κεφάλι τους τό θόλο των δέντρων. Μπορούσαν νά δούνε τό φεγγάρι, μισοκρυμμένο πίσω από βαρύνά μαύρα σύννεφα. Μακρύτερα, τρεμόπαζαν τά φώτα ενός χωριού.

— Ποιό νάγαι αυτό; ρώτησε ο Κόρριντον, δείχνοντάς το.

— Δέν έξω. Έχει όμως πηγαίνομε... δέν είν' έτσι;

— Άσφαλώς... είπε δισταχτικά ο Κόρριντον. Δέν τρώμε όμως κάτι, πριν συνεχίσουμε; Πεθαίνω της πείνας.

Κάθισαν πάνω σά χόρτα, κοντά-κοντά. Ένώ ή Άνν ξεδιύλωνε

τά τρόφιμα, πού είχε φέρε μεζι της, κρεμασμένα στη ζώνη της, ο Κόρριντον προσπάθησε νά μελετήσει την τοπογραφία της περιοχής. Παρατήρησε όμως άπ' αυτή την προσπάθειά του, γιάτι δέ μπορούσε νά διακρίνη, μέσα στό σκοτάδι, τό παραμικρό σημείο προσανατολισμού.

Φάγανε ύστερα, άμίλητοι, βυθισμένοι στις σκέψεις τους.

Ο Κόρριντον ήταν άνησυχος. Δέ μπορούσε νά διώξει άπ' τη σκέψη του τό Μάλλορυ... Τί θά γινόταν, όταν θά βρίσκονταν άντιμέτωποι;

Κι' άν τυχόν δέν ήταν στό νη-

σί του, αυτός ο διαβολάνθρωπος; Βέβαια, ήταν μικρή αυτή ή πιθανότητα. Άλλά, άν τύχαινε νά πραγματοποιηθή;...

«Μπορεί νά λεί ή όσο θέλει ή άδελφή του πώς έχει πεθάνει — σκεφτότανε. Οι πεθαμένοι δέν πυροβολώνε στα σκοτεινά!».

Θυμήθηκε την ψιθυριστή φωνή, πού είχε άκούσει στό διαμέρισμα του Κριού... κι' έπειτα την πιστολιά... Όχι, δέν είχε πεθάνει ο Μάλλορυ!

«Κοίμα... γιάτι τότε θά άπλουστεύονταν πολύ τά πράγματα!», είπε με τό νου του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙ: Η συνέχεια.

Γλυκειά θαλπωρή στο κρεβάτι με σεντόνια ΠΕΙΡΑΪΚΗΣ·ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ

ΙΡΛΑΝΔΑ: Τό καλό, στερεό σεντόνι. Πάντοτε χιονότο.
№ 120: Γερό και κατάλευκο σεντόνι, ή σέ εύχάριστα άνεξίτηλα χρώματα.
Μέ ό,τι βάξει ο νους σέ βαμβακερά ύφασματα, ή

ΠΕΙΡΑΪΚΗ·ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ ΑΕ
ντύνει, στολίζει, νοιουσυνρεύει!

ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΒΑΒΙΛΩΝ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

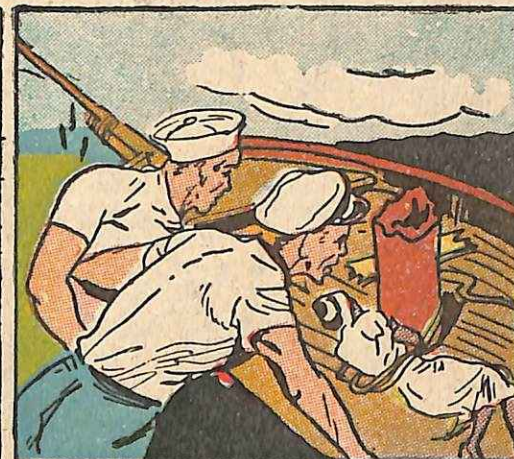
«Όσο άπίστευτη κι' αν σ'ας φανή, ή ιστορία αυτή, είναι αληθινή. Συνέβη πριν λίγους μήνες, σε μια μικρούλα, κότεκο της νήσου Τιμόρ. Ένα όρατο πριβό του περασμένου δεκεμβριου, ένα ιστιοφόρο, έφυγε από τη νήσο Τιμόρ, για ένα άλλο γειτονικό νησί της Μαλαισίας, τη Ροτί. Είχε 13 επιβάτες και 8 άνδρες πλήρωμα.

Ο καιρός ήταν θαυμάσιος και το ταξίδι, που θα κρατούσε τρεις περίπου ώρες, άρχισε πολύ ευχάριστα. Ξαφνικά, όμως, ο ουρανός μαύρισε και ξέσπασε μια τρομερή θύελλα. Ο αέρας τους πήρε τα πονηρά κι' έσπασε το μεγάλο κατόρτι. Ο ναύτης, που βρισκόταν στο τιμόνι, άναγγελλε στον πλοίαρχο πως έμειναν άκυβέρνητοι.

Ένα δυνατό κύμα είχε σπάσει και παρασύρει το τιμόνι. Το δείχνει ο αέρας έπρεσε ή θάλασσα ήρμωσε ξανά. Το καράβι όμως, χωρίς πονηρά και χωρίς τιμόνι, ήταν άνικανο να κινήσει και να κυβερνηθεί. Έμεινε, λοιπόν, έρμαιο των κυμάτων και μόνο μια έλπίδα υπήρχε να σωθούν: αν συναντούσαν κανένα άλλο πλοίο.

Όταν ξημέρωσε, βρέθηκαν στον άπέραντο ώκεανό, κάτω από ένα καυτερό ήλιο, χωρίς νερό και χωρίς τροφή. Οι μέρες περνούσαν. Κόλησαν έτσι πέντε βδομάδες, χωρίς κανένα πλοίο να φανή στον όρίζοντα. Στά τέλη Μαρτίου, όλοι είχαν πεθάνει από πείνα και δίψα, εκτός από την Άννικ, μια μικρούλα 15 χρόνων. Ένας ναύτης του πληρώματος...

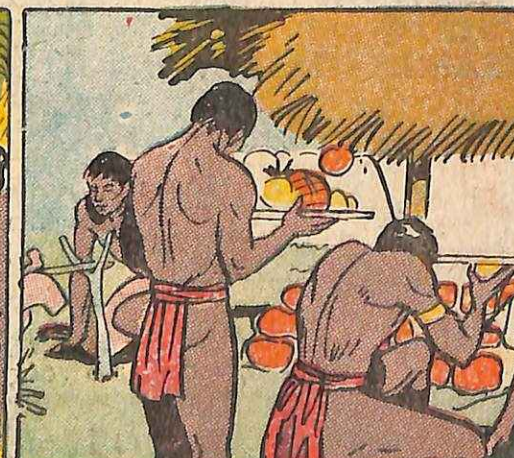
...την είχε δώσει στο κατόρτι, για να μη παρασυρθεί, άδωνητη καθώς ήταν, από τα κύματα, σε περίπτωση τρικυμίας. Τέλος, ένα πρωί, από ένα περαστικό πλοίο, είδαν το άκυβέρνητο καράβι κι' έσπευσαν να το πλησιάσουν. Βρήκαν τη μικρή Άννικ, έσπασε την στο κατόρτι, ακίνητη, με κλειστά τα μάτια, και την πίστεψαν για πεθαμένη. Ζούσε όμως και...

...με τις περιποιήσεις τους, γρήγορα συνήλθε και τους άφηγήθηκε την καταπληκτική της περιπέτεια. Το πλοίο των σωτήρων της κατευθυνόταν στις Ήν. Πολιτείες, ενώ ή Άννικ άνυπομονούσε να ξαναγυρίσει κοντά στους γονείς της. Έτσι, ο πλοίαρχος άναγκάστηκε να την άποδώσει σ' ένα έρμαιο, με άφθονα τροφή, άφου προηγουμένως, με τον άσφατο...

...έπικοινωνησε με μια ναυτική βάση, άπ' όπου θα έσπευδαν να την παραλάβουν, μια και ή περιπέτεια τους την είχε φέρει χίλια χιλιόμετρα μακριά από την πατρίδα της. Ύστερα από λίγο όμως, μια άλλη περιπέτεια άρχισε: Όταν το πλοίο άπομακρύνθηκε, ή Άννικ βρέθηκε κυκλωμένη από άγριους, που τους άναγνώρισε άμέσως. Ήσαν κυνηγοί κεφαλών!

Ένώ όμως ή Άννικ περιμενε πως θα τη βασάνιζαν με τον πιο φριχτό τρόπο, άρχισαν να την περιποιούνται, κι' ένας από αυτούς, της είπε: «Βασιλιάς μας πέθανε και μάγος είπε καινούργια μικρή μας βασίλισσα έρθει από θάλασσα. Έσύ γίνης μικρή μας βασίλισσα!». Μά, όσο κι' αν την περιποιόντουσαν, ή Άννικ δεν έπαυε να είναι μια φυλακισμένη.

Άρρώσθηκε βαρύνά κι' οι άγριοι, που την άκουσαν να ζητάει τους γονείς της, κατάλαβαν πως μόνο αυτό θα την έσωζε. Την έβαλαν, λοιπόν, σε μια πύργα και τη μεταφέρανε στο πιο κοντινό λιμάνι. Κατόπιν, ένα άεροπλάνο, την πήγε στην Τιμόρ κι' έτσι, χάρις στους άγριους και στους πολιτικούς, ή Άννικ γλύτωσε για δεύτερη φορά από ένα μεγάλο κίνδυνο.

Το μαγικό άνθονερο

ΜΙΑ φορά κι' έναν καιρό, ζούσε σε μια μεγάλη πολιτεία, ένας πολύ πλούσιος άνθρωπος, ο Ζώης, που, παρ' όλα τα πλούτη του και την ευτυχία του, όταν γέρασε, μια μέρα, ξαφνικά, τυφλώθηκε.

Φώναζε τότε τους τρεις γιους του, το Μίχη, το Νάσο και τον Πολυδίκη, και τους είπε: — Παιδιά μου, τί να την κάνω τη ζωή, δίχως το φως μου; Άκούστε, λοιπόν: Όσα έχω κι' έχω πολλά έχατομύρια — θα τα κληρονομήσει εκείνος που θα μπορέσει να με γιορτάσει.

Τα τρία παιδιά έφυγαν, για να γιορτάσουν τον κόσμο και να βρουν τους καλύτερους γιατρούς. Τους έφεραν στον πατέρα τους, μα, δυστυχώς, κανένας απ' όλους αυτούς τους γιατρούς δε μπόρεσε να πη στον κυρ-Ζώη ποιο ήταν το γιαιρικό, που θα έδινε και πάλι το φως στα μάτια του.

Τέλος, κάποιος από τους γιατρούς αυτούς, ο πιο σοφός, είπε στα παιδιά: — Καμιά άνθρωπινη δύναμη δε θα μπορέσει να γιορτάσει τον πατέρα σας. Μονάχα το μαγικό άνθονερο θα τον κάνει να δει και πάλι το φως του. Φτάνει να του ρίξετε απ' αυτό μερικές σταγόνες στα μάτια του κι' άμέσως θα γινή το θαύμα!

Τότε, ο Μίχης, ο Νάσος και ο Πολυδίκης συμφώνησαν να φύγουν και πάλι, για να γιορτάσουν τον κόσμο, ώσπου να βρουν αυτή τη μαγική πηγή, από την οποία έτρεχε το άνθονερο, που τους είχε ο σοφός γιατρός.

Πού να πάνε όμως να τη βρουν; Πού βρισκόταν; Ξεζίνησαν έτσι στην τύχη, ελπίζοντας να βρουν κανένα, που να τους οδηγήσει. Το κάθε παιδί όμως πήρε και διαφορετικό δρόμο.

Ο πρώτος γιός, ο Μίχης, περπάτησε μέρες και μήνες, νύχτα και μέρα, ρωτώντας ανθρώπους και μάγισσες, να του πουν πού βρισκόταν ή μαγική πηγή. Κανείς δε μπορούσε και δεν ήξερε να του το πη.

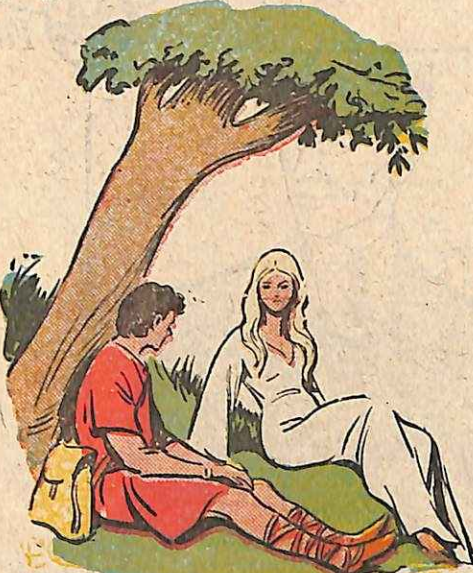
Τέλος, μια μέρα, εκεί πού προχωρούσε μέσα σ' ένα δάσος, συνάντησε πλάι σ' ένα ποτάμι, μια φορά κοπέλλα, που μόλις είχε βγί από το νερό και σκουπίζονταν.

Ήταν μια Νεράιδα, πού, όταν τον είδε, τον ρώτησε: — Πού π'ας από δω, παλληκάρι μου; Ο Μίχης, όμως, είχε κακό χαρακτήρα κι' ήταν δειλός. Γι' αυτό της απάντησε: — Και τί σ' ενδιαφέρει εμένα, πού πηγαίνω; Λογαριασμό θα σου δώσω; Κότταζε τη δουλειά σου!

Μια μέρα, εκεί πού έβριζε έναν πελάτη του, μπήκε στο δωμάτιο ο γιός του τελευταίου — ένας πιστικός πέντε χρόνων. Με την έμφυτη παιδική περιέργεια, άρχισε να σκαλίζει την τσάντα με τα εργαλεία του κουρέα και βρήκε ανάμεσα στα ψαλίδια και τα πινέλλα, ένα πορτοφολάκι γεμάτο λεφτά.

— Πού τα βρήκες όλα αυτά; ρώτησε τον κουρέα ο μικρός. — Ο Θεός μου τα έδωσε! του απάντησε εκείνος. — Ά! Άστε πηγαίνεις και στον ούρανο και κουρεύεις και τον Θεό; άπόρησε ο πιστικός.

ΜΙΚΥ - ΜΑΟΥΣ

Ο Πολυδίκης της διηγήθηκε τη συμφορά, που είχε πάθει ο πατέρας του...

— Πολύ καλά... του είπε ή Νεράιδα. Πήγαινε εκεί όπου ή μοίρα σ' όδηγεί. Έτσι, ο Μίχης συνέχισε το δρόμο του και, μια μέρα, έφτασε, επιτέλους, στην πηγή, από την οποία έτρεχε το μαγικό άνθονερο.

Την πηγή όμως αυτή τη φύλαγαν, μέρα και νύχτα, λιοντάρια και φίδια, που μόλις πλησίασε ο Μίχης να γεμίσει το μπουκαλάκι του, τον κατασπάραζαν και τον φάγανε.

Ο δεύτερος άδελφός, ο Νάσος, έπειτα από πολλές περιπλανήσεις, ρωτώντας εδώ κι' εκεί, βρήκε κι' αυτός το δρόμο για τη μαγική πηγή. Μά συνάντησε κι' ο Νάσος την ώρα Νεράιδα, που μόλις τον είδε, τον ρώτησε: — Πού π'ας από δω, παλληκάρι μου; Ο Νάσος όμως, είτε από κοούρα, είτε από έγωισμό, της απάντησε άπότομα: — Είμαι πάρα πολύ περίεργη, κοπέλλα μου. Κόττα τη δουλειά σου και μην ενδιαφέρεσαι τί κάνουν οι άλλοι...

— Πολύ καλά, δε θα ενδιαφερθώ, ποτέ για τις δουλειές σου, νέε μου. Ο Νάσος προχώρησε τότε άδιάφορος και...

Ο Πολυδίκης ευχαρίστησε την ώρα κοπέλλα, πήρε τα σβολαράκια του και τραβήξε το δρόμο, που τον έβγαζε ή Νεράιδα. Όταν έφτασε κοντά στην πηγή, άκουσε ούραλα και μουγκρητά, μα δε φοβήθηκε. Είχε ένα μεγάλο φίλι να δομή πάνω του. Προφύλαξε όμως ο Πολυδίκης και τούρριξε ένα σβολαράκι, απ' αυτά που του είχε δώσει ή Νεράιδα.

Μόλις το φίλι κατάπτε το σβολαράκι, φύσησε άμέσως, ξαφνικά, βγήκαν μέσα από μια σπηλιά δύο λιοντάρια και χύτηξαν πάνω του. Ο Πολυδίκης τους έριξε δύο μαγικά σβολαράκια και τα θηρία έπεσαν χαμο νερά.

Μ' αυτό τον τρόπο, έξολοθύνεσε όλα τα θηρία της πηγής και γεμίσε το μπουκαλάκι του με το μαγικό άνθονερο.

Γυρίζοντας όμως στον τόπο του, γεμάτος χαρά, θέλησε να ευχαρίστησει την ώρα κοπέλλα, για τη βοήθειά της και πέρασε από το ποτάμι, όπου τη βρήκε να τρώει ένα περίφημο μέλι.

Σ' ευχαρίστη, της είπε, για ό,τι έκανες για μένα, πού πολύ όμως θα σ' ευχαρίστησε ο πατέρας μου, πού θα δει το φως του. Έρχεσαι μαζί μου;

Η ώρα κοπέλλα δέχτηκε κι' έτσι, ταξιδεύοντας όλο εκείνο το βράδυ, έφτασαν το πρωί σ' ένα δρομάκι του πατέρα του.

Μόλις όμως αντίλασε το σπίτι του ο Πολυδίκης, τρούμασε γιατί το είδε ντυμένο στα μά-

σε λίγες ώρες, έφτασε κι' αυτός στην πηγή, από την οποία έτρεχε το μαγικό άνθονερο. Άλλά την έπαθε κι' αυτός, όπως κι' ο Μίχης, ο μεγαλύτερος άδελφός του. Τον έφαγαν τα θηρία, που φύλαγαν την πηγή.

Ένα ήλιόλουστο πρωινό, πού τα πουλάκια χελαιδούσαν μέσα στο δάσος κι' ή ώρα Νεράιδα είχε κάνει το μπάνιο της και κάθισε εκεί κοντά στο ποτάμι να φάει μια φρέσκια μυζηθρα, πού της είχε δώσει ένας τσοπάνος, άκουσε μια φωνή να της λη:

— Καλή όρεξη, κοπέλλα μου! — Καλώς το παλληκάρι! Έλα να σου προσφέρω ένα κομμάτι. Είναι τόσο γλυκιά!

Ο νέος, πού δεν ήταν άλλος από τον τότε άδελφό, τον Πολυδίκη, πλησίασε κι' ένα καταδεχτικό χαμόγελο και πήρε από τα χέρια της Νεράιδας το κομμάτι της μυζηθρας, πού του πρόσφερε.

— Ά, είναι πολύ όρατο! είπε. Μου έπαιτρες να καθίσω λίγο κοντά σου; Είμαι πολύ κοροσμένος...

— Κάθισε! του είπε χαρούμενη ή Νεράιδα. Άλλά, τί θες απ' αυτά τα μέρη και πού π'ας; Ο Πολυδίκης της διηγήθηκε τη συμφορά, που είχε πάθει ο πατέρας του, και συνέχισε:

— Ψάχνω να βρω την πηγή με το μαγικό άνθονερο! Μου είπαν πως λίγες σταγόνες απ' αυτό, άρκουν για να γιορτάσουν τα μάτια του πατέρα μου. Δεν έξω πού βρισκεται αυτή ή πηγή, αλλά ήσκηνη, ότι ο πατέρας μου μπορεί να γινή καλά, μου δίνει το θάρρος και γυρίζω σ' όλο τον κόσμο. Μά ελπίζω πως θα τη βω, επιτέλους, αυτή τη θαυματοργή πηγή! Έσύ, μήπως άκουσες να μιλούν γι' αυτήν;

Η Νεράιδα τον ζήτησε καλόδοξα στα μάτια και του είπε, μ' ένα χαμόγελο:

— Βλέπω, νέε μου, ότι έχεις καλή καρδιά, και θα σε βοηθήσω να τη βής. Πά να φτάσεις στην πηγή αυτή, πού ζητάς, δεν έχεις παρ' να συνεχίσεις το δρόμο σου.

Πάρε όμως αυτά τα σβολαράκια. Είναι καμωμένα με μαγικό νερό. Άν παρουσιαστούν λοιπόν άγρια θηρία στην πηγή, ρίξε στο καθένα από ένα σβολαράκι, κι' αυτά θα φοβήσουν άμέσως.

Γέμισε έπειτα το μπουκαλάκι σου και φρόντισε να το φυλάξεις καλά, γιατί λίγες σταγόνες απ' αυτό το άνθονερο, όσι μόνο δίνουν την όραση στους τυφλούς, αλλά ακόμη και ζωή στους πεθαμένους.

Ο Πολυδίκης ευχαρίστησε την ώρα κοπέλλα, πήρε τα σβολαράκια του και τραβήξε το δρόμο, πού τον έβγαζε ή Νεράιδα. Όταν έφτασε κοντά στην πηγή, άκουσε ούραλα και μουγκρητά, μα δε φοβήθηκε.

Είχε ένα μεγάλο φίλι να δομή πάνω του. Προφύλαξε όμως ο Πολυδίκης και τούρριξε ένα σβολαράκι, απ' αυτά που του είχε δώσει ή Νεράιδα.

Μόλις το φίλι κατάπτε το σβολαράκι, φύσησε άμέσως, ξαφνικά, βγήκαν μέσα από μια σπηλιά δύο λιοντάρια και χύτηξαν πάνω του. Ο Πολυδίκης τους έριξε δύο μαγικά σβολαράκια και τα θηρία έπεσαν χαμο νερά.

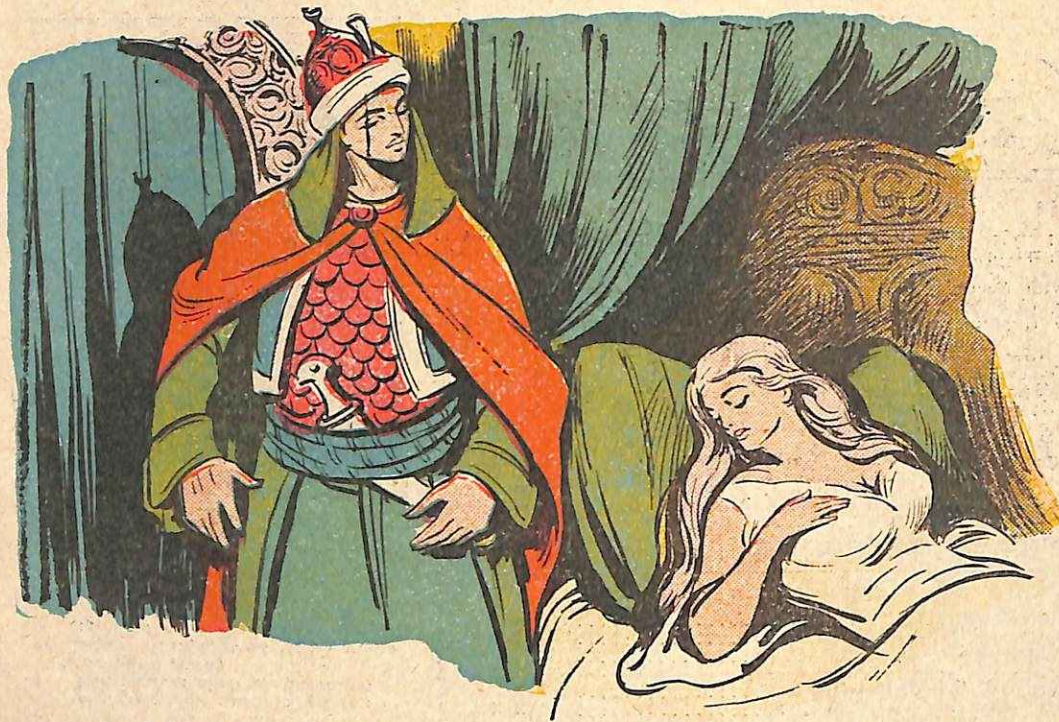
Μ' αυτό τον τρόπο, έξολοθύνεσε όλα τα θηρία της πηγής και γεμίσε το μπουκαλάκι του με το μαγικό άνθονερο.

Γυρίζοντας όμως στον τόπο του, γεμάτος χαρά, θέλησε να ευχαρίστησει την ώρα κοπέλλα, για τη βοήθειά της και πέρασε από το ποτάμι, όπου τη βρήκε να τρώει ένα περίφημο μέλι.

Σ' ευχαρίστη, της είπε, για ό,τι έκανες για μένα, πού πολύ όμως θα σ' ευχαρίστησε ο πατέρας μου, πού θα δει το φως του. Έρχεσαι μαζί μου;

Η ώρα κοπέλλα δέχτηκε κι' έτσι, ταξιδεύοντας όλο εκείνο το βράδυ, έφτασαν το πρωί σ' ένα δρομάκι του πατέρα του.

Μόλις όμως αντίλασε το σπίτι του ο Πολυδίκης, τρούμασε γιατί το είδε ντυμένο στα μά-

Τό δεξι της χέρι αναπαύονταν νοητικά πάνω στο στήθος της...

ΟΤΑΝ ο Τζαφάρ 'Ελντι, τ' όμορφο βασιλόπουλο μεγάλωσε, έμαθε μ' έκπληξη πώς ο πατέρας του Μαχμούτ Ταγκίν, ο σουλτάνος της Βαγδάτης, τον είχε κιάλας άρραβωνιάσει, με τή Γκιούλ, τή μοναχοκόρη του έμιρη της 'Υεμένης 'Αμπούλ Φαράγκ.

Γιατί εισατήκατε; παραπονέθηκε ο πρίγκης στη μητέρα του. "Αν ή κοπέλλα αυτή δεν μ' άρεση, αν είναι άσχημη, αν δεν μ' αγαπάει;".

Η σουλτάνα Σχιά χαμογέλασε: "Ετσι γίνεται άφ' ότου στάθηκε τή 'Ισαάμ. Κανένας βασιλιάς δε διάλεξε μόνος τή γυναίκα του. Τό ίδιο συνέβη σέ μένα και στόν πατέρα σου. Κι' όμως είμαστε ετυχιώμενοι. Η Γκιούλ είναι πολύ όμορφη και πολύ καλή, καθώς άκούσα νά λένε.

Εγώ όμως θέλω νά τή δω πρώτα, είπε με πείσμα ο Τζαφάρ.

Αδύνατον, γυιέ μου. Δέ μπορούμε νά ζητήσαμε ένα τέτοιο πράγμα από τόν έμιρη. Είναι προσβολή!

Ο Τζαφάρ δεν ξαναμίλησε. Τόβαλε όμως θαθεία μέσ' στην καρδιά του. Άφησε νά περάσει κάμποσος καιρός και μιά μέρα είπε στόν πατέρα του: "Μεγάλε μου άφέντη! Είμαι πιά άντρας είκοσι χρονών και θέλω νά τ'αξιδέψω. Ποθώ νά πάω στη Μέκκα νά προσκυνήσω τόν ιερό τόπο, όπου γεννήθηκε ο μεγάλος μας Προφήτης.

Νά πές, παιδί μου, τού απάντησε ο σουλτάνος ευχαριστημένος γιά τήν ευθεία του γιου του. Θά διατάξω νά σού έτοιμάσουν ένα καλό καραβάνι.

Ετσι τις παραμονές της μεγάλης γιορτής, ο πρίγκης ξεκίνησε καθέλλα πάνω στό άσπρο άτι του ακολουθούμενος από μιά μεγάλη συνοδεία. Πέρασαν από όμορφες πολιτείες και από γραφικά χωριά. Ο Τζαφάρ ήταν γοητευμένος. Είδε παρθένες σέ παραινέσεις χάρης. Άλλες κολλούσαν πάνω του και ρωτούσαν τ' όνομά του κι' άλλες χαμύλιωναν τά μάτια τους και καθόντουσαν αιώλιτες. Είδε χαμόγελα σάν τή μέλι και χαμόγελα γεμάτα έρωτα και πονηριά. Πώς ήθελε νά μνητελείσει ποτέ αυτό τή ταξίδη πού έκρυβε τόσα μυστικά!

Ότ'όσο, μετά μιά εβδομάδα, έφτασαν στά σύνορα της 'Υεμένης. Τότε ο Τζαφάρ έβαλε σ' ένεργεια τόν σκοπό του. Μιά σκοτεινή νύχτα, τήν ώρα, πού κοιμόντουσαν οί σύντροφοί του, καβάλλησε τ' άλόγο του και τράβηξε γιά τήν έρημο.

Τά ξημερώματα έφτασε σέ μιά όσα. Είδε ένα γέρο ντερέβιαν νά κάθεται έξω από μιά χωματένια καλύβα και τόν ρώτησε: "Πόσο δρόμο έχω ακόμη γιά νά φτάσω στη Σαναά;

Αυτό μερώνυχτα αν περπατάς τεμπέλικα κι' ένα αν σπριουιάσεις τ' άλόγο σου.

Γέρο σοφέ, είπε τότε ο πρίγκης στό ντερέβιαν, συμβούλεψέ με και θά σού δώσω ένα πούγυ. Φλουριά. Θέλω νά μπώ στό σεράκι τού έμιρη νά δω τή βασιλοπούλα, χωρίς νά με πάρουν είδησι οί φρουροί.

Αύσκολο πράγμα μού ζητάς, παλληκάρι μου! Είπε ο γέρος χαμογελώντας. Πές μου όμως: Έχεις καρδιά; Μπορείς ν' άψηφίσεις τόν κίνδυνο;

Μπορώ.

Πάμε, λοιπόν. "Αν είσαι πραγματικά γενναίος και δεν φοβήσης, θά σέ βοηθήσω νά μπής στό παλάτι.

Τόν πήρε στά καπούλια τού αλόγου του και τόν έβράδυ έφτασαν σέ μιά όμορφη πολιτεία, πού ήταν κατάσπρη σάν περιστέρι.

ΕΞΟΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

χωρίς νά τόν έμποδίσουν οί φρουροί; Η καρδιά της πήγαινε νά σπασή από τούς χτύπους.

Ο μυστηριώδης επισκέπτης μου πρέπει νάναί θεός ή ήρωας! Τί γλυκά πού ήταν τά φίλιά του. "Αραγε θά ξαναγυρίσει;

Κι' άρχισε νά τόν προσμένη νύχτες όλόκληρες άκοιμητη. Μά ο καιρός περνούσε κι' έκείνος δεν φαινόταν...

Από τή Βαγδάτη έφτασαν άπεσταλμένοι. Ο σουλτάνος Μαχμούτ Ταγκίν, ζητούσε νά γίνη γρήγορα ο γάμος τού γιου του με τήν πρίγκηπισσα Γκιούλ. Μά ή όμορφη κοπέλλα άρνήθηκε με πείσμα.

Προτιμώ νά πεθάνω, παρά νά παντρευτώ τόν Τζαφάρ, είπε στόν πατέρα της με βουρκωμένα μάτια.

Επείσε κατόπιν στό κρεβάτι κι' άρνιόταν νά δεχθή καμμία τροφή. Άπελπισμένος ο έμιρης της 'Υεμένης, απάντησε στό σουλτάνο της Βαγδάτης, πώς ή κόρη του ήταν πολύ άρρωστη και πώς ο γάμος έπρεπε ν' άναβληθώ.

Η είδησι αυτή άναστάτωσε τόν νεαρό πρίγκηπα. Χωρίς νά πη τίποτε σέ κανένα, πήδησε στό άσπρο άλόγο του κι' έτρεξε σάν τρελλός, γιά νά φτάση τόν καχύτερο στήν 'Υεμένη.

Όταν τήν άλλη μέρα ζύγωσε στήν όσα, τ' άλόγο του έσκασε από τόν τρέξιμο. Τό άφησε σχεδόν ψοφίο κάτω από ένα δέντρο κι' ώρμησε στήν καλύβα.

Άλή Ταλάς, φίλε μου, είπε ίκετευτικά στό ντερέβιαν, σώσε μας και άχξης τόν μισό μου θά σίλειο! Η κόρη πού άγαπώ πεθαίνει. Τής έκανα μεγάλο κακό. Πρέπει νά τήν ξαναδώ!...

Τρελλά νειάτα, είπε γελώντας ο γέρος. Μη φοβάσαι, Τζαφάρ! Θά προλάβουμε.

Τούδωσε νά φορέση ένα μαύρο καφτάνι, τού έβαψε άσπρα τά μαλλιά του και τούπε: "Πάμε, κι' ο Μεγάλος Προφήτης άς μάς βοηθήση.

Τό κοιμισμένο παλάτι

Είναι ή Σαναά, τ'όπε ο ντερέβιαν, όταν πέρασαν τά τείχη. Άκούσε τώρα τί θά κάνης; Όταν τ' άσημένιο φεγγάρι φτάση πάνω από τόν μινάρε τού μεγάλου τζαμιού, έσύ θά προχωρήσης άφοδα στό παλάτι. Με τή δύναμη της προσευχής μου, θ' άποκοιμισώ κάθε ζωντανή ψυχή, πού έρρεσκει εκεί μέσα. Πρόσεξε όμως, Τζαφάρ! Η δύναμή μου πηγάζει από τόν μαγικό αυτό άστρο. Μόλις δής τόν φεγγάρι νά χλωμαίξη, νά φύγης ά-μέσως. Άλλιώς θά σέ πιάσουν και χάθηκες!

Όταν τόν φεγγάρι μεσουράνησε, ο Τζαφάρ 'Ελντι πήκε άφοδα στό κήπο τού παλατιού και προχώρησε χωρίς κανείς νά τόν ένοχλήση. Διαβαίνοντας ανάμεσα από σειρές στρατιωτών, πού κοιμόντουσαν, πέρασε τήν πόρτα κι' ανέθηκε με χτυποκάρδι τή μαριμερνια σκάλα. Τί παράδεισο! Τού φαινόταν πώς περπατούσε μέσα στό βασιλείο τού ύπνου. Μπήκε στούς άδειουσ διαδρόμους και πέρασε μπροστά από τόν δωμάτιο τού βασιλιά, έπειτα από τόν δωμάτιο της βασιλίσσας κι' έφτασε στό δωμάτιο όπου κοιμόταν ή κόρη τού βασιλιά. Ο πρίγκης άναστήθηκε. Οί άνταύγειες τού φεγγαριού έπεφταν πάνω στό φιλιτισμένο κρεβάτι της Γκιούλ, πού ήταν άσπρο σάν φύλλο λωτού.

Τά χρυσά μαλλιά της, ριγμένα στούς γαλακτένιους ώμους της έμοιαζαν σάν άκίνητος καταρράκτης. Τ' άριστερό της χέρι ήταν πεσμένο νοητικά πάνω στά σεντόνια και τόν δεξι άναπαύονταν πάνω στό στήθος της. Τί ώραία πού ήταν! Στό φέγγος της σεληνης έμοιαζε σάν όνειρο.

Θαμπωμένος ο πρίγκης γονάτισε μπροστά της. "Εγείρε τόν πρόσωπό του πάνω στό δικό της τόσο, πού ή μυρωμένη πνοή της έκανε τόν αίμα του νά φύλλοι από έρωτα. Σέ μιά στιγμή τρέλλας κόλλησε τή χείλη του στό κόκκινο στόμα της και τόν φιλήμα τού έφτασε ως τά όνειρά της. Η κοπέλλα άναστήναξε, έφερε τή χείρα της γύρω από τόν λαϊμό του και τόν έσφιξε στό στήθος της.

Μά ή ώρα περνούσε και τόν φεγγάρι άρχισε νά χλωμαίξη. Τότε ο Τζαφάρ θυμήθηκε τά λόγια τού γέροντος. Σήκωσε τήν άγκαλιά της, άγάπη μου! Σ' άφήνω τήν καρδιά μου... "Υστερα τού έβαλε τόν χρυσό στήν άγκαλιά της, πέρασε στό χέρι της ένα διαμαντένιο δαχτυλίδι κι' έφυγε.

Σέ λίγο τόν κοιμισμένο παλάτι άρχισε σιγά-σιγά νά ξυπνά από τή νάρκη του. Άκούστηκαν ανθρώπινες φωνές. Στό πορφύρενο δωμάτιο της πρίγκηπισσας μπήκαν οί πρώτες άγέλιες τού ήλιου. Η Γκιούλ άνοιξε τά γαλάζια μάτια της κι' είδε μ' έκπληξη τόν φύλλο της σιμύδας και τόν χρυσό δαχτυλίδι στό χέρι της.

Δεέ μου! φώναξε σκεπάζοντας ντροπαλά τόν στήθος της. Τί μου συνέβη; Αυτό δεν ήταν ό-ρειρο! Ποίος μπήκε τή νύχτα στήν κάμαρά μου,

Όταν έφτασαν στό παλάτι τού έμιρη, ο ντερέβιαν είπε στούς φρουρούς: Είμαστε μάγοι της Περσίας. Μας στέλνει ο σουλτάνος της Βαγδάτης νά γιατρέψουμε τήν κόρη τού άφέντη σας.

Μόλις τόμαθε ο έμιρης, τούς δέχτηκε άμέσως. Σας ευχαριστώ πού ήρθατε, τούς είπε με καλωσύνη. Φοβάμαι όμως πώς δε θά κάνετε τίποτα. Τήν είδαν τόσο γιατροί!...

Άφήστε νά δοκιμάσουμε κι' έμεις. "Ισως μπορέσουμε νά τή σώσουμε.

Πηγαίνετε, τούς είπε, κι' ο Άλλάχ νά σας φωτίση!

Τούς ώδηγησαν στό δωμάτιο της Γκιούλ. Η όμορφη βασιλοπούλα, κεκτόταν στό φιλιτισμένο κρεβάτι της. Τό πρόσωπό της ήταν άδύνατο. "Ανοιξε τά βαδουλωμένα μάτια της και κύτταξε μ' άδιαφορία τόν ντερέβιαν.

Γκιούλ, τής είπε ο Άλή Ταλάς, πιάνοντας τόν άδύνατο χέρι της, μη θλίβεσαι. Ο γέρος πού άγαπάς είναι στό πλανό δωμάτιο. Θέλεις νά τόν δής;

Η βασιλοπούλα πετάχτηκε πάνω στά πούπου-λένια μαξιλάρια της. Η καρδιά της πάγωσε από ένα γλυκό τρόμο. Τά κουρασμένα μάτια της άνοιξαν διάπλατα.

Πώς θέλεις νά πιστέψω ένα τέτοιο ψέμα; είπε με σπασμένη φωνή.

Δεν είναι ψέμα! Ο άγαπημένος σου γιά νά πιστέψης σού στέλνει αυτό τόν δαχτυλίδι. Είναι όμοιο μ' έκείνο πού σού πέρασε στό δαχτυλό έκείνη τή νύχτα.

Εκείνη ένοιωσε μιά φτερωτή χαρά νά τή συνεπαίρνη.

Ω ελλογούμενε άνθρωπε! Πές του νάρθη νά τόν δω, πριν πεθάνω!...

Δέ θά πεθάνης, ρόδο της αύγης! Η άγάπη του θά σέ άναστήση!

Ο Τζαφάρ 'Ελντι μπήκε στό δωμάτιο συγκινημένος. "Ηρθες, άγάπη μου; τούπε έκείνη μέσα σ' άναφυλλήτα της. Λίγο ν' άργούσες ακόμα δε θά μ' έβρισκες ζωντανή..."

Επείσε γονατιστός μπροστά στό κρεβάτι και φιλούσε τά χέρια της: "Συχώρεσέ με, Γκιούλ, γιά τόν κακό πού σού-κανα! Είμαι ο Τζαφάρ 'Ελντι, ο άρραβωνιστικός σου!

Τότε γιάτί μούδωσες αυτή τή λαχτάρα; τόν ρησε με γλυκό παράπονο.

Ηθελα νά πείσω, αν ή κόρη πού θά παντρεύομαι μ' άναπαύσει αληθινά...

Μιά άγάπη πού φτάνει ως τόν θάνατο, είναι πάντα αληθινή, άρραβωνιστική μου! τούπε ή Γκιούλ και τόν έσφιξε στήν άγκαλιά της.

I. A.

ΔΙΑΔΗΜ

Έμπνευσμένο
γιά τήν Μόδα
από τόν

MAX FACTOR

Σπάνιοι νέοι συνδυασμοί χρωμάτων
γιά τά μάτια και τά χείλη

REGAL AMETHYST (Ρέγκαλ "Αμεθυστ) Σκιά βλεφάρων
PRECIOUS OPAL (Πρίσιους "Οπαλ) Κραγιόν χειλέων

Θαυμάσια χρώματα πού ξεπήδησαν γιά τήν Μόδα
αυτής της έποχής. Μιά άπαστράπτουσα ήλιαχτίδα γιά
τά μάτια σας... Ένα άρχοντικό "Οπαλ γιά τά χείλη σας

ROYAL EMERALD (Ρόϊαλ "Εμεραλντ) Σκιά βλεφάρων
CROWN RUBY (Κράουν Ρούμπι) Κραγιόν χειλέων

Αναλογισθήτε τήν σπινθηροβόλο άνταύγεια τών
Σμαραγδιών αίχμαλωτισμένη στήν σκιά βλεφάρων.
Στά χείλη σας τόν άκριδό RUBY (Ρουμπινί)

STAR SAPPHIRE (Στάρ Σάφαϊρ) Σκιά βλεφάρων
PINK DIAMOND (Πινκ Ντάϊμοντ) Κραγιόν χειλέων

Σκιά βλεφάρων σέ απόχρωση ζωηρού Μπλε έναρμονι-
σμένη με τόν σπάνιο και ντελικάτο Κραγιόν Πινκ
Ντάϊμοντ

Οί σκίες βλεφάρων πού άπεικονίζονται άνωτέρω κυκλοφορούν:
α) Σέ κρεμώδη μορφή, σέ δίκη περιστροφική (σάν τόν κραγιόν)
β) Σέ πρωτότυπο μορφή, ήτοι σέ σκόνη έντός φιαλιδίου.

Άρκεϊ ένα άπλό στρώσιμο. Ποτέ δεν άπλώνει. Διατηρείται επί πολλές
ώρες.

Ρούζ σέ σκόνη, γιά τόν τελικό συμπλήρωμα τού Μακιγιαζ σας, κάτι νέο..
Τρεις εύγενικές άποχρώσεις διά νά ολοκληρώσετε τήν έντύπωσ πού
δημιουργούν τά τρία νέα κραγιόν.

Precious Jewels BY MAX FACTOR

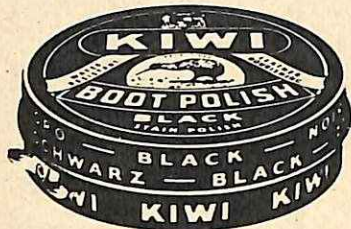

ή Νικώ σας παρουσιάζει:

ΣΕΙΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΞΕΚΟΥΡΑΣΤΗΤΕ

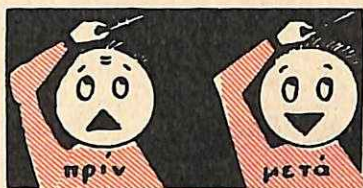

Κυρίες μου, Και σείς μπορείτε να ξεκουρασθήτε. Το RIVEX πλένει μόνο του, καθαρίζει την πρωτόγονη μπουγάδα. Κάνει τα ρούχα πεντακάθαρα χωρίς τρίψιμο και δεν καταστρέφει τα χέρια. Άρκει μόνο βραστό νερό, λίγο σαπούνι και ακόμη λιγότερο RIVEX. Το RIVEX είναι προϊόν του Ελβετικού εργοστασίου «ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ», συσκευάζεται στην Γαλλία και υπερέρχει όλων. Θα το βρήτε σε όλα τα παντοπωλεία. Αποκλειστικοί εισαγωγείς ΡΙΒΕΞ Πλατ. Ομονοίας 4. Τηλ. 527-677.

KIWI ΒΕΡΝΙΚΙ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Την ίδια φροντίδα που θέλει το δέρμα σας, την ίδια ζητάει και το δέρμα των υποδημάτων σας. Προσέξτε όμως, χρησιμοποιήστε πάντοτε το κατάλληλο βερνίκι, το βερνίκι υποδημάτων KIWI. Τρέφει το δέρμα των υποδημάτων σας και τα διατηρεί πάντα καίνοχρηνα. Το βερνίκι KIWI κυκλοφορεί σε πολλές χρωματισμούς και πωλείται παντού. Διαρκής παρακαταθήκη 'Α. παντοπωλεία. Άριστοι 12 — Α. θηναί, τηλ. 20-900. Προμηθευτής της Βασιλικής Αούλης.

ΣΩΣΑΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Μία καταπληκτική εϊδηση. 'Η ΝΟΒΟΚΑΙ'ΝΟΥΧΟΣ άλοιφή ΔΟΞΑ σταματά μέσα σε 4 μέρες οριστικά την ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ σας άπλάσσει από τη ΦΑΛΟΥΡΑ, έξασφραίζει την ΠΙΤΥΡΙΔΑ και την υπερλίπωση, και δημιουργεί νέα τριχοφυΐα. Θεραπεία εύκολη, γρήγορη, οικονομική. Έγκριση παρά του υπουργείου Υγιεινής Ε. 6. Α 2447/12/1960. Πωλείται σε όλα τα φαρμακεία και μωροπωλεία. Φαρμακευτικά εργοστάσια «FARPA» Ι. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ, έναντι 'Αγίου Διονυσίου Πειραιεύς, τηλέφ. 467 573.

ΕΝΤΟΣ 20 ΛΕΠΤΩΝ ΤΗΣ ΩΡΑΣ ΑΝΑΚΤΑΕ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

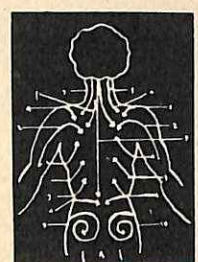
Κυρίες μου 'Οσοι έχετε ΛΕΚΕΔΕΣ-ΦΑΚΙ, ΔΕΣ-ΣΠΥΡΙΑ ΑΚΜΗΣ-ΡΥΤΙΔΕΣ-ΔΙΑΣΤΟΛΗ-ΠΟΡΩΝ-ΠΛΑΔΕΡΩΣΙΝ-ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΙΝ, μη στα ταλάτε άδικα τον καιρό σας. Ένα είναι το 'Ινστιτούτον που θα σας άπλάσσει ΑΜΕΣΩΣ-ΡΙΖΙΚΑ και ΥΠΕΥΘΥΝΑ. Το 'Επιστημονικόν 'Ινστιτούτον Αισθητικής «ΧΟΛΛΥ ΓΟΥΝΤ», Πλατεία Καπνικαρέας 8 (έπισθεν έκκληρίας). Τηλ. 25-562. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Έχετε πληροφορηθή ότι λειτουργεί επί της οδού 'Ασκληπιού 39 FUSSPFLEGE (ειδικό θεραπευτήριο ποδών). Έκεί η δεσποινίς ΤΟΥΛΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ, διπλωματούχος της σχολής VON LETTOW Βερολίνου, θεραπεύει ριζικούς και ανωδυνούς με ειδικά μηχανήματα ΝΥΧΙΑ που εισαγορούν στη σάρκα, ΣΚΛΗΡΥΝΣΕΙΣ πελμάτων, ΠΤΕΡΝΕΣ σκαμμένες, ΚΑΛΟΥΣ σκληρούς και μαλακούς, ΜΥΚΟΣΕ (ασθένεια δάκτυλων καταστροφής άνυχνων) και όλες τις ασθένειες ποδών. Το θεραπευτήριο Τ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ μεταφέρθη ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 39 και άδίδου, τηλέφωνο 616.642. 'Όρες επίσκεψης από 8½ — 1 και 4½ — 8.

Νάτος πάλι ο χειμώνας με τις βροχές του ήμερού. Τώρα μάς χρειάζονται ένα σαρλό χειμωνιάτικα πράγματα, όπως άδιόβερα άνδρικά και γυναικεία, μαντήλια βροχής που θα μάς προσφύλαξουν από τις μπόρες. Και την πιο πλούσια ποικιλία σε όλα τα είδη θα τη βρήτε στα γνωστά καταστήματα ΑΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ «DIAMANT PLASTICS», Μητροπόλεως 48, 'Αγίου Κων/νου 5 — Ομόνοια και Ερμού 87 — Μοναστηράκι. 'Επίσης τα καταστήματα ΑΦΩΝ ΔΙΑΜΑΝΤΗ, διαθέτουν άκόμα νάυλον κουρτίνες, τραπεζομάντηλα και τόσα άλλα χρήσιμα είδη στο σύγχρονο νοικοκυριό.

Η γερμανική συσκευή «MASPO» θεραπεύει ριζικούς ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥΣ, ΑΡΘΡΙΤΙΚΑ, ΕΚΣΕΜΑ, ΠΡΟΣΤΑΤΗ, ΠΑΡΑΛΥΣΙ, ΗΜΙΠΛΗΓΙΑ, πόνους ποδών, όσφυακούς πόρους, ΚΥΤΤΑΡΙΤΙΔΑ, ΚΟΙΛΙΟ-ΣΑΡΚΙΑ, ΚΡΙΣΤΟΥΣ με πολλά άνταλλακτικά της Τιμής λίγα χρήματα. Χιλιάδες Έλληνες και Έλληνίδες, έθεραπεύθησαν από το 1947. Κατάστημα αντιπροσωπείας ΖΩΩΣ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ, όδου Κοραγ. Σερβίας 7 (έντός της στοάς στο βάθος άριστερά), τηλ. 37-466.

LOOK AT ME

Στο LOOK AT ME, Πανεπιστημίου 17, θα βρήτε τα άραιότερα μάλλινα πλεκτά. Καμμίρ πραγματικό και όχι απομίμησι. Ζακέτες, ταιγιέρ, πουλόβερ, με δανιμασία κεντήματα σε όλα τα μέγεθρα και εκλεκτά μαλλιά. Φοστές, πολύ κομψές που πραγματικά δέν τσαλακώνουν, Ιταλικές «TERITAL». Πλούσια συλλογή από κολλίε. Σημ. Το κατάστημα από της 1ης Δεκεμβρίου θα μεταφερθή και θα έμπτην την έλεκτην πελατείαν του επί της οδού Νίκης και Ερμού 2.

Τώρα με την άλλαγή του καιρού τα περισσότερα παιδάκια είναι συγκαμμένα ή κρυμμένα. Χρειάζονται λοιπόν μια έντριβή ή κομπρέσες που θα τα βοηθήσουν να περάσουν χωρίς δυσάρεστες συνέπειες αυτά τα πρώτα κρυολογήματα. 'Αλλά προς Θεού, μη χρησιμοποιήσετε για το σκοπό αυτό οινόπνευμα που θα προκαλέσει κοκκινίλες και έγκαυματα στα ευαίσθητα παιδικά δέρματα. Κατάλληλη είναι η κολώνια «ΕΝ-ΦΑΝΤΣ» που είναι ειδικά κατασκευασμένη. 'Αλλάστε τη συνιστούν και όλοι οι παιδίατροι.

Έχετε παιδιά; Είστε πολυάσχολη; Τότε το ΚΟΥ-Ι-Π είναι για σας. Το ΚΟΥ-Ι-Π είναι θαυμασμός άγγλικός πουρέ από φρέσκια πατάτα που τον ετοιμάζετε μέσα σε 2 λεπτά στην κυριολεξία. Γι' αυτό ζητήστε σήμερα το ΚΟΥ-Ι-Π από τον παντοπώλη σας και θα ένουσιασθήτε, όπως καταμύρρια γυναικας σε όλο τον κόσμο. Γεν. άντ. ΑΡΑΒΕΛΛΑΚΟΙΜ, Δόβας και Σία, τηλ. 92. 895. Άντ. Θεσ/νίκης: Ο Πιπι-λιαγκόπουλος, τηλέφωνο 75-997.

Είμαι το μοναδικό για την 'Αθήνα κατάστημα, που λανσάρει όλες τις νέες μόδες για κάθε σαιζόν σε δερμάτινες ζακέτες, ταιγιέρ, φορέματα, παλτά έτοιμα και επί παραγγελία. 'Επίσης πλούσια συλλογή έπώνων των γαντιών. Όλα αυτά θα τα βρήτε με καλό γούστο και σε καλή ποιότητα στη ΜΑSON DE GANTS της Κας Έλένης Λέκα και Σία, Ερμού 44, 2ος όροφος, τηλ. 34-992. ΠΡΟΣΟΧΗ: 'Αγαλαμβάνουμε το καθάρισμα των δερματινών ζακετών και δερματινών ειδών υπεύθυνα και με άπόλυτη επιτυχία.

Σήμερα καμμία γυναίκα δέν είναι άσχημη, όταν ξέρη που πρέπει να περιποιηθή τον έαυτό της. Το τέλειο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΟΝΗΣ «CONSTANT» με τη 10ετή πείρα του, άναμφίβολα ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ Μύτης — Στρώους — Ρυτίδων. Ειδικά θεραπεύει ρυτίδων, λεκιδων, πυκνωσάρκας, τριχοπώσεως, κλπ. ΑΠΟ-ΤΡΙΧΩΣΙΣ τέλεια. 'Επιστημονικόν 'Ινστιτούτον Καλλογής «CONSTANT» Περικλέους 28, Τηλ. 36-396. Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΔΩΡΕΑΝ

ΞΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΚΙ' ΥΣΤΕΡΑ;

Υπό του Εόαγγελικού 'Ιεροκλήρκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

Στην Παλαιστίνη, αν κανείς είχε κάποια κληρονομική ή οικονομική διαφορά με συγγενείς ή άλλους, συνήθως επήγαινε σε κάποιο καλής φήμης ραββίνο, με την παράκληση να λύση την ύφισταμένη διαφοράν. Πολλοί φαίνεται έχονταν και στο Χριστό με τις διαφορές τους αυτές. 'Αλλ' ο Χριστός δέν θέλησε ποτέ Του να έμπλακη σε τέτοιους είδους διενέξεις.

'Ητο ένας πλούσιος γαιοκτήμων. Τα χωράφια του ήταν καλά και εύφορα. Πού να βρη καιρό όμως να ευχαριστήση τον Θεόν των χωραφιών του για τη βοοχή, που άσφαλών του είχε στείλει; Ο γεωργός αυτός είχε διαρκώς το βλέμμα του καρφωμένο στο χωράφι, αντί στο Θεό του χωραφιού. 'Ετσι μάς δοκιμάζει πολλές φορές ο Θεός. Μας δίνει άφθονία, για να δη κατά πόσο θα μπορούσαμε να διακρίνουμε την πηγή της άφθονίας.

'Όταν είμαστε πτωχοί και το χωράφι μας είναι κατάξερο, έξ άνάγκης στρέφουμε τα μάτια μας προς τα άνω. Δε μπορεί ή βοοχή να πέση από πονηριά άλλου. 'Αλλά μια και πέση άφθονη ή τόσο άναγκαία βοοχή, έξχνούμε την πηγή της. Αυτό ακριβώς έκαμε ο πλούσιος γαιοκτήμων της παραβολής μας. Πρόσεξε, φίλε άναγνώστα, μήπως και συ έκαμες ή κάμνεις το ίδιο. Ο Θεός μας δοκιμάζει όχι μόνο με τη στέρση, αλλά και με την άφθονία.

Καμμία παραβολή, που μάς έπιδε ο Χριστός δέν είναι τόσο γεμάτη από το πρώτο πρόσωπο του έθνικου, όπως είναι αυτή. 'Τι να ΚΑΜΩ, διότι δέν ΕΧΩ πού να ΣΤΗΝΑΞΩ τους καρπούς ΜΟΥ;'. 'Η άφθονία του κατέστη το μεγαλύτερό του πρόβλημα. «Και έλεγε τουτό θέλω κάμν' θέλω χαλάσ' τάς αποθήκας μου και θέλω οικοδομήσ' μεγαλύντέρας και συνάξει εκεί πάντα τα γεννηματά μου και τα αγαθά μου, και θέλω ειπή προς την ψυχήν μου: 'Ψυχ' έχεις πολλά αγαθά έναποταμιευμένα δι' έτη πολλά' άναπαύου, φάγε, πίε, εύφραίνου. Ποιός ήταν ο κόσμος του; Αυτός ο ίδιος, τα χωράφια του, ' αγαθά του, ή ψυχή του, ή άπολαύσις του. 'Εγώ και τα δικά μου. Δυστυχισμένε πλούσιε! Αυτά ' αγαθά, που ο Θεός σου έδωσε να τα χρησιμοποιήσεις για 'Εκείνον και τους άλλους, μόνο τον έαυτό σου σκέπτεσαι.

Για μια κοπέλλα, κάποιος έλεγε: «'Η Έλένη έ'χ' σ' ένα κόσμο, που συνορεύεται στο βορρά, στο νότο, στην άνατολή και στη δύση, από την 'Ελενίσσα». Πρέπει να προσέξουμε μήπως υπάρχει πολύ έγω στον άτομικό μου κόσμο.

Ο μεγάλος 'Αγγλος θρησκευτικός άναμορφωτής Ουέσλη, ως κανόνα της ζωής του, είχε να έξοικονομή, ότι μπορούσε και να διδη ότι μπορούσε. 'Όταν βασιζόταν στην 'Οξφόρδη, είχε ένα εισόδημα 30 λίρων το χρόνο. Ζούσε με 28 λίρες ή έδινε τις 2 στο Θεό για τους συνανθρώπους του. 'Όταν το εισόδημά του πηξήθη εις 60, 90 και 120 λίρες, έξακολουθού-

σε να ζη με τις 28 λίρες και τις ύπόλοιπες τις έδινε στον Θεόν. Και μη νομίζετε προς στιγμήν, ότι ο Ουέσλη δέν απέθανε εύτυχέστερος από τον πλούσιον της ιστορίας μας, που όλα για τον έαυτό του τα κράτησε και τίποτε για τους άλλους.

Οι Ρωμαίοι είχαν μια παροιμία, που έλεγε, ότι το χρήμα είναι σαν το θαλασσινό νερό. 'Όσο περισσότερο πίνει ο άνθρωπος, τόσο περισσότερο διψά. Κι' ο διψασμένος ποτέ δέν είναι ευχαριστημένος κι' εύτυχισμένος.

'Εκαμε κι' ένα άλλο βασικό σφάλμα ο πλούσιος γαιοκτήμων. Το βλέμμα του δέν σήκωσε πέραν της ζωής αυτής, πέραν του γήινου τούτου κόσμου. Τα σχέδιά του όλα περιωρίζοντο σε τούτον τον κόσμο. 'Όλα έδω κάτω ένόμισε, ότι θα έλάμβαναν χώραν. Πού να σκεφθή, ότι κάτι άσφαλώς θα άπαρχη και πέραν του τάφου. 'Η πίστις, ότι κάτι υπάρχει ύστερα από τη ζωή μας αυτή, είναι ο φορέας μεγάλων ευλογιών. Στον πτωχό δίδει την έλπίδα καλύτερων πραγμάτων. Στον πλούσιο δίδει το φόβο της τιμωρίας, της φιλατίας και της άπάτης.

'Ηταν ένας άπιστος, που έπαιζε χαρτιά, στο σπίτι ενός φίλου του. Ο υίος του φίλου του, μόλις είχε δεχθή τον Χριστόν ως προσωπικό του Σωτήρα. 'Ετυχε εκείνη τη στιγμή να περάση από το δωμάτιο, που έπαιζαν χαρτιά. Τού λέγει ο φίλος, τουτό πατέρα του: «'Ε, Γιάννη, τί γίνεται; Σ'ν θα πās στον Παράδεισο, άλλ' έγώ στην Κόλασι!». Κι' άρχισε να ξεσπά σε χλευαστικές ειρωνείες. Θα έπρεπε όμως να προσέθετε ακόμα μια λέξη: «'Απόην». Και πραγματικά. 'Εκείνο το βράδυ, ενώ αίσθανόταν μια χαρά, καθώς έβαζε το σακκάκι του, έπεσε νεκρός. 'Η κόλασις ήταν πλησιέστερα άπ' ότι την φανταζόταν. Μήπως συμβαίνει το ίδιο και με σένα; Πρόσεξε!

'Ενώ διατάσσει την ψυχή σου ν' άπολαύση την άφθονία των δολικών σου αγαθών, ο Θεός θα σου την ζητήσει, όπως την έζητησε από τον πλούσιο γαιοκτήμονα. «'Αφρον, τούτην την νύκτα, την ψυχήν σου άπαιτούν από σου' όσα δε ήτοιμάσας, τίνος θέλουνιν είσθαι;» (Λουκ. ιβ' 20). 'Η ψυχή δέν ικανοποιείται με τίποτε το υλικό. Μόνον ο Θεός μπορεί να την λυτρώση και την θρέψη. Γιατί δέν την θέτεις στα χέρια Του τώρα; Θα την σώση, θα την συμφοιλήσ' μαζί Του διά του Χριστού, που έθυσίασθη γι' αυτήν. Μόνον ή σε-σσημένη ψυχή τα χρήματα, τα πλούτη, βλέπει όχι ως κύριοι της, άλλ' ως ύπηρετην της διά την δόξαν του Θεού.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

Ο έπιθυμών να λάβη ένα τεύχος με την σειράν των άρθρων «Το Κήρυγμα της Κυριακής» δοκλήρου του προηγούμενου μηνός, ή δωρεάν δόκληρον το Κατά 'Ιωάννην Εόαγγελιον εις όλην νεοελληνικήν μετάφρασιν, άς μάς γράψ' εις την διεύθυνσιν: 'Δημοσιεύσεις «Ο ΣΠΟΡΕΥΣ», Γραμματοθυρίε 387, 'Αθήναι.

Τώρα είναι αυτός που μ' αγαπάει

'Ημουν πολύ δυστυχής πριν λίγο καιρό γιατί το πρόσωπό μου ήταν γεμάτο από μπιμπίκια, ακκινίλες και σπυράκια. Και πραγματικά φοβόμουν μήπως χάσω την αγάπη του άνδρός μου, άπ' αυτά τα μικροελαττώματα. Τώρα όλα έχουν αλλάξει, με αγαπάει πιο πολύ από κάθε άλλη φορά. Το μυστικό μου; Μά άπλούστατα ή περιποίηση του δέρματος με ΤΟΚΑΛΟΝ. Και να πώς: Το βράδυ άπλώνετε στο πρόσωπό σας την κρέμα νυκτός ΤΟΚΑΛΟΝ - τροφή του δέρματος - με ΒΙΟCEL. 'Ενώσω έσεις κοιμάστε ξαναδίνει στο δέρμα την έλαστικότητα του και εξαφανίζει τις μικρές ρυτίδες. Το πρωί, ή κρέμα ήμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ, μη λιπαρά, καθαρίζει το δέρμα από κάθε μικροακαθαρσία και το κάνει δροσερό, άπαλό και βελούδινο. Μεταχειρίζεσθε τακτικά τις δύο αυτές κρέμες και τα άποτελέσματα θα είναι τα ίδια με την πιο ακριβή κούρα ώμορφιάς.

ΟΧΙ ΠΙΑ ΔΙΑΙΤΑ

ΘΕΛΕΤΕ Ν' ΑΔΥΝΑΤΙΣΕΤΕ;

Πίνετε παννύμενο τοάι Ρίχτερ Ασφαλώς θέλετε ν' άδυνατίσετε. 'Αλλά σκεπτόσαστε με τρόπο την καθιερωμένη σκληρή διαίτα που πρέπει ν' ακολουθήσετε για να χάσετε μερικά κιλά. Τις ατέλειματες ώρες που θα προσπαθήτε να διαβάσετε τον έαυτό σας, να τον έξελεάσετε, να τον πείσετε να στενηθή κάτι που σας άρέσει, την τυραννική πείνα, την νευρική υπέρταση. Και τέλος το βαθύ αίσθημα κοπώσεως που σας άφαιρεί κάθε διάθεση να συνεχίσετε την προσπάθεια. Με το τοάι Ρίχτερ έάνετε σώμα σβέλοτο και λυγρό. Και... γιατί να μη έχετε και σεις ένα σώμα λεπτό, κανονικό όγνις, ένα σώμα που θα είναι τέλειο, πειθαρχημένο όργανο της θαλάρσεως σας, θ' αναδεικνύη την εμφάνισή σας, θα σας έπιτρέψη να ντυθήτε σε μοναδικά. Τοάι Ρίχτερ, λοιπόν, νιά να χάσετε τό περιττά κιλά. Ζητήστε το στο Φαρμακείο όποι «' άν έρίσκεισθε.

...Κέρδη διά τόν πρώτον Τυχερόν
των 8 προνομιούχων δειρών

Ηλεκτρικό
Οπίτι 1961

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟ ΣΠΙΤΙ του 1961. Διαμέρισμα 1ου ορόφου της επί της λεωφόρου Πατησίων 119 Πολυκατοικίας εκ 5 δωματίων, χάλ., λουτρού, δωματίου υπηρεσίας κ.τ.λ., με πλήρη ηλεκτρικών εξοπλισμόν: Ψυγείον, Κουζίνα, Πλυντήριο ρούχων, Στεγνωτήριο, Σιδηρωτήριο, Πλυντήριο πιάτων, Μίξερ, Ηλεκτρικήν Σκούπα και Παρκετέρ, Μηχάνημα κλιματισμού διά ψυχρόν και θερμόν αέρα.

ΙΣΟΓΕΙΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ επί της οδού Εραιοθέτους 22 (Παγκράτι)

Διαμέρισμα 5ου ορόφου της επί της οδού Αχαρνών 48 Πολυκατοικίας. Δωμάτια 4, χάλ., λουτρόν, δωματίου υπηρεσίας κ.τ.λ. Και επί πλέον Ηλεκτρικόν Ψυγείον και Κουζίνα ΙΖΟΛΑ.

Αυτοκίνητον Χίλμαν Σπέσιαλ μοντέλο 1961 - 4 θυρών, 10 χιλιόμετρων ήπειρος

Όλα τα οπίτια του
ΛΑΧΕΙΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Θα έχουν ηλεκτρικόν ψυγείον και κουζίνα "ΙΖΟΛΑ"
Ηλιθιωδής θα είναι τὰ κέρδη του υπέρτυχου των δειρικών κερδών
Αγοράστε λαχεία όλων των δειρών, διότι εξαντλούνται

Και 50.000
ΜΕΤΡΗΤΑ

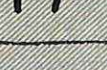

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

και το μέλλον σας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ για την περίοδο 16 - 22 Νοεμβρίου 1961

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 Απριλίου	★ Εύκαιρία να στραφείτε προς μία εργασία πιο σταθερή και πιο επικερδή. ★ Σε κερδίσει πώς το Δεκέμβριο θ' αρχίσει για σας μία εξαιρετικά λαμπρή περίοδος και ενεργήστε αναλόγως. ★ Μη δυσχεράνητε πολύτιμο συνεργάτη.	★ Να προτιμάτε τη συντροφία προσώπων με εύθυμο και αίσιοδοξο χαρακτήρα, που ν' αγαπούν τα σπόρ. ★ Θα κάνετε το Σαββατοκύριακο μία νέα ενδιαφέρουσα γνωριμία. ★ Θα δοκιμάσετε μεγάλη χαρά έρωτικής φύσεως.	★ Η καλή κατάστασις της υγείας σας δεν πρέπει να σας κάνει να εγκαταλείψετε τις προφυλάξεις και να παραμελήσετε τους κινδύνους, που δεν έπαψαν να την απειλούν. ★ Διώξτε τις απιστιόδοξες σκέψεις. ★ Τυχερό το 8.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 Απριλίου 21 Μαΐου	★ Η τύχη είναι με το μέρος σας. Μη αφήσετε ανεκμετάλλευστη καμιά από τις ευκαιρίες, που θα παρουσιαστούν. ★ Ακολουθήστε τις συμβουλές, που σας δίνει ηλικιωμένο πρόσωπο με μεγάλη πείρα.	★ Σημαντική αύξηση της γοητείας και ευστροφίας στη συζήτησι σας επιτρέπουν να σημειώσετε νέες και εύκολες κατακτήσεις. Μην αφήσετε όμως τον έθουσασμό να σας παρασύρει σε απερισκεπές ενέργειες.	★ Τα παιδιά και οι ηλικιωμένοι πρέπει ν' αυξήσουν τις προφυλάξεις, γιατί υπάρχει κίνδυνος να κρουσολογήσουν και αυτό θα είχε δυσάρεστες συνέπειες για την υγεία τους, λόγω επιπλοκών. ★ Αποφύγετε την υγρασία.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 Ιουνίου	★ Κατανικήστε μία τάσι για απογοήτευσι και ένα σύμπλεγμα κατωτερότητας, που είναι έλλωστε αδικαιολόγητα, γιατί σύντομα όλα θα ξαναγίνουν ομαλά και ευνοϊκά. ★ Η Τρίτη 21 κατάλληλη, για νέα σχέδια.	★ Ετερόφυλο πρόσωπο προσπαθεί να κερδίσει τη συμπάθειά σας και κάνει ό,τι μπορεί, για να σας φανή ελκυστικό. ★ Τα άστρα εννοούν τις διαπραγματεύσεις και τους διακανονισμούς διαφορών.	★ Αποφύγετε την υπερκόπωση και κάθε τι, που θα σας οδηγήσει σε μια σπατάλη δυνάμεων. Τα άστρα εννοούν την αντίδρασι του οργανισμού κατά των διαφόρων κινδύνων. ★ Μη μειώσετε τις όρες ύπνου.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 Ιουνίου 23 Ιουλίου	★ Τα οικονομικά δεν είναι και τόσο ευχάριστα, με την Πανσέληνο όμως θ' αρχίσει μία πολύ ευνοϊκή περίοδος. Μην αφήσετε να πάει χαμένη μία ευκαιρία, που θα παρουσιασθεί για να βελτιώσετε τη θέση σας.	★ Ευχάριστα νέα από προσφίλες πρόσωπα, που έρκεται μακριά. ★ Χωρίς να το επιδιώχετε θα βλάψετε ή θα δυσχεράνητε αγαπημένο ετερόφυλο πρόσωπο. ★ Απροσδόκητη επίσκεψις θα σας προενησίσει μεγάλη χαρά.	★ Υπάρχει κίνδυνος τροφικής δηλητηρίασεως, γι' αυτό προσέξτε πολύ το φαγητό σας. Φροντίστε τα πάντα να είναι φρέσκα και αποφύγετε τις κονσερβές, καθώς και τα γεύματα σε κέντρα ύπνου καθαριότητας.
 ΛΕΩΝ 24 Ιουλίου 23 Αυγούστου	★ Νέες λαμπρές ιδέες και φερεντοκτικές χαρακτηρίζουν την περίοδο αυτή, γι' αυτό και είναι, ιδιαίτερα ευνοϊκή, για όσους ασχολούνται με έρευνες και τελειοποιήσεις. ★ Αντιμετωπίστε με αποφασιστικότητα τα εμπόδια.	★ Ενώ η ελκρινεία σας επιφυλάσσει μεγάλη χαρά, οι ζωολογίες στον έρωτα σας οδηγούν σε πολύ δυσάρεστες εκπλήξεις. ★ Ένα γράμμα με πολύ ευχάριστο περιεχόμενο θα σας γεμίσει χαρά. ★ Παραμερίστε τον έγωισμό σας.	★ Περίπατοι στην έξοχη και ιδιαίτερα σε πευκοφύτες όρεινες περιοχές, σας είναι όχι μόνο ωφέλιμοι αλλά απαραίτητοι. Θα δώσουν τη νευρική σας και θα σας βοηθήσουν να κωνεύετε και να κοιμάστε καλύτερα.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ Αρχίζει μία εξαιρετικά ευνοϊκή περίοδος για τα οικονομικά σας. ★ Έχετε εμπιστοσύνη στον εαυτό σας και στις ικανότητές σας. ★ Επωφεληθήτε μιας προσωρινής ανάπαυλας στην εργασία, για να την οργανώσετε.	★ Θα σας θωσανίσουν κατά τις ημέρες αυτές αμφιβολίες, που θα σας κάνουν να θεωρήσετε τον εαυτό σας πολύ δυστυχισμένο. Έχετε όμως αδικαιολόγητες, γιατί πολύ σύντομα όλα θα ξαναπάρουν μία πολύ ευχάριστη τροπή.	★ Ανώμαλεις στο πεπτικό σύστημα, που οφείλονται μάλλον σε νευρικά αίτια. Φροντίστε να δηλητηριάσετε μία εθιμική ατμόσφαιρα κατά τις όρες των γευμάτων και αποφύγετε κάθε τι, που προκαλεί αίσθησι της νευρικότητας.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 Οκτωβρίου	★ Διέρχεσθε μία δύσκολη περίοδο. Δεν πρέπει λοιπόν να σας ανησυχούν τα γεγονότα, που θα συναντήσετε μερικά εμπόδια. ★ Ίσως χρειαστεί να τροποποιήσετε σχέδιά σας. ★ Φίλοι προσημοποιούνται να σας βοηθήσουν.	★ Εξαιρετικά ευνοϊκοί αστρικοί συνδυασμοί σας επιτρέπουν να γνωρίσετε κοντά σε αγαπημένο πρόσωπο στιγμές ευτυχίας, που θα σας μείνουν αξέχαστες. ★ Θα συμβεί κάτι, που από καιρό περιμένετε ανυπόμονα.	★ Προκειμένου να υποβληθείτε σε κάποια χειρουργική επέμβασι, προτιμήστε την περίοδο αυτή, ως τα τέλη Νοεμβρίου, που είναι η πιο ευνοϊκή. Η Πανσέληνος θα σας βοηθήσει ν' αναρρώσετε πολύ σύντομα.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Η τάσι σας για φλυαρία κινδυνεύει να σας βάλει σε πολύ δύσκολη θέση. ★ Μη χάνετε πολύτιμο χρόνο και μη σπαταλάτε τη δραστηριότητά σας προς διάφορες κατευθύνσεις συνεχώς. ★ Έχετε καλούς συμμάχους.	★ Οι λεπτοί σας τρόποι και η εύγενη συμπεριφορά σας εξασφαλίζουν μία νέα κατακτησι ή ξαναφέρνουν κοντά σας πρόσωπο, που είχε απομακρυνθεί προσωρινά. ★ Οι ανησυχίες είναι αδικαιολόγητες. Σας αγαπούν πάντα.	★ Αν η δουλειά σας κρατάει καθηλωμένο σε μία καρέκλα και σε κλειστό χώρο, μη χάνετε καμιά ευκαιρία να κάνετε συχνούς περιπάτους στην έξοχη. ★ Λίγη γυμναστική κάθε πρωί, θα σας ωφέλυνε επίσης πολύ.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ Το σχέδιο, που καταστρώσατε και αρχίζετε να εφαρμόζετε, θα συναντήσει σοβαρά εμπόδια, τα οποία θα σας φανούν στην αρχή ανυπερήλυτα. Με επιμονή και υπομονή τελικά θα θριαμβώσετε. ★ Ενεργήστε με διπλωματία.	★ Μη σας φανή παράξενο αν ετερόφυλο πρόσωπο, που εξακολουθεί να σας ενδιαφέρει, απομακρυνθεί από κοντά σας. Πρέπει να ομολογήσετε πως η στάσι, σας απέναντι του δικαιολογεί κάθε του ενέργεια. ★ Μη λένε ψέματα.	★ Σε περίπτωσι, που μία αδιεξέλιξη παρατείνεται και δεν άνωχρει, παρὰ τα μέτρα, που πήρατε, συμβουλευθήτε το γινάριο σας και ακολουθήστε κατά γράμμα ό,τι σας πη. ★ Ο οργανισμός χρειάζεται ώριμες διαιτήσεις.
 ΑΙΓΟΚΕΡΟΣ 23 Δεκεμβρίου 20 Ιανουαρίου	★ Πρόσωπο, στη βοήθεια η την υποστήριξιν του οποίου στηρίζετε πολλές ελπίδες, τελικά θα σας γελήσει. Βασιστήτε στον εαυτό σας και μόνο, άλλως θα δοκιμάσετε μεγάλη απογοήτευσι. ★ Τα οικονομικά απαιτούν προσοχή.	★ Τα άστρα προκαλούν μία αίσθησι της νευρικότητας, η οποία πιθανόν να έχει δυσάρεστο αντίκτυπο στις σχέσεις με το άλλο φύλο. Προσέξτε γι' αυτό τα λόγια και τη συμπεριφορά σας. ★ Νέες έγνοιες.	★ Κάνετε ό,τι μπορείτε για να καταπολεμήσετε την αρθρίτιδα και να απαλλαγείτε απ' αυτή, όσο είναι ακόμα καπρός. Μη παραλείψετε τη διαίτα, που σας επέβαλε ο γιατρός σας. ★ Αποφύγετε τηγανητά και αλμυρά.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Προσέχετε πολύ τη διαχείρισιν των χρημάτων σας. Θα σας χρειαστούν χρήματα, τα οποία δύσκολα θα έρθετε να συνάψετε συνεπώς να τα εξοικονομήσετε, για να μη βρεθείτε σε οικονομικό ληξέροδο. ★ Σοφή ιδέα.	★ Μη βίνετε υποσχέσεις και μην άφινετε πρόσωπο, που σας άνασά, να σχηματίσει εσφαλμένες εντυπώσεις. Αν δεν το προσέξετε αυτό θα βρεθείτε σε πολύ δύσκολη θέση. ★ Πρέπει να απλυσθήτε με θάρρος και αποφασιστικότητα.	★ Η παραπικρή αδιεξέλιξη ή άνωμαλία σας κάνει να χάνετε το ήθος σας, φροντίστε, λοιπόν, να προφυλάξετε την υγεία σας και όχι να την εκθέσετε σε διαφόρους κινδύνους. ★ Περάστε σας ο αμέσως.
 ΙΧΘΥΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ Βελτιώσι των οικονομικών σας επιτρέπει να πραγματοποιήσετε ένα σχέδιο, που από καιρό καταστρώνετε. Προκειμένου να συνεργαστήτε, προτιμήστε πρόσωπο του Κριού ή του Σκορπίου. ★ Θα συμβεί κάτι πολύ ευχάριστο.	★ Τα σχέδια, που καταστρώνετε, θα ματαιωθούν τελικά από ετερόφυλο πρόσωπο, το οποίο θα βείλη απροθυμία να συμμορφωθεί με τις αποφάσεις ή υποδείξεις σας. ★ Είναι πάντως ελκρινές και αξιο εμπιστοσύνης.	★ Αποφύγετε την ορθοστασία και προφυλάξτε τα νεφρά σας από οίδημα. Φροντίστε, λοιπόν, να προφυλάξετε την υγεία σας και όχι να την εκθέσετε σε διαφόρους κινδύνους. ★ Περάστε σας ο αμέσως.

—Σας ενδιαφέρει η τιμή;... Νά σας
την πω άμέσως!...